CARLA MONTES

Sensibil
Palpitant
Senzual

Fiii Ducesei

Un roman care vă va conduce
în lumea mirifică a dragostei

Carla Montes
Fiii Ducesei

EDITURA: ANDREAS Print
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României MONTES, CARLA
Fiii ducesei/Carla Montes, Bucureşti: Andreas Prinţ, 2006
ISBN(10)973-8958-12-1;ISBN(13)978-973-8958-12-8 82-31135.1

Editura ANDREAS PRINT, Bucureşti, 2008
Bun de tipar: 20.12.2007

CAPITOLUL I

1.

Ce putea să fie mai minunat decît o seară de bal? Ce putea sune mai plăcut decît viorile, ce curgea mai plăcut decît vinul bun şi şampania? Şi ochii frumoşi? Se întrebă domnişoara Deveraux, sorbind din paharul ei, retrasă lîngă o fereastră. De unde stătea, îi vedea ochii. Şi trupul înalt. Era ascuns de

hainele sale lungi, albe, dar ce mai conta? Natura nu ar fi dat ochii aceia unui trup urît.

O atrăgea. Ca un magnet. Părea să alunece prin încăpere. Şi era conştient de farmecul său. Cum altfel? Un bărbat ca el, printre acele figuri simple şi şterse, sărea în ochi. Era ca o picătură de piper într-o mîncare fadă.

Acum se uita spre ea, îşi dădu seama fata. Dar nu venea mai aproape. De ce ar fi făcut-o? Fuseseră prezentaţi rapid, de proprietarul casei. Ared el Selim. Şi numele suna perfect, parcă se rostogolea pe buzele ei, ca o şoaptă adusă de vînt. Îl vedea în deşert, călare pe un armăsar negru ca noaptea sau pe unul alb ca laptele. Şi un apus perfect. Şi ea.

— Dumnezeule, termină!

— Vorbeşti singură?

— Mărie!

Vocea ei părea ştearsă. Ridică paharul şi bău cu sete vinul, deloc ca o domnişoară educată de cei mai buni profesori. Apoi privi spre tînăra care o deranjase, cea care-i era

ca o soră. Mărie putea fi considerată sora ei. Aveau cam aceeaşi înălţime, aceleaşi trăsături ale feţei, regulate şi frumoase, ochii mari şi nasul fin şi drept. Părul le era lung şi des, închis la culoare.

Dar erau şi diferenţe. Mărie era şatenă, cu ochii căprui şi o expresie de calm şi inocenţă pe chip. Domnişoara Deveraux avea o determinare care îi dădea feţei o formă specială, tăioasă. Avea pometţii înalţi şi ochii negri ca noaptea fără lună. Părul se asemăna ochilor. Împreună, cele două păreau un portret înfăţişînd îngerul şi demonul.

— L-ai văzut?

— Pe cine?

— Acel bărbat, Ared el Selim! Şopti ea, făcînd un semn discret cu paharul spre el.

— Am şi vorbit cu domnul el Selim, spre Mărie, făcîndu-şi vînt cu evantaiul, apărîndu-se de căldura care ameninţa să-i sufoce.

Isabell Deveraux se încruntă la ea.

— Ai vorbit cu el?

— Mai devreme, spuse fata. Blestemate

lumînări, nu se poate fără ele, dar mori în căldura asta. Vino, să respirăm o gură de aer curat!

Ar fi urmat-o şi în iad pentru a o întreba despre el. Merse repede, ridicîndu-şi fustele largi cu o mînă.

— Deci? Întrebă ea, aşezîndu-se pe o bancă.

— E plăcut, vorbeşte foarte bine franceza şi pare foarte atras de ţara noastră!

— De ce e aici şi nu la Paris? La curte?

— Tatăl său face ceva afaceri în zonă, dar cred că va pleca la Paris în cîteva zile, o lămuri Mărie. De ce atît de mult interes pentru acel bărbat?

— Pentru că e misterios!

— Isabell, fratele meu va fi furios dacă vorbeşti aşa… Nicky te consideră logodnica lui…

Isabell sări de pe bancă.

— Ascultă, eu nu sînt logodnica lui, aşa că poate să-şi scoată din cap ideile astea. Şi voi vorbi cu el deîndată ce-l voi vedea!

— Cred că e gata să te ceară de soţie! Trînti Mărie cu mult calm.

— Ce să facă? Dumnezeule, a înnebunit…

— De dragoste!

— Dragoste?! E cel mai bun prieten al meu. Dar dragoste?

— Isabell, dacă el te iubeşte şi tu ţii la el, poate… O căsătorie cu el poate fi ceva bun. Nu uita că fratele meu are o poziţie socială excelentă!

— Nu dau doi bani pe poziţia lui sau pe titlul pe care-l poartă. Să îndrăznească numai să facă ceva pe la spatele meu şi…

Mărie se ridică şi ea.

— Nicky nu va face nimic fără să-ţi spună!

— Ar face bine!

O luă spre casă. Furioasă, intră în marea încăpere, încălzită ca un cuptor. Ared el Selim era doar la doi paşi de ea. Sigură pe ea, păşi spre el.

— Domnule el Selim!

— Domnişoară…

— Deveraux! Completă ea repede. Cum găsiţi Franţa?

— Fermecătoare, spuse el repede, cu un zîmbet plăcut.

Isabell zîmbi şi ea.

— Ştiţi că sînteţi ca o pată de culoare în această mare de oameni?

— Sînt? Întrebă el mirat de tonul ei direct.

— Diferit de tot de am văzut pînă acum în aceste săli sufocante de bal. E o plăcere să văd un aşa amestec de culturi…

Ared el Selim o salută din cap.

— Domnişoara este foarte sinceră şi directă!

— Aşa am fost mereu, spuse ea, apropiindu-se de el. Spune-mi, domnule, e adevărat că femeile voastre stau închise în casă tot timpul?

El o privi, amuzat de întrebare. Era curioasă sau numai făcea conversaţie? Se întrebă el.

— Aşa sînt legile noastre, domnişoară Deveraux. Diferite de ale voastre…

— Asta e clar! Spuse fata.

Cu coada ochiului o văzu pe Mărie. Venea spre ea, cu o expresie a- meninţătoare pe chip. Nervoasă, practic se agăţă de braţul tînărului şi îl trase spre grădină.

— Vai, domnule, vezi, parcă nu am aer… Se plînse ea.

El o privi, amuzat de sceneta pe care ea o pusese în scenă. Avea o culoare sănătoasă în obraz şi un aer sănătos, aşa că era clar că încerca să scape de acolo. Cu o privire, Ared cercetă sala şi o văzu pe frumoasa brunetă care venea spre ei. Prietena fetei se grăbea să o salveze din ghearele lui, dar era clar că domnişoara Deveraux nu voia să fie salvată.

În cîteva clipe erau ascunşi de priviri indiscrete pe o bancă din grădină. Isabell sorbea din paharul ei, pe care-l luase în drum spre ieşire. Ochii îi străluceau ciudat, veseli. Se lăsase pe spate, pe bancă, şi-l privea galeş.

2.

Ared intră în camerele tatălui său. Era semi-întuneric şi mirosea a ierburi parfumate. Ahmed privea pe fereastra sa, în depărtare. Auzi uşa, dar nu se întoarse.

— Tată!

— Stai jos, Ared! Îi ceru el, cu vocea lui joasă şi calmă.

Se apropie de cele două lămpi şi le mări

flacăra. Lumina crescu destul petru ca el să vadă chipul fiului său. Se aşeză şi el pe una din perne.

— Ai reuşit?

— Da!

— Nava este pregătită!

— Ştiu, căpitanul mi-a trimis vorbă acum jumătate de oră. Te aşteaptă!

— Prea bine, spuse tînărul.

Ar fi trebuit să plece, dar nu reuşea să se ridice. Avea un sentiment ciudat. Ar fi vrut să plece, dar şi să rămînă. Nu ştia ce să facă. Privi spre tatăl său, la chipul lui uscat, bătut de vînt. Aşa cum stătea în faţa lui, îmbrăcat în alb, părea un înţelept, meditînd. Îşi trecea mîna prin barbă şi privea spre el.

— Tată…

— Ce este, fiule?

— Dacă aş rămîne?

— De ce? Nu ai încredere în tatăl tău?

— Este periculos, zise el încet.

Bătrînul ridică privirea sa dură. Părea oţel topit în ochii săi.

— Nu mă tem de ce a hotărît Allah. Şi planul meu este perfect, dar nu asta te

preocupă pe tine, Ared. Alt foc mocneşte în inima ta...

— Tată! Şopti tînărul pierit.

— Vrei răzbunare. Vrei să fii aici pentru a-l vedea. Pentru a-l distruge. Asta e?

— E greşit?

Ahmed se ridică. Ared făcu la fel.

— Vrem duşmanul pe teritoriul nostru, acasă la noi şi nu aici, unde el se simte în siguranţă. Acolo vom putea savura fiecare clipă a răzbunării. Şi am nevoie de tine în Alger!

— Să păzesc...

— Destul, se răsti Ahmed. Te vei duce acum, pentru că eşti aşteptat. Mergi cu Allah!

— Rămîi cu bine, tată! Răspunse Ared, trist.

Sărută mîna tatălui său şi se retrase. Un sclav negru închise uşa în urma lui. Peste cîteva minute, galopa spre port, urmat de trei oameni îmbrăcaţi în negru. Aceştia părea nişte păsări de pradă, apariţii ale nopţii. Opriră pe chei şi un tinerel se repezi să le ia caii.

Corabia lui Ahmed îi aştepta.

— Căpitane, ridicăm ancora!

— Imediat, domnule!

Căpitanul era un bărbat mult mai înalt decît Ared, chiar dacă şi acesta era un om înalt. Era un spaniol încruntat, cu părul lung şi negru. Nimeni nu ştia exact cum se numea, cel puţin dintre oamenii pe care-i comanda. Îşi spunea Carlos şi atît. Nu era musulman, dar asta nu deranja pe nimeni.

— Hakim, totul este în regulă?

— Da, stăpîne!

Bărbatul, îmbrăcat complet în negru, se înclină. Era la fel de înalt ca Ared, cu un ten închis la culoare, slab. Purta o sabie lată, prinsă la şold care părea să facă parte din el.

— Dar… şopti el, încercînd să atragă atenţia stăpînului.

— Ce este?

— Cînd vom ajunge acasă… ce vom face cu…

— Este destul timp pentru asta, Hakim. Mă voi gîndi!

— Cum spui, zise bărbatul.

Se înclină şi se retrase. Ared rămase singur. Rămase un timp pe punte, privind oamenii care scoteau corabia în larg. Apoi, cu paşi egali, intră în cabină. Înăuntru era întuneric. Dar el cunoştea această cabină foarte bine, aşa că reuşi să ajungă la biroul mare fără probleme. Se aşeză pe scaun şi lăsă capul pe spate. Cu toate că nu dormise toată noaptea, nu era obosit. Nu-l deranja să piardă nopţile, dar Franţa îi trezea tot felul de sentimente, care mai de care mai ciudate. Îl atrăgea. Îl făcea curios. Era prima dată cînd stătea atît de mult timp aici. Trei săptămîni.

— Hm…

Deschise ochii, realizînd că aproape adormise pe scaun. Se ridică şi se uită afară. Soarele răsărise. Era dimineaţă. Încet, îşi scoase haina şi se aplecă spre micul cufăr din colţul opus al camerei. Scoase de acolo un covor îngust, îl desfăcu şi se aşeză pe el. Apoi începu să se roage.

Fata îl privea, cu ochii pe jumătate deschişi, cum se ruga. O dureau toate oasele din cauza poziţiei incomode în care

stătea. Încercă se se ridice dar ameţi. Rămase pe spate, respirînd adînc. Apoi, încet, se ridică din nou.

— Te-ai trezit!

Întoarse privirea spre el.

— Ai terminat?

— Da!

Ared se ridică, strînse covorul şi-l puse la loc. Apoi se apropie de ea, numai în cămaşă şi în pantaloni. Mirosea foarte frumos, îşi spuse ea.

— Domnişoară Deveraux, credeam că vei dormi mai mult!

— Aşa credeai? Întrebă ea, frecîndu-şi ochii cu mîna. Vreau ceva de băut…

— Apă sau ceva mai tare?

— Cred că am băut destul. Apă!

Glasul ei era poruncitor. Dar el nu spuse nimic. Se ridică, turnă apă într-o cupă de argint şi i-o aduse. Şi fata bău cu sete.

— Domnule el Selim, cum am ajuns aici?

— Nu-ţi aduci aminte?

— Nu prea bine, mărturisi ea. Ce am făcut aseară şi de ce sîntem pe o corabie?

— Ţi-ai dat seama? Se miră el.

— Da. Ce caut aici?

— Mi-ai cerut să te iau cu mine, spuse el foarte calm. Nu-ţi aduci aminte?

Isabell sări în picioare. Se clătină, gata să cadă, dar se prinse de perete. Respiră adînc şi se întoarse spre el.

— Unde stai? Întrebă ea, tare.

— Alger!

Băuse, îşi spuse ea. Zîmbi larg. Era un vis. Unul ciudat. O fantezie, nimic mai mult. Avea să se aşeze, să închidă ochi şi el o să dispară. Avea să se trezească acasă la Mărie, în camera ei. Puţin beată, e drept. Nu ar fi trebuit să tot bea din şampania aceea dulce sau din vinul aspru. Era vina ei. Bineînţeles că era.

— Foarte bine… şopti şi închise ochii. Îi strînse puternic, apoi îi deschise, pentru a vedea chipul lui Ared, zîmbind amuzat.

— Drace! Rosti ea şi începu să facă cîţiva paşi, pentru a-şi limpezi capul.

Ared se ridică şi se duse spre scaunul pe care stătuse mai devreme.

Se aşeză.

— Ai vrut să vezi Algerul, domnişoară, aşa

că te-am luat cu mine. Ţi-am spus că trebuia să plec şi ai rîs…

— Am rîs? Repetă ea, pierit.

— Exact. Dar m-ai asigurat că poţi pleca atunci cînd vrei… fără să dai socoteală cuiva…

— Aşa am făcut? Întrebă ea.

— Nu mă crezi?

Isabell îl privi, ciudat. Nu. Nu-l credea. Nu complet. Ared el Selim avea ceva foarte ciudat, dar ea nu reuşea să-şi dea seama ce era. Se apropie de el, foarte seducătoare.

— Şi ce aş putea face pentru a te convinge să ne întoarcem? Întrebă, aplecîndu-se spre el, provocator.

— Domnişoară…

— Spune-mi! Insistă ea.

Ared îi simţea respiraţia pe pielea lui. Pe gît, acolo unde buzele ei încercau să se apropie. Întoarse capul şi rămaseră amîndoi nemişcaţi. Dacă s-ar fi mişcat un centimetru, ar fi sărutat-o.

— Sîntem în larg… se auzi el şoptind.

— Corabia are cîrmă, îi aminti ea, încet. Spune-mi… nu te-aş putea convinge?

— Isabell!

Prea tîrziu. Se aruncă în braţele lui, sărutîndu-l. Era nebună, asta era sigur. Dar nu reuşea să se despartă de ea. Părea pierdut. Ea nu aştepta o reacţie din partea lui. Îi înlănţui gîtul cu braţele şi se pierdu în braţele lui, care-i cuprindeau talia.

— Marsilia nu e foarte departe!

— Nu!

Ared se ridică. O împinse la o parte şi trecu pe lîngă ea.

— Vei sta în această cabină şi nu poţi ieşi pe punte…

— Ce? Sînt sechestrată aici?

— Aceasta este o corabie musulmană, ca şi mine. Oamenii ei, majoritatea, sînt musulmani. Vei ieşi numai îmbrăcată adecvat!

— Adică? Se răsti ea.

— Vei purta iaşmac! Preciză el sec. Şi vei ieşi numai împreună cu mine!

Isabell ajunse la el, în cîteva clipe.

— Cine te crezi? Se răsti ea. Eu sînt o femeie liberă, franceză…

— Erai, înainte să-mi ceri să te duc acasă

la mine, în deşert, îi aminti el. Acum eşti aici şi te vei comporta aşa cum îţi spun eu!

— Nici să nu te gîndeşti că…

— O zi bună, domnişoară Deveraux, o salută el, ieşi şi închise uşa cu cheia.

Fata rămase nemişcată în mijlocul camerei. Ce se întîmplase? Acum cîteva clipe îl avea în braţele ei, complet, la porunca ei. Şi acum plecase. După ce-i lătrase cîteva ordine. Cine se credea? Era timpul să se pregătească pentru ripostă. Isabell Deveraux era mult mai mult decît un chip plăcut şi nişte ochi mari. Şi Ared el Selim era gata să afle că nu era bine să o oblige să facă ceva ce nu dorea!

Nicky de Clermont avea un fel de a merge şi de a fi care atrăgea privirea. Părul său, blond, moştenit de la mama sa, îi dădea un aer copilăros. Ochii negri era ameninţători cînd doreau, dar ştiau să fie veseli şi atrăgători. Era înalt şi niţel arogant, aşa cum numai un bărbat care are totul poate fi.

Aruncă o privire spre marea de persoane care umpleau sala şi oftă.

3.

— Nu credeam că o să mai vii!

— Am venit!

Andre de Saint Joseph îl bătu pe umăr şi îi întinse un pahar cu vin. Tînărul blond ca şi prietenul lui zîmbi.

— Sînt o mulţime de frumuseţi aici…

Cei doi erau visul oricărei fete bune de măritat. Aveau tot la ce putea spera o fată şi, bineînţeles, familia ei. Poate fetele se uitau la înălţimea lor, la chipul plăcut, la mersul mîndru şi ascultau vrăjite cuvintele lor de dragoste, dar mai erau şi mamele şi taţii, pe care numai titlul şi banii le sunau plăcut la ureche. Dar moştenitorul unui duce, cum era Nicky, sau al unui marchiz, ca Andre, reprezenta perfecţiunea.

— Eu caut numai una! Spuse Nicky.

— Care a plecat!

— A plecat?!

— Mărie mi-a spus. Isabell a plecat mai devreme. Nu te-ai întîlnit cu ea?

— Acasă nu era!

Acasă era castelul familiei, un monument de piatră, căţărat pe faleză, udat de valurile

mării Mediterana. Cînd el trecuse se acolo, nu era nimeni, numai servitorii. Roger îl informase că fetele erau la un bal, în casa marchizului de Saint Joseph. Era singurul loc în care ducele şi soţia sa le permiteau să se ducă, fără a avea însoţitor adecvat. Şi asta pentru că aveau mare încredere în părinţii lui Andre, prieteni de familie de ani buni.

— Drace, cum mai reuşeşte să fugă... spuse el încet.

— Isabell e o vrăjitoare, spuse Andre. Acum vino, am văzut-o pe sora ta...

— Mărie nu ar fi trebuit să o lase să plece!

Andre privi peste umăr.

— Opreşte tu un uragan aşa cum este vara ta!

— Nu e vara mea!

— Lumea ştie că e vara ta aşa că vorbeşte mai încet! Îl sfătui Andre. Se strecurară printre invitaţi şi ajunseră aproape de Mărie. Aceasta vorbea cu un tînăr slăbuţ, brunet şi care părea total vrăjit de frumoasa brunetă.

— Guillaume!

— Andre!

Tînărul aproape sări din locul unde stătea. Era vărul lui Andre, dintr-o ramură săracă a familiei.

— Ai ajuns în sfîrşit! Spuse Mărie, tăios.

— După cum vezi!

— Guillaume, scuză-mă o clipă! Îi ceru ea, ca unui cîine.

Bărbatul salută respectuos şi se retrase.

— Ştii ce s-a întîmplat?

— Habar n-am!

— Isabell a plecat de la bal!

— Asta ştiu, răspunse fratele ei, rezemîndu-se de o coloană.

— Era acasă?

Nicky negă.

— Atunci unde e?

— Cînd a plecat?

— Acum mai bine de două ore. În două ore putea fi la jumătatea distanţei de aici la Paris, spuse ea nervoasă. Cum de nu a ajuns acasă? Montmercy e foarte aproape, cincisprezece minute cel mult…

— Poate s-a oprit undeva!

— Unde? În rochie de bal?

— Unde ai văzut-o ultima dată?

— Se îndrepta spre ieşire, şi, după cum mergea, aş spune că nu era foarte trează…

— Isabell nu bea!

Mărie oftă.

— În mod normal, nu. Dar ne-am certat în seara asta… i-am spus ce ai vrut tu să-i spun şi ea nu a fost foarte fericită să audă că ai de gînd să te căsătoreşti cu ea, fără să-i ceri părerea. Cînd va apărea, nu va fi prea amabilă cu tine, frăţioare!

— Crezi?

— Eşti atît de… Dumnezeule, cum am putut să spun că ar fi o căsătorie perfectă, cînd tu…

— Eu ce?

Mărie îşi dădu ochii peste cap şi o luă spre ieşire. Ajunse în curte şi văzu că trăsura lor era tot aici.

— A plecat cu altcineva!

Nicky strînse pumnii.

— De ce mama dracului ar fi făcut aşa ceva?

— Oare de ce? Întrebă sora lui, tăios. Cred că mai bine am întreba cu cine a plecat…

— Dacă a văzut cineva ceva, spuse Andre, luînd-o spre servitorii săi.

Aceştia o cunoşteau pe domnişoara Deveraux foarte bine şi îşi aduceam aminte foarte bine că aceasta plecase.

— Cu cine? Se răsti Nicky la un băiat slăbuţ.

— Domnule conte, cred că a plecat cu un arab!

— Ce?

— Îmbrăcat în alb? Întrebă repede Mărie. Şi înalt?

— Da, domnişoară. Era îmbrăcat aşa. Avea o trăsură simplă şi oamenii lui, nişte negri înalţi şi îmbrăcaţi complet în negru. Dacă nu ar fi fost invitaţi… păi, cred că nici nu ar fi intrat!

Tînărul nu ştia altceva. Şi Andre îl lăsă în pace.

— A plecat cu Ared el Selim! Spuse Mărie grav.

Nicky se întoarse spre sora lui, ca o furie.

— Ştii şi cum îl cheamă?

— Desigur!

— Atunci unde stă?

— Asta nu ştiu, spuse ea. Nu aveam cum să-l întreb asta. Am vorbit puţin cu el şi este un bărbat foarte amabil. Cred că dacă Isabell este cu el, se va comporta respectuos…

— Sigur! Comentă ironic Nicky.

— Doar nu este vina mea că ea a plecat, se răsti Mărie. Isabell face numai ce vrea şi tocmai ţi-a demonstrat acest lucru. Credeai că o vei putea controla?

— Mărie, vreau să mă căsătoresc cu ea!

— De ce am dubii în acest sens? Întrebă ea.

Cearta era gata.

— Nu ar fi mai bine dacă am merge să vorbim cu tata? Poate el ştie ceva…

— Ce?

— Poate adresa lui Selim! Îşi dădu cu părerea Andre, luînd-o spre casă.

Marchizul de Saint Joseph se arătă foarte mirat pentru că tinerii erau aşa de interesaţi de adresa domnului Selim, dar le-o dădu. Le explică faptul că acesta cumpărase o casă la marginea oraşului, o proprietate veche şi foarte bună. Peste

jumătate de oră, cei trei tineri băteau la porţile mari ale casei. Le deschise un negru.

— Da?

— Domnul el Selim este acasă? Întrebă Andre repede.

— Nu, domnule!

— Dar unde este?

— A plecat acum cîteva ore şi nu ştiu unde este!

— Dar se întoarce? Întrebă Mărie.

Negrul ridică din umeri.

— Vrem să vorbim cu fiul domnului el Selim, Ared!

— Şi domnul Ared a plecat acum cîteva ore!

— Şi nici el nu ştii unde e? Întrebă răstit Nicky, gata să-l lovească pe negrul care vorbea atît de calm şi liniştit.

— Domnul Ared a plecat pe mare, cu corabia, dar nu pot şti unde!

Şi închise poarta. Cei trei tineri rămaseră afară, privind unul la altul.

— Atunci unde dracu e?

— Pe mare?

Nicky o luă de braţ pe sora lui şi o luă

spre trăsură.

— Mergem în port. Poate corabia lui Selim nu a plecat deja. Şi dacă a plecat...

Nu mai termină. Nu voia să creadă că femeia pe care o iubea era cu alt bărbat, în largul mării.

— Nicky, dacă a plecat cu el...

— A fost răpită! Spuse el tare.

— Dar nu ştim asta! Zise Andre.

— Isabell nu ar fi plecat cu un bărbat de bună voie, spuse Nicky. Voi toţi o cunoaşteţi. Cum puteţi crede că a plecat cu el?

Andre o opri pe Mărie cînd aceasta vru să mai spună ceva. Nu era momentul pentru o discuţie. Nu acum, cînd Isabell nu apărea.

4.

Alger. Binecuvîntat fie acest oraş, îşi spuse Ared, coborînd pe de corabia lui. Se săturase să stea pe puntea corăbiei, căutînd ţărmul. Pentru că atmosfera devenise incendiară. Fata părea nebună. Nu vorbea deloc. Nu ieşea din cabină şi, dacă o făcea, îşi petrecea orele stînd singură. Nu-i

vorbea, ignorîndu-l în totalitate. Vorbea şi cu căpitanul, cu tăcutul Carlos, numai cu el nu.

— Hakim, adu fata!

— Da, stăpîne!

Isabell atinse pentru prima dată pămîntul Africii cu un iaşmac pe faţă, care o împiedica să vadă cum ar fi dorit. Era din calea afară de curioasă. Încerca, cu o privire curioasă, să cuprindă tot ce se putea. Clădirile ciudate, mirosurile plăcute amestecate cu cele respingătoare, căldura aceea apăsătoare şi oamenii. Nimic nu o mira mai mult decît acel fel de a fi al acestor fiinţe. Europeni amestecaţi cu arabi.

— Urcă!

Se urcă în trăsură şi el sări alături de ea. Apoi închise portiera, împiedicînd-o să mai vadă ceva. Isabell se încruntă la el, dar refuză să mai spună ceva. Nici măcar curiozitatea nu era mai mare ca furia pe care o simţea împotriva lui. Rămase locului, în trăsură, blestemînd căldura care o oprea să respire uşor şi rochia care o strîngea. Ar fi dat un an din viaţă pentru o cămaşă largă,

albă şi o pereche de pantaloni simpli.

— Am ajuns!

Se făcu că nu-l aude. Dar trăsura încetini, opri puţin, apoi porni iar. Se auziră glasuri, dar Isabell nu reuşi să înţeleagă ceea ce spuneau. Apoi portiera trăsurii fu deschisă şi Ared sări jos.

— Vino!

Păşi demn şi mîndru, ca o regină. Se uită cu o privire plină de dispreţ la adresa lui.

— Bine ai venit în umila mea casă!

— Aş fi preferat un cort! Spuse ea, mutîndu-şi privirea de la el la curtea casei, acolo unde se aflau…

O curte largă, pavată, răcoroasă, pentru că era ascunsă între copaci şi plante agăţătoare. Într-un colţ era o fîntînă mare, de piatră. Şi era foarte curat peste tot.

— Să intrăm!

O luă de braţ şi o porni spre intrare. Două uşi largi, de lemn, erau deschise. Pătrunseră într-un un hol larg, lung de cîţiva metri, răcoros. Apoi Isabell ajunse într-o curte interioară, largă, cu copaci înalţi şi flori în ghivece de lut ars. Părea o

seră ascunsă în interiorul casei, cu iarbă, pavaj de piatră pe jos şi plante agăţătoare, care curgeau de pe suporturi de lemn sculptat.

— Îţi place?

Îl ignoră şi se uită la casă. Era vopsită într-un alb scînteietor, simplu. Scările care duceau sus erau acoperite cu un covor moale, verde închis şi sus, în dreptul arcadelor, se vedeau materiale care se mişcau în vînt. Toate de culoare verde deschis. Partea dinspre vest a casei părea mai sobră, lipseau materialele şi uşile erau toate închise.

— În partea asta, spuse Ared arătînd spre partea pe care ea o admirase prima dată, stau eu, în partea cealaltă tata!

— Şi unde e?

— Nu e aici, spuse el scurt. Vino…

— Unde?

— Vrei să domni aici? Întrebă el. Jos?!

— Aş prefera să dorm în cabina unei corăbii, care să mă ducă acasă, la Marsilia!

Ared zîmbi larg şi o luă de braţ, ferm.

— Mă tem, domnişoară Deveraux, că acest

lucru este imposibil, cel puţin pentru următoarele două luni!

— Ce?!

— Ai auzit foarte bine. Toate corăbiile mele sînt plecate şi…

— Atunci trebuie să fie o corabie care să plece la Marsilia… nu se lăsă ea, ţinîndu-se după el.

— Crezi că te-aş lăsa să pleci cu o corabie oarecare? Vrei să fii vîndută ca sclavă după o săptămînă?

Isabell se încruntă, dar nu mai spuse nimic. Avea dreptate.

— Domnule el Selim, mă văd nevoită să accept acest lucru! Spuse ea cu greu. Însă dacă voi rămîne aici…

— Te rog!

— Atunci sper că vă veţi comporta ca un gentilom şi mă veţi trata ca pe o doamnă. Ştiu că sînteţi musulman, că obiceiurile voastre sînt… diferite de ale noastre. În caz contrar, mă voi vedea nevoită să plec…

— Domnişoară, această casă este una respectabilă. Richard!

Isabell întoarse capul, brusc. Ared văzuse

pe cineva. Un bărbat slăbuţ, înalt şi blond, se apropia de ei. Avea un chip ascuţit, ochii închişi la culoare şi purta haine europene. Se apropie, făcu o plecăciune scurtă spre Ared şi zîmbi.

— Domnule, vă aşteptam peste trei zile!

— Am ajuns mai repede! Spuse Ared, vesel. Richard, ea este domnişoara Deveraux, oaspetele meu pentru un timp…

— Domnule!

— Richard, vă rog, domnişoară. Sînt secretarul domnului Ahmed, nu un nobil!

— Dar sînteţi european, spuse Isabell repede. Sînteţi un sclav?

Richard o privi oarecum amuzat.

— Pentru o scurtă perioadă de timp am fost şi sclav, dar acum sînt un om liber!

— Cum aşa?

— Domnul Ahmed m-a eliberat şi eu am ales să stau aici, în casa lui. Sînt secretarul lui personal şi omul lui de încredere. Voi da ordine pentru a fi pregătită o cameră pentru domnişoara Deveraux. Altceva?

— Va avea nevoie de o fata care să o ajute. Hakim va căuta ceva potrivit, preferabil

care vorbeşte franceza!

— Foarte bine, domnule!

— O fată? Întrebă fata, luîndu-se după Ared, care o luase înainte. Vrei să cumperi o sclavă pentru mine?

— De ce nu?

— Nu am nevoie de o sclavă. Pot să mă descurc singură foarte bine…

Ared se opri locului. Se întoarse spre ea.

— Voi decide eu asta în casa mea, domnişoară Deveraux, spuse el tăios, văzîndu-i chipul încruntat. Vei avea o fată care să te ajute. Acum, dacă vrei să mă însoţeşti, cred că ţi-e foame!

Isabell trecu pe lîngă el. O luă înainte şi se opri. Habar nu avea unde voia să se ducă. Nu cunoştea casa lui Ared. Se întoarse spre el.

— Unde…

— Vino, domnişoară, cred că trebuie mai întîi să-ţi arăt casa, înainte să te rătăceşti!

— Eu nu mă rătăcesc niciodată!

Ared deschise gura să o contrazică, dar nu o făcu. Isabell era gata de ceartă, se citea pe chipul ei. Cîteva cuvinte şi ar fi început

să strige. Şi el îşi dădea seama că fierbea în interior. Fusese nevoită să meargă la Alger, acum nu putea pleca de aici şi trebuia să rămînă în casa lui pentru două luni, dacă totul mergea bine.

Isabell ar fi murit înainte să recunoască că-i plăcea casa lui Ared. Se mulţumi în schimb, să afişeze un zîmbet blazat, superior şi să meargă ţanţoş prin ea, de parcă nimic nu ar fi impresionat-o în mod deosebit. Mîncă în tăcere, alături de el, serioasă şi încruntată ca o adevărată furie.

Apoi ajunse sus, la primul etaj, şi Ared îi deschise uşa, lăsînd-o să treacă. Ea păşi mîndră.

— Sper că vei găsi aceste apartamente pe gustul tău! Zise el.

— Dacă nu mai ai ce face…

Ared deschise fereastra care dădea spre grădină, fără să pară deranjat de comentariul ei.

— Este unul dintre apartamentele în stil european ale casei, explică el. Dincolo este domnitorul şi camera de toaletă. Te las acum să te odihneşti!

— Ce amabil din partea ta, domnule el Selim!

— Domnişoară!

O salută simplu şi ieşi. Uşa se închise în urma lui.

5.

Ichard aştepta la baza scărilor. Îmbrăcat în haine europene, care-i dădeau un aer ciudat, în această lume atît de diferită de Europa. Şi totuşi, el părea senin şi fericit. Se înclină cînd ea ajunse jos.

— Domnişoară, sper că aţi putut să vă odihniţi!

— Cît de cît, domnule… Richard!

Zîmbetul lui era foarte plăcut.

— Domnul el Selim a ieşit un timp, spuse el. Dar trebuie să apară…

— Atunci sîntem singuri?

— Şi o armată de servitori, spuse el. Plus un prieten al domnului el Selim, care a ajuns acum jumătate de oră!

— Un arab?

— European, domnişoară, spuse el, conducînd-o spre un salon răcoros, care

semăna cu o oază. Părea că această casă era făcută numai pentru a încînta ochiul, nu pentru a locui în ea. Avea mii de detalii care meritau privite, de la pereţi, la acoperiş, la decoraţii şi la opere de artă care o îmbrăcau. Ochiul format al fetei putea deosebi lucrurile de valoare de simple piese fără valoare.

Richard îi deschise drumul, apoi se trase într-o parte, pentru a-i permite să-l vadă pe vizitatorul care sosise. Acesta stătea pe o sofa, sorbind din cafea, cu privirea pierdută pe un tablou enorm, care înfăţişa o scenă din deşert. Era atît de frumoasă, încît soarele la apus părea să se afle în acea încăpere. Şi caii sălbătici mai aveau puţin şi se desprindeau de pe perete.

— Domnule Mihai!

Bărbatul întoarse capul şi o privi. Imediat se ridică, fără să lase cafeaua din mînă şi se apropie de ea. Mergea leneş, încet, cu ochii vicleni şi iscoditori cercetînd totul. Purta haine turceşti, îşi dădu seama fata, şi verdele îl prindea de minune. Avea o barbă îngrijită şi era mai înalt ca ea, dar nu cu

mult.

— Richard, ce caută această femeie aici? Întrebă el, peste umăr, în arabă.

— Domnule Mihai, această domnişoară este un oaspete în această casă!

— Aşa?

Se învîrti în jurul ei ca un animal de pradă.

— A cui? Ared sau Ahmed?

— A fost adusă de domnul Ared, spuse Richard.

— Domnule, vreţi să încetaţi să vă învîrtiţi în jurul meu?

— Domnişoară, el este…

— Nu mă interesează cine este, în mod evident, nu are idee de ce este cuviincios şi de ce nu este. Aşa că nu am de gînd să mai stau…

Se întoarse pe călcîie şi porni spre uşă. Dar Mihai o ajunse din urmă, intrigat de mica vrăjitoare. O prinse de braţ. Şi înainte să ştie ce i s-a întîmplat, se trezi pe podea, cu piciorul ei pe gîtul lui.

— Isabell!

Ared intrase şi rămase blocat, în dreptul

uşii.

— Domnule el Selim, nu am crezut că voi fi atacată în casa ta. Cred că mai bine ar fi dacă m-aş retrage. Şi voi pleca peste o oră!

— Isabell, ce s-a întîmplat?

— Domnul m-a atacat!

El se apropie de ea. Dar ea nu ridică piciorul de pe gîtul lui Mihai. Acesta însă o privea amuzat. Nervoasă de privirea lui, ea apăsă.

— Destul, spuse el în franceză.

— Aşadar ştiţi limba mea, dar aţi preferat să jucaţi o mică farsă! Zise ea, ridicînd piciorul.

Mihai zîmbi şi se ridică. Îşi masă gîtul.

— Aveţi mare putere, domnişoară. Nici o femeie nu m-a trîntit la pămînt pînă acum…

— Mereu există o primă dată, spuse ea.

— Mihai Avram este prietenul meu, spuse Ared. Domnişoara Deveraux!

— Sînteţi rudă cu fostul Domn al Moldovei, domnule?

— De unde ştiţi?

— Numele este clar moldovenesc. Aşadar?

— Da, era tatăl meu, spuse Mihai.

Fata se linişti ca prin farmec

— Cum a-ti ajuns aici?

— Unde?’

— În Alger!

— Cu corabia mea, domnişoară, răspunse el mirat de aceste întrebări.

— Nu plecaţi spre Marsilia?

— Nu!

— Isabell, Mihai va sta în Alger cel puţin trei luni, nu?

— Da, aşa este, dar de ce…

— Domnişoara vrea să se întoarcă acasă, la Marsilia, dar acum nu am nici o corabie cu care să o pot trimite!

— Nici dacă v-aş spune că o cunosc foarte bine pe sora voastră, domnule Avram?

Mihai o privi atent. Fata asta era foarte misterioasă. Şi Ared era la fel. Ce se întîmpla?

— O cunosc pe Margot de cînt m-am născut, spuse ea în moldoveneşte, lăsîndu-l pe Ared complet dezorientat. E naşa mea, domnule. Dacă m-ai duce acasă, la Marsilia, familia mea v-ar fi foarte recunoscătoare…

— Domnişoară, îmi este imposibil să fac

ce-mi cereţi, cel puţin pentru cîteva săptămîni…

— Dar apoi?

— Nu ştiu…

Mihai privi spre Ared. Acesta se încruntă şi îi făcu semn lui Richard să se apropie.

— Arată-i domnişoarei grădina, ceru el.

— Acum?

— Isabell, eu şi Mihai avem de discutat afaceri, spuse el. Veţi putea discuta la cină…

— Cum vrei, domnule. Domnilor!

Ieşi împreună cu Richard.

— Fina unei ducese? Ce caută aici?

— E o poveste lungă, dar înainte de toate trebuie să-mi promiţi că o vei refuza. Ea va trebui să rămînă aici…

— O vrei pentru haremul tău?

— Nu e aici pentru asta, Mihai. Ea este aici pentru un scop. Îţi voi spune totul, dar nu acum, domnişoara este prea aproape. Vom merge la tine spre seară!

— Cum vrei. Însă o să vreau să ştiu toată povestea…

— Atunci să plecăm, zise Ared, ridicîndu-

se. E mult de povestit…

— Şi fata?

— Va aştepta!

Ared şi Mihai ieşiră pe porţile casei călare, mergînd la pas, discutînd despre mii de lucruri fără importanţă numai pentru a nu tăcea. Din fericire, casa lui Mihai, mai mică decît a lui Ared, nu era departe. Porţile se deschiseră pentru stăpînul casei şi pentru prietenul acestuia şi ei urcară sus, la primul etaj, pe o terasă ferită de soare, ascunsă de flori agăţătoare. Se aşezară pe perne şi Mihai ceru ceai şi dulciuri.

— Acum spune!

— Fata asta este mult mai mult decît un oaspete în casa mea…

— Aşadar era pentru harem, spuse, zîmbind cu subînţeles, Mihai.

— Poate va ajunge şi acolo, nu exclud lucrul ăsta. Dar ea a fost adusă aici cu un scop…

— Care?

— Va servi la o răzbunare, a mea împotriva unui bărbat care mi-a ucis mama…

— Mama ta? Credeam că mama ta este o femeie din harem, o soţie a lui Ahmed!

— Samira, femeia care m-a crescut, nu era mama mea, mama mea a murit cu mult timp în urmă. Şi-a pierdut viaţa pe mare. În acea zi, Samira m-a salvat şi m-a dus în braţele tatălui meu, Ahmed, Allah să-i apere viaţa!

Mihai clătină din cap, impresionat.

— Şi cine era mama ta?

— O femeie al cărei nume nu-l ştiu. Un lucru ştiu sigur şi acela este că tatăl fetei care este acum în casa mea a ucis-o. Numele lui este Santos!

— Piratul?!

— El însuşi, zise cu ură Ared.

— Şi unde e acum?

— Departe de aici, departe de Alger. Dar va veni după preţiosul pachet pe care i l-am luat, nu crezi? Rîse mulţumit de sine, bărbatul.

— O capcană pentru un pirat? Un pirat destul de bătrîn pentru a avea o experienţă teribilă în luptă? V-aţi gîndit că asta poate atrage moartea tuturor?

— De ce s-ar întîmpla asta? Crezi că nu

sîntem în stare să ne apărăm?

— Împotriva lui? Am auzit de acest om, de această fantomă a mărilor. Apare peste tot, dispare în ceaţă şi mulţi au murit de sabia lui. Odată mi-a distrus una din corăbii dar, din fericire, nu a luat decît încărcătura. Mirodenii şi mătăsuri…

— Probabil a făcut din ele rochii pentru Isabell, spuse Ared, cu un zîmbet amuzat.

— Fără îndoială. Dar cum poţi fi sigur că fata asta e fiica lui? Din cîte am înţeles, este fina surorii mele, Margot. Fina unei ducese!

— Şi ce contează? Santos are destui bani pentru a intra în cele mai înalte clase ale aristrocraţiei franceze. Poate să se descurce foarte bine, dîndu-se drept un mare nobil…

— Şi l-a înşelat pe Robert de Clermont?

— De ce nu? Banii pot face multe lucruri. După cum ai văzut, fata lui este o domnişoară bine crescută, după obiceiul francez. Vorbeşte bine, se poartă ca o mare doamnă şi cred că nu are idee de cine este tatăl ei şi cu ce se ocupă. Va fi un şoc…

— Şi vrei să-i distrugi viaţa în felul ăsta?

— Şi felul în care tatăl ei mi-a distrus mie

viaţa? Omorîndu-mi părinţii…

— Ai dreptate, pe Allah. La urma urmei, el este un pirat, un monstru. E mai bine şi pentru ea.

Ared aprobă simplu.

— Şi acum? Ahmed a rămas în Franţa?

— Se va ascunde un timp, pentru a le da timp să iasă din ascunzători. Planul lui, perfect în mare parte, mă nemulţumeşte pentru că este unul în care răbdarea este pe primul plan. Lipsa de activitate e cea mai grea povară!

— Şi eu spun la fel, dar Ahmed este un geniu în a face planuri. Va reuşi să-l prindă pe Santos, încet, ţesînd în jurul lui un laţ de care acesta nu va putea scăpa. Se va ucide singur.

— Aşa crede şi tata. Dar eu aş fi preferat să-l văd în faţa săbiei mele şi să-l ucid lent. Să sufere mult…

— Va suferi!

— De asta sînt sigur. Dar aş fi vrut să fiu la Marsilia, alături de tata!

— Poate e mai bine dacă stai aici, îl linişti Mihai.

— De ce?

— Pentru că dacă fata asta este fina lui Clermont, un om foarte respectat în Franţa, atunci ai fi fost în pericol…

— Cum aşa?

— Un ordin al lui şi ai fi putrezit în una din închisorile acelea teribile pe care le au. Ai fi murit într-o groapă, regretînd că te-ai născut. Fără judecată. Fără martori şi fără nici o putere. Aici, cel puţin eşti protejat de puterea lui!

— Dar tata este acolo!

— Ahmed e vulpoi bătrîn. Se va ascunde!

— Sper, pentru că numai gîndul ca tata să păţească ceva mă îngrozeşte!

Ared închise ochii, aducîndu-şi aminte de chipul tatăl său, bătut de vînt, serios şi puternic. Şi-l imaginase mereu ca un om care ar fi putut opri timpul, care ar fi putut sta în faţa armetelor şi care ar fi reuşit să sfideze moartea. Şi dragostea lui era mai mare numai de cea simţită de tatăl lui pentru el. Legătura lor nu era una de sînge, dar ce conta? O legătură mistică îi unea.

— Du-te acasă acum, prietene, fata te

aşteptă!

— Aşa este. Mă gîndesc să o duc în deşert...

— Eşti sigur că va rezista?

— Vom vedea. Vreau să o pun la încercare... să văd din ce material este făcută. Rămîi cu bine, Mihai, spuse tînărul, ridicîndu-se şi salutînd.

— Allah fie cu tine!

Îl îmbrăţişă strîns şi se despărţiră.

Şi Ared se întoarse acasă. Descălecă şi intră în casă. Şi o văzu imediat. Isabell se învîrtea dintr-o parte-n alta, fără astîmpăr. Richad nu reuşea să o liniştească, cu toate că încerca. Văzîndu-l, se retrase discret.

— În sfîrşit, exclamă ea, îndreptîndu-se spre el. Unde e Mihai Avram?

— A plecat, avea treburi presante!

— Cînd se întoarce?

— Isabell, nu crezi că întrebările astea sînt prea multe? Şi prea indiscrete? Credeam că domnişoarele educate în pension sînt mai bine crescute...

— Să nu îndrăzneşti să-mi dai mie lecţii, se răsti ea, dur. M-ai trimis de aici şi m-ai

oprit să vorbesc cu domnul Avram. De ce?

— Nu te-am oprit, dar aveam lucruri presante de discutat cu el. Una din afacerile noastre ne aduce pagube…

— Sînt sigură că îmi ascundeţi ceva, domnule Selim. Şi nu-mi place. Această călătorie este foarte ciudată şi are iz de răpire…

— Spui asta pentru că domnişoară nu-şi aminteşte că m-a rugat să o aduc aici, insistent. Că am întrebat dacă familia ei va protesta şi mi-aţi răspuns că nu aveţi aşa ceva!

— Cum se face că sînteţi atît de diferit de arabi? Vorbiţi ca un european, ca un gentilom, schimbă ea cursul discuţiei. Mă trataţi într-un mod anormal pentru un musulman. Mă înşel?

— Nu!

— Atunci? De ce faceţi acest lucru?

— V-am acordat un timp de acomodare, explică el. Veniţi cu mine!

— Unde?

— Sus!

Ea îl privi cu ochii strînşi, cercetător.

— Vă rog!

— Prea bine!

Trecu pe lîngă el, mergînd mîndră. Urcă scările şi el o conduse spre camerele ei. Intrară şi el se opri. Pe pat erau mai multe haine.

— Haine arabe!

— Văd. Pentru ce sînt?

— Pentru domnia ta, domnişoară!

— Prefer să nu vă mai adresaţi pe tonul acesta ironic, îi ceru ea. De ce aş avea nevoie de aceste haine?

— Ai nevoie de ele dacă vrei să mai ieşi din casă, explică el. Sau dacă vrei să stai în camerele de jos atunci cînd am oaspeţi. Astea sînt regulile casei!

— Nu vreau să port aceste haine.

— Nu-ţi plac mătăsurile? Sînt cele mai scumpe şi mai fine din cîte există.

— Şi asta? Întrebă ea, ridicînd o bucată de voal albastru deschis, lung.

— Iaşmacul este pentru faţă!

— Pentru faţă! Repetă ea, aruncîndu-l.

Ared îl prinse din zbor şi se apropie de ea. Ridică voalul lung şi-i a- coperi faţa, încet.

Numai ochii îi rămaseră neacoperiţi. Frumoşii ei ochi negri, adînci ca noaptea, în care se vedeau mii de secrete, de taine ascunse, dar a căror limbă nu ştia să o citească. Uşor, se aplecă spre ea şi o sărută, fără să-i atingă buzele, prin vălul albastru. Văzu cum ochii ei se măriră uşor, surprinşi.

— Ared!

Lăsă vălul să alunece la picioarele lor şi ochii lui verzi o subjugară ca un vrăjitor. Nu mai era în stare să se mişte. Şi ştia că asta îşi dorise din prima clipă în care-l văzuse la bal. Simţise că între ei era o legătură care depăşea cuvintele. Ştiuse că avea să ajungă aici, în acea clipă. Că avea să se agaţe de gîtul lui, închizînd ochii şi suspinînd adînc.

El o ridică în braţe, fără să se mişte din loc. Mîinile lui puternice îi strîngeau talia, în timp ce buzele îi presărau sărutări pe gît şi pe pieptul dezgolit. Apoi o lăsă în jos şi se opri. Şi ea protestă, apucîndu-l de haine.

— Nu te grăbi, prinţesă!

Cuvintele lui păreau balsam pentru urechile ei. O trase spre pat, fără să înceteze să o privească. Cu o mînă împinse

hainele jos, fără să-i pese de ele. Şi se aşeză, trăgînd-o aproape. Îi îmbrăţişă talia, desfăcînd materialul care o ţinea prizonieră. Care o ţinea departe de el. În cîteva clipe o văzu goală, în faţa lui, privindu-l cu ochii pe jumătate închişi, seducătoare. Cînd o sărută pe sîni, buzele ei se deschiseră, lăsînd să-i scape un suspin. Şi se lăsă peste el, împingîndu-l pe spate.

Parcă l-ar fi cunoscut de o viaţă. Fiecare atingere i se părea normală, aşteptată. Pielea lui caldă şi fină părea familiară. Buzele părea să le mai fi simţit pe corpul ei. Mîinile o atinseseră şi altă dată, dar nu-şi amintea cînd şi unde. Poate în altă viaţă. Nimic nu era ciudat. Cînd o privi în ochi, fix, ochii lui aveau o sclipire familiară. Şi nu mai reuşi să respiră de plăcerea dureroasă care o invada. Părea să nu mai reuşească să gîndească. O teamă incredibilă o invadă, pentru cîteva clipe. Atunci ar fi vrut să fugă, ştiind că avea să o rănească.

Se trezi în braţele lui, cîndva în noapte. Se ridică din pat, goală. Şi se duse spre fereastră. Stelele luceau mai tare ca

niciodată. Şi cerul părea o torţă care ardea pentru ea. La Marsilia cerul nu strălucea la fel cum o făcea în deşert.

— Mîine mergem acolo…

Ea întoarse capul. El o privea din pat, lungit pe o parte.

— Unde?

— În deşert. Vreau să-ţi arăt ţara mea…

— Ţara ta? Nu ştiam că eşti regele Algerului…

— Dacă aş fi? Ai sta alături de regele acestui loc? În braţele lui? Alături de el?

— Credeam că voi luaţi femeile care vă plac fără să întrebaţi ceva, fără să cereţi voie. Le răpiţi şi le duceţi în harem!

— Ai vrea să te duc în harem?

— Aş vrea să-l văd, dar nu să stau acolo. Sînt curioasă…

— Vino aici!

Ea se aşeză alături de el.

— Dimineaţă îţi voi arăta haremul. Apoi plecăm un timp în deşert.

— Şi pînă atunci?!

— Aş avea una sau două idei! Zise el, atingîndu-i pielea aurie.

Haremul. O uşă de lemn, simplă, despărţea camerele personale ale lui Ared de haremul lui. El scoase o cheie şi deschise uşa. Şi se feri pentru a o lăsa să între. Fata, îmbrăcată în haine europene, păşi în acea lume pe care nu o mai văzuse niciodată. Nu ştia la ce să se aştepte. Intră. Partea accea a casei era un fel de terasă acoperită. Înspre grădină era liberă, fără pereţi şi o scară largă ducea jos. Partea din faţă, care dădea spre curtea din faţa casei, era închisă cu obloane de lemn sculptat, cu găuri, prin care pătrundea lumina soarelui. Nimeni de jos, nu ar fi putut vedea ceva, în timp ce de sus se vedea destul de bine.

Pe jos erau covoare groase, copaci în suporturi de lemn şi perne aşezate pe jos. Scaune mici şi măsuţe joase, cu frunze şi flori. Din tavan atîrnau voaluri colorate, prinse de stîlpii de lemn. În faţa ei erau cîteva uşi închise şi un hol care se termina cu o fereastră cu gratii. Întreg haremul era decorat bogat, în culori puternice, mai ales albastru.

Se întoarse să privească spre Ared, dar

acesta nu se mişcă din locul lui. O studia atent, în timp ce cerceta acel loc.

— Stăpîne!

O voce o făcu să se întoarcă spre scări. Două femei urcau. Şi se opriră în capul scărilor. Isabell le privi cu curiozitate. Cea care vorbise era o frumuseţe de femeie. Avea un corp fin, înalt, cu pielea deschisă la culoare. Purta haine verzi şi bijuterii. Părul ei era lung, lăsat liber pe spate şi era blond. Ochii alungiţi păreau să zîmbească veseli.

— Nu ştiam că vei veni acum, zise ea, ca o scuză, fără să se mişte.

— Yasmine, vino!

Femeia se apropie de el grăbită. Ochii ei continuau să zîmbească. Isabell se uită atent spre cealaltă femeie. Era o arăboaică mîndră, înaltă şi atletică. Pielea ei era mai închisă la culoare şi strălucea într-un mod plăcut. Avea părul liber, lung şi negru, drept. Între ea şi Yasmine diferenţele erau ca între soare şi lună. Păşi graţios, fixînd-o pe Isabell cu o privire deloc amabilă. Părea să-i caute defecte şi se întreba ce căuta acolo.

— Nazira, vino...

Femeia ajunse alături de Ared şi se înclină adînc, oferindu-i o imagine a sînilor ei pe jumătate goi. Îi urmări privirea şi zîmbi puternică.

— Sînt femeile tale? Întrebă rece fata, învîrtindu-se în jurul unui stîlp.

— Ai vrut să vezi haremul... credeai că este gol? Întrebă el ironic.

— M-am săturat de această vizită! Decise ea, trecînd pe lîngă el. Şi nu cred că mai vreau să merg undeva... spuse ea peste umăr. Prefer să mă odihnesc în camera mea, în aşteptarea momentului în care voi pleca de aici!

Plecă, trîntind în urma ei uşa. Şi rîsul lui se auzi mult timp, sub privirile mirate ale celor două femei, care nu înţelegeau ce se întîmplă. Crezuseră că fata era o nouă achiziţie pentru harem, dar era clar că nu era aşa. Ea plecase. Şi nici una dintre ele nu putea pleca din harem, fără permisiunea lui.

Ared ieşi după ea. Urcă sus şi intră fără să bată. Isabell privea pe fereastră.

— Aşadar vrei să renunţi la cîteva zile în

deşert!

— Vreau hîrtie şi o pană…

— Pentru ce?

— Pentru o scrisoare, spuse ea limpede, fără să-l privească. Vreau să îi scriu tatei…

— Vrei?

— Da. Sînt sigură că vreo corabie, oricît de mizeră ar fi ea, va pleca spre Franţa. Aşadar, vreau să-i scriu tatei. Trebuie să ştie unde sînt, zise ea.

— Cum vrei. Mă poţi însoţi, îţi voi arăta unde găseşti tot ce vrei.

Ieşi după el şi-l însoţi jos. Acolo, într-un colţ al unei camere mari şi pline de cărţi, era o masă mare. Îi indică scaunul şi îi dădu tot de ce avea nevoie.

— Vreau să rămîn singură!

— Pentru a scrie o scrisoare? Întrebă el. Voi citi ceva cît timp tu scrii. Apoi mă voi ocupa de scrisoare…

— Dacă nu se poate altfel… oftă ea, apucîndu-se de scrie.

Scrise repede, aruncînd o privire spre Ared, care citea ceva într-o carte cu coperţi negre. Cînd termină, împături hîrtia şi o

sigilă cu ceară roşie. Scrise numele şi se ridică.

— Am terminat!

— Las-o acolo, zise el. Şi du-te sus să te pregăteşti…

— Pentru ce?

— Plecăm în curînd!

— Nu merg!

— Nu te-am invitat, zise el dur. Vei merge de bună voie sau cu forţa.

Fata îl privi crunt şi ieşi. Şi-l lăsă singur.

— Richard!

— M-ai chemat?

— Stai jos şi ascultă. Această scrisoare…

— Ce-i cu ea? Trebuie trimisă?

— Nu, nu va fi trimisă. Dar dacă Isabell întreabă, ai trimis-o imediat, spuse el, privind numele de pe mesajul fetei.

— Cum doreşti!

Cu o mişcare rapidă, desfăcu sigiliul. Şi citi: Dragă Mărie, nu vreau să te îngrijorezi. Sînt bine, sănătoasă, dar departe de casă. M-am supărat pe voi pentru insistenţa cu care vreţi ca eu să mă căsătoresc cu Nicky. Am greşit să fug aşa, am greşit cerîndu-i

ajutorul domnului el Selim. Aceasta este o ţară ciudată, barbară. Dar măcar casa asta este civilizată şi sînt tratată cu respect. Nu trebuie să te preocupi. În curînd mă voi întoarce acasă, de îndată ce una din corăbiile lui el Selim se vor întoarce în port. Explică-i tatei, sper că nu va distruge nimic de nervi. Spune-i că-l iubesc mult şi că nu vreau să vină după mine. Şi lui Nicky spune-i că îmi pare rău dacă l-am îngrijorat. A ta, veşnică prietenă, Isabell Deveraux.

— Scrie familiei?

— Scrie domnişoarei de Clermont, la Marsilia. Se pare că tatăl nu are o adresă fixă…

— Se poate, răspunse Richard. Vei arde scrisoarea?

— Nu, nu încă. Am nevoie de ea.

Deschise sertarul de jos şi o puse acolo, sub alte hîrtii.

— Ai grijă pe unde umblă cînd nu sînt aici!

— Voi avea. Plecaţi acum?

— Da. Am pregătit totul. Hakim aşteaptă afară…

— Mă duc să o iau!

Ared intră în camerele fetei ca un stăpîn. Şi se opri brusc.

— Isabell!

Nu răspunse nimeni. Camera era goală. Patul era făcut şi hainele fetei, care fuseseră aruncate peste tot, strînse.

— Jamil!

Un arab mic de înălţime se grăbi să-i iasă înainte. Şeful haremului se opri la doi paşi de el şi îşi aplecă capul chel şi rotund aproape de pămînt.

— Unde e fata?

— Aşteaptă jos, stăpîne. Hainele i-au fost strînse şi vă aşteaptă...

Pentru a se calma, tînărul respiră adînc. Isabell reuşea să-l scoată din minţi, făcîndu-l să alerge după ea prin casă, ca un copil, în timp ce ea rîdea de el. Îşi luă sabia.

— Plecăm!

Sări în spatele calului său negru şi îi dădu pinteni, fără să se uite spre Isabell, care urcă în spatele cămilei, sub cortul care o izola de lume. Convoiul se puse în mişcare. Cei cincisprezece oameni care-i însoţeau erau îmbrăcaţi complet în negru, cu săbii

late şi priviri ascunse sub material. Dar cel puţin ei aveau cai, îşi spuse fata, ridicînd perdeaua de pînză pentru a privi deşertul, care se năştea sub ochii ei. Legănatul cămilei o scotea din sărite şi îşi dădu seama că prefera un cal. Dar nu era momentul să ceară aşa ceva. Cu toate că i-ar fi fost foarte uşor să îmbrace nişte haine bărbăteşti şi să călărească alături de ei. Cine şi-ar fi dat seama? Se întrebă ea, abia mai reuşind să respire.

Nervoasă, îşi scoase iaşmacul şi îşi desfăcu hainele. Şi se aplecă din locul unde aerul fierbinte venea de afară. În orice caz era mai bine decît înăuntru.

— O să cazi, auzi vocea dură a lui Ared.

— Vreau un cal şi alte haine, spuse ea.

— Ţi-este cald?

— Da! Strigă ea, făcîndu-i pe călăreţi să întoarcă capul, miraţi.

— Nu poţi coborî, femeile noastre merg aşa…

— Eu nu sînt una dintre femeile voastre, se răsti ea, lăsînd pînza să cadă.

Ared rîse scurt şi dădu pinteni calului,

trecînd din nou în faţă. Şi ea îl privi, ridicînd pînza foarte puţin, pentru ca el să nu observe. Părea un prinţ al deşertului pe calul lui negru, îmbrăcat în alb, cu turban şi cu ochii verzi scînteietori. Stătea leneş în şa, privind înainte, spre dunele care se ridicau. O caravană întră în oraş, trecînd de lîngă ei. Conducătorii ei salutară adînc şi trecură mai departe. Pe unele cămile erau femei, îşi dădu ea seama, pentru că erau ascunse sub mormane de pînză.

— Marfă! Auzi ea vocea lui Ared.

— Pentru tine?

— Mare parte, da. Ai uitat că familia mea face comerţ? Vărul meu, Mohamed, se ocupă cu pînză. Corăbiile noastre o aduc. Caravanele la fel.

— Aveau oameni armaţi!

— Evident. În deşert este periculos, mereu sînt hoţi, gata să te ucidă!

— Şi dacă este aşa de periculos, de ce mergem cu numai atît de puţini oameni?

— Nu mergem în calea lor, zise el. Acolo unde te duc eu vei fi în siguranţă, şopti el. Şi vom fi singuri…

— Cu cincisprezece oameni în jur?!

— I-ai numărat?

— Prefer să ştiu cu cine merg la drum. Tată m-a învăţat asta.

— Înţelept om, zise el, depărtîndu-se de ea.

Dădu pinteni calului şi trecu cu mult înainte. Şi ea oftă. Ura să fie închisă acolo, fără a putea să galopeze alături de el, umăr la umărul lui. Aşa cum făcea cu Nicky, pe domeniul de la Clermont. Acolo pajiştile erau verzi şi bogate şi caii parcă mîncau pămîntul.

6.

Nicky încercă să-l liniştească pe Santos. Însă nu reuşi. Abia cînd veni Mărie, în fugă, corsarul încetă să mai strige. Depăşise de mult starea de furie. Acum se îndrepta spre noi culmi. Spărsese o oglindă şi aruncase o vază pe fereastră înainte ca Nicky să termine să-i spună ce avea de spus.

— De ce ar face aşa ceva?

— Evident, a răpit-o. Şi tatăl lui a dispărut. Cred că a plecat spre Alger…

— Îl ucid cu mîinile mele dacă a atins-o, urlă, măturînd cu mîna şi aruncînd pe jos tot ce era pe masă.

Nicky aprobă. Cel puţin Santos gîndea la fel ca el.

— Vom pleca acolo imediat!

Santos încetă să se mai învîrtă prin cameră.

— I-a văzut cineva pe oamenii care au răpit-o?

— Valetul a zis că erau îmbrăcaţi în negru, cu capul acoperit. Ared el Selim este tînăr şi frumos, vorbeşte foarte bine şi este foarte atent, explică Mărie.

— Dar este un ticălos, completă Nicky. Un criminal care a răpit o femeie…

— Nu orice femeie, zise şi Santos. Fiica mea…

— Aşa este dar nu trebuie să ne grăbim, îi tempera Mărie, păstrîndu-şi calmul.

— Ai dreptate, încuviinţă Santos, încercînd să se calmeze şi să judece lucrurile. Aţi trimis după părinţii voştri?

— Dimineaţă, la prima oră! Răspunse Nicky.

— Eu merg să cercetez în port, trebuie să vedem unde s-au dus exact!

— Vin cu tine! Spuse Nicky repede.

Santos era un bărbat înalt cît un munte. Îşi făcea loc printre oamenii de rînd, care umblau de colo colo, de parcă trecea printre copii. Nicky îl urma încruntat. Cercetau fără rost. Nimeni nu-şi amintea despre o fată cu părul negru urcată pe o corabie străină. Nimeni nu văzuse nimic. Însă răpirea fetei avuse loc în puterea nopţii, aşa că nu era greu să urci la bordul unei corăbii în astfel de condiţii.

— Hei, tu!

Un puşti mititel, murdar, privi spre ei cu teamă. Dar nu se mişcă din loc.

— Vino aici!

— Domnule?

— Cum te cheamă, băiete?

— Piticul, zise el, ştergîndu-şi nasul şi privind mereu în spate, ca pentru a vedea dacă are unde fugi.

— Vreau să te întreb ceva şi dacă ne ajuţi, vei cîştiga bani buni…

— Ascult!

— Acum două zile, erai aici?

— Trăiesc aici, domnule!

Nicky se apleca spre el.

— Ai văzut vreo fată pe chei în noaptea aceea?

— Fete sînt multe. Vrei una? Întrebă el, şmecher. Ştiu mai multe…

— Vreau să mă ajuţi, băiete, că altfel de arunc în apă. Zi, ai văzut ceva?

— Nu-mi aduc aminte, spuse el, scărpinîndu-se în păr.

— E posibil să fi venit cu un bărbat cu trăsura. Una neagră, simplă. S-au urcat pe o corabie, îl ajută Nicky, cu calm.

Băiatul îi privi atent. Şi tînărul scoase din pungă două monede.

— Cu părul negru?

— Da!

— Păi am văzut-o, zise el, mîndru. A urcat pe corabia cu arabi…

— Pe picioarele ei?

— Aşa părea, dar se ţinea de un bărbat înalt, îmbrăcat în alb…

— Ticălosul!

— Era niţel beată, domnule…

— Ce?

— Fata, vreau să spun… mergea clătinat şi el o ţinea. Mirosea a băutură…

— De unde dracu ştii asta?

— M-am apropiat să-mi dea vreun ban, răspunse el. Mi-a mai dat cu o zi înainte…

— Şi apoi?

— Au intrat şi au stat un timp. Puţin. El a ieşit şi s-a întors peste puţin timp. Şi au plecat.

— Pe mare?

— Unde în altă parte? Întrebă băiatul, studiind banii şi punga din mîna lui Nicky.

Santos îl apucă de braţ.

— Vino!

— Unde? Întrebă copilul, cu frică. Am spus tot…

— Vino şi taci, dacă nu vrei să-ţi rup urechile, puşlama ce eşti tu. Mergi!

— Dar…

— Vrem doar să ne spui tot, cu detalii. Vei avea o masă caldă şi alţi bani! Îndulci ordinul Nicky, încălecînd.

— Bine…

Nevoit să accepte, se căţără în spatele

tînărului.

Mergînd repede, intrară pe domeniul Montmercy. Mărie îi aştepta pe scări, învîrtindu-se dintr-o parte în alta.

— Vreo veste?

— Nimic!

— Oamenii tăi au sosit acum două ore, Santos.

— Merg să-i văd! Zise corsarul şi trecu pe lîngă ea, grăbit.

— E îngrijorat! Spuse Mărie, privind în urma lui.

— Şi nu ar trebui? Se răsti Nicky. Isabell a dispărut de pe faţa pămîntului…

— Nu zău? I-o întoarse sora lui, ironic. Ea e bine…

— De unde ştii tu asta?

— Pentru că aşa simt şi eu am încredere în tot ceea ce simt!

Nicky se strîmbă, dar avu înţelepciunea să se abţină de la alte comentarii. Intră în casă cu băiatul pe urmele lui.

— Tu cine eşti?

— Ce-ţi pasă? Nevasta ta este rea de gură, spuse el.

— Sora mea, explică Nicky. Este sora mea şi tu te vei purta respectuos dacă nu vrei să o păţeşti…

— Da! Şopti el, privind în jur, deja gîndindu-se la ce putea fura, fără să fie prins.

Nu avu timp să găsească ceva care să-i încapă în buzunar pentru că Nicky îl apucă de umăr şi-l trase spre terasă, unde erau ceilalţi.

Santos stătea în mijlocul oamenilor săi. Erau peste zece, înşiraţi pe scaunele elegante de pe terasa castelului. Aveau în faţă mîncare şi băutură. Dar se vedea că nici unul dintre ei nu găsea nici o plăcere, desfătîndu-se cu astfel de bunătăţi.

— Acest băiat a văzut cînd a plecat…

— Unde?

— Spre Alger, pare-se, Surdule!

Acesta dădu din cap. Primul om al corăbiei lui Santos şi omul lui de încredere, apropiat ca un frate, nu era surd, dar avea deşteptul obicei de a auzi numai ce voia şi ce-i convenea lui. Un om puternic, cu faţa plină de urme ale luptelor prin care trecuse,

era ca un unchi pentru Isabell, pe care o văzuse crescînd.

— Selim ăsta… am auzit de el…

— Şi eu, spuse Santos. Are multe corăbii şi face comerţ. Dar de data asta a greşit…

— Cum?

— S-a pus cu mine. Voi şterge de pe mările noastre tot ce poartă numele ăsta blestemat. Vreau corabia gata pentru a pleca!

— Este gata!

— Bravo, îi lăudă el. Băiete!

Piticul se apropie, trăgîndu-şi picioarele după el.

— Aveau oameni mulţi?

— Destui. Aveau săbii late, mari…

— Şi?

— Şi atît.

— L-ai putea recunoaşte dacă l-ai vedea?

— Sigur!

— Foarte bine. Vei veni cu noi…

— Unde?

— La Alger. Pe corabia mea. Mergi şi înghite ceva, apoi spală-te!

— De ce? Strigă el.

— Pentru că puţi. Mărie, ai ceva haine pentru el?

— Ceva, ale lui Gabriel…

— Îmbracă-l, trebuie să plecăm imediat. Nicky, oamenii mamei tale unde-s?

— În larg, Jean Fiii a fost la Marsilia acum două luni.

— Bine. Voi lăsa vorbă la Micul Corsar, în caz de se întoarce. Dar nu cred că voi avea nevoie de ajutor…

— Nu?

— Nu, am eu ceva cunoştinţe la Alger, zise el, gînditor. Vechi cunoştinţe…

— Băiete, vino cu mine…

— Nu!

— Termină cu prostiile şi mergi. Cum te cheamă?

— Ce te interesează? Ah…

Mîna fetei prinse urechea lui şi trase.

— Paul!

— Foarte bine, Paul. Acum mergi cu mine!

De voie, de nevoie, o făcu, trăgîndu-şi picioarele după el, în ciudă. Peste cîteva ore, corabia lui Santos, Tunetul, ridica pînzele spre Alger. Mărie, lăsată acasă în

ciuda protestelor ei, le făcea cu mîna de pe faleză. Alături de Nicky, pe punte, Paul îşi trăgea mereu hainele. Fusese

Hrănit şi spălat. Îmbrăcase hainele fratelui lui Mărie şi a lui Nicky, Gabriel. Şi simţea o nevoie incredibilă să o întindă de acolo.

7.

Nisipul îi aluneca printre degete, fin ca mătasea şi viu. Îşi scoase

ÎN papucii şi simţi cum picioarele alunecă pe el. Alergă prin nisip şi se aşeză pe jos. Se întinse pe spate. Sub luna argintie care părea să sărute deşertul, se simţi diferită.

— Îţi place? Auzi ea vocea lui Ared, care venea agale spre ea.

— Nu!

— Văd. Ceva de mîncare?

Întinse un platou plin ochi cu mîncare, dar ea nu reuşi să vadă prea bine ce are acolo. Fără să-i pese, întinse mîna şi apucă ceva ce semăna cu carnea şi mîncă cu poftă. Călătoria îi făcuse foame. Grijuliu, tînărul întinse pe jos o pelerină neagră şi o trase pe

ea. Puse tava alături şi se aşeză şi el.

— Stelele strălucesc diferit în deşert!

— Şi francezii au stele, domnule!

— Şi ţi se pare că strălucirea lor este la fel?

— Mi se pare că eşti îngîmfat şi crezi că ţara ta este cea mai frumoasă. Dar să ştii că nu e adevărat, minţi ea, cu toate că peisajul acela şi căldura lui, alături de ea, o îmbătau.

— Atunci de ce te jucai în nisip ca un copil?

— Pentru că îmi place, zise ea, simplu, întinzîndu-se după mîncare.

El o prinse de braţ.

— Minţi mereu, zise el. Lui Allah nu-i plac mincinoşii…

— Şi? Eu nu sînt musulmană.

— Crezi că are vreo importanţă? Religia noastră este o pagină scrisă cu alte feluri de cerneală. Crezi că o culoare poate schimba ideea esenţială?

— Ce idee?

— A religiilor, în general. Religia mea, a ta, celelalte religii. Am studiat mult religiile, obiceiurile şi credinţele popoarelor. Nimic

din ce scrie în Coran nu este diferit de Biblia voastră.

— Dar aveţi alte obiceiuri!

— Asta pot spune şi eu despre voi. Voi nu aveţi tradiţii pe care Biblia nu le aminteşte? Pe care Papa şi episcopii voştri le-au inventat?

— Asta este blasfemie! Exclamă ea.

— Eşti o credincioasă convinsă?

— Sînt o creştină care crede că Dumnezeu o păzeşte!

El îi luă mîna.

— Dacă nu ai fi ştiut nimic, dacă nu ai fi crescut aşa, ai fi crezut?

— Nu înţeleg!

— Evident, spuse el, zîmbind fără ca ea să-l vadă. Să spunem că te-ai născut în deşert, aici, şi ai trăit singură, fără nimeni în jurul tău. Ai crede?

— În ce?

— În Dumnezeu! Fără să fi auzit vreodată despre el, fără să citeşti Biblia. Fără să-ţi fi spus cineva că o forţă majoră controlează destinele oamenilor. L-ai simţi?

Ea rămase pe gînduri.

— Nu cred că m-ar preocupa altceva decît supravieţuirea. Dar un lucru ştiu sigur…

— Care?

— Că aş putea iubi, fără să-mi fi spus cineva ce este dragostea. Fără să fi văzut dragostea şi fără să o mai fi simţit vreodată!

Ared deschise ochii larg, mirat. Nu se gîndise la asta.

— Dragostea?!

— Nu crezi că ai putea să iubeşti fără să ştii nimic altceva?

— Aş putea!

— Deci Dumnezeu ar reuşi să găsească un mod de a intra în inima ta, chiar dacă nu ai şti nimic despre el, dacă numele lui ar fi ascuns. Numele lui este scris în inima noastră!

Mîna ei îi atinse pielea, în dreptul inimii.

— Te îndoieşti de existenţa lui Allah?

— Mă îndoiesc de multe lucruri… dar nu de Allah.

— Eu am crescut fără a fi constrînsă să cred. Nu sîntem o familie foarte credincioasă. Şi cred că atîta timp cît conştiinţa mea mă lasă să dorm noaptea, nu

sînt probleme!

— Isabell, eşti un izvor de înţelepciune! Rîse el, sincer impresionat. Acum spune, ce părere ai de acest loc!

Ea îi atinse chipul.

— Acest loc este minunat. Minunat. Însă nu încerca să mă farmeci, domnule el Selim. Eu nu sînt a treia femeie a ta!

— Crezi că eşti a treia?

— Nu încerca să mă îngrozeşti, nu merge. Nu sînt o copilă neştiutoare…

— Dar nici expertă nu eşti, domnişoară.

— Destul de expertă pentru a şti că bărbaţii au cuceriri în toate locurile pe unde trec. Fie ele în luptă sau în patul femeilor. Şi dacă m-am culcat cu tine…

— Ai făcut-o şi ţi-a plăcut!

— Aşa este. Din prima clipă în care te-am văzut, am vrut să o fac. A fost o pasiune fulgerătoare şi atît. Acum întoarce-te la doamnele tale din harem, sînt nişte frumuseţi…

— Aşa este, răspunse el, întinzîndu-se pe spate, pentru a privi cerul. Pe Yasmine am primit-o de la tatăl meu. Un cadou deosebit,

nu găseşti?

— Vrei să mă faci nevoită să spun că sînteţi barbari, pentru că vindeţi femei ca pe obiecte? Pentru a rîde de mine. Dar nu o voi spune, pentru că ceea ce faceţi voi, fac şi europenii. Soţiile sînt pentru a întări imperii, pentru a uni familii şi pentru satisfacţia bărbaţilor. Deloc diferit de voi!

— Adevărat, pe Allah.

— Aşadar, Yasmine este un cadou. Şi cealaltă?

— Nazira a fost o afacere. Mi-am cumpărat-o singur.

— Şi atît? Un bărbat ca tine, tînăr, bogat se mulţumeşte numai cu două femei…

— Deocamdată. În curînd, după dorinţa tatălui meu, va trebui să-mi iau o soţie…

— Soţie?! Întrebă ea încet. Yasmine nu este soţia…

— Ea este favorita mea şi şefa haremului.

— Nu înţeleg!

— Conduce haremul, pe toţi servitorii de acolo şi pe celelalte femei ale mele. Toţi trebuie să o asculte!

— Şi dacă nu o fac?

— Sînt pedepsiţi. Biciuiţi, cel mai adesea!

Ea respiră adînc.

— Cred că nu mă mai interesează haremul tău şi nici obiceiurile voastre. Mi-e somn…

— Culcă-te!

— Aici?

— În braţele mele, propuse el.

— Nu, mulţumesc. Prefer cortul!

Îşi luă papucii şi îşi ridică vălul. Trecu pe lîngă oamenii lui Ared, strînşi în partea opusă a taberei şi intră în cortul lui. Era mare şi încăpător. O lampă lumina interiorul într-o lumină difuză, dar foarte plăcută. Mirosea a ierburi parfumate şi a vin. Obosită, căzu pe patul moale şi puse capul pe o pernă. Era obosită. Imediat, o fură somnul.

Simţi mîna lui pe piciorul ei. Şi deschise ochii. Avea somnul foarte uşor, mulţumită cerului. El era alături de ea, gol. Lumina din cort era stinsă şi numai luna mai lumina, trecînd printr-o deschizătură mică a pînzei cortului.

— Ared, lasă-mă!

— O pasiune?! Întrebă el, cu o urmă de

supărare în voce.

— Da. Pleacă… lasă-mă…

Îi ridică fusta lungă şi se lipi de ea. Fata închise ochii pe jumătate, muşcîndu-şi buzele. De ce nu reuşea să-l respingă? De ce o înnebunea, numai cînd o atingea?

— Minţi, şopti el, la urechea ei, printre sărutări. Nu poţi trăi fără mine…

— Pot! Gemu ea, cu toate că-l strîngea în braţe.

El nu se certă cu ea. Alese să o acopere cu sărutări, pierdut în miile de sentimete şi de senzaţii care-l îmbătau. Ştia că aveau să fie zile incredibile alături de ea.

8.

Îmbrăcată în bărbat, Isabell călărea alături de el, aşa cum îşi dorise, îl privea din cînd în cînd, cu ochii ei mari şi negri ca noaptea şi reuşea să-l facă mereu să zîmbească. Îl iubea în aşa fel încît inima o durea dacă se uita în cealaltă parte. Nu crezuse vreodată că va simţi aşa ceva, o nevoie incredibilă de a fi alături de el în orice clipă. Se apropie mai mult de Ared şi

întinse mîna spre el. El i-o luă şi o strînse tandru, îi mîngîie degetele, unul cîte unul.

Pe străzile oraşului, ea se urcă din nou pe blestemata de cămilă, departe de el. Furioasă, se uită urît la animalul care nu-i făcuse nimic. Rezistă acolo, eroic, pînă ajunseră acasă. Bucuroasă, aproape sări de sus, fără să mai aştepte să fie ajutată. Ared o prinse din zbor şi o strînse la piept.

— Mergi sus şi odihneşte-te. Richard, servitoarea…

— Se numeşte Rada şi ştie franceza, răspunse acesta. Vă aşteptam ieri…

— Am mai stat o zi. Deşertul are farmecul Tui, zise, privind spre Isabell, care tocmai intra, cu o aşa intensitate, încît fata se întoarse şi zîmbi, roşie la faţă.

— Am primit vreun mesaj?

— Nu!

— Atunci să mergem, am ceva de făcut… urgent…

— Ce e?

— Mihai este în oraş?

— A venit aseară, domnule. Credea, ca şi mine, că veţi ajunge. A stat un timp apoi a

plecat. Voi trimite un mesaj că aţi sosit…

— Aşa să faci. Şi am nevoie de ajutorul tău. Hakim!

— Stăpîne!

— Du-te chiar acum acasă la Mihai şi spune-i că am sosit şi că-l rog să treacă pe aici cît de repede poate. Vino, Richard!

Intră în birou. Îşi turnă apă rece şi o bău cu sete, fără să înceteze să zîmbească.

— S-a întîmplat ceva în deşert?

— Da!

— Ce?

— Isabell va rămîne aici, pentru totdeauna, anunţă el.

— A decis asta?

— Richard, ea va rămîne aici pentru că eu vreau asta.

— Dar credeam că va pleca înapoi, de îndată ce planurile voastre vor fi realizate.

— Aşa am crezut şi eu, dar nu o voi lăsa să plece. Şi asta nu schimbă cu nimic planul nostru…

Richard aprobă, fără să întrebe nimic. Nu ştia care era planul, dar era sigur de izbînda lui.

La etaj, Isabell intră plutind. Şi se opri brusc. O femeie înaltă, acoperită de văluri, aşeza trandafiri albi într-o vază. Cînd auzi uşa, se întoarse brusc.

— Stăpînă! Şopti ea, cu o plecăciune.

— Rada?!

— Da!

Glasul ei era slab şi fără siguranţă. Şi asta era din cauza limbii pe care o vorbea. Franceza nu era limba ei.

— Să vă ajut cu… baia? Întrebă ea, atentă la fiecare cuvînt.

— Da.

Îşi aruncă vălul şi haina lungă şi scăpă de restul hainelor imediat. În camera alăturată cada era plină de apă şi mirosea puternic a trandafiri.

— Am pus esenţă de trandafiri în apă, zise sclava, cînd fata o întrebă. Porunca domnului Richard!

— Aşa?! De cînd este el un expert în ceea ce-mi place mie? Întrebă ea, intrînd în apă.

— Nu ştiu… şopti femeia.

— Scoate-ţi vălul, vreau să-ţi văd chipul!

Femeie o ascultă. Îşi scoase materialul

verde care o izola de lume şi ridică spre Isabell nişte ochi cafenii, mari. Avea trăsături elegante, dar gura îi era niţel cam mare. Buzele le avea foarte subţiri şi părul îi era negru.

— Eşti frumoasă…

— Dar nu ca tine, stăpînă, zise ea.

— Fiecare este diferit, zise ea, udîndu-şi părul. Cîţi ani ai?

— Am treizeci şi doi de ani, stăpînă, sînt bătrînă…

— Bătrînă?

— Da. Nici un bărbat nu vrea o femeie ca mine…

— Crezi?

— Da. Sînt înaltă, prea înaltă, se plînse ea, deodată, foarte guralivă. Am gura mare şi părul nu străluceşte…

— Şi ce contează?

— Bărbaţii nu mă cumpără pentru harem, zise ea. A fost un timp cînd eram mai frumoasă…

— Unde ai stat pînă acum?

Rada se aşeză în genunchi lîngă cadă şi începu să-i spele cu grijă braţul drept.

— Aici, în Alger. Stăpîna mea era foarte frumoasă şi era soţia principală. Dar a murit şi stăpînul m-a vîndut…

— Dar vorbeşti franţuzeşte…

— Doamna mea era din aceeaşi ţară ca şi tine, stăpîna mea. Voia să vorbească cu cineva limba ei şi m-a învăţat pe mine. Vorbesc bine?

— Destul! Zise Isabell, spunîndu-şi că probabil fosta ei stăpînă nu era o nobilă, pentru că vorbea cu un accent ciudat, amestecat cu araba.

Rada îi clăti părul, turnînd apă cu un vas de argint.

— Au fost aduse multe haine…

— Da? De unde? Pentru mine?

— Evident că pentru tine! Zise Ared, din dreptul uşii.

Se rezema de toc, cu o privire încîntată. Părea fermecat de superba femeie care făcea baie în faţa lui. Rada se ridică repede, trăgîndu-se într-o parte. Dar ochii ei nu-l scăpară pe bărbattll care tocmai intra. Scoase un suspin uşor, pe care tinerii nu-l auziră. Acesta era stăpînul! Îşi spuse ea. Era

prima oară cînd îl vedea.

— Tu eşti Rada?!

— Da, stăpîne!

— Stai?! Întrebă iubita lui, seducător.

Întinse o mînă spre el şi Ared îi atinse degetele.

— Mihai trebuie să sosească, avem afaceri pe care le-am neglijat…

— Va sta mult?

— Poate, zise el, evaziv.

— Atunci voi sta aici…

— De ce? Se va bucura să te vadă, zise el, ridicîndu-se în picioare. Rada, pregăteşte cele mai frumoase haine. Şi aceasta!

Lăsă o cutie de lemn negru în mîinile sclavei, îi aruncă o privire plină de dorinţă şi plecă repede ca şi cum, dacă ar mai fi stat, nu ar fi reuşit să mai iasă de acolo. Isabell lovi apa cu pumnul şi se scufundă. Ieşi deasupra şi se ridică din apă. Rada o înveli într-un halat călduros şi fata se întinse pe o sofa, la fereastră.

— Ce-i în cutie?

— Bijuterii!

Isabell aruncă o privire spre conţinutul

cutiei. Şi ridică sprîncenele, mirată.

— Sînt diamante, zise ea. Şi rubine.

— Da. Stăpînul vă iubeşte mult… zise ea.

Isabell ridică un colier greu, cu diamante. Avea ace de păr, tot cu diamante, cercei, brăţări. Şi un alt set cu rubine.

— Pregăteşte hainele, îi ceru ea Radei. Eu vreau să dorm…

— Dar trebuie să vă fac masajul…

— Ce?

— Masaj. Peste piele. Aşa ea va străluci şi mai tare şi va fi moale. Va mirosi a trandafiri. Sau preferaţi altă aromă?

— Sînt mai multe?

— Da. Iasomie. Vanilie.

Isabell ceru să i se arate. Mirosi uleiul şi îl alese pe cel de iasomie. Apoi, somnoroasă, se lăsă pe mîinile pricepute ale sclavei sale. Poate o deranjase la început ideea de a avea o sclavă, dar acum se împăcase cu sentimentul. Nu ştia de ce, dar era mai moale. Accepta totul mai uşor.

Peste o oră, Ared veni sus. Şi ea abia reuşi să ridice capul de pe perne. Era adormită şi-l vedea ca prin ceaţă. Rada o îmbrăcă aşa

cum i se ceruse, dar fata se prăbuşi pe perne, moartă de oboseală. Părea că nu mai dormise de o săptămînă.

— Te simţi bine?

— Da, zise ea, orgolioasă.

— Atunci mergem?

— Sigur…

Coborî scările agăţată de el. Picioarele ei păreau adormite. Îl văzu pe Mihai, care o salută adînc. Mai erau nişte persoane, dar ea nu reuşi să le vadă. Imaginile se învîrteau în capul ei prea repede. Nu reuşea să vadă bine, dar era veselă. Îşi amintea de deşert.

— Cred că m-a muşcat un scorpion sau ceva…

— De ce spui asta? Întrebă la urechea ei, Ared, ducînd-o spre o sofa.

— Pentru că mi se pare că toată lumea se învîrte şi numai eu stau pe loc. De ce?

— E oboseală, zise el. Stai aici.

Fata se aşeză acolo unde o puse el şi scăpă capul între-o parte. Rada o sprijini atentă cu cîteva perne, apoi se retrase. Ared se îndreptă spre Mihai şi cei doi bărbaţi.

— Actul este gata, domnule el Selim, spuse un european gras şi mic de înălţime. Nu trebuie decît semnat...

— Sigur, zise el. Şi fata?

— Şi ea, zise celălalt, un slăbănog plin de dantelării.

Ared semnă scurt, în franceză, apoi luă actul şi se apropie de Isabell.

— Isabell, mă auzi?

— Da. Aş putea avea puţină apă? Întrebă ea, privind spre pămînt.

— Mihai!

Bărbatul se grăbi să aducă ce i se ceruse, luînd un pocal de pe o tavă.

— Bea!

— Mulţumesc, şopti ea.

— Isabell?

— Da?

— Vreau să semnezi aici... zise el, punînd documentul pe genunchii ei.

— Ce e asta?

— O scrisoare către tatăl tău...

— De ce îi scrii?

— Pentru că vreau să-i explic cum ai ajuns aici şi vreau să vadă că eşti aici şi nu este o

farsă. Semnează şi gata!

Ea luă pana. El o ajută şi ea semnă scurt, scriindu-şi numele.

— Acum spune-mi ceva…

— Ce mai vrei?

— Vreau să ştiu numele părinţilor tăi…

Cei doi bărbaţi se apropiară de ei.

— Numele?

— Numele complet, te rog. Pentru scrisoare…

— Da, sigur, zise ea, cu ochii pe jumătate închişi. Pierre Deveraux. Şi mama mea…

Lacrimi mari i se prelinseră pe obraji.

— Mama nu mai este, zise ea.

— Care era numele ei?

— Kitty.

— Ce nume neobişnuit, zise bărbatul gras. E tot ce ne trebuie…

Ared o aşeză pe sofa, ridicîndu-i picioarele. O înveli tandru şi se depărtă.

— Cînd voi avea actul?

— Mîine la prima oră, zise slabul. Dar vă puteţi considera un bărbat căsătorit, domnule-el Selim. Acum nu mai este decît o formalitate…

— Atunci omul meu, Hakim, va trece pe la voi şi voi avea actul. Sper că sînteţi mulţumiţi…

— Foarte mulţumiţi, ziseră amîndoi, cu gîndul la sumele pe care le primiseră pentru deranj. Acum, felicitări..

— Mulţumesc, răspunse Ared şi Richard se apropie, să-i conducă spre ieşire.

Aşteptă pînă ieşiră.

— Eşti nebun!

— Sînt precaut!

— Şi asta, rîse Mihai. Ce va spune Ahmed?

— Va fi furios un timp, dar se va linişti.

— Şi fata? Evident, nu ştie ce s-a întîmplat. Cît vei reuşi să păstrezi secretul?

— De ce aş face asta? Sînt căsătorit cu ea după legile lui Allah şi după cele ale francezilor…

— Crezi că ea va accepta asta?

— Mihai, este o femeie.

Amîndoi priviră spre Isabell, care dormea ca un copil de sofa, cu o mînă sub cap. Bijuteriile ei scumpe străluceau.

— I-ai dat lucruri scumpe…

— E soţia mea, zise el. Acum, aşteaptă

aici, trebuie să o duc sus…

— În harem?

— Nu încă… prefer să o am în camera mea, zise el. Sentimentul ăsta e ciudat…

— Ca un bărbat care a cunoscut multe obiceiuri şi religii în viaţa lui, îţi spun să ai grijă. Nu e un joc!

— Ştiu că nu e, zise Ared, ridicîndu-şi comoara în braţe.

9.

Santos mai fusese la Alger, dar nu era locul lui preferat. Însă acum era aici de nevoie. Îşi aranjă haina neagră, îşi îndesă pălăria pe cap şi sări de pe punte pe chei. În urma lui, Nicky privi cu ochii strînşi acel loc în care nu mai fusese. Un singur gînd îi ocupa mintea şi acela era dragostea pentru Isabell. Păşi apăsat în urma corsarului, cu coada ochiului nescăpînd nimic din acel loc. Paul, împăcat cu hainele curate, mergea mîndru în urma celor doi bărbaţi, dar atent la fiecare mişcare. S-ar fi dus spre tarabele pline cu fel de fel de mărfuri, poate ar fi luat ceva cînd negustorii nu erau atenţi, dar nu o

făcu. Auzise destule poveşti pe mare, în timpul călătoriei. Nu te depărta, îi spusese piratul, dacă nu vrei să fii prins şi vîndut ca sclav.

— Sclav? Repetase el, pierit.

— Da, rîse Santos, înspăimîntător. Cred că ai fi un perfect eunuc…

— Ăştia sînt cei cărora le taie… şopti el, abia respirînd.

— Da, băiete. Aşa că ai grijă ce faci…

Făcu doi paşi şi se apropie mai mult de Nicky. Peste o oră, cei trei băteau la o poartă mare de lemn.

— Cine e? Se auzi o voce subţire.

— Spune-i stăpînului tău că Santos e aici! Zise el, încet dar destul de tare ca să fie auzit.

Nu se auzi nimic pentru cîteva clipe. Apoi o uşă mică se deschise şi apăru capul unui bărbat. Nu i se vedeau decît ochii şi le făcu semn să între. Şi toţi trei se luară după el, pe holuri răcoroase.

— Santos!

Un bărbat gras şi mic de înălţime, care părea să fie un copil pe lîngă uriaşul corsar,

le ieşi înainte. Ochii lui mici şi şireţi îi studiară pe însoţitorii prietenului său, dar nu puse întrebări. Îi pofti înăuntru.

— Nu te aşteptam…

— Nu am avut timp să te anunţ.

— Ai ceva pentru mine?

— De data asta, nu, bătrîne, zise el, aşezîndu-se.

— Ceai?

— Nu.

— Eu… începu Paul dar se opri sub privirea dură a lui Nicky.

Hasan rîse şi făcu semn să se aducă ceaiul în paharele de sticlă. Era fierbinte şi dulce. Nicky sorbi puţin şi apoi lăsă paharul pe masă, impacientat. Cei doi păreau să tragă de timp.

— Ce te aduce la mine, atunci?

— O problemă mare…

— Nu mă speria!

— Fiica mea a dispărut şi cred că este aici…

— Aici? La Alger?

— Ştiu că este aici, cel cu care a plecat locuieşte aici.

— Cine e?

— Ared el Selim, zise Nicky, scurt.

— Ared el Selim? Repetă Hasan, aproape înecîndu-se cu ceaiul. Pe Allahnu se poate…

— Îţi spun că e aşa, întări Santos. Fiica mea a plecat cu el din cine ştie ce motive. Cred că a păcălit-o şi a adus-o aici…

— Asta e grav, zise Hasan.

— Dar ne vei ajuta?

— Băiete, Ared el Selim este fiul lui Ahmed el Selim, cel mai puternic om din Alger. Nu este om aici care să nu fi auzit de ei, care să nu-i cunoască. Chiar acum două zile l-am văzut pe omul lui Ahmed, Richard în piaţa de sclavi…

— Richard? Este european?

— Da. Şi nu te gîndi că-l poţi cumpăra, acel diavol le este fidel. Nu i-ar trăda niciodată. Lucrează pentru ei de mult timp.

— Ce făcea în piaţa de sclavi?

— Cumpăra o sclavă care vorbea franţuzeşte! Lămuri el.

— De ce ar fi făcu asta?

— Oare de ce?

Se uitară unul la altul.

— Pentru că cineva din casa lui nu ştie araba!

— Dar fiica mea vorbeşte araba!

— Da?!

— Da. Isabell vorbeşte araba destul de bine. Dar poate are un motiv să ascundă asta, zise Nicky.

Hasan ridică din umeri.

— Se poate, dar nu ştim sigur. Ştiu că Ared este fiul răsfăţat al unui om foarte bogat şi că a avut mereu ce a vrut. Îl cunosc de mult timp, este un bărbat atrăgător, care poate obţine tot ce vrea. Şi dacă a dorit-o pe fiica ta, atunci a luat-o!

— Isabell a plecat cu el de la un bal din Marsilia, lămuri Santos. Nu ştim dacă a luato cu forţa sau dacă a păcălit-o!

— Isabell nu ar fi venit cu el, se răsti Nicky.

Cei doi bărbaţi îl priviră parcă cu regret şi cu indulgenţă.

— De ce ar fi venit cu el?

— Nu ştim exact ce s-a întîmplat.

Se lăsă tăcerea, apoi Hasan vorbi:

— Dacă fata este la el, trebuie să hotărăşti

cum vrei să abordezi această situaţie. Pentru că sînt mai multe soluţii…

— Vreau să ştiu totul despre ei înainte de a mă prezenta acolo. Vreau să ştiu dacă fata mea este acolo, de ce. Ceva îmi spune că toată povestea asta ascunde ceva…

— Ce?

— M-am gîndit. Povestea asta are iz de răpire. Dar cu ce scop? Ared el Selim intră în una din casele de seamă din Marsilia, discută cu toată lumea, se prezintă sub numele său adevărat şi pleacă cu fiica mea?

— Răzbunare? Întrebă Hasan.

— De ce nu?

— Împotriva ta? Sau poate a Ducesei?

— Mama? Se poate. Toată lumea ştie că Isabell este fina ei. Lumea ştie că tatăl ei este un negustor care este frecvent plecat pe mare, cu afaceri. Dar mama… dacă acest Selim ar fi avut o problemă cu mama sau cu tata?

— Dar de ce nu a răpit-o pe Mărie? Întrebă Santos. Ea este sora ta!

— Poate s-a înşelat!

— Crezi?

— Ai dreptate, nu s-a înşelat. I-a fost prezentată, ştia exact cine este domnişoara Clermont. Şi cine este domnişoara Deveraux, pupila ducelui de Clermont. Drace!

— Hasan, vreau să-ţi aduni toţi oamenii. Vreau să afli tot ce poţi despre ei şi apoi vom decide ce să facem!

— Va fi aşa cum doreşti!

Bărbatul făcu un semn şi doi sclavi aduseră mîncare. Era destul timp să se ocupe de asta după masă.

10.

Isabell avu un coşmar şi sări din pat puţin de la răsăritul soarelui. Era singură în cameră. Rada nu venise încă. Somnoroasă, coborî din pat. Ared pleca devreme, observă ea. Hainele lui dispăruseră. Şi avea un trandafir pe pernă, alături de ea. Zîmbi. Era un obicei, o tradiţie, spusese el. Avea să-i lase în fiecare zi un trandafir pe pernă. Roşu ca sîngele, ca inima ei.

Jucîndu-se cu trandafirul, deschise uşa. Nici în salon nu era. Se întoarse şi îşi luă

halatul. Nu avea de gînd să coboare, dar voia să vadă dacă era în apartamentele lui. Acolo nu erau mulţi servitori, îşi spuse ea. Îşi acoperi capul cu un şal de mătase subţire şi ieşi.

Nu era nimeni. Era devreme, îşi zise ea. Cel puţin pentru ea. De cînd era în casa lui Ared devenise leneşă, dar îi plăcea să stea pînă noaptea tîrziu şi să doarmă mai mult.

— Nu, nu cred!

Glasul se auzi de jos. Ajunsese sus, în capul scărilor. O luă pe holul care dădea spre grădina interioară şi privi peste balustradă. Apoi se trase înapoi. Ared era jos cu Richard. Se ascunse după o perdea care nu se mişca, pentru că vîntul lipsea.

— Şi acum? Nu ai de gînd să-i spui nimic?

— Aş putea să-i spun, dar trebuie să recunosc că-mi place această situaţie. Ea e ca o briză răcoroasă într-o zi fierbinte.

— Doamna e frumoasă, zise Richard. Dar e obositor să o tot păzeşti prin casă, mărturisi el. Legile voastre interzic asta!

— Interzic multe lucruri.

Richard ridică din umeri şi turnă puţină

apă la una din florile care împodobeau casa.

— Nu am veşti de la tata! Zise Ared, dintr-o dată.

— Nu?

— Sînt îngrijorat. Dacă Clermont i-a făcut ceva?

— Credeţi asta?

— Mihai crede că ducele e în stare. Mă tem pentru viaţa lui…

— Domnul Ahmed este un om trecut prin viaţă, ştie să se păzească. Va ieşi cu bine din asta!

— O face pentru mine!

— Nu numai. O face pentru el însuşi.

Ared ridică din umeri. Şi Isabell se încruntă. Nu mai înţelegea nimic.

— Tot ce ştiu este că Clermont ni-l va da pe Santos pe tavă şi tata îl va aduce aici!

Isabell îşi acoperi gura cu palmele înainte de a scoate un strigăt. Şi se lăsă la pămînt. O răzbunare?! Era parte a unei răzbunări. Nimic mai mult decît atît. Ură şi răzbunare. Nimic din ce se întîmplase nu fusese real. Fuseseră numai minciuni, una după alta. Şi venirea ei aici… De asta nu-şi amintea

nimic. Îi dăduse ceva să doarmă, să o facă maleabilă. Prafuri. Auzise de ele. Cele care făceau omul docil şi somnoros.

Se tîrî spre camera ei. Intră acolo şi se aşeză pe pat, cu lacrimi în ochi. Stătu aşa un timp. Apoi ridică capul. Ea nu era o fată simplă, una care stă în camerele sale şi plînge, fără să fie văzută. Ea era făcută din alt aluat, mai puternic.

Îşi aruncă hainele, intră în camera de toaletă şi scoase costumul bărbătesc pe care-l purtase. Se îmbrăcă cu el. Îşi strînse haina în jurul ei, îşi potrivi turbanul negru şi îşi prinse o bucată de material pentru a-i acoperi chipul. Apoi scoase capul de uşă.

— Ah!

Rada se lipi de perete, speriată. Tocmai intra în cameră, cu hainele ei curate.

— Rada!

Îşi coborî iaşmacul şi îşi arătă chipul.

— Dar, stăpînă…

— Vino aici!

Sclava se repezi spre ea.

— Ce trebuie să fac?

— Intră!

Se feri din calea ei şi o lăsă să între în sala de toaletă. Apoi o prinse de braţ. O împinse jos şi îi legă mîinile la spate. Apoi îi legă gura şi picioarele.

— Stai aici!

Fata o privi cu nişte ochi mari şi speriaţi.

— Nu vei păţi nimic!

Se întoarse în dormitor şi luă coşul cu care Rada venise. Nu se aşteptase la un astfel de noroc, dar nu era timp acum să mulţumească cerului pentru o aşa şansă. Aruncă hainele, umplu coşul cu cearşafurile de pe pat şi puse cîteva haine deasupra. Apoi, cu coşul pe umăr, păşi afară din cameră.

Dar nu coborî. Merse spre partea cealaltă a casei, în care Ahmed locuia. Nu mai fusese niciodată aici, dar observase că în partea aceea paza era mai slabă. Şi intră în una din camerele care dădeau spre oraş. Cînd se întorsese din deşert, văzuse că una din acele ferestre era deschisă. Erau numai trei care dădeau spre stradă, toate la primul etaj al casei, toate închise cu zăbrele. Dar una se deschidea.

Era un salon mare acolo. Evident, pentru oaspeţi. Fără să piardă timpul, se îndreptă spre fereastră. Aceasta se deschise uşor şi ea privi dedesupt. Nu erau copaci sau altceva pe care ar fi putut coborî.

Cu un zîmbet, scoase de sub haine cearşafurile pe care le luase din camera ei. Le legă la capete şi se mai uită o dată în jos. Spera să ajungă. Le legă cu un capăt de piciorul unui scrin dar nu aruncă celălalt capăt peste pervaz. Nu putea risca să observe cineva funia improvizată care atîrna în jos. Urmări atentă strada. Spre bucuria ei, nu era nimeni pe aproape. Cu viteză, aruncă capătul şi sări şi ea. Alunecă în jos, mulţumită anilor pe care-i petrecuse alături de tatăl ei, pe puntea corăbiei sale. Dar se opri. Cerşafurile nu ajungeau pînă jos. Privi la pămînt. Apoi în sus. Nu mai putea da înapoi. Dintr-o mişcare, îşi dădu drumul în stradă, ros- togolindu-se prin praf. Se ridică ca o pisică şi nu aruncă nici măcar o privire spre casa lui Ared el Selim. Păşi decisă spre port. Se rătăci de mai multe ori, necunoscînd străzile.

Se lăsă atrasă de miile de nebunii pe care negustorii le vindeau. Trăgeau de ea, vorbind o arabă rapidă, pe care ea nu o prea înţelegea. Dar cel puţin nimeni nu-şi dădu seama că era femeie. Mergea apăsat, puţin pe spate, cu chipul ascuns şi mîinile ascunse sub haine.

— Drace, urăsc străzile astea, zise ea.

Era clar că nimerise într-un bazar sau ceva asemănător. Se trase într-un colţ, căutînd un ajutor. Lumea trecea prin faţa ei, fără a se opri. Era o gălăgie de nedescris. Se strigau preţurile. Toţi păreau să vorbească cît de tare pot. Animalele erau trase prin mijlocul oamenilor.

— Hei, tu!

Un puşti trecu pe lîngă ea, mergînd uşor. Dintr-o privire, Isabell îşi dădu seama că era un hoţ.

— Da?!

— Vino aici!

Băiatul, în nişte haine prea mari pentru el, murdar, se apropie.

— Vrei să cîştigi un ban?

— Da, domnule!

— Du-mă în port!

— Nu ştii drumul spre port?

— Sînt nou în oraş, zise fata. Ascultă, băiete, mă duci în port şi cîştigi inelul ăsta! Zise ea.

Băiatul îşi apropie ochii de bijuteria de aur.

— Face mult mai mult, zise fata. Deci?

— Te duc!

Îi făcu semn să-l urmeze. Coti de cîteva ori prin străduţele înguste. Isabell observă că lumea se împuţina.

— Stai locului, zise ea.

— De ce? Ajungem în port…

Ea zîmbi subţire şi se apropie de el. Îl apucă de gît şi-l izbi de peretele unei case prăpădite.

— Vrei să-ţi sucesc gîtul acum?

— Nu… nu..

— Ăsta nu e drumul spre port. Dar tu speri că am mai multe bijuterii ca asta şi vrei să mă duci într-un loc pustiu, unde prietenii tăi aşteptă.. Asta e?

— Nu, nu-i adevărat!

— Oare?

Isabell îl lovi peste obraz cu dosul palmei.

— Treaba ta dacă nu vrei inelul…

Îi întoarse spatele, luînd-o iar spre mulţimea care roia peste tot. Merse cam cinci minute, lent, fără să se uite în urmă.

— Vă arăt drumul, zise un glas în spatele ei.

— Te-ai răzgîndit?

— Da!

De data asta puştiul o scoase într-o stradă largă, care ducea spre port. Merseră încet, în tăcere, aproape zece minute. Şi ea văzu o scînteire a apei.

— Acolo e portul, zise el.

— Pentru un alt inel, mă vei duce pe chei!

Ochii lui sclipiră lacomi şi aprobă cu o mişcare a capului. De data asta părea să aibă foc la călcîie. Aproape alergă spre chei şi se strecură printre cei care coborau de pe corăbii.

— Ce căutăm? Întrebă el.

— O corabie europeană…

— Care?

— Oricare, atît timp cît e din Europa!

Se opriră în faţa unei corăbii mari, cu

pavilion francez. Şi Isabell aproape izbucni în lacrimi. Strînse pumnii pentru a se linişti şi scoase inelele promise.

— Du-te acum!

Puştiul dispăru ca o furtună. Se făcu nevăzut printre oameni şi ea nu-l mai văzu. Veselă, se întoarse spre răspunsul la rugăciunile sale. Un marinar stătea tolănit peste balustradă.

— Hei, tu, omule!

— Eu? Întrebă el prosteşte.

— Chemă-l pe căpitan!

— Ce?

Rîsul lui păru o grămadă de bolovani rostogolindu-se. Îşi feri părul de pe frunte şi privi spre ea, cu o gură fără dinţi.

— Nu-i aci!

— Nu?! Pe diavolul mării, mergi şi cheamă-l acum!

Bărbatul se ridică alene şi privi spre ea indecis.

— Ce treabă are domnul cu mine?

Un glas puternic se auzi din spatele ei. Un bărbat cît un munte o privi mirat. Era un copil pe lîngă bărbatul acela, înalt de peste

doi metri, cu părul în toate părţile şi fără un ochi.

— Ce vrei de la mine?

— Domnule, trebuie să ajung în Franţa cît mai repede…

— Aşa?

— Da. Pot plăti!

— Nu zău? Rîse el. Vrea să plătească… zise el, privind spre bărbatul cu care venea, un slăbănog urît.

— Ai cu ce, băiete?

— Sigur că am, zise ea. Căpitane, nu veţi regreta, tot ce vreau e să ajung în Franţa. Nu ocup mult loc, nu cer decît ceva de mîncare. Vă pot ajuta pe punte dacă aveţi nevoie…

— Am oameni destui pentru asta!

— Vorbesc cu căpitanul, zise ea, tăios, spre cel slab. Vă rog, pot plăti!

Scoase lanţul cu diamante.

— E valoros cît jumătate din corabie!

— Aşa?!

Ochii lui sclipiră lacomi. La urma urmei, băiatul slab nu ocupa mult loc. Ar fi putut să-i găsească un loc pe corabie.

— L-ai furat?

— Nu!

— Să te cred?! I-ai bijuteria, să vedem mai bine!

— Nu pune mîna ta murdară pe ea! Se răsti fata.

Slăbănogul o prinse de braţ. Isabell se răsuci şi-l lovi între picioare privindu-l cum cade la picioarele ei. Satisfăcută, zîmbi. Dar mîna căpitanului căzu peste ea ca un copac doborît de furtună. O prinse de cap şi trase. Turbanul se rostogoli pe picioarele lui.

— Drace, ce perlă!

Părul lung al fetei căzu pe spate ca o cascadă neagră.

— Pentru tine, sigur voi găsi un loc pe corabie!

— Vei găsi?! Întrebă ea, indiferentă, ştiind la ce se gîndea.

— Sigur. Cabina mea va fi pe placul tău?

— Nu cred!

Vocea lui Ared părea mai aspră ca deşertul. Păşi pe chei cu demnitate şi ochii tăind ca un pumnal. Hainele lui albe fluturau mişcate de briză. Avea pe urmele

lui pe Hakim, ca o felină gata să atace şi alţi cincisprezece oameni, în negru. Mîinile lor se odihneau, ca din greşeală, pe mînerul săbiilor late.

— Sclava e a mea!

— A ta?! Întrebă căpitanul.

Hakim înaintă şi o prinse de braţ. O trase departe de căpitan.

— Cine eşti, domnule?

— Ared el Selim!

— Căpitanul Gomez.

— Vă ştiu după nume. Am făcut afaceri împreună, zise el. Demult…

— Acum mai bine de un an, zise căpitanul, salutînd. Nu am ştiut că este o sclavă şi că vă aparţine. Dacă aş fi ştiut, v-o aduceam eu acasă!

— A fugit, e neinstruită!

— Nu-i adevărat, nu sînt o sclavă, strigă Isabell. Sînt din Franţa, vă rog, tatăl meu vă va plăti regeşte dacă mă duceţi acasă…

— Fetiţo, eşti proprietatea domnului!

— Nu-i adevărat, strigă ea. M-a răpit. Sînt fiica lui…

Mîna lui Ared o prinse de gît. Şi cuvintele

îi muriră pe buze, fără aer. Dar îl lovi cu pumnul în piept.

— Acasă, zise el scurt, în arabă.

O trase după el ca pe un sac. Ieşi de pe chei şi ea văzu calul lui negru, ţinut de frîu.

— Urcă!

— Mai bine mor!

— Nu mă scoate din sărite în mijlocul străzii, zise el.

— Sau ce? Mă vei bate?

Zîmbetul ei ironic îi trezi cele mai rele sentimente. Dar se linişti singur. Era ceea ce ea voia. Să-l provoace, să-l scoată din sărite. Şi îi reuşea foarte bine. Aşa că lăsă mîna în jos. Şi o trase aproape de el. Îşi scoase pînza de mătase care-i acoperea capul şi zîmbi.

— Eşti isteaţă, zise el. Dar aici nu este un loc bun… şopti el.

Îi prinse părul cu mîna şi-l strînse. Apoi îi acoperi capul cu pînza albă, foarte priceput.

— Isabell!

Ca prin vis, fata se întoarse spre partea de unde vedea vocea. Nicky era la mai puţin de trei metri de ea. La fel. Neschimbat. Ea

încetă să mai respire. Ared privi şi el spre tînăr. Acesta se repezi spre ea, dar mîna lui Hakim îl opri la timp.

— Iubito, eşti bine? Strigă el. Lasă-mă…

— Nicky, eşti singur aici?

— Nu, este şi tatăl tău…

— Plecaţi acasă! Zise ea răstit, încercînd să scape de braţele lui Ared. Spune-i să plece…

— Nu, te vom salva…

Ared o aruncă pe Isabell ca pe o cîrpă în braţele lui Hakim şi doi dintre oamenii săi se repeziră să-l potolească pe Nicky, care încerca să ajungă la ea. Ared se apropie de el.

— Santos e aici?

— Tu cine eşti? Tu eşti Ared?

— Du-o acasă!

Printre strigăte şi lovituri, Hakim reuşi să se urce pe calul lui cu fata în braţe.

— În harem! Ordonă scurt Ared şi Hakim se depărtă cu patru oameni în urma lui.

Nicky o privi dispărînd din nou.

— E aici?

— Te voi ucide, promise tînărul, privindu-l

în ochi pe Ared, de la aceeaşi înălţime.

— Cuvinte curajoase, îl admiră cu un zîmbet Ared. Eu sînt Ared el Selim. Tu?

— Nicky de Clermont!

— Fratele domnişoarei Mărie?!

— Nu vorbi de sora mea cu gura ta murdară! Zise şoptit Nicky. Vei plăti pentru că ai răpit-o!

Arabul zîmbi, cu o sclipire ciudată în frumoşii lui ochi. Nu putea spune că nu admira curajul sau îndrăzneala sa.

— Tatăl ei este aici?

— De ce vrei să ştii?

— Dacă e... atunci spune-i să vină acasă la mine la ora patru. Îl voi aştepta!

Se întoarse să plece.

— Vom veni pentru a vă provoca la duel!

— Nu am nimic cu tine, creştine, zise el, într-un mod insultător.

— Dar eu am.

— Vino, dacă asta vrei, zise Ared, sărind în spatele calului său. La patru!

Mulţimea de feri din calea lui, ca din faţa unui rege cu suita sa. Nicky rămase singur, în mijlocul lor, cu pumnii strînşi şi privirea

fixă. Fusese atît de aproape de ea, încît îi simţise parfumul în aer. Cîţiva paşi şi i-ar fi atins pielea fină, ar fi strîns-o în braţe. Neputincios, strînse pumnii.

— Blestemat fie neamul tău, diavole!

Isabell lovi cu pumnii uşa haremului, fără să reuşească să o mişte din loc. Luă un superb vas cu flori şi-l aruncă în ea. Disperată, îşi roti ochii în jur, în căutarea unui lucru care să producă nişte pagube însemnate sau măcar să facă destul zgomot pentru a aduce pe cineva aici.

— Stăpînă, o să te răneşti!

— Gura, se răsti ea la Jamil, şeful haremului, care făcu un pas înapoi, uluit de tonul ei şi de faptul că îi răspunsese în arabă. Ared!

— Stăpînul nu are timp acum!

— Va avea!

Aruncă cu un ghiveci în ură, privind cu satisfacţie cum pămîntul murdăreşte totul în jur şi florile se rup.

— Chemă-l! Urlă ea, scoasă din minţi.

— Vei fi biciuită, o avertiză regal Yasmine.

Femeia se apropie de ea, cu un pas demn

şi elegant.

— Ai nevoie de o baie şi de haine curate, zise ea.

— Am nevoie de el. Ared, blestematule, deschide uşa asta! Strigă ea în arabă. Unde e Nicky? Ce ai făcut cu el?

Uşa de deschise, încet, lovind în cioburile de pe jos.

— Unde e? Lasă-mă să ies de aici…

— Să ieşi? Întrebă el cu un zîmbet. De ce?

Înaintă spre centrul haremului, după ce uşa se închise în urma lui.

— Eşti un ticălos, un monstru, un mizerabil..

— Vorbeşti araba destul de bine, doamnă. Ai minţit!

— Tu, ticălos cu două feţe, îndrăzneşti să-mi spui mie că am minţit? Tu, care m-ai răpit de acasă, m-ai adus aici pentru a te răzbuna pe tata!

— Nu neg asta!

— De ce m-ai sedus?

— Tu ai început! Îi aminti el de prima lor întîlnire.

— Acolo era altceva, era un ţinut

civilizat…

— Nu mă fă să rîd, fetiţo, zise el, cu ironie. Civilizaţi? Sînteţi nişte mici copii pe lîngă civilizaţia orientului, pe lîngă cultura şi tradiţiile noastre. Sînteţi inculţi şi nespălaţi!

— Şi tu eşti un tiran. M-ai răpit din Marsilia. M-ai făcut să…

Se opri, respirînd greu.

— Să ce?

— Să mă culc cu tine. Pentru ce ai făcut-o? Pentru răzbunare? Ai sedus-o pe fiica celui pe care vrei să te răzbuni?

— Poate! Zise el. Dar ce mă miră este că nu încerci să afli de ce am făcut toate astea, care este motivul pentru care am vrut să mă răzbun pe tatăl tău, motivul pentru care toate astea s-au întîmplat!

— Oricare ar fi motivul, ce ai făcut este crud. Şi bolnav. Eşti nebun!

— Un nebun pe care l-ai iubit, nu cu mult timp în urmă.

— Gura!

Ared întinse mîna şi cu forţă o trase în braţele lui.

— Ochii ăştia, zise el, atingînd-o tandru, ar

ucide, nu?

— De mii de ori!

— Şi mîinile? Şopti el, cu un deget mîngîind-o aşa de uşor încît tot corpul ei deveni moale.

— Ţi-ar lua viaţa acum!

— De asta nu intru înarmat aici, zise el şi o împinse departe.

Fata căzu pe pernele de pe jos.

— În seara asta se va termina totul!

— Va fi o luptă dreaptă?

— Tatăl tău a luptat vreodată aşa?

— Ce vrei să spui?

El îşi aranjă hainele.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Ştim amîndoi cine este el, ce a făcut toată viaţa şi ce face şi acum. Şi de asta va muri!

— Nu!

— Dar eu nu sînt monstrul care este el. Eu te voi lăsa să-ţi iei rămas bun de la el, este mult mai mult decît ce a făcut el!

— A ucis pe cineva la care ţineai? Familia ta? Mama ta?

Ared întoarse capul brusc, ca şi cum cuvintele ei l-ar fi lovit de moarte. Sîngele i

se scurse din cap şi mîinile i se încleştară. Verdele ochilor lui deveni mai puternic decît fusese vreodată.

— Jamil, o vreau curată şi îmbrăcată ca o favorită. O vei aduce în salonul principal la ora patru!

Ieşi, trîntind uşa în urma lui şi călcînd pe cioburi, fără să-i pese. Cu inima distrusă, Isabell se ghemui pe pernele pe care căzuse. Şi nimeni nu o deranjă. Yasmine se retrase încet, ca o mare doamnă, fără să dea vreun semn că văzuse sau auzise ceva. Jamil se aşeză pe un scaun, aşteptînd. Ştia că avea să trebuiască să o ia de acolo peste puţin timp. Dar pînă la patru era vreme. Destulă vreme!

Ra patru. Cînd ceasul lui Nicky arătă patru fix, Nicky şi Santos loviră în poarta casei lui Ared, anunţîndu-şi sosirea. Le fu deschis şi ei păşiră înăuntru. Erau singuri. Înarmaţi, dar singuri.

— Pe aici, domnilor!

Richard le deschidea drumul. Şi Santos începu să reţină detaliile. Numărul oamenilor din curte. Felul în care se

închidea poarta. Locul pe unde ar fi putut scăpa în eventualitatea unui conflict direct.

— Vă rog!

Bărbatul englez se retrase, lăsîndu-i să între primii în curtea interioară.

— Punctuali, se auzi glasul lui Ared.

Stătea singur pe o sofa, tolănit. Cu sabia pe genunchi. În umbra unui copac era Hakim, o statuie fără sentimente. Numai privirea i se mişca.

— Aşa cum am stabilit, răspunse Nicky, văzînd că Santos îl studia atent pe tînăr.

Ared se ridică. Foarte încet, cu foarte mult calm. Aproape ireal. Părea să privească prin Santos. Şi corsarul părea impresionat. Nu se mişca, căutînd ceva pe chipul acelui tînăr, pe care tot corpul lui îl îndemna să-l urască din răsputeri, dar ceva îl oprea, totodată.

Isabell se repezi spre ei. Din fugă, Santos o prinse în braţe şi o învîrti în aer. Chipul lui de mii de ani se rupse în mii de zîmbete. Ochii îi rîdeau veseli, chiar dacă situaţia era departe de a fi una normală.

— Draga mea, ce dor mi-a fost de tine…

şopti el.

— Tată, pleacă, lasă-mă aici... el vrea să te ucidă!

— Nu-ţi fă griji pentru mine!

— Te rog... Nicky!

Tînărul o îmbrăţişă strîns. Căldura corpului ei îi dădea putere. Pentru ea ar fi luptat cu mii de arabi.

— Destul!

11.

— Tată!

Cuvîntul lui Ared căzu ca un tunet.

— Lasă-i să plece şi voi face tot ce vrei. Voi fi sclava ta veşnic!

— Veşnic? Ce generos...

— Isa, nu spune prostii, se răsti Nicky. Nu vei sta cu monstrul ăsta, vei pleca acasă cu noi!

Se vedea clar că nu era sincer. Era mai mult speranţa cea care vorbea.

— Vino aici, Isabell, porunci Ared.

Ea se duse spre el. Zîmbetul lui învingătorii exasperă pe Nicky. L-ar fi ucis pe Ared în acea clipă. Scoase sabia.

— Domnule, destul cu vorba. Acceptă provocarea şi luptă!

— Cu tine?

— De ce nu?

— Pentru că nu am nimic cu tine. Nu am nici un motiv pentru care să lupt cu tine. Cu tine, în schimb…

Santos scoase sabia.

— Nu, nu aşa, zise el.

Ridică mîna. Oamenii lui apărură de peste tot, încercuindu-i pe cei doi.

— Eşti un las!

— Nu, nu sînt laş, sînt prevăzător. Şi ştiu că eşti un luptător priceput, Santos!

— Ştii cine sînt?

— Ştiu. Şi ştiu că tu nu lupţi corect. Că eşti un hoţ şi un laş. Că ucizi pe oricine îţi stă în cale. Şi că există o şansă ca eu să fiu ucis în seara asta, aici, dacă lupt cu tine. Şi nu vei avea această satisfacţie!

— Vrei să-l omori aşa? Strigă Isabell.

— Îl voi ucide, da. Dar nu sub privirea ta. Va fi o execuţie, domnule. Hakim, ia-l de aici!

Bărbatul se desprinse din locul său şi se

apropie de Santos. În urma lui, trei bărbaţi enormi îl ajutau. Santos ridică sabia.

— Nu cred că vei face asta!

Un cuţit elegant, fin, dar cu o lamă scînteietoare, apăru la gîtul lui Isabell. Fata se simţi lipită de trupul lui Ared şi simţi lama rece pe gîtul ei.

— Ce faci…

— Mă asigur că voi cîştiga! Zise el. Cît de mult ţii a această bijuterie?

— Dă-i drumul, strigă Nicky, înaintînd cu sabia în mînă. Luptă-te cu mine pentru ea. Luptă-te ca un bărbat!

— Hakim, ia-l de aici!

Santos merse de bunăvoie. Şi cei trei tineri rămaseră ca nişte personaje ale unui teatru prost, distruşi şi învingători, slabi şi puternici, în aşteptarea reacţiei publicului.

Isabell nu se mişcă, dar o făcu Ared. Retrase cuţitul şi-l băgă în teacă. Zîmbind, se aşeză din nou.

— Atît de previzibil, de patetic chiar, zise el.

— Pentru că o iubeşte?

— Chiar şi criminalii pot cunoaşte acest

sentiment, spuse el. Acum tu…

— Eu?

Ared se ridică.

— Ai vrut un duel. Îl vei avea!

Luă sabia.

— Acum să vedem de ce eşti în stare!

Armele celor doi se atinseră şi metalul scoase un sunet puternic. Erau săbii de bună calitate, în mîinile unor bărbaţi pricepuţi. Nicky lupta elegant, puternic şi cu pricepere. Ared avea o agilitate ciudată în mişcări, curgînd prin încăpere, fără a sta locului nici o clipă.

— Opriţi!

Isabell aproape izbucni în lacrimi, văzîndu-l pe Mihai Avram ca pe un izbăvitor. Se repezi spre el.

— Opreşte-l, te rog. Fă ceva…

— Ared, ce faci?

— Un duel, se pare.

— Mihai, vrea să-l ucidă!

Ared se opri, cerînd un moment.

— Domnule Avram, este nepotul vostru… „

— Ce?

— Este Nicky, fiul lui Margot.

Mihai privi spre acel tînăr. Apoi respiră adînc. Trecutul îl urmărea. Parcă vedea chipul lui Margot amestecat cu cel al tatălui său pe faţa a- celui tînăr.

— Ared, încetează cu această luptă…

— Nu pot face asta!

Mihai îl trase într-o parte.

— Este nepotul meu. Vrei să-l ucizi aici, sub ochii mei?

— Poţi pleca cînd vrei!

— Am venit pentru o vizită şi te găsesc în plin duel. De ce nu am fost înştiinţat de asta?

— Nu am avut timp. S-a petrecut totul acum, pe neaşteptate…

— Atunci duelul nu este valid!

— Nu e?

Mihai îl privi urît, ameninţător.

— Ea este soţia ta. Crezi că te va ierta vreodată dacă-l ucizi sub ochii ei?

— Va uita!

— Sau îşi va lua viaţa. Îl iubeşte!

— Mă iubeşte pe mine!

— Oare? Tînărul a venit singur?

— Santos este aici!

— L-ai prins? Întrebă şoptit el.

— Da.

— Allah, atunci vrei să distrugi totul în seara asta? Isabell te va urî toată viaţa…

— Voi trăi cu ura ei, dacă aşa îmi este scris. Nu-l pot lăsa să plece…

— Lasă-l pe Nicky, îi ceru el. Amînă duelul…

— Cum? A venit aici pentru ea, nu va pleca…

— O va face, dacă amîni duelul. O zi, două. Pentru mine!

— Mihai…

— Ca prieten, îţi cer să nu-mi ucizi nepotul sub ochii mei şi sub privirile acelei fete. Seamănă cu tatăl meu…

Ared aruncă sabia, nervos.

— Domnule, poţi pleca acum!

— Nu plec nicăieri, strigă el. Ia sabia şi luptă..

— Nu acum. Domnul Avram m-a informat că acest duel nu este tocmai normal. Propun să aşteptăm pînă mîine. Şi o vom face conform tradiţiei…

— Vei lupta deschis şi ea va fi liberă?

— Da. Acum pleacă!

— Isabell!

Jamil se repezi şi o luă de braţ. O trase spre harem. Fata înţelese că nu era momentul să se luptă. Sau să strige.

— Pleacă, du-te acasă, zise ea.

— Nu te las aici!

— Pleacă, dacă mă iubeşti!

Nu-l mai văzu şi uşa grea a haremului se închise în urma sa. Şi ea rămase nemişcată, neştiind cum să acţioneze.

Jos, Ared se aşeză pe sofa. Unde era plăcerea pe care o aşteptase atîtea luni? Unde era acea bucurie pe care crezuse că avea să o simtă?

Nu simţea decît dezamăgire şi furie. Şi nehotărîre.

— Ce vei face acum?

— Nu ştiu. Vreau să-i scriu tatei…

— Îl vei ucide pe Santos?

— Ar fi foarte uşor, nu crezi? Tot ce ar trebui să fac este să găsesc o armă potrivită şi să mă duc la el. O lovitură şi viaţa lui s-ar termina. Simplu.

— De ce nu o faci acum?

— Nimic nu ar fi mai uşor pentru mine, zise el.

— Răzbunarea, se spune, are un gust fin şi nu oricine poate să-l simtă. Aşa e?

— Tot ce simt eu acum este furie…

— De ce? Îl ai în mîna ta. În cîteva ore va fi mort…

Ared îşi acoperi ochii cu degetele. Şi oftă.

— Dar ea?

— Isabell? E numai o femeie, o sclavă. Chiar dacă e soţia ta. Ce putere poate avea ea asupra ta?

— Nepotul tău o iubeşte. Şi ea pe el.

— Crezi?

— Am auzit. Am văzut. Şi asta mă umple de furie!

Mihai tresări. Asta era furia despre care vorbea el? Şi el crezuse că vorbea de Santos. Dar nu era aşa, el vorbea despre o femeie.

— Isabell te înfurie?

— Şi nepotul tău. Dar totul se va sfîrşi, într-un fel sau altul…

— Ce vrei să spui?

— Va avea loc un duel şi doar unul se va

întoarce acasă. Dacă voi fi eu cel care va muri, atunci te rog să aştepţi întoarcerea tatălui meu. El va înţelege, sper, de ce am făcut ce am făcut.

— Şi Santos?

— Pentru el nu mai trebuie să te preocupi, răspunse tînărul. Va muri azi!

— Şi fata?

— Ea, dacă eu nu voi mai fi, va rămîne aici. Voi lăsa scris pentru tata că vreau să trăiască aici, în harem!

— Pînă va muri? Chiar dacă tu nu vei mai fi?

— Da!

— De ce?

— Pentru că este a mea, de asta, zise el, lovind cu pumnul în picior. Nu o voi lăsa în braţele lui Clermont!

— Dar aşa ai spus, că o va avea dacă tu vei muri!

— Mihai, nu intenţionez să mor!

— Şi dacă se va întîmpla, dacă el este mai bun ca tine, dacă are noroc chior, dacă învinge, vrei să spui că va fi fără folos?

— Da.

— Aşadar, în orice caz, tu cîştigi. Mort sau viu. Şi el pierde!

— Exact!

— Este laşitate asta!

— Îmi pare rău că tu crezi asta, zise Ared, fără să se lase impresionat. De cînd eşti aşa devotat familiei tale?

— Nu sînt, dar admir sincer curajul. Şi băiatul are curaj şi îndrăzneală. Şi apără cu preţul vieţii ceea ce iubeşte!

— Şi eu nu!

— Tu preferi să cîştigi, cu orice preţ. Vrei să ai totul, pe Santos mort, pe Clermont învins şi pe ea în patul tău. Dar nu se poate să le ai pe toate, Ared!

— De ce nu?

— Pentru că o vei avea lîngă tine fără voie. Vei avea ura ei în loc de dragoste. Vei avea un pat rece în loc de iubire şi pasiune. Şi Isabell, fata acelui om pe care tu-l urăşti atît, te va ucide într-o zi, într-o noapte în care te vei aştepta mai puţin. O mişcare simplă şi vei muri!

— Nu mă poate ucide!

— Nu?! Bărbaţii cei mai curajoşi şi mai

puternici au căzut sub mîna unei femei. Dacă într-o noapte, în patul ei, îţi va înfige un cuţit pînă la plăsele în inimă? Nu o crezi în stare? Îi vei ucide tatăl, iubitul şi o ţii prizonieră. Va ucide, pe tine sau îşi va lua viaţa!

— O voi păzi!

— O viaţă întreagă?

— Dacă este necesar. Nu o pot lăsa să plece. Niciodată. Şi nu am nevoie de sfaturile tale. Dacă vrei să-ţi salvezi nepotul, trimite-l acasă. Este singurul mod de a-l salva!

— Vreau cuvîntul tău că nu-ţi vei trimite oamenii să-l omoare!

— Crezi că aş face asta?

— Nu te mai recunosc!

— Nu voi trimite pe nimeni. Îl voi vedea în seara duelului!

— Seara?

— Mîine. Spune-i asta. Îl voi aştepta aici!

— Crezi că va mai veni?

— Pentru un duel stabilit? Cu martori şi tot ce trebuie?

— Vei avea şi martori?

— Şi un doctor. Nu se poate şti, nu?

— Atunci îi voi spune. Noapte bună, Ared!

— Mergi cu Allah!

Prietenul său ieşi, mergînd încet. Şi Ared se îndreptă spre locul unde era ţinut, sub pază grea, prizonierul său. Intră în încăperea nu prea mare în care erau ţinuţi de regulă sclavii cînd erau cumpăraţi. Camera avea gratii la ferestre şi o uşă grea de lemn, care se închidea pe afară cu un drug de fier. Santos avea mîinile legate şi stătea pe jos, într-un colţ. Cînd îl văzu pe Ared, ridică privirea.

— Unde e Nicky?

— A plecat, răspunse el. Eşti pregătit să mori?

— Sînt pregătit de ani de zile, zise el.

— Bine!

Luă arma pe care Hakim i-o întinse. Un pumnal cu vîrful încovoiat. Se apropie de corsar.

— Nu mă tem de moarte!

— Nu?! Aşa spun toţi. Dar poate că un cîine ca tine nu se teme, într-adevăr, de moarte. Dar te temi de ceva…

— Nu mă tem de nimic!

— Nu te temi pentru ea?

Santos trase de lanţul care îl obliga să stea lipit de perete.

— Te-aş ucide acum dacă o atingi!

— Am atins-o deja şi sînt întreg. Tu nu vei fi pentru multă vreme!

— Nu?!

— Un criminal ca tine merită să moară. În chinurile cele mai mari. Pentru că o moarte rapidă nu înseamnă nimic. Vreau să te văd suferind. Vreau să plăteşti fiecare picătură de sînge pe care ai vărsat-o!

— Nu înţeleg ce tot spui!

— Nu?! Cum te-ai simţit cînd au murit? Părinţii mei. Ucişi de tine. Fără milă.

— Am ucis multe persoane în viaţa mea, dar nu femei nevinovate. Niciodată…

— Nu minţi, cîine turbat! Strigă Ared, lovindu-l peste faţă.

Îi puse cuţitul la gît.

— Nu mint!

— Recunoşti asta?

Ridică un cercel dintr-o piatră roşie. Un rubin scînteietor. Santos păli, recunoscînd

piatra. Ochii lui nu reuşeau să privească în altă parte. Încet, ridică privirea spre tînărul bărbat din faţa lui.

— Tatăl tău nu este Ahmed?

— M-a crescut ca pe fiul lui, dar nu este tatăl meu. Pe adevăratul meu tată l-ai ucis, zise el cu ură.

— Ochii ăştia?! Şi chipul… Dumnezeule..

— Îţi aduci aminte?!

— Da. Dar nu se poate. El a murit!

— El?!

— Copilul… am văzut. Cabana a ars. Am fost acolo!

— Ai fost, fără îndoială. Şi pentru asta vei plăti cu vîrf şi îndesat!

Îl lovi în cap şi Santos se prăvăli la pămînt. Îşi pierdu cunoştinţa.

— Păzeşte-l! Ordonă el. Răspunzi cu viaţa, Aziz!

Bărbatul aprobă din cap şi se lipi de perete cu sabia în mînă şi două pumnale la brîu. Arabul subţire se înclină cînd Ared ieşi împreună cu Hakim. Urcă sus, în camera lui. În ultimele zile, nu mai dormise aici deloc. Intra numai pentru a-şi lua hainele.

Prefera să o facă în braţele lui Isabell.

— Stăpîne!

— Ce e, Jamil?

Glasul servitorului îl făcu să se rupă din meditaţie.

— Sînt unele probleme în harem pe care nu ştiu cum să le rezolv…

— Da?! Curios, că nu poţi să rezolvi o astfel de problemă..

— Este vorba de ea! Şopti el.

— Ce face?

— A ridicat întregul harem în picioare. A aruncat hainele în curte, bijuteriile şi toate lucrurile sale personale. Apoi mobila din camera sa a avut aceeaşi soartă!

— Nu înţeleg!

— Le-a aruncat pe fereastră, în curte. Praful s-a ales de ele. Şi pernele, aşternuturile şi apoi a…

— Ce a mai făcut?

— Cred că mai bine aţi veni să vedeţi!

Misterios, Jamil deschise uşa pentru a-l lăsa să treacă. Apoi alergă după stăpînul său, deschizîndu-i uşa de la harem cu cheia sa. Ared intră cu pas grăbit. Aruncă o

privire spre scară şi văzu la picioarele ei mulţimea de perne, aşternuturi şi mobilă spartă. Rada strîngea de pe jos hainele şi bijuteriile, sub privirea uluită a cîtorva servitoare. La vederea lui, acestea se repeziră să o ajute pe femeie.

Deja furios, Ared deschise uşa de la camera fetei, o uşă arcuită. Intră şi se opri. Camera era aproape goală. Numai patul rămăsese acolo unde fusese, dar salteaua de pe el era jos. Fereastra era larg deschisă şi o bucată de material atîrna tragic de ea. Cîteva zăbrele erau rupte.

— Ieşi! Strigă Isabell, din colţul opus al camerei.

— Ce ai făcut?

Glasul lui era calm. Dar nu blînd sau înţelegător.

— Surprins? Întrebă ea, dur.

Ared nu o vedea bine, retrasă acolo. Făcu un pas înainte.

— Vino aici!

Glasul lui părea o poruncă. Şi ea începu să rîdă, ironic.

— Vino mai aproape, îi ceru ea, întinzînd o

mînă spre el.

— Termină!

O apucă de braţ şi o trase în faţă. Dar îi dădu drumul imediat, uluit. Frumosul ei păr lung era. Acum scurt, tăiat de la baza gîtului. Abia atunci observă şuviţele ei negre pe jos. Le tăiase cu furie, ca un semn al durerii pe care o simţea. Ared deschise gura să spună ceva, dar nu reuşi.

— Isabell, zise el, moale.

O trase în braţele lui. Dar cu coada ochiului văzu arma îndreptată spre gîtul lui. Foarfecele cu care-şi tăiase părul. Abia mai avu timp pentru a se feri de lovitura fatală. Aceasta, îndreptată spre gîtul lui, ajunse mai jos de umăr, în braţ. Strigătul lui de durere îi aduse un zîmbet pe buze, chiar dacă ştia că dăduse greş.

Jamil alergă spre ea, o lovi peste faţă şi o împinse la pămînt. Dar nu reuşi să-i şteargă zîmbetul acela nebun de pe chip. Începu să rîdă.

— Ridic-o de acolo! Ordonă Ared, apăsîndu-şi braţul cu mîna.

Porunca îi fu ascultată şi Isabell se ridică,

ţinută strîns de Jamil. Un alt eunuc, un băiat slăbuţ, se grăbi să-l ajute, dar Isabell nu se mai lupta cu el. Rîdea în continuare, privindu-i chipul strîmbat de durere.

— Leag-o în curte, de stîlp, porunci el. Şi aşteptaţi!

Ieşi ca o furie, fără să-i răspundă lui Yasmine, care alergă spre el, îngrozită. S-ar fi oferit să-l ajute, dar nu-l putu opri. Ared era deja jos, ieşind pe mica uşă din curte. Intră în salonul de jos al casei şi-l strigă pe Richard.

— Ce s-a întîmplat?

— Ticăloasa aceea mică m-a atacat!

Richard alergă şi porunci să se aducă cele necesare pentru a-i îngriji rana. Apoi se întoarse cu un bărbat mititel, rotund şi cu barbă. Acesta înclină capul.

— Abdul, vezi ce poţi face!

— Ce aţi păţit, stăpîne?

— O greşeală!

Îşi scoase haina şi cămaşa. Şi Abdul privi rana. Sîngera tare, dar nu era adîncă. Se apucă de treabă. Aduse aţă şi alcool. Şi începu să lucreze. Ared strînse din dinţi, dar

nu scoase nici un cuvînt.

— Acum ce vei face?

Richard privi cu stomacul strîns felul în care Abdul spăla rana cu alcool şi ardea acul pentru a începe să coase rana care continua să sîngereze.

— Îi voi da o lecţie!

— Ai putea să o ucizi pentru ce a făcut?

— Mai ai mult, Abdul?

— Mai am cît mai am, răspunse omul ursuz.

Richard privi în partea cealaltă. Dar Ared nu-şi feri privirea. Nu mai durea. Rana fusese unsă cu o soluţie pe care Abdul o avea mereu la el şi care făcea orice durere suportabilă. Începu din nou să-i şteargă sîngele, terminînd de cusut. Apoi strînse peste ea o bucată de pînză albă. O înfăşură de cîteva ori în jurul braţului.

— Nu o uda, stăpîne.

— Voi avea grijă.

— A curs destul sînge, zise el, strîngîndu-şi instrumentele în gentuţa de piele pe care o avea prinsă la brîu. Trebuie să dormi acum!

— Mai tîrziu!
— O să oboseşti, zise el.
— Nu se va infecta? Întrebă Richard.
Abdul îl privi urît şi plecă, încruntat. Englezul era culmea. Habar nu avea să trateze cea mai mică boală şi acum îndrăznea să-i vorbească pe tonul acela superior, de parcă el fusese medic la viaţa lui. Abdul avea cum să se laude cu aşa ceva pentru că stătuse peste douzeci de ani în casa unuia şi-l slujise cu credinţă. Îl ajutase de multe ori şi învăţase mai multe decît cei care îi erau ajutoare plătite.
Ared îşi trase o altă cămaşă pe el şi altă haină. Braţul îi era amorţit dar dacă îl mişca, durerea îi străbătea întreg corpul.
— Unde te duci?
— Am ceva de făcut!
— Vrei să o omori? Întrebă Richard.
— În mii de moduri, răspunse el peste umăr, mergînd repede, cu braţul îndoit, pentru a evita durerea.
Intră în harem pe unde ieşise şi o văzu în faţa lui, legată de stîlp, cu mîinile deasupra capului. Încă mai avea privirea aceea

sfidătoare, dar nu mai rîdea. Jamil pregătise biciul şi aştepta în picioare.

— Stăpîne!

— Douăzeci de lovituri!

Femeile, strînse în capul scărilor, scoaseră un şuierat îngrozit. Se strînseră una în alta. Numai Nazira privea parcă satisfăcută scena de jos. Jamil se pregăti. Pocni biciul în aer pentru a arăta forţa lui şi surîse aspru.

— Începe!

Ared trecu în faţa ei. Privirea lui nu era ironică, amuzată sau sfidătoare. Era sigură şi directă. Ochii lui verzi nu păstrau în ei nici un fel de sentiment. Îi privea faţa frumoasă, dar murdară, părul scurt şi corpul puternic şi ferm. Prima lovitură nu o făcu să strige de durere. Biciul lăsă o urmă sîngerie pe spatele ei. Şi ea strînse din dinţi. La a doua, strînse ochii atît de tare încît o durură. Dar nu deschise gura.

— Trei! Anunţă Jamil.

Ared nu se mişcă din loc, privind parcă vrăjit. Numai chipul ei.

— Patru, cinci, şase…

Loviturile veneau una după alta. Şi Isabell

închise ochii. Durerea nu o mai lăsa să respire. Nu ştia ce era mai rău. Cînd era lovită peste o veche rană sau noua dîră care-i apărea pe spate. Lacrimile începură să i se prelingă pe chipul ei murdar, dar ea tot nu deschise gura. Ared încetă să mai respire cînd văzu puterea şi voinţa ei. Ridică mîna sănătoasă şi îl opri pe Jamil cînd acesta ajunse la unsprezece.

Capul lui Isabell alunecă în faţă, fără vlagă. Respiră adînc şi deschise ochii. Printre lacrimi îl văzu pe Ared. Inima îi bătea foarte repede.

— Te va învinge! Şopti ea.

— Ce ai spus?

Îi ridică capul cu două degete şi ea îl privi în ochi.

— Acum, Nicky te va ucide! Repetă ea şi leşină cu un zîmbet satisfăcut pe chip.

Ared se trase înapoi.

— Du-o sus, în altă cameră, porunci el. Să fie îngrijită!

Privi cum era dusă sus, pe braţele lui Jamil şi ale lui Aii.

— Yasmine!

— Da, stăpîne?

— Pune pe toată lumea să-i refacă camera. Vor fi aduse alte lucruri şi vreau ca fereastra să fie închisă definitiv!

— Prea bine, zise ea, plecînd capul.

Ieşi, întorcîndu-se în salon. Richard îl aştepta acolo.

— Ai pedepsit-o?

— Da!

— Şi?

— Ştii de ce a făcut-o?

— Nu!

— Pentru a-i oferi lui un avantaj. Dacă el e bun, atunci viaţa mea este în pericol cu această rană. E mîna dreaptă…

— Lupţi foarte bine şi cu stînga!

— Da.

Obosit, se rezemă de spătarul scaunului pe care stătea.

— Mergi sus, ai nevoie de odihnă!

— Da, şopti el, ridicîndu-se cu greu.

Richard îl ajută şi-l susţinu pînă sus. Era palid şi tras la faţă. Într-o zi, parcă era alt om. Chipul lui nu mai strălucea, ochii nu-i mai străluceau la fel. Povestea asta îl

schimba într-un fel ciudat.

12.

Mihai îşi potrivi mai bine gluga hainei negre care-i acoperea capul şi mai bătu o dată în poarta negustorului Hasan ben Aii. Îi deschise un negru şi acesta îl pofti să între.

— Ştiu că stă aici un tînăr francez…

— Poate! I se răspunse.

— Atunci spune-i că Mihai Avram e aici şi vrea să-l vadă!

Negrul îl lăsă în grija unui alt bărbat şi dispăru. Apăru peste cîteva clipe cu Nicky pe urmele lui.

— Vreau să-ţi vorbesc!

— Urcă!

Mihai trecu pe lîngă sclavul negru şi intră în casă. Hasan era acolo, tolănit pe o sofa.

— Domnule Avram!

— Bună seara, Hasan. O duci bine, văd…

— Foarte bine.

— El cine e?

Surdul stătea pe un scaun, aplecat în faţă. Avea un cuţit şi o sabie la brîu. Şi privea urît spre Mihai.

— El e un prieten, zise Nicky.

— Un prieten?

— Nu-i destul? Se răsti prietenul, ridicîndu-se.

— E destul! Răspunse repede, ridicînd mîna pentru a-l tempera pe colos. Pot sta jos?

— Stai!

Mihai îşi scoase haina neagră cu glugă şi se aşeză. Era înarmat cu o sabie încovoiată.

— Am venit pentru că trebuia să-ţi vorbesc!

— Despre ce?

— Ce ştii despre mine, băiete?

— Că eşti fratele mamei, că ai trecut o singură dată pe la Marsilia şi te-ai oprit pe la castel pentru cîteva ore. Mai ştiu că atunci cînd mama mea a venit în Moldova, înainte ca eu să mă fi născut, tu şi mama ta o uraţi de moarte. Că erai răutăcios şi arogant!

Se vedea că Nicky nu se încurca cu amabilităţi şi era total lipsit de tact. Dar Mihai ştia că asta se datora nervilor.

— Ştii destul de multe! Zise el cu un

zîmbet. Dar e prima dată cînd te văd aşa, mare, un bărbat. Atunci erai un copil…

— Acum nu mai sînt, zise el tăios. De ce ai venit?

— Eşti nervos, se înţelege. Dar nu ai de ce să mă ataci pe mine, eu nu am nici o parte în acest plan. Am nimerit să mă află aici, în Alger acum.

— Eşti prietenul lui Selim!

— Sînt. Şi ştiu că este drept. Tu trebuie să înţelegi că aceasta este o răzbunare împotriva lui Santos…

— Pentru ce? Se interesă Surdul, prietenul lui Santos.

— Se pare că Santos a ucis nişte rude apropiate ale familiei lui Ared el Selim. Persoane importante pentru ei. Acum mulţi ani…

— Şi de asta a răpit fata?

— Nu ţi se pare un motiv suficient? Sau nu e adevărat că a ucis acele persoane?

— Eu unul nu mai ţin minte aşa ceva. Se poate. Dar fata este nevinovată. De ce nu l-a provocat la o luptă directă?

— El nu vrea asta. Dar nu sînt aici pentru

a discuta motivele lui Ahmed şi Ared el Selim. Sînt aici pentru a-ţi cere să pleci acasă, Nicky!

— Nu plec fără ei!

Mihai clătină din cap. Încăpăţînat ca mama lui. Şi ca el, îşi spuse.

— Te va ucide!

— Voi muri dacă trebuie, dar nu voi pleca fără luptă. Voi face totul pentru a o salva pe ea din mîinile lui Ared. Orice.

— Vei muri şi sacrificiul tău va fi în zadar. Chiar dacă învingi, Ared nu va permite să o ai. Ascultă-mă, sînt sigur că nu ţi-o va da. Şi pe Santos îl vor ucide oamenii lui în clipa în care el va muri. Crede-mă!

— Dar aşa ceva este lipsit de onoare!

Mihai privi spre Hasan şi acesta oftă.

— Aici lucrurile sînt diferite de ţara ta, băiete!

— Adică voi nu aveţi onoare?

— Nu vorbi despre ce nu ştii. Ared va învinge în orice fel va putea. Şi tu vei muri fără rost. Dacă îl ucizi, oamenii lui te vor ucide pe tine. Şi se va termina. Crede-mă, trebuie să pleci!

— Să o las în mîinile lui?

— Isabell este puternică, va supravieţui. Viaţa pentru o femeie aici nu este grea, poate nu are libertatea de a pleca şi veni cînd doreşte, dar va avea tot ce va dori. Nu va trebui decît să ceară!

— E prizonieră!

— E în haremul lui, zise Mihai. Înţelegi asta?

Nicky lovi cu pumnul în perete. Îşi rezemă capul de el, cu o furie incredibilă. Dacă ar fi putut, ar fi distrus Algerul de pe faţa pămîntului. Nimeni, niciodată, nu-l mai făcuse să sufere în aşa fel. Nici cînd bunicii lui muriseră. Mai ales pentru că se simţea neputincios, pentru că soluţiile îi scăpau printre degete.

— Nu o pot lăsa aici, Santos nu ar vrea asta!

— El nu mai are mult de trăit!

— Căpitanul va lupta pînă în ultima clipă!

— Poate, dar nu mai are nici o şansă!

— Am putea da foc casei, sugeră Surdul.

Nicky se întoarse spre el ca spre un salvator.

— Se poate?
— Vrei să rişti? Sînt oameni în casa aceea. Femei, copii. Sclavi. Şi ea e acolo. Dacă nu reuşeşti să ajungi în harem la timp? El este sus.
— Dacă am da foc la casă în mod controlat... propuse Nicky. De exemplu, în grădină. Aducem oamenii noştri de pe vas, îi punem să stea în partea din faţă şi cînd vor ieşi, speriaţi de foc, îi vom ucide. Apoi intrăm!
— Rişti!
— Nu risc nimic. Şi de asta tu vei sta aici...
— Nicky, gîndeşte-te bine la ce vrei să faci. Casa e plină de oameni. De luptători. Ared a adus noi oameni pentru a păzi totul. Şi turcii sînt aproape!
— Şi?
— La un strigăt, sînt pe capul vostru. Înarmaţi. Antrenaţi. Gata de luptă!
— Are dreptate, un atac direct ar duce la moarte!
— Surdule, te temi?
— Nu mă tem de nimeni pe lumea asta şi

sînt gata să mor. Dar aş vrea să ştiu că avem o şansă să-i eliberăm, nu să murim degeaba..

Nicky se trînti furios pe sofa.

— Nu există nici o posibilitate de a o salva?

— Îmi pare rău pentru tine, băiete! Zise Hasan. Resemnează-te!

Privirea neagră a lui Nicky îl făcu pe Hasan să ofteze. Avea ochi buni şi ştia să recunoască hotărîrea de a muri.

— Domnule, eu voi lupta, chiar dacă nu voi învinge. Un lucru de rog…

— Ce?

— Domnule Avram, nu mă îndoiesc că mama va veni aici. Dacă nu ajunge înainte de duel, atunci te rog spune-i că nu am avut încotro şi am făcut ceea ce onoarea mi-a cerut şi dragostea pentru Isabell. Spune-i că nu regret nimic!

— Îi voi spune. Ared a stabilit duelul peste o zi, la el acasă. Cu martori şi tot ce este necesar…

— Mulţumesc pentru că ai venit să-mi spui. Aşadar… mai este o noapte…

— Da!

— Vei intra în casa lui din nou? Întrebă Surdul. E prea riscant... de ce nu cerem să vă duelaţi în altă parte? Poate pe plajă, undeva...

— Nu voi protesta. Vrea aşa, aşa va fi.

Nimeni nu comentă nimic.

Mihi se ridică.

— Eu trebuie să plec!

— Cum doreşti!

— Dacă ai nevoie de mine, Hasan ştie unde stau. Voi fi acasă, tot timpul...

— Nu cred că voi avea, dar dacă va fi aşa, atunci vă voi căuta. La revedere, domnule Avram.

— Ne vedem în ziua duelului...

— Veţi fi acolo?

— Voi fi, cu un doctor. Mă voi ruga pentru tine!

— Şi pentru Ared?

— Şi pentru el.

— Dacă m-aţi ajuta... voi puteţi intra liber în casa lui, aţi putea ajunge la ea, sau la Santos. Aş face orice, vă plătesc. Am cu ce...

— Băiete... începu Mihai, cu un zîmbet

îngăduitor faţă de durerea şi disperarea tînărului.

— Orice vreţi vă voi da. Sîntem o familie foarte bogată. Tata v-ar da orice aţi dori dacă mă ajutaţi să-i scot din Alger.

— Nu pot!

— Gîndiţi-vă la asta, aş putea să vă fac un om incredibil de bogat…

— Sînt bogat şi nu vreau mai mult. Nicky, dragul meu, zise Mihai, punîndu-şi mîna pe după umerii săi. Eu sînt un bărbat care urmăreşte propriile interese. Am învăţat asta de copil, cînd am rămas singur, cu puţini bani în buzunar şi cu o sumedenie de oameni gata să profite de mine. Am învăţat să mă descurc, am făcut lucruri de care nu sînt foarte mîndru şi fac orice dacă este benefic pentru mine.

— Atunci…

— Dar nu acum. Ahmed el Selim a fost ca un tată pentru mine, m-a ajutat mult. Şi, mai mult decît atît, nu cred că te pot ajuta cu ceva. Aş putea intra în casa lui Ared, acum. Santos e păzit în mijlocul casei, Isabell este în harem. La fel de bine păzită.

Cum aş putea intra fără să fiu văzut?

— Oamenii mei v-ar putea însoţi!

— Nu. Nu voi risca totul. Afacerile mele sînt aici. Şi nu voi risca totul pentru nişte persoane pe care le cunosc prea puţin…

— Dar ai venit să mă previi!

Mihai începu să coboare scările de la intrare.

— Am venit, zise el, mergînd încet. Pentru nişte ochi negri plini de lacrimi…

Ieşi din casa lui Hasan, cu Nicky privindu-l lung. Ochi negri? Se întrebă el. Isabell?

— Nicky!

— Vin!

Intră şi se alătură prietenilor săi. Magus, prietenul său, un bărbat slab şi roşcovan, venise şi el. Paul se aşeză pe jos, mîncînd nişte prăjiturele dulci de care nu se mai sătura. Surdul învîrtea un pocal cu vin în mînă şi Hasan fuma. Se aşeză şi el.

— Ce facem?

— Dacă el nu vrea să ne ajute, atunci o vom face singuri!

— Ce?

— Băiete, te gîndeşti la ce mă gîndesc şi

eu?

— Să intri în casă, în timpul duelului. Cu o mînă de oameni, puţini. El va fi ocupat cu mine!

— Dacă aş intra prin grădina haremului?

— Are aşa ceva? Întrebă Magus.

— Da, casa are grădina despărţită în trei părţi. Cea din mijloc este pentru oaspeţi şi pentru stăpînii casei, zise Hasan. Partea dinspre est este a lui Ared. Haremul se află acolo, la etaj.

— De unde ştii?

— Ştiu şi gata. Puteţi intra pe acolo, zise el. Dar va trebui să o căutaţi prin camere, fără să faceţi gălăgie. Eunucii stau de pază!

— Voi intra cu zece oameni. Vom omorî paznicii şi o vom căuta. Dar Santos?

— Nu ştiu, se plînse Nicky, Ared el Selim este imprevizibil, nu ştiu cum gîndeşte, ce vrea să facă şi ce va face.

— Dacă tu ai fi în locul lui… sugeră Paul.

Mai multe perechi de ochi se întoarse spre el. Şi copilul aproape se înecă cu portocala pe care o mînca cu poftă.

— Ce e?

— Puştiul are dreptate, zise Nicky. Dacă aş fi în locul lui, mi-aş asigura spatele. Aş păzi haremul şi locurile pe unde casa este mai vulnerabilă…

— Aceste locuri nu prea există, replică Hasan.

— Poate nu. Şi l-aş aduce pe Santos acolo…

— Şi pe ea?!

— Poate da, poate nu. Nu ştiu ce simte pentru ea… zise el încet, cu durere. Dacă ţine la ea…

— L-a ameninţat pe Santos că-i ia viaţa! Îi aminti Magus.

— Dar nu a făcut-o. Şi cred că nu era adevărat. Nu ar fi ucis-o!

— Nu?

— Nu ştiu. Nu facem decît presupuneri. Nu ştim nimic sigur. Voi merge acolo, mă voi lupta. Şi voi avea oamenii pregătiţi, afară. Aduceţi explozibil de pe corabie…

— Asta se poate. Ce vrei să faci cu el?

— Aruncăm în aer porţile, sugeră Surdul. Şi. Intrăm.

— La semnalul meu. Voi avea un pistol în

cizmă. Cînd voi trage, a- runcaţi poarta în aer…

— Şi intrăm. Dracu să-i ia de arabi şi de turci. Dacă ne prind…

— Vom muri onorabil, în luptă. Tot va trebui să o facem într-o zi, nu? Rîse Magus.

Îşi strînseră mîinile şi Nicky respiră adînc. Mîine. Cît de puţin timp mai era! Şi ştia că viaţa lui se va schimba mîine. Va muri sau va trăi.

13.

Isabell era întinsă pe burtă, fără să se poată mişca. Mîinile îi amorţiseră şi ameţeala pe care o simţea, în urma leşinului, începea să dispară. Era prima dată în viaţa ei cînd leşina şi nu era mîndră de acest lucru. Se mişcă uşor şi spatele o săgetă, umplîndu-i ochii de lacrimi.

— Stăpînă, stai aşa!

— Rada, ce mama dracului faci?

Femeia îi atinse spatele, făcînd-o să geamă.

— Este o cremă făcută din plante şi ajută. Rănile se vor închide complet…

— Vor rămîne cicatrice!
— Nu. Jamil a lovit cu grijă…
— Diavol blestemat, îi voi scoate inima neagră cu un topor. I-a făcut plăcere fiecare minut…
— Nu spune asta, stăpînă. Stăpînul Ared a decis să fii pedepsită, nu Jamil. Pentru că ţi-ai tăiat minunăţia de păr şi ai distrus camera…
— Ar fi trebuit să-i dau foc. Unde e el?
— Nu a venit aici, răspunse femeie.
— Cît e ceasul?
— E trecut de amiază, stăpînă.
— Azi e duelul…
— Duel?
Isabell se ridică, ignorînd durerea.
— Nu, stăpînă, nu pune haina pe tine… nu…
Uşa se deschise în clipa în care Rada apucă de halatul de mătase, încercînd să i-l ia din mînă Isabellei.
— Te-ai ridicat din pat! Zise Ared, simplu, închizînd uşa în urma lui. Ieşi!
Rada făcu o plecăciune şi se grăbi să asculte porunca. Nici unul dintre ei nu se

mişcă. Cînd rămaseră singuri, Isabell făcu un pas înainte şi ridică halatul, încercînd să se acopere cu el.

— Nu!

— Dă-i drumul, se răsti ea.

— Va durea mai tare dacă nu laşi aerul să-ţi vindece spatele…

— Ce-ţi pasă ţie de spatele meu?

— Îţi faci griji pentru că te văd aproape goală? Întrebă el cu un surîs scurt. Nu e prima dată cînd te văd aşa…

— Spre nenorocirea mea. Azi e duelul?

El aprobă din cap.

— Şi? Ce plan laş ai mai pus la cale de data asta? Întrebă ea arogantă.

— Plan?

— Nu va reuşi, promise ea, cu o veselie falsă întipărită pe chip. Eşti mai slab decît el, mai ales cu acea rană…

Ared aruncă o privire scurtă spre umărul lui strîns legat. Putea mişca mîna acum, mai uşor decît în seara trecută, dar durerea nu dispăruse.

— E atît de slab încît a fost nevoie de asta? Întrebă el.

— Nicky este un spadasin iscusit. Te va distruge, aşa cum meriţi.

— Poate.

Ea se trase înapoi cînd el se apropie. O prinse de umăr şi o trase aproape de el. Ea gemu de durere, dar nu se plînse.

— A meritat această durere?

— Fiecare lovitură. Îl iubesc!

Ar fi vrut să-l vadă furios. Chiar dacă se temea puţin de el. În ultimele zile, Ared părea alt om. Nu mai era amantul tandru, iubitul ei care îi arătase deşertul şi o fermecase în braţele lui. Ochii lui nu mai erau tandri şi iubitori, erau duri şi reci. Acum, ca un adevărat stăpîn, o prinse de faţă şi îşi lipi buzele de ale sale, cu putere.

Ea îl muşcă.

— Niciodată nu mă vei mai avea!

— Zău?

O împinse pe pat şi se lăsă peste ea, fără să-i pese de strigătul de durere cînd spatele ei lovit atinse aşternuturile. Îi prinse mîinile în ale sale şi apăsă.

— Ah!

— Doare?

— Poţi să-mi faci ce vrei, nu contează. Te voi urî şi mai tare!

El îşi lăsă buzele să-i sărute gîtul, apoi coborî spre piept. Fără să vrea, ea scoase un geamăt.

— Cînd totul se va termina, vei fi alături de mine!

— Nu şi dacă el învinge!

— Chiar şi aşa, răspunse el, privind-o în ochi. În orice caz…

— Ce ai de gînd?

— Dacă mor, atunci vei fi veşnic prizonieră în casa asta. Singură. Trăind în harem. Iar dacă iubitul tău moare, atunci, la fel, vei sta aici.

Şi vei trăi cu mine, îmi vei purta copiii şi vei muri între aceşti pereţi care vor fi închisoarea ta.

— Te voi ucide!

— Ai avut o şansă, trebuia să loveşti mai sus. Nu vei mai avea o a doua şansă…

— Crezi?

— Sînt sigur!

— Atunci mă voi sinucide!

Rîzînd, el se ridică. Deschise uşa şi o

strigă pe Rada care apăru în fugă.

— Îngrijeşte-i spatele, sîngerează!

Făcu doi paşi să iasă, dar se întoarse.

— În seara asta se va termina. Într-un fel sau altul!

Şi plecă, lăsînd-o plină de furie şi de durere. Fizică şi nu numai. O durea inima şi mintea nu găsea nici o soluţie.

Rada îi îngriji rănile şi începu să-i facă vînt cu un evantai enorm din pene. Nici una dintre ele nu auzi cînd uşa se deschise şi Yasmine intră. Nu închise uşa în urma ei.

— Te simţi mai bine?

Isabell ridică capul, încercînd să o vadă pe favorita lui Ared. Aceasta purta haine deschise la culoare şi un zîmbet larg. Avea buzele vopsite frumos şi ochii desenaţi cu negru. Şi era foarte atrăgătoare. Păşi foarte feminin şi se aşeză pe marginea patului.

— Doare?

— Ca dracu! Zise ea, neştiind ce să spună.

— Eşti foarte curajoasă şi îndrăzneaţă. Şi frumoasă…

— Mulţumesc!

— Vrei să pleci, nu?

— Da. Împreună cu tata…

— Nu cred că acest lucru va fi posibil, spuse ea, cu un zîmbet frumos.

— Ştii dacă e viu?

— E. Dar nu cred că va mai trăi pînă mîine…

— Rada, lasă-ne!

Fata se opri, lăsînd evantaiul jos.

— Dar…

— Ieşi acum!

Rămaseră singure.

— Unde îl ţine?

— Nu departe de aici, îi răspunse Yasmine. Dar nu vei reuşi să ajungi la el, e imposibil, acolo sînt foarte mulţi oameni. Plătiţi, sclavi.

— Este în capătul curţii de la intrare, nu?

— Ai ochi buni. E acolo. O scară coboară sub pămînt şi duce la unele încăperi unde dorm sclavii şi gărzile. În capătul lor este închisoarea…

— Ai fost vreodată acolo?

— Nu eu, dar unele dintre sclavele mele merg acolo pentru a se vedea cu unii dintre paznici. Ele l-au văzut pe tatăl tău acolo!

— Le-ai întrebat?

— Da. Chiar dacă eu stau în harem, ştiu tot ce se întîmplă afară. Şi în partea cealaltă a casei. Şi pot ieşi ori de cîte ori vreau!

— Te lasă să ieşi?

Isabell o privi cu speranţă.

— Nu, nu sări aşa, pe tine nu te va lăsa să ieşi niciodată. L-ai atacat, acum paza ta a sporit. Şi ai evadat o dată din casă. Ţi-am spus doar pentru a te linişti!

— Crezi că o pot face? Tata este aici şi-l va ucide!

— Probabil. Isabell, vrei să pleci?

— Da!

— Atunci te voi ajuta!

— De ce?

Ea o privi foarte serioasă.

— Pentru că ştiu foarte bine că-l urăşti. Şi-l vei ucide într-o zi şi eu n-aş suporta asta. Aşa că mai bine să pleci de aici..

— Dar dacă află, vei fi pedepsită!

— Nu va afla, zise ea sigură pe sine. Mîine…

— Trebuie să fie în seara asta, zise Isabell.

Yasmine se ridică. Vălurile sale o făceau

să pară o regină.

— De ce în seara asta? Pentru că e duelul?

— Da. Atunci voi avea o şansă. Te rog!

— Voi încerca. Dar trebuie să fii foarte atentă şi dacă vei fi prinsă…

— Nu voi spune niciodată că tu m-ai ajutat. Îţi jur! Îi luă mîna.

— Nu-mi mulţumi, nu o fac dezinteresată. Îl vreau pentru mine, vreau să fiu soţia lui Ared şi să-i nasc copiii.

— Nu ai nici un copil?

— Nu. Dar voi avea.

— Şi Nazira?

— Nici ea. Dar fereşte-te de ea, este periculoasă şi nu se teme de nimeni decît de stăpînul Ared şi de Jamil. Dacă te prinde, nu ştiu ce va face…

— Mulţumesc!

— În seara asta, sclava mea, o fată arabă înaltă cît tine va veni aici. Ha îţi va arăta ce ai de făcut, să o asculţi. Şi scapă de Rada după apusul soarelui!

Yasmine se strecură afară şi Isabell privi după ea.

— Stăpînă…

— Ce mai e? Se răsti ea nervoasă.

— Să nu o ascultaţi pe Yasmine, şopti ea.

— De ce nu?

— Pentru că ea este favorita stăpînului. Cred că moare de gelozie şi ar face orice pentru a scăpa de tine!

— Yasmine nu este rea!

— Nu ai trăit într-un harem, stăpînă, zise ea. Pentru că aţi fi ştiut că aici femeile sînt foarte rele şi posesive. Pentru dragostea şi favorurile stăpînului ar ucide. Nimic nu le-ar putea opri să o facă dacă ar crede că poziţia lor este ameninţată. Şi acum, aţi fost pedepsită. Poate ea crede că nu mai sînteţi în graţiile stăpînului şi v-ar arunca în gura lupului…

— Ai ascultat pe la uşă, ticăloaso?

— Eu?

Femeia negă, speriată că Isabell avea să o lovească.

— Dar nu am încredere în ele, spuse ea, pentru a se apăra. Nu atunci cînd sînt atente şi bune. Am auzit vorbe..

— Despre ce?

— Despre Yasmine. Se pare că are mare

putere aici. Şi este foarte bine informată. Şi destul de liberă. Se duce în bazar. Iese.

— Ştiu asta!

— Şi de ce v-ar ajuta?

— Nu mă ajută în nici un fel, răspunse Isabell. Deci ai ascultat la uşă…

— Puţin, zise ea.

— Ar trebui să-ţi dau o bătaie soră cu moartea, ticăloaso ce eşti. De ce asculţi pe la uşă?

— Pentru a vă apăra, stăpîna mea, numai pentru asta. Nu o ascultaţi. Nu vă duceţi…

— Gura!

— Vă va ucide de data asta şi eu pe cine voi mai sluji? Dacă Jamil află că vreţi să ieşiţi de aici, atunci moartea vă paşte. De data asta stăpînul nu vă va mai ierta aşa uşor…

— Uşor? Acum a fost uşor? Uită-te la spatele meu.

— Asta nu e nimic, zise ea. La fosta mea stăpînă, una din fete a încercat să-l ucidă cu un ciob pe stăpîn. Era nebună, săraca.

— Şi?

— A fost arsă de vie în curte.

Isabell simţi un fior rece traversînd-o.

— Nu-mi pasă!

— Nu spune asta, nu…

— Dacă spui cuiva ce ai auzit, îţi frîng gîtul ca unui pui, ai înţeles?

— Da, stăpînă!

Palidă, Rada se trase lîngă pat.

— Acum fă-mi vînt, mi-e caid. Şi nu mai vorbi degeaba!

Isabell începu să facă planuri. Mii şi mii de variante, care mai de care mai reale. Încerca să găsească planul perfect pentru a scăpa împreună cu tatăl ei. Spre seară, Rada plecă, la porunca ei. Şi ea se îmbrăcă singură cu un pantalon negru şi o bluză la fel. Îşi prinse părul scurt sub un batic tot negru şi îşi prinse un iaşmac peste faţă, simplu, fără broderii sau bijuterii. Îţi scoase toate bijuteriile pe care le avea, cerceii şi brăţările. Se încălţă cu papucii de mătase neagră, fini, şi aşteptă.

Dar nu avu mult timp de aşteptat. După apus, o femeie intră la ea. Nu o recunoscu.

— Stăpîna m-a trimis!

— Ştiu. Ce trebuie să fac?

— Afară este un coş. Îl poţi duce? Întrebă femeia îmbrăcată ca şi ea în negru.

— Da!

— E greu şi e plin cu mîncare stricată.

— Deştept plan!

Ieşiră şi ea ridică coşul. Fata luă alt coş şi se îndreptară spre o mică uşă ascunsă de un copac. Ajutorul lui Jamil, tinerelul care nu vorbea aproape deloc, aruncă o privire spre coşuri şi le deschise uşa. Apoi, după ce ele ieşiră, o închise la loc. Şi Isabell îşi simţi inima bătînd nebuneşte.

— Holul ăsta duce spre curte, explică fata. Şi uşa asta în holul principal, apoi în curtea interioară. Dar noi nu avem voie acolo, aşa că mergi pe aici, după mine!

Vorbeau în şoaptă şi ajunseră sub arcada cu o uşă deschisă. Curtea. De unde era, vedea poarta mare închisă şi doi cai. Erau doi cai acolo, legaţi.

— Trebuie să mergi înainte, îi spuse fata, dar ea nu mai auzea. Ciuli urechile şi auzi săbiile lovindu-se. Începuse. Lăsă coşul jos.

Şi se întoarse spre uşa pe care i-o arătase fata.

— Ce faci?
— De aici mă descurc. Mulţumesc!
— Dar...
— Du coşul, apoi vino şi după ăsta. Pleacă!

Isabell alergă spre uşă. O deschise şi strecură capul prin ea, privind dincolo. Partea aceasta a casei o cunoştea foarte bine. Se strecură afară, mergînd foarte aproape de perete, fiind nimic mai mult decît o umbră pe pereţii albi, luminaţi de lămpi. Se ascunse apoi după ghivecele cu flori bogate. În genunchi, se tîrî printre plante, auzind, fără să vadă, cum săbiile se loveau una de alta.

Ridică capul, atentă la fiecare mişcare din jurul ei. La etaj erau oamenii lui Ared. O parte erau retraşi pe lîngă pereţi. Şi o parte îl păzeau pe Santos. Îl văzu legat de un stîlp de piatră din capătul opus. Avea mîinile legate sus, cămaşa de pe el era ruptă şi murdară şi era legat la gură. Strînse pumnii, furioasă.

Ared şi Nicky se duelau în mijlocul curţii. Lumina făcliilor transforma noaptea în zi. Şi ei dansau unul în jurul altuia. Cămaşa lui

Ared era pătată la umăr şi ea zîmbi, bucuroasă. Spera să-l doară îngrozitor.

— Lupţi destul de bine!

Nicky zîmbi. Ared era obosit. Mişcările lui erau îngreunate de acea rană pe care o avea la umăr şi tînărul francez nu putu decît să mulţumească cerului pentru acea şansă. Acea şansă care-i mărea lui şansele. Poate onorabil ar fi fost să amîne duelul pînă Ared s-ar fi vindecat dar aici nimic nu era normal sau onorabil. Poate doar prezenţa unui arab îmbrăcat în gri şi cu faţa de şoim, care-şi spunea medic. Mihai stătea alături de el împreună cu Surdul, care avea ochii cît cepele, urmărind cu jumătate de privire duelul şi cu cealaltă studiind locul. Îşi ţinea mîna pe tocul pistolului pe care trebuia să-l folosească la timpul potrivit. Dar nu acum, cînd prietenul lui era în avantaj.

— Dar oboseşti repede, adăugă Nicky, fandînd cu putere.

— Nu poţi să-ţi ţii gura? Întrebă Ared, printre dinţi, ferindu-se la timp de lovitura puternică a lui Nicky.

Acesta rîse scurt şi atacă din nou. Lovi

spre pieptul lui Ared, dar nu ajunse. Sabia îi fu oprită şi arabul se lăsă în jos, alunecînd spre stînga. Se ridică din nou, schimbînd mîna.

— Eşti sigur că dreapta e bună?

Nu-i răspunse. Se avîntă spre el şi atacă ca un nebun. Lovi atît de tare încît Nicky se dezechilibra şi căzu pe spate. Sabia îi alunecă din mînă. Nu se aşteptase la o aşa putere în braţul rănit al adversarului său. Sabia lui Ared se ridică, pentru a da lovitura finală.

— Nu azi!

Sabia lui Nicky o pară la timp. Dar nu era ţinută de el. Isabell pară lovitura şi atacă agilă. Destul pentru a-i oferi lui Nicky posibilitatea de a se ridica. Fără armă, însă.

— Isabell?!

— Surprins? Întrebă ea, atacînd fără milă, forţîndu-l să se apere şi să

— O apere în acelaşi timp. Nu voia să o rănească.

— Ce faci?

— Ce ar fi trebuit să fac din prima zi în care te-am văzut, strigă ea, atacînd fără

oprire.

Lupta foarte bine, fermă pe picioare, cu lovituri exacte şi se mişca foarte repede, alunecînd constant din faţa lui, într-o parte şi-n alta. Nu reuşea să o oprească locului şi să o dezarmeze. Şi ea nu-l lăsa să respire. Pata de pe cămaşa lui se lăţea mereu, acum ajungînd pînă la cot. Sîngele însă nu o opri.

— Opreşte-te!

Ea zîmbi şi se răsuci. Aruncă sabia lui Nicky şi se rostogoli într-o parte, strîmbîndu-se de durere din pricina spatelui rănit.

— Luptă excelent, nu crezi?

Nicky atacă din nou. Pară o lovitură a lui Ared şi ridică braţul, ţintindu-i capul. Acesta se feri şi lama trecu la doi milimetri de ochiul lui stîng. Nicky se trase înapoi, pentru a respira adînc. Ared făcu la fel, ignorînd sîngele de pe braţ. Îşi şterse cu mîneca cealaltă transpiraţia de pe faţă şi ridică sabia.

— Nu ştiu cum ai scăpat...

— Mereu voi scapă de tine, promise Isabell, din spatele lui Nicky, privindu-l în

ochi pe Ared.

— Nu mai departe, promise el.

— Zău?

Surdul întîlni privirea lui Nicky şi scoase pistolul. Nimeni nu-l observă. Ridică arma şi trase un foc în aer. Şi ochii tuturor se îndreptară spre el. În clipa următoare se auzi o bubuitură care zgudui casa din temelii. Ared ridică braţul, cerîndu-le oamenilor săi să vadă ce se întîmplase. Un nor de fum intră pe holul larg de la intrare şi năvăli în curte. Apoi se ridică spre cer.

— Aţi fost voi?

— Vom arde casa asta din temelii, promise Nicky, atacînd din nou.

Lupta deveni şi mai înverşunată. Hakim se năpusti spre martorul lui

Nicky, Surdul. Acesta scoase sabia, atacînd. Mihai se trase într-o parte, 80

Atent la ce se întîmpla şi ferindu-se de focuri de armă rătăcite. Ezita să se amestece, la urma urmei, nu era lupta sa.

Isabell se feri de un arab care alerga spre ieşire, de unde se auzeau strigăte şi alergă spre tatăl ei.

— Se va termina!

Glasul lui Ared se auzi peste tot acel zgomot. Fumul începuse să dispară. Şi săbiile lor erau una la gîtul celuilalt. Ared ţintea spre gîtul lui Nicky în timp ce sabia acestuia se afla la două degete de ochiul lui Ared, un pas să fi făcut unul dintre ei şi moartea ar fi apărut. Nimeni nu se mai mişcă. Hakim se opri odată cu Surdul. Isabell, ajunsă la jumătatea distanţei se opri şi ea. Mihai se desprinse de peretele unde era şi făcu doi paşi în faţă. Deschise gura să spună ceva, dar cuvintele îi muriră pe buze. Timpul părea să fi murit.

— Încetaţi!

Din mii şi mii de glasuri, Isabell îl recunoscu pe acesta. Şi ochii i se umplură de lacrimi. Din fum apăru o femeie. Ireală la început, ea prinse formă şi chip pe măsură ce păşea. Purta haine simple şi părul lung şi blond îi încadra chipul. Sub lumina făcliilor, numai ochii îi străluceau. Se opri aproape de ei şi Nicky întoarse capul.

— Mamă!

Margot de Clermont părea o apariţie

fantastică, mult deasupra oamenilor.

— Opriţi lupta!

Ahmed, cu vocea lui uscată de vînturile Saharei, ridică braţul, parcă oprind un război. Oamenii săi se retraseră imediat şi corsarii lui Santos rîmaseră fără adversari. Nici o sabie nu mai atingea o alta, nici una nu mai lupta contra celeilalte în afară de ale celor doi tineri. Nici unul dintre ei nu ceda.

— Lăsaţi săbiile! Porunci Margot, ca un general.

— E un duel, mamă!

— Nu-ţi vei ucide fratele! Zise ea.

Ared îl scăpă din priviri pe Nicky pentru a se opri asupra acelei femei mîndre care oprise totul. Ochii lor se întîlniră. Şi el văzu zîmbetul ei fericit şi două lacrimi mari alunecînd pe obrazul el alb.

Scăpă sabia din mînă. Deschise gura să întrebe ceva, dar nu reuşi. Nu se mişcă pentru că Nicky nu coborîse arma. Dar Ared nici nu o mai văzu.

O vedea numai pe acea femeie. Inima lui începu să bată mai repede.

— Cum?

— Nu te mişca dacă vrei să mai trăieşti, strigă Nicky, fără să înţeleagă nimic decît că avea un duel de terminat.

— Fiule, lasă sabia şi ascultă, îi ceru Robert de Clermont, venind în spatele lui.

El privi peste umăr spre mama lui, apoi spre tatăl său. Acesta, neschimbat, cu părul negru prins la spate şi ochii negri ca ai săi, părea trist. Îşi puse mîna pe umărul lui şi îl îndemnă să se retragă. Nervos, aruncă sabia.

— Cum adică este fratele meu? Se răsti el.

Nimeni nu-i răspunse. Şi Isabell aleargă spre tatăl ei. Ahmed veni să

O ajute să-l elibereze. Corsarul respiră adînc cînd legătoarea care-i acoperea gura îi fu îndepărtată. Hakim veni şi-i scoase cătuşele de fier care-i ţineau prizoniere braţele.

— Am încercat să-ţi spun… zise Santos, sprijinindu-se de Hakim. Nu m-ai lăsat…

El striga la Ared. Acesta întoarse capul, parcă prin vis.

— Ochii tăi şi rubinul. Fiul tău… Ducesă!

Ea dădu din cap.

— Adrien!

— Cine e Adrien? Întrebă Nicky.

— El este fiul mamei tale cu Filip!

Nicky zîmbi, amuzat. Ridică mîna.

— Aţi înnebunit? El nu poate fi…

— Este. Este fratele tău, zise Margot. Am avut un fiu, despre care am crezut că a murit. Iartă-mă, Nicky, nu am spus la nimeni acest lucru… eu şi Santos am decis că era mai bine să păstrez secretul. Am crezut că era mort!

Ared făcu un pas înapoi. Privi spre Santos, rănit şi murdar, suferind. Isabell îl ajuta, plină de dragoste. Şi Nicky. Ridicase sabia să-l omoare. De mai multe ori. Aproape reuşise. L-ar fi ucis. Şi pe Santos. Vederea

I se împăienjeni. În loc de feţele lor, vedea umbre. Îşi apăsă ochii cu degetele, pentru a se trezi din acest coşmar. Mama lui. Şi Isabell. Se învîrteau în jurul lui. Căzu.

— Ared!

Ahmed îi puse mîna pe frunte, dar el i-o împinse la o parte.

— Nu…

— Ai febră, zise el. Şi rana asta

sîngerează…

— Ce am făcut? Şopti el. L-aş fi ucis. Şi pe ea. Am rănit-o. Şi Santos. Din vina mea…

Margot se apropie de el pentru prima dată după foarte mulţi ani. Dar bărbatul mai înalt cu mult decît ea, cu ochii verzi şi turbanul alb, cu trăsături frumoase şi fine, dar puternice, nu mai avea nimic din copilul de cîteva luni pe care ea îl văzuse pentru ultima dată într-o zi caldă de iunie. Un îngeraş mititel cu părul negru.

Mîna ei îi atinse chipul, într-o mîngîiere suavă. Ochii lui mari se ridicară spre ea şi căzu în genunchi la picioarele ei. Cu lacrimi în ochi, îi sărută poalele rochiei ca pe ale unei sfinte.

— Iartă-mă!

— Fiul meu!

Femeia îşi îmbrăţişă copilul pierdut, lăsîndu-se alături de el.

— Am greşit, fiule! Spuse Ahmed, ajutîndu-l să se ridice. Ea a greşit… femeia nu ştia adevărul.

— Femeia aceea, care te-a crescut, era ignorantă, zise Margot.

— Nu mai contează acum… şopti el.

— Richard, adu-l pe Abdul sus, imediat. Hakim, ajută-l pe Ared să urce. Pune sclavii să ajute răniţii, Abdul îi va vedea mai tîrziu. Vreau să fie reparată poarta şi zidul. Pînă mîine pune pază grea la poartă, să oprească pe oricine încearcă să între…

Ared plecă mergînd fără ajutor, dar urmat îndeaproape de Hakim. Ahmed, bucuros, împărţea porunci, fără să-i pese prea tare că zidul din faţa casei şi poarta fuseseră distruse pe o bucată bună. Se întorsese acasă şi asta compensa toate celelalte lucruri.

— Bună seara, Margot!

— Mihai?!

Acesta decise că era momentul să se apropie.

— Clermont, arăţi la fel…

— Şi tu!

Scuturîndu-şi hainele, cu toate că erau impecabile, acesta trecu zîmbitor prin faţa lor.

— Băiete, a fost o luptă pe cinste! Zise el, bătîndu-l pe umăr pe Nicky. Felicitări!

— Da...

Fiul lui Margot nu privi spre el, ci spre Isabell. Fata sări în braţele lui, strîngîndu-l fericită.

— Ah!

Nicky dădu drumul la strînsoare, atent.

— Ce ai?

— Nimic! Spuse ea repede, prea mîndră pentru a se plînge.

Dar el îi ridică haina.

— Acel ticălos te-a lovit! Spuse el, dînd să se repeadă spre scări.

— Nu contează acum, zise ea, oprindu-l. Sînt bine, tata este bine şi tu eşti aici. Ascultă-mă!

Fără să fie convins, Nicky o strînse în braţe. Aruncă o privire spre mama lui, care urca scările cu Ahmed, şi oftă.

— Tată, eu nu ştiu ce să spun, zise el încet.

— Vom vorbi mîine, zise ducele. Mihai, stai aici?

— Am casa mea în oraş, nu departe. Dacă doriţi să mă onoraţi cu o vizită... sau, poate, pot să vă ofer găzduire în seara asta...

— Eu vreau să merg, zise Isabell repede.

— Draga mea, tu nu poţi pleca de aici, este împotriva legilor noastre, zise Mihai foarte amabil. Eşti femeia lui Ared!

— Nu sînt femeia nimănui!

— Cred că cel mai bine este să stai aici, alături de tatăl tău, interveni Robert. Are nevoie de odihnă, au fost zile grele pentru toată lumea.

Îmbufnată, fata nu avu ce face decît să accepte. Se întoarse spre tatăl ei. Richard apăru imediat.

— Doamnă, camerele au fost pregătite, zise el foarte atent. Pentru toţi oaspeţii…

— Mulţumesc. Fostele mele camere sînt curate? Tata are nevoie de odihnă.

— Rada este deja acolo, vă aşteaptă. Domnule duce, vă rog!

Richard îi însoţi sus. Şi Isabell intră în apartamentele în care stătuse nu cu mult timp în urmă. Nicky şi Santos o însoţeau.

— Stăpînă, am pregătit apă pentru baie pentru tatăl tău!

— Adu de la bucătărie ceva tare de băut şi ceai fierbinte. Şi mîncare. Grăbeşte-te!

Fata ieşi alergînd.

— Te-ai schimbat mult, rîse uşor Santos, aşezîndu-se pe un scaun.

— Crezi, tată?

— Da, prinţesă. Comanzi sclavilor ca o mare doamnă. Vorbeşti araba mai bine!

— Ţara asta m-a schimbat!

— Ţara asta schimbă pe oricine şi nu numai în bine, zise Nicky. Să te ajut cu baia?

— Drace, dacă nu pot să mă spăl singur înseamnă că am murit, zise el intrînd în camera alăturată.

Isabell se întinse pe pat.

— Sînt moartă de obosită!

— O noapte de somn te va ajuta.

— Nicky, mulţumesc, zise ea sincer.

— Pentru ce?

— Pentru că ai venit după mine, pentru tot ce ai făcut!

— Nu am făcut mare lucru, draga mea, zise el, luîndu-i mîinile. Aş fi venit după tine pînă la capătul pămîntului…

— Ştiu. Şi eu aş face la fel.

— Te iubesc, Isabell, zise el, mîngîindu-i

faţa cu două degete. Şi te voi duce acasă!

— E tot ce vreau.

Închise ochii, bucurîndu-se de atingerea lui. Pe neaşteptate, îl trase aproape de ea şi-l sărută. Uimit, el o sărută tandru.

— Copii…

Tresăriră, speriaţi. Santos intră înapoi, înfăşurat cu un halat pe care îl găsise acolo.

— Tată!

— Ai terminat aşa repede?

— M-am grăbit, pentru că mor de foame, zise el. Unde e fata aceea?

— Vine!

Nicky nu reuşi să-şi şteargă zîmbetul larg care-i lumina chipul. Cînd Rada intră cu alte două sclave cu mîncarea, el nu reuşise încă să-şi ia privirea de pe chipul frumos al fetei. Celelalte două fete ieşiră şi Rada rămase să-i ajute. Puse mîncarea pe o masă şi trase trei scaune alături.

— Să mîncăm, propuse ea veselă. Ai adus vin?

— Am adus. Richad a primit poruncă să vă dea tot ce doriţi. Mai ales ţie, stăpînă. V-am adus hainele din harem.

— Da?

— Şi bijuteriile. Sînt dincolo. Mîncarea e bună?

Santos dădu din cap în semn că da şi Isabell rîse.

— Cînd plecăm acasă?

— Nu ştiu, răspunse el, trebuie să vorbesc cu Margot şi cu băiatul…

— Care băiat?

— Ared!

— Tată, de ce vrei să vorbeşti cu el? Nu…

— Fiica mea, a greşit faţă de noi, dar eu nu sînt fără de pată şi nu pot arunca cu pietre în el. Şi tatăl lui a fost fratele meu…

— Nu eraţi rude!

— Nu contează. Filip a fost ca şi fratele meu şi am o datorie faţă de fiul lui. Îl voi ierta pentru toate astea!

Isabell împinse scaunul înapoi.

— Nu pot crede că spui asta, tu, după ce ţi-a făcut, după ce mi-a făcut mie!

— Isabell are dreptate, întări şi Nicky.

— Şi ce ai vrea să fac acum? Se răsti el. Să-l provoc la duel din nou? Să mă lupt cu el pentru că te-a răpit?

— Aş fi preferat asta decît să te văd aşa de resemnat, se răsti ea. Poate…

Dar se opri brusc, realizînd ceea ce spusese. Un nou duel era ultimul lucru pe care-l dorea acum. Îşi îmbrăţişă tatăl cu disperare.

— Iartă-mă!

El îi mîngîie părul scurt.

— De ce l-ai tăiat?

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum. Nu vreau…

— Cred că cel mai bine ar fi să te culci puţin. Nicky, vino… părinţii tăi au să-ţi vorbească, cred!

Santos îşi strînse fata în braţe, apoi o sărută pe frunte. Şi ieşi. Nicky îi sărută şi el mîinile cu dragoste şi ieşi, cu toate că şi-ar fi dorit să rămînă alături de ea.

Argot nu se mai sătura să privească chipul fiului ei pierdut.

Mulţi ani trecuseră. Ani în care îl plînsese în tăcere, ascunsă. Nu pentru că trecutul ei era necunoscut familiei sale, dar pentru că alesese să păstreze taina asupra acelei naşteri. Pentru că durea încă.

Acum, privindu-l adormit, cu un arab alături, care îi îngrijea rana de la braţ, nu putea să nu fie mîndră. Ared părea un amestec între ea şi Filip şi dragostea care-i unise odată, demult, acum era în faţa ochilor ei. Îl iubea pe Robert, soţul ei, dar Filip păstrase mereu un colţ din inima ei, unde ea îl închisese. Nu-l mai iubea. Dar sentimentele tinereşti pe care le simţise pentru el erau acolo. Şi Ared. Adrien.

Închizînd ochii îşi aducea aminte lungile ore ale primei sale naşteri. O noapte întreagă suferise pentru a aduce pe lume băiatul lui Filip. Moştenitorul lui. Sînge din sîngele lui. Cînd îl văzuse pentru prima dată, Filip plînsese. Un om atît de puternic ca el, un corsar neînfricat, îşi strînsese fiul în braţe cu infinită grijă şi vărsă lacrimi.

14.

— Doamna mea, au fost pregătite camere dacă vrei să te odihneşti! Sugeră Ahmed.

— Nu, voi sta alături de el!

— Va dormi toată noaptea! Zise Abdul. Opiumul pe care i l-am dat induce somn

profund. Dar nu m-a ascultat, i-am spus că are nevoie de odihnă şi să nu forţeze braţul. Acum Richard o să-şi bată joc de mine pentru că am jurat că nu va avea febră…

— Cum s-a rănit la braţ?

— Păi…

— Vorbeşte adevărul, zise Ahmed.

— Nu am văzut, dar Jamil mi-a spus că stăpîna Isabell a făcut asta, zise el încet. Cu un foarfece!

— L-a rănit o femeie?

— Ea nu este o simplă femeie, zise Abdul, legînd rana. A evadat… a ajuns în port. Allah ştie ce ar fi păţit dacă stăpînul nu ar fi ajuns-o din urmă… moartea ar fi găsit-o pe una din corăbiile alea blestemate ale francezilor..

— Dar o să-i treacă, nu?

Abdul privi spre femeia aceea incredibil de frumoasă, cu ochii mari şi verzi şi chipul descoperit care-l privea în ochi, aşa cum femeile nu o pot face.

— Răspunde mamei fiului meu, Abdul.

— Mama?!

— De cînd tu pui întrebări oaspeţilor mei

de seamă, cîine? Se răsti Ahmed.

— Stăpînul se va vindeca complet. Am cusut iar rana şi am legat-o. Dar nu trebuie să mai lupte sau să facă efort cu braţul. Am zis!

— Acum pleacă şi te vom chema dacă avem nevoie de tine!

Abdul lovi aproape podeaua cu fruntea şi ieşi.

Margot atinse fruntea lui Ared.

— Merg să văd dacă toate au fost făcute după poruncile mele. Dacă ai nevoie de ceva, un sclav este dincolo de uşă.

— Mulţumesc!

Se aşeză alături de fiul ei, sprijinindu-şi capul de o pernă. Fără să îşi ia privirea de la el. Găsea mii de lucruri care-i aminteau de Filip. După mai bine de două ore, o fură somnul.

Cînd se trezi, razele soarelui pătrundeau prin ferestrele larg deschise. Şi Ared o privea, rezemat într-un cot. Părea nehotărît şi stingher. Nu ştia dacă să se apropie sau să stea departe. Ea zîmbi.

— Vino, fiul meu!

Învins, îşi plecă capul, aşezîndu-l în braţele ei deschise. Margot simţi lacrimile inundîndu-i ochii verzi.

— Mă vei putea ierta vreodată? Întrebă el.

— Dumnezeule, Ared, nu am nimic să-ţi iert!

— Dar am adus multă durere în familia ta. Am atacat un om nevinovat, am răpit-o pe fina ta, am pedepsit-o. Şi ştiu că voi, europenii, aveţi alte legi şi obiceiuri. Dar nu vreau să mă urăşti…

Margot îl privi în ochii.

— Eu nu am nimic să-ţi iert. Dar poate sînt persoane cărora le datorezi scuze. Santos. Şi mai ales Isabell.

— Mă urăşte!

— Acum, da. Dar timpul îi va vindeca rănile şi va înţelege. Acum stai alături de mine… am multe de povestit!

El o ascultă şi se aşeză alături de ea, luîndu-i mîna plin de dragoste.

— Aşa e, spune-mi despre tine, despre viaţa ta…

— Ştii că sînt sora lui Mihai?

— Da.

— Ţi-a spus?

— Da. Mihai şi eu sîntem prieteni, îl cunoaşte pe tata de mult timp. Avem afaceri împreună. Comerţ cu tot felul de lucruri pe care el le aduce din capitala imperiului, Istambul.

— Tatăl meu a iubit-o un timp pe mama mea, dar interesul pentru ea a scăzut repede. Bunicii mei s-au întors acasă, la Marsilia, din Istambul, şi aici m-am născut eu. Mama mea nu a trăit mult timp şi tata, o dată liber, s-a recăsătorit cu Alberta, mama lui Mihai. O femeie răutăcioasă, explică Margot, neavînd amintiri plăcute despre ea.

— Am văzut-o odată. Ne-a blestemat în limba ei şi a plecat să se roage pentru sufletul lui Mihai.

— Stă cu el?

— Cînd am fost eu la Istambul, era în casa lui.

— Să lăsăm asta, Alberta nu e importantă. Cînd am împlinit şaptesprezece ani, bunicul meu m-a luat pe mare pentru ultima dată, spre Neapole… cînd urma să ne întoarcem, trebuia să plec la Paris, pentru a mi se

căuta un pretendent potrivit. Bunica mea avea o singură dorinţă, să mă vadă căsătorită. Aşa că, plecînd pe mare, mă bucuram de ultimele zile de libertate. Acolo, pe corabie, l-am întîlnit pe tatăl tău, Filip Norland.

— Filip Norland! Repetă Ared, parcă numai pentru a vedea cum sună.

— M-a făcut să mă îndrăgostesc de el. Era fermecător, frumos, şopti ea melancolică. Semeni foarte mult cu el, dragul meu, spuse ea, atingîndu-i faţa cu un deget. Acelaşi păr, forma feţei şi gura.

— Dar am ochii tăi!

— Ochii da. Ar fi fost nedrept altfel, rîse ea veselă. Cînd tu te-ai născut, pe mare, am crezut că nu avea să mai simt niciodată o astfel de fericire. Numai că destinul a fost crud cu noi, şopti ea. Te-a luat de lîngă mine!

— Cum?

— Tatăl tău avea un duşman, fratele lui vitreg era cel mai mare duşman al lui. Şi îşi jurase să-l distrugă în orice mod. Aşa că te-a răpit de lîngă mine, dar nu a îndrăznit să te

ucidă. Avea alte planuri, dorea să ne atragă într-o cursa, folosindu-se de tine, dragul meu. Te-a dus pe acea insulă, despre care Fatima, femeia care te-a crescut ţi-a spus…

— Acolo unde ea a fost adusă pentru a avea grijă de mine!

— Acolo, spuse Margot. Dar cînd am ajuns, coliba ardea ca o torţă. Nu am mai găsit decît asta!

Margot scoase un mic lanţ de aur care avea legat la el un medalion. Părea foarte vechi.

— Este o amuletă pe care tatăl tău a găsit-o demult, un lucru care-i purta noroc…

— A fost a mea?

— Pentru noroc. Ţi-a căzut în acea noapte de la gît. Am găsit-o în coliba arsă.

— Dar nu mi-a purtat noroc…

— Dimpotrivă, poate asta te-a ajutat noaptea aceea, te-a ţinut în viaţă anii care au venit şi te-a făcut bărbatul care eşti azi!

— Şi Santos? Corsarul?

— Santos este cel mai bun prieten al meu, el e omul care mereu m-a ajutat şi l-a ajutat cum a putut pe tatăl tău, ori de cîte ori a

fost necesar… este cel mai loial om pe care cunosc. Oh, Adrien, iubitul meu, dacă lucrurile ar fi stat altfel…

El o îmbrăţişă.

— Avem o nouă şansă.

— Aşa e. Ared, tată tău…

— Ştiu că a murit!

— Ştii?

— Am simţit-o din glasul tău. Din felul în care vorbeşti despre el. A fost ucis?

— Da, de duşmanul lui, unchiul tău, Peroux.

— Trăieşte?

— Nu, nu mai trăieşte. A murit cu mult timp în urmă şi tatăl tău a fost răzbunat într-o zi fatidică în care Robert şi Santos mi-au salvat viaţa…

— Atunci va trebui să le mulţumesc pentru ce au făcut…

— Nu e necesar. Nu vreau să mai pleci vreodată de lîngă mine. Am atîtea să-ţi spun, despre mine, despre fraţii tăi. Mărie şi Gabriel sînt pe corabie, vor fi bucuroşi să te cunoască.

— Ei da. Dar Nicky mă urăşte şi are

dreptate.

— Nicky este încăpăţînat. Va trece un timp pînă te va accepta, dar nu lăsa asta să ne umbrească fericirea. Azi ţi-ai regăsit familia!

— Mamă!

Niciodată nu mai spusese acest cuvînt şi acum nu mai reuşea să se oprească. Ar fi vrut să-l strige cît de tare putea. Să fie auzit de toată lumea. Margot umplea un gol pe care nimic nu reuşise să-l umple. Şi era atît de frumoasă. De ireal de frumoAsă. Ochii ei mari păreau să strălucească. Era fină şi elegantă, cu părul lung, prins simplu la spate.

Era răspunsul la rugile lui. Era ceea ce visase. Şi mai mult decît atît. Avea o strălucire în ochi care părea să-l asigure că totul era bine. Cît de minunat ar fi fost să crească alături de o aşa femeie?!

CAPITOLUL II

1.

Ei doi cîini ai lui Gabriel se învîrteau în jurul lui Isabell, căutînd de mîncare.

Plictisită, fata le aruncă bucăţi de carne, mici, pe care ei le aşteptau nerăbdători. Aşezată pe un scaun larg, cu peRNe în jurul ei, stătea afară, la soare. Domeniul Clermont era locul cel mai frumos pe care-l ştia. Pădurea din jurul castelului părea desenată, fiecare copac fiind o frumuseţe a naturii. Brazii înalţi şopteau unul cu altul în bătaia vîntului. Cerul de vară se colorase aşa cum îi plăcea, în albastru pur, limpede, brăzdat ici colo de nori mari şi pufoşi, care păreau să te îmbie să-ţi aşezi capul pe umerii lor, pentru a te purta spre cele mai frumoase vise.

Privind cerul, Isabell oftă. Mîncarea din faţa ei nu-i trebuia, chiar dacă bucătarii se întrecuseră pe ei în pregătirea ei. Bucăţi mici de carne de prepeliţă, vînat prins de dimineaţă, peşte şi fructe. Un buchet de flori colorate decorau masa albă, pe care se întindeau platourile din care ea gustase prea puţin.

Mai aruncă o bucată de pui rumenit cîinilor, mai departe, de data asta şi se amuză cînd aceştia alergară după ea, prin

iarba deasă şi printre flori mărunte.

— De ce plictiseala asta?

Mîinile lui Nicky se odihniră pe umerii ei obosiţi. O mîngîiară tandru, făcînd-o să ofteze.

— Cum a fost?

— M-am întors mai repede, zise el, aşezîndu-se pe celălalt scaun. Calul nu s-a bucurat…

— Atunci de ce nu ai mai stat?

— Mi-era dor de tine!

— Zău? Întrebă ea cu un zîmbet. Călăritul este una din pasiunile tale…

— Mai nou, am o altă pasiune. Zi, prinţesă, de ce eşti aşa tristă?

— Sînt plictisită, cum ai zis tu…

— Poate şi asta. Dar ochii tăi fermecători sînt plini de tristeţe. Ţi-e dor de mare?

— Da!

Răspunsul ei veni prea repede, prea direct şi el o privi atent.

— De ce îmi ascunzi adevărul? Mereu am fost prietenul tău, confident.

— Eram copii, atunci!

— Contează? Crezi că aş putea să te scot

din inima mea?

— Juri?

— Jur că mereu vei fi aici, zise el, atingîndu-şi inima. Mereu... îi luă mîna.

— Unde e vechea Isabell? Întrebă el, după o clipă de tăcere.

Ea suspină, greu.

— S-a pierdut undeva în Alger, murmură ea.

— Şi se va mai întoarce la mine?

Isabell se ridică, repede.

— Poate chiar a murit, undeva, departe de toţi. Au ucis-o!

— Isabell!

Fata alergă spre castel, ridicîndu-şi rochia cu mîna. Intră prin uşile duble şi el nu o mai văzu.

— Vallon!

— Da, domnule!

Majordomul îi ieşi înainte tînărului.

— Am nevoie de cîteva lucruri...

— Ascult!

— Vino cu mine!

Vallon, un bărbat rotofei şi nu prea înalt, abia reuşea să ţină pasul cu stăpînul său,

care părea din cale-afară de grăbit.

O oră mai tîRziu, castelul roia de servitori grăbiţi, care se călcau pe picioare cu treburi la fel de grabnice. Nicky supraveghea totul, ajutînd oamenii pentru ca ceea ce dorea să facă să iasă pe gustul său. Apoi urcă sus, închizînd sala de bal cu cheia.

Nimeni nu ar fi putut intra acolo şi Nicky conta tocmai pe surpriză. La orele opt ale serii, bătu la uşa lui Isabell. Rada deschise, făcîndu-i o plecăciune.

— Stăpîna vine acu'! Zise ea, ferindu-se din calea lui.

— Se simte bine?

— Cine ştie? Îi răspunse femeia, pe un ton cam obraznic.

Nu-i dădu atenţie, cu toate că nu înţelegea de ce Isabell o luase din Alger pe femeia asta obraznică şi ciudată, care vorbea mult şi în două limbi amestecate.

— Nicky, mergem să ne plimbăm puţin?

— Dacă asta vrei…

Îi luă braţul.

— Tu stai aici!

— Dar stăpîna poate avea…

— Sînt eu cu ea, fato!

Rada rămase în urmă, îmbufnată. Şi Isabell începu să rîdă.

— Nu te poate suferi!

— Nici eu pe ea!

— Nu înţeleg de ce. Este o femeie bună!

— Dar nu mă suportă.

— Ţi se pare, şopti Isabell. Nu mergem în grădină?

— Mergem imediat. Dar vreau să vezi ceva..

— În sala de bal?

— Da!

Nicky scoase cheia şi deschise uşile largi. Şi Isabell încetă să mai respire, cu ochii măriţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai făcut?

— Nu-ţi place?

— Îmi place…

Lumînări ardeau peste tot. În mijlocul camerei largi, rotunde, apăruse o întreagă pădure. Pe jos erau flori colorate şi cîteva vaze cu trandafiri. Mai mulţi copaci în suporturi de lemn păreau să înfăţişeze o

pădure în miniatură. Covoare groase fuseseră aşezate pe jos şi multe perne. În mijloc fusese pusă o tavă mare, pe care erau mai multe feluri de mîncare, feluri simple. O sticlă de vin şi două pahare de cRistal alături.

— Intră!

— E minunat!

— Ia loc!

— Mulţumesc!

Isabell se aşeză pe pernele mari, colorate. Nicky se aşeză alături de ea şi-i turnă puţin vin.

— Pentru tine!

— Pentru mine, atunci!

Vinul roşu şi dulce, cum îi plăcea ei. Uşile se închiseseră în urma lor şi ea nici nu văzuse cine o făcuse. Rămăseseră singuri în sala de bal, tranSformată într-o pădure magică, luminată.

— Doamne, Nicky, de ce eşti aşa de bun cu mine?

— Bun?

— Nu merit toate astea…

— Iubito, tu meriţi totul. Nu înţelegi că te

iubesc?

— Asta e…

— E adevărul, zise el, sărutîndu-i degetele tremurînde. Te iubesc şi dacă nu s-ar fi întîmplat tot ce s-ar fi întîmplat, acum poate am fi căsătoriţi deja. Cu un copil pe drum…

— Nicky…

— Nu m-aş fi dat bătut, te-aş fi convins, ştiu că aş fi putut să te fac să spui da. Şi pot şi acum. Voi lupta pentru tine!

— Ai luptat deja, îi aminti ea.

— De data asta voi lupta aşa, şopti el, foarte aproape de ea. Cu dragoste, cu flori, lumînări, cu vin şi sărutări…

Buzele lui Nicky le atinseră pe ale fetei, care rămase nemişcată. Dar nu se retrase. Aşteptă. Cînd el o trase mai aproape, veni după el, suspinînd şi împletindu-şi braţele după gîtul lui.

— Ştiu că mă iubeşti, ştiu…

— Te iubesc, dar…

— Căsătoreşte-te cu mine, Isabell Deveraux. Fii soţia mea, pentru totdeauna!

Fata se trase înapoi, clătinînd din cap.

— Ştiam că vei spune asta.

— Şi?
— Nu pot!
— De ce?
— Pentru că nu pot, repetă ea. Tu nu ştii…
— Ce nu ştiu?
— Nicky, aştept un copil!
Tînărul căscă ochii, mirat. Apoi plecă privirea.
— Blestematul de Ared!
— Nu ştii cît de mult mă doare asta, cît de mult sufăr, pentru că tu nu meriţi asta. Nicky, tu eşti moştenitorul unchiului Robert, eşti moştenitorul familiei Clermont. Primul născut. Tu trebuie să-ţi iei o soţie dintr-o familie nobilă, cu sînge nobil, nu fiica unui corsar.
— Mama este corsar!
— Dar este şi nobilă. Şi eu voi avea copilul altui bărbat, fratele tău…
— Nu-i spune aşa, nu este fratele meu, se răsti el, sărind în picioare. Nu-i fratele meu şi niciodată nu va fi.
— Nicky!
— Nu spune nimic!
Deschise uşa şi ieşi vijelios. Şi ea rămase

singură. Nu mai reuşi să plîngă. Nu mai putea de mult timp. Se lăsă pe pernele mari şi închise ochii, sperînd ca somnul să-i fure gîndurile rele şi durerea, lăsînd numai fericirea de a avea un copil.

Nicky se opri aproape de rîu. Nervos, lovi cu piciorul într-o tufă de flori, privindu-le cum se rup. Luă o piatră şi o aruncă în apă.

— Să te ia dracu'! Strigă el.

Din depărtare, cei de la grajduri îl priveau cu teamă, nici unul dintre ei neîndrăznind să se apropie. Contele părea un butoi de pulbere, tremurînd de nervi. Se lăsă pe iarbă, cu capul sprijinit de un copac bătrîn, care ascultase durerile multor tineri înaintea lui.

— Un copil! Şopti el, încet. Numai gîndul că Ared o atinsese îl făcea gata de luptă. L-ar fi ucis cu mîinile sale dacă Ared ar fi fost în faţa lui.

Pînă atunci trecuse cu vederea faptul că cei doi trăiseră împreună. Că ea stătuse în haremul lui. Că era una dintre femeile lui Ared. Preferase ca acest detaliu să-l ascundă undeva în inima lui, să nu se

gîndească prea mult la el şi să se bucure de faptul că Isabell plecase cu el, fără să se uite înapoi o dată.

Îşi aducea aminte cum plecase din casa lui Ared, luînd-o numai pe Rada şi cîteva haine. Îl salutase pe Richard, care-i răspunsese cu o adîncă plecăciune, şi apoi dispăruse în noapte, alături de Nicky. Ochii ei nu se uitaseră în urmă. Urcase la bordul corăbiei, în cabină, şi se culcase, iar cînd deschisese ochii, el era alături de ea. Santos era la cîrmă şi vîntul le împingea corabia spre casă.

Şi nici unul nu mai discutase despre Ared, despre ce se întîmplase acolo. Santos stătuse o săptămînă cu fiica lui, apoi ea şi Nicky plecaseră la Clermont. Şi nu se gîndea că Ared era la Marsilia. Îi ascunsese acest lucru şi lui Isabell, preferînd să o lase să creadă că el este la Alger. Şi zilele trecuseră, una după alta.

— Cît timp o să mai stai acolo?

Ridică privirea şi o văzu pe Isabell, cu o lumînare în mînă. Nu se ridică şi ea nu se apropie.

— Cît timp vei mai sta aşa, supărat pe toată lumea pentru greşelile celorlalţi?

— Greşelile altora?

— A tuturor, mai puţin a ta. Tu ai făcut numai ce era corect şi pentru asta vreau să-ţi mulţumesc…

— Nu-mi mulţumi!

— De ce nu? Noi toţi am fost vinovaţi de ceva, mai puţin tu. Tu ai încercat să mă aduci acasă, în orice fel ai putut. Şi m-ai adus. Sînt aici.

— Dar vei avea copilul lui.

— Aşa e. Un copil care nu poartă nici o vină, care e pur şi neatins de răutate. Vreau să rămînă aşa…

— Ce tot spui?

— Căsătoreşte-te cu mine şi dă-i un nume copilului meu. Fă-l să se simtă mîndru de tatăl lui, de numele pe care-l poartă şi de tine. Nicky, tu eşti singurul care-l poate creşte…

— Are un tată!

— Ared nu-l va atinge niciodată. Mai degrabă plec la capătul lumii decît să-l las să-mi ia copilul.

— Vrei să mă foloseşti pe mine?

— Vreau să te folosesc, da.

— Şi îmi spui asta pe faţă, aşa…

— Ai prefera să te mint?

Puse lumînarea pe iarbă şi se aşeză alături de el. Mîna ei îi mîngîie chipul. Părul lui părea aurit de lumina slabă a lumînării şi faţa frumoasă, alcătuită după un plan perfect, părea să sfideze lumea prin frumuseţe şi distincţie. Isabell se trase mai aproape de el şi îl strînse în braţe.

— Nu răspunde acum, nu spune nimic…

— Isabell, murmură el în părul ei.

— Lasă-mă să stau aşa, alături de tine, lasă-mă să-mi aduc aminte de noi!

Nicky nu o atinse, se lipi de copac, parcă cu frică. Ochii îi erau umezi şi privirea tulbure. Simţea căldura fetei, pielea ei lipită de a lui, părul care-i gîdila buzele şi degetele ei reci lipite de ale sale. Mort pe jumătate, ridică ochii spre cerul senin de vară şi spre stele, cerînd un răspuns, o îndrumare şi un pic de noroc.

2.

Începutul lui august aduse o căldură toridă pe meleagurile Franţei. Pe la jumătatea lunii se mai potoli. Urmară apoi cîteva zile de ploi şi soarele reveni în forţă. În acea zi, de dimineaţă, plouase uşor. Apoi ieşise un soare scînteietor, puternic, care uscase stropii de ploaie de pe frunzele copacilor şi făcuse ca totul să pară scînteietor de curat.

În camera ei, Isabell îmbrăca rochia de mireasă asistată de Mărie. Margot ieşise să vadă dacă invitaţii erau bine primiţi.

— Crezi că trena e prea lungă?

— Cum poate fi prea lungă? E perfectă, încetează să tot tragi de ea…

— Mărie, dacă mă încurc în ea?

— Atunci o să cazi pe burtă în faţa tuturor, poate chiar peste preot. Ce plăcut va fi, nu? S-ar trezi cu nasul direct în decolteul tău…

— Cred că aş leşina de ruşine!

— Probabil şi eu aş face la fel. Acum zi, eşti sigură de ce vrei să faci?

— Sigură!

— Pentru că ultima dată cînd se discuta despre asta, ai plecat cu…

Mărie se opri, brusc, sub privirea dură a lui Isabell.

— Asta ai făcut!

— Nu-mi aduce aminte, eram beată atunci, nu ştiam ce fac. Acum sînt cu capul limpede şi ştiu ce vreau. Îl iubesc pe Nicky.

— Asta am ştiut mereu.

— Atunci?

— Vreau să mă asigur că nu faci asta numai pentru că eşti rănită sau pentru că ai cedat rugăminţilor fratelui meu…

— Nu s-a întîmplat aşa…

— Nu? Atunci e perfect. Ce bijuterii alegi?

Isabell se apropie de pat, unde bijuteriile sale fuseseră puse de Rada, care aşeza voalul stăpînei sale.

— Sînt frumoase toate… zise Isabell.

— Dar ăsta se potriveşte!

Ridică un colier cu diamante.

— E de la stăpînul Ared, zise din spate Rada.

— Da?!

Isabell îl luă şi-l privi. Aceste pietre aproape o ajutaseră odată să plece din Alger.

— Sînt şi cercei potriviţi! Zise ea, întinzîndu-l spre servitoarea ei, pentru a-i fi pus.

— Ai de gînd să-l porţi?

— Da.

— Dar e de la fratele meu…

— Tocmai de asta îl voi purta, pentru că nu-mi pasă. Sînt bijuterii, foarte frumoase şi nimic mai mult. Rada, voalul…

— Dacă ai avea părul mai lung, stăpînă… oftă Rada, care făcuse ce se putuse cu părul lui isabell, care abia trecea de umeri, tăiat de mîna ei în Alger.

— Fă ce poţi şi prinde voalul ăla.

— Ai putea purta perucă!

— Pe căldura asta? Nu. Şi apoi, voalul este foarte mare, nu se vede că părul meu este mai scurt. Gata?

Isabell se privi în oglinda mare care fusese adusă acolo special. Rochia de mireasă avea broderii bogate, îi punea în evidenţă pieptul frumos deasupra căruia străluceau diamantele. Voalul o făcea să pară şi mai frumoasă, scoţîndu-i în evidenţă ochii mari.

— Gata, deci! Zise Mărie, privindu-şi propriile haine. Eu cum arăt?

— Puteai să alegi o rochie de altă culoare…

— Ador albul, răspunse Mărie, strîmbîndu-se. Ieşi afară odată, Santos e jos…

— Da!

Santos o luă de braţ.

— Eşti sigură?

— Da, tată, sînt!

Nicky vorbise cu el înainte să anunţe tuturor căsătoria şi corsarul, ascultînd, rămase un timp gînditor. Apoi îl îmbrăţişă pe Nicky şi le dădu binecuvîntarea.

Capela, frumos renovată de Margot, care se preocupase de această veche construcţie, era încununată de flori. Puţinii invitaţi erau adunaţi acolo, privind peste umăr, spre uşile de lemn care fuseseră închise, pentru a primi mireasa. Nicky se învîrtea, nerăbdător, privind mereu spre un tinerel care-l ajuta pe preot şi care avea datoria de a pîndi ieşirea castelului, loc prin care Isabell avea să vină.

— Nicky, cred că ar trebui să te aşezi,

înainte să mă ameţeşti, îl rugă Anne de Veroux, sora văduvă a lui Robert.

— Mătuşă, vine?

— Vezi bine că nu, altfel preotul s-ar fi apropiat şi nu e aşa. E acolo, vorbeşte cu tatăl tău…

— Da…

Anne de Veroux se aşeză mai bine pe bancă, verificîndu-şi rochia închisă la culoare. De cînd rămăsese văduvă, nu mai purta culori deschise, în semn de doliu etern. Înaintînd în vîrstă, femeia părea tot mai cucernică şi mai moale, mai ales în privinţa celor doi copii şi destui nepoţi ai săi.

— Cecile mi-a spus că era aproape gata…

— Da?

— Nicky, stai alături de mine!

— Da, mătuşă, zise el aşezîndu-se ca pe ace. Jean, vine?

— Dumnezeule, parcă eşti un butoi de pulbere. Stai locului şi nu te mai agita, vine dacă ţi-a spus da. Te îndoieşti?

— Veroux, nu fi prost, sigur că vine! Zise din spatele lui, Andre de Saint Joseph.

— Andre, ai ajuns… singur?

— Doamnă de Veroux, părinţii mei au fost reţinuţi din păcate de o problemă de sănătate…

— Dumnezeule, sper că nu-i grav…

— Vă asigur că nu este, zise el. Deci, te căsătoreşti…

— Vezi bine!

— Şi el?

Privirea lui Nicky se îngustă, într-un fel ameninţător.

— El? Se interesă Jean.

— Nu contează acum, zise repede Andre. Un cunoscut de-al nostru… nu te preocupa, domnule conte, îl luă peste picior Andre, aşa cum făcea mereu. Ce zici de o domnişoară tînără pentru tine?

— Nu am nevoie de…

— Cred că domnul de Saint Joseph are dreptate, ar trebui să te căsătoreşti, Jean, zise mama lui, ridicîndu-se. Uită-te la fratele tău şi la Cerile, sînt fericiţi şi deja aşteptă primul copii…

— Da?! Mătuşă, nu ştiam…

— Am aflat înainte de a pleca spre

Clermont. Margot!

— Vine!

Nicky sări pe de bancă ca un arc şi aproape îl aruncă pe Andre la pămînt.

— Eşti nebun! Zise aceste, redresîndu-se la timp.

— Stai locului şi încearcă să nu omori pe nimeni, zise Margot, împingîndu-l spre locul lui, în faţa preotului.

Uşile mari fură deschise de doi valeţi îmbrăcaţi în livrea neagră şi Nicky privi cu ochi tulburi spre Isabell, care păşea spre el încet şi cu ochii îndreptăţi spre el, fără ruşine sau frică. Mergea spre altar ca o regină, cu spatele drept. Se opri alături de viitorul soţ.

— Să începem, zise preotul bătrîn, făcîndu-le semn să se aşeze.

Rugăciunile care aveau să-i unească în taina căsătoriei începură.

— În numele Domnului, unesc această pereche în sfînta căsătorie, zise preotul, tare, făcînd semnul crucii. Acum, mergeţi cu Dumnezeu!

Isabell se întoarse spre Nicky. Ochii lui

păreau să rîdă, veseli. Se apropie de ea şi o sărută uşor, tandru.

— Sofia mea!

Era soţia lui. Împreună cu invitaţii, se grăbiră spre corturile ridicate în grădină, unde mesele erau încărcate şi vinul curgea gîrlă. Mirele şi mireasa se aşezară sub cel mai mare cort, la o masă bogată. Muzica umplea grădina şi casa cu acorduri puternice. Şi lumea începu să bea, să mănînce şi să joace. Cum soarele stătea să apună, începură să se aprindă făclii şi artificiile explodară pe cer, spre bucuria tuturor, mai ales a copiilor.

— Eşti fericită?

— Da, şopti Isabell, lăsînd capul pe umărul lui.

— Atunci să ne retragem, nu vreau să te oboseşti…

— Eşti foarte drăguţ… murmură ea, dîndu-i un sărut apăsat.

O ajută se se ridice.

— Fiule, cred că trebuie să veniţi cu mine! Zise Robert, grăbindu-se să-i oprească.

— De ce, tată?

— E grabnic.

— S-a întîmplat ceva? Cuiva i s-a făcut rău sau… începu Isabell, dar Robert o opri, punîndu-şi mîna peste a sa.

— Isabell, vino, acum!

Margot dispăruse şi ea dintre invitaţi. Nici Santos nu era pe nicăieri. Dintr-o privire, Nicky îşi dădu seama că se întîmpla ceva rău. Şi orice era, Isabell părea şi ea preocupată. Cu greu, ajunseră în castel, unde Robert îi conduse spre o cameră retrasă, spre vest. Deschise uşa şi-i lăsă să treacă.

— Dumnezeule!

Rezemat de o masă lată, Ared o privea fix, fără nici o expresie pe chip. Pe un fotoliu larg, Ahmed stătea tolănit, relaxat. Santos şi Margot păreau încordaţi. Preotul care-i căsătorise era şi el acolo, retras lîngă fereastră.

— Nu cred că te-am invitat la nuntă, zise tăios Nicky.

— Nu, nu ai făcut-o!

— Mamă, cum ai putut să-i spui? Să-l chemi aici?

— Nu l-am chemat, ştiind că nici unul dintre voi nu vrea asta. Dar i-am scris despre nuntă…

Isabell nu se mişcă şi încercă să se uite în orice altă parte decît spre Ared, care nu o slăbea din priviri.

— Foarte bine, ai venit. Ce vrei? Să ne feliciţi?

— Nu chiar…

— Fiule, linişteşte-te şi stai jos, îi ceru Robert.

Proaspăt căsătoriţii se aşezară departe de Ared.

— Ascult.

— Căsătoria ta nu este valabilă!

— Ce fel de nebunie mai este şi asta? Strigă Nicky, sărind în picioare.

— Fiule, ascultă ce are tatăl tău de spus, îl rugă preotul, împăciuitor.

Cu pumnii strînşi, Nicky se aşeză iar.

— Din păcate, e adevărat, începu Robert, obosit. Ared a adus un act încheiat în Alger, act valabil, care arată că el şi Isabell au fost căsătoriţi legal!

— E un fals! Se răsti Isabell.

— Nu e un fals, fiica mea, zise Santos. Are semnăturile cerute, chiar şi a ta. Un contract legal, care va trebui respectat…

— Dar nu-mi aduc aminte să fi semnat aşa ceva!

Vocea fetei părea să vină de departe, distrusă.

— Sînt martori de seamă, zise cu calm Ahmed. Fratele vostru, doamnă, zise el. Şi cei ce au încheiat actul. Europeni de onoare. După cum vedeţi…

Actul se odihnea pe masă, cu semnăturile tuturor. Preotul îl privi atent, aplecîndu-şi spatele.

— Adevărat grăieşte acest om, zise el.

— Şi pe lîngă asta, a mai fost şi o căsătorie musulmană!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ahmed, fata nu-i musulmană! Zise Santos.

— Aşa e, căpitane, dar era în Alger, în proprietatea fiului meu. El a avut tot dreptul de a o lua de soţie, lucru pe care l-a şi făcut…

— Aţi înnebunit cu toţii? Strigă Isabell. Nu-mi aduc aminte de nici o căsătorie, de

acte sau de altceva. Şi nu sînt soţia ta, blestematule!

Ared o privi fără nici o expresie. Şi calmul lui o făcu şi mai furioasă.

— Mi-ai dat ceva, nu-i aşa?

— Ce mai contează acum, fată? Întrebă Ahmed. Eşti soţia lui!

— Tu să taci, bătrîn nebun, urlă ea, făcîndu-l pe Ahmed să se îngălbenească.

Făcu trei paşi spre cel care părea să fie soţul ei şi-l lovi peste faţă. Nici acum Ared nu reacţionă. Nu se feri şi nu-i îndepărtă mîna.

— Ai luat darurile…

Şoapta lui se auzi în jurul lor destul de clar. Şi ochii fetei se plecară spre colierul de diamante care îi împodobea gîtul frumos. Diamantele păreau urîte acum. Îl scoase şi îl aruncă spre el.

— Ia-l!

— Le-ai luat pe toate, zise moale Ared, punînd colierul greu pe masă, alături de contractul de căsătorie. Eşti soţia mea!

— Mai bine mor!

Nimeni nu păru să ia în seamă aceste

cuvinte. Ochii tuturor se îndreptară spre preot.

— Această căsătorie pe care am încheiat-o azi, zise el greu, nu este valabilă. Îmi pare rău, dar ăsta e adevărul, această femeie nu este liberă şi, sincer, domnule duce, cred că fiul vostru ar putea alege o altă domnişoară…

— Părinte, cine ţi-a cerut părerea? Îl repezi Nicky.

— Nicky!

Margot îl opri cu o mişcare a mîinii şi înaintă spre preot.

— Iertaţi-l, e supărat, explică ea. Părinte, vă mulţumesc pentru tot, dar cred că mai bine este să rămînem singuri..

— Desigur, doamnă ducesă. Dumnezeu fie cu voi, zise el, făcînd semnul crucii şi ieşind.

Aşteptară pînă paşii preotului nu se mai auziră dincolo de uşă, semn că plecase.

— Nu vreau un mai mare scandal, Nicky, îl avertiză Robert. Preotul ne-a fost de ajutor şi nu-i vina lui…

— Ştiu exact a cui vină el

— A mea? Întrebă Ared.

— Sigur.

Se înfruntau din priviri, ca cei mai mari duşmani. Cu pumnii strînşi, Nicky ar fi sărit la bătaie, gata să-i ia viaţa celui pe care ar fi trebuit să îl considere fratele său.

— Şi acum ce facem? Întrebă Santos, clătinînd din cap.

— Soţia fiului meu trebuie să stea alături de el, preciză Ahmed.

— Şi de cînd crezi tu că Santos corsarul ascultă de tine?

— Nu de mine trebuie să asculţi, corsarule, rosti arabul. De legi…

— Care legi? Eu nu trăiesc după legi…

— Evident!

— Ce vrea să însemne asta?

Ahmed făcu doi paşi în faţă, înfruntîndu-l pe Santos, mult mai înalt decît el. Asta nu părea să-l sperie.

— Aşa nu putem rezolva situaţia, zise Robert.

— Nu te amesteca, Clermont.

— Santos, e mai bine dacă stai jos şi ne gîndim…

— Robert are dreptate, se amestecă şi

Margot. Copii…

— Nu e nimic de gîndit, totul este clar. Femeia merge cu noi.

— Numai peste cadavrul meu, strigă Santos, punînd mîna pe pumnalul de la brîu.

— Atunci aşa va fi! Zise Ahmed, la fel de ameninţător.

— Domnilor…

Mîna mare a lui Santos îl feri din cale pe Robert şi mai făcu un pas.

— Nimeni nu-mi spune mie ce să fac!

— A venit şi ziua aceea!

Focul de armă îi înlemni pe toţi. Margot descărcase arma în aer, privindu-i palidă şi tremurînd de nervi.

— Următorul va fi pentru unul dintre voi, dacă nu staţi jos şi închideţi gura!

— Draga mea, linişteşte-te!

— Sînt liniştită, Robert, dar ei se pare că nu sînt. Ahmed, Santos, asta e casa mea şi voi veţi sta locului şi veţi închide gura.

— Aşa e, zise şi Robert, care, pentru mai mare siguranţă, luă arma nedescărcată din mîna soţiei sale. La ce bun să ne certăm? Trebuie să găsim o soluţie!

— Ar fi una… zise Nicky rar. Dacă Ared ar muri…

Ochii verzi ai fratelui său luciră scurt.

— Vrei să încerci?

— O să trebuiască să terminăm ce am început la Alger şi unul dintre noi nu va mai fi!

— Simplu!

— Mai mult decît simplu, zise Nicky. Zi cînd!

— Cît de curînd!

Zîmbiră scurt şi ironic şi Isabell îşi dădu seama că semănau mai mult decît crezuse. Se ridică.

— Atunci omorîţi-vă, zise ea. Dar, Nicky, încearcă să faci o treabă mai bună ca ultima dată.

— Isabell, nu va învinge!

— Nu. Ascultă la mine, Ared el Selim, înainte de a pune piciorul în Alger, tu vei fi mîncare pentru peşti.

— Mă ameninţi?

— Ţi-e teamă? Întrebă ea, zîmbind. Nu voi mai alege un foarfece. Otrava e mult mai subtilă şi mai sigură. Am învăţat lecţia!

Îşi ridică fustele şi ieşi.

— Martorul meu te va căuta! Zise Nicky şi se grăbi să o ajungă din urmă.

Rîmaseră toţi în tăcere.

— Mamă, nu-l voi ucide!

— Te vei lăsa ucis?

— Nu!

Margot oftă şi îl privi ieşind.

— Unul dintre ei nu se va mai întoarce, zise ea. Nu voi lăsa asta să se întîmple…

— Nu se poate opri, zise Santos. E un duel.

— Voi opri asta, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac.

— Cum?

— Ar fi ceva…

— Ce? Întrebă atît Margot cît şi Santos.

— Dacă unul dintre ei ar dispărea un timp…

— Crezi că ar merge?

— Cel puţin am cîştiga timp!

— Ai dreptate, duce, zise Ahmed.

— Eşti cu noi? Întrebă el surprins.

— Nu ştiu care va învinge în duel şi nu vreau ca Ared să moară. Nu vreau nici să-şi

ucidă fratele, nu ar putea trăi cu o asemenea durere, chiar dacă acum nu vede…

— Atunci vom face un plan şi vom împiedica această prostie! Aprobară toţi din cap. Se traseră aproape, discutînd aprins. Dar nici unul nu-l văzu pe Nicky, dincolo de uşa crăpată puţin. Acesta se întorsese pentru a vorbi cu tatăl său, dar nu îndrăznise să între. Se opri şi ascultă. Pe măsură ce auzea planul, furie îi creştea.

3.

Isabell ştia că aproape distrusese covorul moale de sub piciorele ei dar prea puţin îi păsa. Evita să privească rochia aruncată pe pat, bijuteriile şi florile. Ceea ce trebuia să fie noaptea nunţii sale era o noapte de singurătate şi de durere. Bătaia în uşă o făcu să tresară.

— Intră!

— Eşti bine?

— Mărie!

Se aruncă plîngînd în braţele prietenei sale..

— Am auzit totul, Dumnezeule, este aşa de trist…

— Este groaznic!

— Cine ar fi crezut că Ared ţinea aşa de tare la tine…

Isabell se departă de ea, de parcă ar fi avut lepră.

— Eşti nebună?

— S-a căsătorit cu tine!

— Fără ca eu să ştiu nimic!

— Isabell, nu eşti dreaptă. Crezi că în Franţa se întîmplă altfel? Părinţii aranjează căsătoriile copiilor lor…

— Crezi că unchiul Robert va face aşa ceva?

— Nu cred, pentru că tata mă iubeşte şi vrea să fiu fericită, dar majoritatea prietenelor mele sînt căsătorite sau logodite cu bărbaţi pe care nu-i cunosc sau pe care i-au văzut o dată sau de două ori. Ăsta e adevărul!

— Eu nu voi face asta niciodată.

— Deja ai făcut-o. Eşti soţia lui şi Ared are toate cărţile acum.

— Ce cărţi?

— Eşti soţia lui cu acte în regulă. Are un contract de căsătorie. Are martori. Şi te-ai culcat cu el.

— Mărie! Strigă ea, nervoasă.

— Neagă!

— Nu am ce să neg, zise ea. Nu-i adevărat…

— Preferi să chem moaşa?

Isabell se prăbuşi într-un fotoliu.

— Îşi va da seama…

— Sigur. Va vedea că nu mai eşti fecioară.

— Ce mă fac? Gemu ea. Dacă îşi dă seama de copil…

— Ce copil? Întrebă stins Mărie.

— Voi avea un copil.

— Al cui e?

— Ce contează?

— Vreau să ştiu.

— E nepotul tău, Mărie.

— Asta e clar. Dar vreau să ştiu al cui e.

— Nu-ţi e de ajuns?

— Nu, sînt prietena ta cea mai bună, sora ta. Te rog, spune!

— E al lui Ared, Mărie, al lui Ared. Şi dacă află de copil, o să mi-l ia. Ştii ce se întîmplă

în Alger cu copiii? Sînt lăsaţi în harem cu mamele lor un timp, apoi sînt luaţi de lîngă ele, dacă sînt băieţi. Şi dacă va fi fată, va putrezi în harem, cu mine, pînă va trebui să se mărite şi va intra într-un alt harem. Refuz să accept aşa cevA! Jură să nu-i spui, Mărie, jură!

— Dar e fratele meu!

— Şi eu sînt prietena ta, sora ta. Jură!

— Jur să nu-i spun nimic lui Ared despre copil, zise ea nervoasă.

Isabell o îmbrăţişă strîns. Şi înainte ca uNa dintre ele să spună ceva, Nicky năvăli înăuntru.

— S-a întîmplat ceva?

— Ia-ţi haine de drum, Isabell. Bărbăteşti.

— De ce?

— Plecăm!

— Unde vrei să pleci? Întrebă sora lui, răstit.

— Mărie, lasă-ne singuri…

— Imediat te las singur şi mă opresc la uşa tatei, replică fata, fără să se mişte din loc.

Nicky se încruntă la ea, dar fata nu păru

impresionată. Îl privi zîmbitor şi luă loc cu calm.

— Tata, mama, Santos şi Ahmed pun la cale un plan pentru a ne face să încetăm cu duelul şi planul este să ne trimită din zonă…

— Nu înţeleg!

— Toţi s-au pus de acord că dacă noi nu ne-am mai întîlni, lucrurile s-ar rezolva. Mama a propus, pentru ca toată lumea să fie fericită, zise el sarcastic, să ne răpească, atît pe mine cît şi pe Ared şi să ne trimită în direcţii opuse. Cred că eu voi pleca în Anglia şi Ared spre Marsilia.

— Nu cred că asta ar rezolva ceva!

— Şi eu?

— Despre tine nu s-a discutat, dar cred că Ahmed deja ştie în care parte vei pleca tu.

— Dumnezeule, asta e o prostie, zise Mărie. Ared s-ar întoarce imediat aici, cînd va scăpa de ei. Şi tu ai face la fel.

— Bineînţeles!

— Trebuie să-i spunem şi lui Ared despre asta! Propuse Mărie.

— De ce?

— Pentru că şi el are dreptul…

— Nu are nici un drept, sări Isabell. Noi trebuie să-l salvăm pe Nicky din această capcană. Ared poate să plece!

— Crezi că vei putea trăi fericită, alături de fratele meu? Pentru cît timp?

Mintea fetei era limpede şi ascuţită ca un brici. Cei doi amuţiră.

— Se va întoarce şi va da vina pe noi de acest plan, zise Mărie. Poate te va ucide mişeleşte pe la spate…

— Crezi?

— Tu ce ai face dacă ţi s-ar întîmpla la fel?

— Are dreptate. E nevoie de un plan şi de Ared. Unde a plecat? Se interesă Mărie.

— Cred că stă la hanul de lîngă oraş.

— Atunci mergem după el, zise Isabell. Dă-mi un moment…

— Avem nevoie de haine bărbăteşti. Ai aici şi pentru mine?

— Mărie, mergi cu noi?

— Ce altceva am de făcut?

Peste o oră, în puterea nopţii, trei cai ieşeau pe poarta de nord. A castelului, poartă mică şi închisă mereu. Cheia lui Nicky o deschisese şi se strecurară afară, cu

caii de frîu. Nici un suflet nu-i auzi. În urma lor nu venea nimeni. Ieşiră la drumul lat, care ducea spre castel, în mijlocul pădurii. Luna le era de mare ajutor, arătîndu-le drumul spre han.

Hanul Calul de Aur era la răscruce de drumuri, vad bun pentru călători. Retras din oraş şi loc de popas pentru orice trecea prin faţa sa. Nicky îşi împinse tricornul pe cap şi urcă scările, fără să se uite la vreunul dintre cei care trăseseră peste noapte. Fetele urcară în urma sa, cu mîna în şold, mergînd apăsat. Hangiul, cunoscînd bine odraslele ducelui, se feri din calea lui Nicky după ce-i şopti în ce cameră era arabul. Urcară sus, pe scări, şi cercetară holul lung şi întunecat. Nicky se opri în faţa unei uşi de lemn vechi şi bătu de două ori.

Hakim deschise uşa, cu mîna pe sabie.

— Dă-te la o parte, lasă-ne să intrăm!

Arabul, recunoscîndu-l pe fratele stăpînului său, păşi într-o parte şi se înclină.

— În miez de noapte vrei să te lupţi? Întrebă Ared, tolănit numai în cămaşă şi pantalon pe pat.

— Am a-ţi vorbi, începu Nicky, scoţîndu-şi tricornul.

— Şi pentru asta ai adus ajutor?

— Hakim, lasă-ne!

— El stă, preciză Ared, ridicîndu-se într-un cot. Domnilor, bună seara!

— Eşti la fel de arogant şi pe încrezut, zise Isabell, ferindu-şi pelerina şi tricornul. Mărie, stai de veghe…

— Ce cauţi aici? Aşa?

Mărie îi zîmbi şi se duse spre fereastră. Se aşeză pe pervaz, cu jumătate de privire afară şi jumătate înăuntru.

— Aşa călătorim noi, Ared, zise sora sa.

— Ce vreţi?

— Trebuie să vorbim cu tine… zise Nicky. Părinţii noştri şi Santos pun la cale un plan, pentru a ne despărţi.

— Ce plan?

— Unul în care eu plec în Anglia şi tu la Marsilia, şi de acolo la Alger.

107

— Şi tu?

— Eu nu intru în acest plan, zise fata. Vine cineva…

Mărie clătină din cap.
— Nu a sosit nimeni!
Şi totuşi, pe hol se auzeau paşii unor persoane. Hakim lipi urechea de uşă.
— Beţivi!
Mărie zîmbi superior.
— Drum liber.
— Vor să rezolve situaţia asta, zise francezul. În modul lor…
— Şi din ce motiv te-ai prezentat aici? Întrebă Ared, suspicios.
— Nu vreau să plec legat fedeleş în Anglia şi ştiu că aşa vor face. Nu renunţ la Isabell!
— Nici eu!
Privirile lor se izbiră una de alta.
— Hei, destul cu tîmpenia asta. Vreau divorţul.
— Vrei?
— Da. Îţi înapoiez bijuteriile, aurul şi hainele. Şi pe Rada.
— Rada e a ta, ca şi bijuteriile!
— Nu le mai vreau. Dar lasă-mă să plec.
— Să te căsătoreşti cu el? Întrebă Ared, arătînd spre fratele său.
— Ce-ţi mai pasă?

— Refuz să pierd o soţie ca tine, draga mea, zise amabil arabul.

— Chiar dacă am fost cu fratele tău?

— Chiar şi aşa, zise Ared, fără să-şi piardă zîmbetul, cu toate că privirea lui devenise tăioasă. Eşti a mea.

— Cu un copil al lui Nicky?

— Aştepţi un copil? Întrebă el, răstit.

Mărie se prinse de pervaz, fără să mai vadă ceva afară.

— S-ar putea, dacă trăim împreună!

— Ăsta nu-i un răspuns..

— Nu aştept un copil, dar s-ar putea. În seara asta chiar, aş putea să îi dăruise un copil lui Nicky. M-ai lua înapoi, cu un copil al altui bărbat?

Ared izbucni în rîs.

— Vrei să mă faci gelos sau să mă pedepseşti?

— Să ce?

— Ai auzit foarte bine, draga mea soţie, zise el, luîndu-şi haina neagră. Culcă-te cu Nicky şi voi putea să-i iau viaţa fără regrete şi fără să fiu pedepsit. Ar fi mult mai uşor pentru mine…

— Crezi că eu nu aş riposta?

— Cine ştie dacă vei avea timp. Şi chiar dacă decid să nu-ţi iau viaţa, tu, Isabell, tot ai merge cu mine la Alger. Ai naşte copilul şi l-ai pierde...

Ared văzu privirile îngrozite ale celor trei.

— Nu aş ucide un copil nevinovat, explică el indignat că ei se gîndiseră la aşa ceva. Aş trimite copilul tatălui.

— Ai face aşa ceva?

— E mai mult decît poţi spera de la un monstru ca mine, nu? Aş putea să te ucid, din moment ce mi-ai fost necredincioasă. Toate legile lumii mi-o permit!

— Plecăm!

Isabell îşi puse pelerina şi tricornul. Mărie trecu pe lîngă ei, spre uşă.

— A fost o greşeală să-ţi spunem despre plan!

— Sau a fost o idee bună, zise el ironic, salutînd.

Îi însoţi spre uşă.

— Tu plecat în Anglia, eu la Alger... şi Isabell? Ce ar face tata cu soţia mea rămasă singură în Franţa?

— Tata te-a ucide dacă m-ai răpi iar!

— Santos nu ar avea ce face pentru că, dacă se împotriveşte, va plăti scump!

— Scump? Crezi că ne temem de tine?

— Ştiu cine este el cu adevărat şi aş putea să-l fac să plătească. Să cadă în mîinile autorităţilor de la Marsilia, care-l caută de mult timp pe un oarecare corsar, numit Santos. Sau Pierre Deveraux.

— Dacă tata păţeşte ceva…

— Corsarii sînt spînzuraţi, nu?

Nicky îl lovi atît de tare încît Ared se prăbuşi la podea. Sări peste el, lovind cu pumnii, fără să-i pese. De lîngă uşă, ajunseră la fereastră, într-o grămadă de mîini şi picioare, se ridicară şi Ared îl lovi pe Nicky în faţă, aruncîndu-l înapoi jos. Îi era spartă buza de jos, care sîngera puternic şi ochiul lui Nicky era închis, cu arcada de deasupra spartă.

— Nicky!

Hakim decise să era momentul să intervină, aşa că-l apucă pe Ared pe haină, ferindu-l într-o parte. Nu reuşi să se ferească la timp şi piciorul lui Nicky îl lovi

în burtă. Fără aer, Hakim îl împinse pe francez în cel mai apropiat perete.

— Destul!

— Dacă Santos păţeşte ceva, întreaga mea familia te va urmări pînă la moarte, împreună cu mama. Nimeni nu îi face rău mamei!

— Ce legătura are mama cu un pirat asasin şi hoţ ca el?

— Tata e un corsar, zise aspru Isabell, cu mîna pe sabie. Şi tu nu eşti cu nimic mai breaz. Ai furat, ai prădat, ai lovit. Crezi că eşti mai bun?

— Nu sînt un hoţ! Zise Ared, ştergîndu-şi sîngele de pe bărbie.

— Oare? Să plecăm odată… zise ea, deschizînd uşa.

Nicky se repezi afară, înainte să simtă nevoia să-l lovească din nou pe Ared. Dar nu făcu decît un pas şi se opri. Margot şi Ahmed erau în capătul celălalt. Şocul îi împietri pe cei trei. Sîngele de pe faţa lui Nicky o făcu pe Margot să nu-şi mai simtă genunchii de frică. Deja vedea corpul lui Ared, fără viaţă, în cameră. Isabell ieşi şi ea,

urmată de Mărie. Se izbi de Nicky şi se opri.

— Mamă… exclamă Mărie, fără să mai respire.

— Unde-i Ared? Întrebă ea, fără să se mişte.

Acesta apăru în hol, în spatele lor.

— Mamă, bine ai venit. Intră!

Margot înaintă.

— Ce faceţi aici, voi trei?

— Vorbim! Zise Mărie. Trebuia să-mi salut fratele…

— Nu puteai aştepta pînă mîine?

— Nu. Noapte bună, Ared, zise ea, îmbrăţişîndu-l, spre uimirea tuturor.

Cei trei se grăbiră să iasă.

— Nicky, aşteaptă un moment! Îl rugă mama sa.

Fetele coborîră scările şi el rămase sus. Ared intră cu tatăl său în cameră, lăsîndu-i singuri.

— Ce vrei să faci?

— Am venit pentru a vorbi singuri şi nestingheriţi..

— Despre ce?

— Despre duel. Despre Isabell.

— Şi de asta ai adus-o şi pe ea?

— Mamă, vorbim despre Isabell…

Margot oftă cu greu.

— Nu vreau să ai probleme!

— De ce aş avea?

— Pentru că te cunosc foarte bine. Nu vreau să te apropii de el.

— De ce? Te temi pentru viaţa lui?

— Pentru numele lui Dumnezeu, băiete!

El plecă privirea.

— Vrei sau nu, fratele tău este căsătorit cu ea, este soţia lui şi va trebui să plece cu el înapoi la Alger. Cît de repede pricepi asta, cu atît mai bine pentru tine!

— Nu voi înţelege niciodată!

— Atunci vei avea de suferit şi eu nu te voi putea ajuta. Ared nu se va da înapoi de la nimic pentru a o avea acasă şi dacă pînă acum nu a luat-o cu forţa, a fost numai din consideraţie pentru mine şi pentru familia mea. Dacă altul ar fi fost în locul tău… mă tem că ar fi fost mort acum!

— Aşadar chiar crezi că eu nu sînt în stare să mă apăr, mamă? Ai uitat că tu erai mai tînără ca mine cînd o făceai? Şi erai

femeie…

— Asta nu înseamnă nimic!

— Înseamnă mult. Sînt un bărbat. Gata să mă însor, gata să lupt pentru regele meu şi pentru ţara mea, gata să-mi apăr familia de aceşti…

— Termină ce ai de spus, fiule!

— De aceşti nenorociţi care ne-au distrus fericirea, pacea şi liniştea. Care ne-au invadat viaţa. Aş vrea să fi murit atunci cînd era un copil!

Ochii frumoasei ducese de deschiseră, uluiţi. Două lacrimi alunecară din frumoşii ei ochi, pe obrazul alb.

— Mamă, iartă-mă!

— Nu mai spune nimic, Nicky, nu e nevoie. Am înţeles…

— Nu cred!

— Nu? Îţi doreşti moartea fratelui tău, a sîngelui tău. Nu asta ai spus?

— Nu-i sîngele meu, mamă. Este un bastard.

— Deci asta era, zise ea rar, cu durere în privire. Gelozie pe fratele tău, tu, care ai avut totul, care ai trăit fericit toată viaţa, cu

toate capriciile îndeplinite. Eşti un răsfăţat gelos şi răutăcios, nu un bărbat!

— Mamă! Exclamă el, palid.

— Aşa cum ai auzit.

— Am auzit, dar nu pot crede… zise el, coborînd două trepte. Se opri şi urcă înapoi. Tu eşti mama mea, murmură el. Te respect şi te iubesc mai mult decît viaţa mea, dar sînt nevoit să spun ce gîndesc, mamă. Poate tata te-a iertat că i-ai ascuns adevărul, poate l-a acceptat pe Ared dar eu nu sînt gata să o fac. E un monstru, un ticălos fără inimă şi cred că seamănă cu blestematul care i-a fost tată…

Margot ridică palma şi-l lovi peste faţă.

— Niciodată să nu mai spui aşa ceva despre un om pe care nu l-ai cunoscut. Filip a fost un om deosebit, curajos şi cu onoare.

— Multe laude!

— Adevărul, i-o tăie ea, dur.

Ochii lui Nicky se îngustară, dureroşi. Felul în care mama lui vorbea nu făcea decît să-l supere şi mai tare.

— Ared nu este decît o greşeală a ta, mamă.

— Ared este fiul meu, nu o greşeală. Este dragostea mea, aşa cum sînt toţi copiii mei şi tatăl tău. Ura te orbeşte!

— Nu ura mă orbeşte, indiferenţa ta o face, faptul că îl preferi pe Ared înaintea mea, felul în care-l aperi şi în care mă îndepărtezi pe mine. Crezi că-i uşor?

— Dacă nu ar fi fost soţul lui Isabell, la fel ai fi vorbit? Sau dacă era o fată frumoasă?

— O fată? Întrebă el ironic.

— Aşa cum e Isabell. Dacă ţi-aş fi spus că în loc de un băiat, am avut o fată frumoasă? Dacă aş fi adus-o acasă? La fel ai fi îndepărtat-o? Ai provocat-o la duel?

— Nu aş avea motiv!

— Nu? Poate aş iubi-o mai mult, poate aş fi mai atentă la ea…

— Mamă, ce spui este o fantezie. Adevărul este că ai avut un băiat, unul care se află aici şi care ne face pe toţi să suferim. Şi dacă Isabell suferă, eu îl ucid în afara unui duel.

— Fă-o şi nu mai eşti fiul meu!

— Sînt, oare?

Îi întoarse spatele şi o lăsă acolo unde era,

în lacrimi. Încet, se lipi de perete, cu capul dureros şi inima grea. Cînd simţi două braţe puternică îmbrăţişînd-o, se trase înapoi.

— Ared?!

— Ce ţi-a spus de te-a făcut să suferi aşa?

Ridică privirea spre el şi îi atinse faţa. O luă în braţele lui, strîngînd-o cu putere. Şi Margot se simţi şi mai vinovată, pentru că îşi dădu seama că în ultimul timp, se preocupase mult mai mult de Ared decît de ceilalţi trei copii ai săi. Dar Ared era aşa de sigur pe sine, de uşor de iubit şi de maleabil încît dragostea pentru el era un lucru limpede. Nu se certa niciodată cu ea, nu striga şi nu se supăra. O asculta atent şi o ajuta mereu. Nu se grăbea să plece cine ştie unde şi o asculta cu interes, orice lucru-i spunea. Nicky era mereu pe fugă. Grăbit. Distrat. Îndrăgostit. Gabriel era un copil care avea alte preocupări, cu cei de seama lui. Numai Mărie o însoţea mereu, dar avea şi ea preocupările sale, tinerii de-o seamă cu ea, fetele dornice de distracţii şi baluri, de bijuterii şi călărie.

Şi ea dorea să-l cunoască mai bine pe

Ared. Să ştie ce făcuse cînd era un copil, să-i asculte povestirile despre casa lui, despre deşert, despre

Darurile pe care le primise sau călătoriile în care fusese. Era interesată de fiecare detaliu şi îşi petrecuse ore întregi cu el la Marsilia, ascultînd mii şi mii de lucruri despre viaţa lui. Şi îşi dăduse seama, chiar dacă el nu scosese un cuvînt, că o iubea pe Isabell.

— Vino, tata s-a retras în camera lui, obosit, iar Hakim este jos!

Margot se aşeză lîngă fereastră. De acolo unde stătea, îi vedea pe cei trei tineri încălecînd pe caii lor şi plecînd spre castel.

— Pleacă acasă?

— Da. Aţi vorbit despre duel?

— Nu. Mărturisesc că şi eu l-am provocat. Dar nu ştiu ce aş mai putea face.

— Ai putea să o laşi aici.

— Nu pot.

— De ce?

El se ridică.

— O iubeşti?

— Da!

— I-ai spus asta?

— M-ar crede? Întrebă el, oftînd. Ar crede că este numai o încercare de a o duce înapoi acasă.

— Şi nu e şi asta, în parte?

Ared aprobă din jap.

— Este. Viaţa mea la Alger s-a schimbat cît a fost ea acolo. Şi mi-a plăcut

— Ared, tu ai alte două femei în harem, îi aminti ea. Nu ţi-am spus nimic pentru că înţeleg că asta e religia ta, legile tale, dar vreau să pricepi că pentru noi e greu de înţeles, de acceptat. Isabell e o fată tînără, liberă şi energică. Crezi că ar putea trăi toată viaţa închisă între patru pereţi?

Margot vedea bine că el nu înţelegea ceea ce îi explica. Se ridică şi îi luă mîinile.

— Gîndeşte-te bine la ce vrei să faci, pentru că e greu pentru toată lumea.

— E soţia mea, nu ar trebui să fie greu.

— Ai lăsat-o să plece, îi aminti mama sa.

— Am plecat toţi la Marsilia. Şi da, am lăsat-o să plece de lîngă mine pentru că mă simţeam vinovat faţă de ea şi de tatăl ei. Dar asta nu înseamnă că obligaţiile ei s-au

încheiat.

— Isabell va lupta cu tine pînă la capăt.

— Se pare că eşti de acord cu acest lucru, mamă!

— Sînt, pentru că am crescut-o ca pe fiica mea şi ştiu foarte bine ce-i poate pielea. Nu va merge de bună voie cu tine, aşa că ai două soluţii: o răpeşti din nou sau o cucereşti.

— Nici una nu e uşoară!

— Pentru tine, prima ar fi.

— Aşa crede şi ea.

— Nu face nimic înainte de timp, lasă-mă să vorbesc cu Santos. Dacă ai obţine binecuvîntarea lui, poate am avea mai mult noroc.

— Crezi că ar accepta ca fiica lui să plece cu mine?

— Santos este singurul de care ea se teme, singurul care are autoritate asupra ei. Aşa că trebuie să-l atragi de partea ta…

Ared dădu din cap.

— În oraş este un loc unde el merge… un fel de bordel…

— Cum se numeşte?

— Casa fericirii.

— Normal.

— Va fi acolo în seara asta. Are o fată care-i place, o oarecare Lily. Ai mare grijă…

Margot îi dădu o sărutare şi ieşi pe uşă, grăbită. Ared o privi cum se urcă în trăsură şi vizitiul dă bice cailor.

— Să fie o capcană?

Poate era, cine ştie? Dar era primul sfat pe care i-l dădea mama sa, primul ajutor adevărat. Se îmbrăcă, îşi puse haina lungă, neagră, îşi luă arma şi turbanul. Şi o pungă cu bani, ştiind că avea să aibă nevoie dacă voia să fie ajutat în acel loc. Coborî jos şi-l căută din priviri pe Hakim. Acesta mînca singur, tăcut, aşa cum făcea mereu.

— Hakim, vino!

— Unde mergem, stăpîne?

— În oraş, am o treabă…

Încălecară pe caii lor negri şi plecară în galop întins spre oraş. Din umbra unor copaci, alţi trei călăreţi se avîntară în urma lor. Intrară în oraş fără să se vadă unii pe alţii. Ared intră primul, cu Hakim alături şi cu mîna pe sabie. Întrebă şi i se dădu ajutor

pentru a găsi bordelul în care Santos petrecea de unul singur.

Pe o scîndură prinsă cu un lanţ ruginit scria Casa fericirii, cu litere mari. Uşa era închisă, dar se auzea muzică puternică. Camerele de sus erau slab luminate şi mirosea chiar şi afară a alcool. Intră împreună cu Hakim.

— Domnilor…

În hol era o femeie blondă, cu sîni mari şi o rochie care părea să-i cadă în orice moment. Într-o parte îi era ridicată pentru a descoperi un picior gol şi o coapsă albă. Zîmbi larg, agăţîndu-se de Hakim, care o privi dispreţuitor.

— Doamnă…

— Doamnă? Rîse ea şi Ared îşi dădu seama că era beată. Bebe, drăguţule…

— Bebe, căutăm un bărbat..

— Aşa, de ăştia sînteţi… zise ea, dezamăgită. Nu am băieţi aici…

— Ai înţeles greşit, căutăm un client de-al vostru, unul care trece pe aici. Ştiu că în seara asta e aici…

— Trec mulţi.

— Sa… începu el, dar se opri. Deveraux. Pierre Deveraux.

Mîna lui lăsă cîteva monede de aur în mîna femeii, care mări ochii şi îmblînzi privirea.

— El? Se bat fetele pentru el, rîse ea, împleticindu-se spre salon. Pe aici, pe aici…

Cei doi se luară după ea, prin fumul puternic. Se fuma opium acolo, realiză Ared, recunoscînd mirosul. Văzu cîţiva domni tolăniţi pe fotolii mari, cu cîte o fată peste ei, sau pe jos. Ochii le erau tulburi şi paharele se umpleau mereu. O fată brunetă se ridică, lipindu-se de Ared, căutîndu-i buzele. Tînărul o împinse uşurel la o parte, cu un zîmbet. Era frumuşică şi tînără.

— Pe scară, prima uşă…

Ared înclină capul spre ea şi trecu spre scară. Urcă repede şi bătu o dată la uşă. Nici un zgomot nu se auzi din încăpere. Încercă uşa, dar aceasta era închisă. Mai încercă o dată.

— De ce s-ar închide înăuntru?

— Poate nu vrea să fie întrerupt.

— Într-un bordel? E timid? Întrebă Ared.

Hei, e cineva aici?

Nimeni nu-i răspunse.

— Dă-te la o parte, stăpîne!

Umărul lui Hakim aruncă uşa într-o parte.

— Santos!

Corsarul era aşezat pe pat, cu faţa în sus. Un pumnal îi era înfipt în burtă şi patul era plin de sînge. Într-un colţ, o femeie aproape goală părea moartă, întinsă cu fata în jos.

— Allah, Hakim!

Ared îi luă mîna corsarului care întoarse capul spre el.

— Mor… băiete…

— Cine a fost? Cine?

— Chiorul… străin… fiica mea Isabell…

Mîna i se încleştă în cea a lui Ared. Privirea lui căută ceva în tavan, de parcă acolo ar fi fost altceva decît un perete murdar.

— Kitty…

Încetă să mai respire. Inima încetă să mai bată. Mîna deveni moale şi rămase strînsă în cea a lui Ared. Ochii larg deschişi încă mai priveau, fără viaţă, tavanul afumat.

— Santos… şopti Ared, ridicîndu-se.

Hakim se apropie.

— E cuţit străin…

— Ca al nostru! Termină Ared, lipindu-se de perete. Cine ar fi putut face asta?

— Ajutor, l-au ucis…

Bebe urla ca o nebună, apucîndu-se de uşa spartă.

— A murit Pierre!

De jos se auzi un zgomot infernal. Mai mulţi bărbaţi intrară în cameră, alergînd.

— Asasinii!

— Nu-i ucide, Hakim, porunci Ared, văzînd gloata care venea spre ei.

Treziţi din beţie, se repeziră spre cei doi. Hakim izbi pe unul cu capul de perete, trimiţîndu-l pentru un timp departe de lumea asta. Ared încercă să explice, dar nu avu timp. Fu apucat de umeri şi trîntit jos, legat bine la mîini.

— Nu l-am ucis eu!

Vocea lui Ared nu răzbi printre toţi acei nebuni. Hakim fu legat şi el, fără să mai apuce să spună ceva.

— Lily… e moartă!

— Nu, trăieşte!

O fată plină o ridică de jos cu ajutorul a doi bărbaţi. O puseră pe un scaun şi Bebe, revenindu-şi din criză, o lovi peste faţă cu putere. Fata tuşi şi deschise ochii, ameţită.

— Unde-i el?

— Ce tot spui, Lily?

— Bebe, Pierre… gemu ea, începînd să plîngă cînd văzu corpul corsarului fără viaţa. Dumnzeule, l-au ucis…

Fata se repezi spre Santos, sărutîndu-i ochii pentru ultima dată.

— Au fost ei! Zise un bărbat, împingîndu-l pe Ared în faţă. Are sînge pe mîini…

— Nu-i adevărat! Zise el.

— Gura, păgînule!

— Spune adevărul, a fost altul…

Lily căzu în genunchi.

— A intrat pe cealaltă uşă, din cameră alăturată. Avea trei oameni cu el şi l-au ucis, înainte ca el să apuce să se ridice…

— Eşti sigură?

— Da. Unul m-a lovit pe mine…

— Putea fi ăsta!

Ea clătină din cap, tînguindu-se.

— Cel care l-a ucis nu avea un ochi…

— V-am spus că nu am fost noi, noi eram prietenii lui...

— De unde ştiu că-i aşa? Întrebă Bebe, suspicioasă.

— E adevărul, întări Ared. Şi dacă-l chemaţi aici pe ducele de Clermont, doamnă, aţi vedea că mă cunoaşte, aşa cum îl cunoaşte şi pe acest om... erau buni prieteni...

— Asta ştie tot oraşul!

— Adevărat. Tita, fugi jos şi trimite băiatul la castelul Clermont, să anunţe pe duce. Grabnic!

— Da, da...

Bruneta slabă care-l oprise pe Hakim jos alergă pe scări ca vîntul. Şi aproape se izbi de Nicky, care urca discret.

— Dă-le drumul...

Ared, liber, se apropie de Santos.

— Cred că sîntem prea mulţi aici, zise el, moale.

— Da, murmură Lily, apropiindu-se cu o lumînare pe care o puse pe măsuţa de lîngă pat.

Oamenii se retraseră, unul cîte unul.

Rămase numai Hakim, lîngă uşă, Bebe alături de pat şi Lily, plîngînd încet.

— Ce se întîmplă…

Ochii lui Nicky se măriră peste măsură. Şi încetă să mai respire, tremurînd. Palid ca un mort, se apropie de pat.

— Nu… asta nu…

— Nicky!

— Ce s-a întîmplat? Tu…

Îl prinse de gît pe Ared şi scoase cuţitul.

— Nu am fost eu, a fost un străin fără un ochi, bolborosi Ared, fără aer. Mi-a spus el înainte să moară…

Nicky îl privi în ochi şi aruncă cuţitul departe. Şi se apropie de pat.

— De ce? Cine ar fi putut?

— Avea duşmani?

— Cine nu are? Isabell e jos…

Fals. Era în dreptul uşii, cu ochii negri uscaţi şi morţi. Se apropie de mort, ca şi cum nu era tatăl ei acolo. Părea să aştepte să se ridice. Mărie încercă să o ţină, dar nu reuşi.

— Tată!

Santos nu-i mai răspunse. Nu avea să o

mai facă vreodată. Ochii lui deschişi păreau să zîmbească.

— Ce a spus înainte de a muri? Întrebă ea cu voce tremurată. Plecară privirea, neîndrăznind să spună nimic.

— Cine era aici? Urlă ea.

— Ultimele lui cuvinte au fost pentru tine, zise Ared, foarte încet. Fiica mea Isabell…

— Atît?

— Da!

Privi cuţitul împlîntat pînă la plăsele. Puse mîna pe el şi-l trase afară. Era murdar de sînge. Ea îl înfăşură în batistă, fără să-i pese de sînge.

— Arab, zise Hakim.

— A fost ucis de un arab…

— Sau au încercat să dea vina pe unul, completă Ared.

Isabell se ridică. Luă un cearşaf şi-l acoperi pe Santos.

— Tata nu mai este aici, zise ea, fără să verse o lacrimă. Adio, tată! Privi cuţitul pe care-l strîngea în mînă.

— Nu contează cît va trece, va plăti, jură ea şi lama plină de sînge lăsă o urmă adîncă

în palma ei. Jur!

Sîngele se amestecă şi Nicky o prinse în braţe, înainte de a leşina.

— Trebuie dusă acasă!

— Hakim, fă rost de o trăsură.

Arabul dispăru pe scări, tăcut. Isabell fu aşezată în camera alăturată.

— Unul dintre noi va trebui să meargă cu ea!

Se priviră, fără încredere.

— Merg eu, zise Mărie, de care toţi uitaseră.

Fata avea ochii roşii de lacrimi şi de durere, dar se ţinea tare.

— Eu o duc acasă şi voi aveţi grijă de corpul lui.

— Dar…

— De data asta, ascultaţi, le ceru ea autoritar. Nu mi se pare momentul pentru o nouă ceartă…

Amîndoi aprobară cu o mişcare a capului şi înainte să spună ceva, Hakim năvăli înăuntru.

— Trăsura e jos!

— Ai găsit o trăsură la ora asta?

— Am făcut ce am putut pentru stăpînă, zise el, făcîndu-le loc să treacă cu fata leşinată pe braţe.

Trăsura fusese furată, dar asta era ultima dintre grijile lor. Hakim sări în locul vizitiului şi dădu bice celor doi cai.

— Ea bancherului, zise fără rost Nicky.

— Ce?

— Trăsura. A furat-o de la bancher, murmură el.

Aerul răcoros al nopţii părea să mai alunge durerea din suflet. Ared ridică ochii spre cer.

— Am venit să-i vorbesc…

— Despre ce?

— Despre Isabell, răspunse el. Mama mi-a spus că-i aici…

— Nici nu ştiu ce va face mama, Santos era mai apropiat decît orice membru al familiei sale. Între ei era o legătură veche şi puternică…

Intrară înapoi în casă şi urcară scările spre locul unde era trupul lui Santos. Lily nu plecase de acolo, rugîndu-se încet, cu ochii închişi. Ared rîmase lîngă uşă, rezemat

de toc, în timp ce Nicky îngenunche alături de pat.

— Nicky!

Robert de Clermont năvăli înăuntru cu soţia lui alături.

— Nu!

Margot alergă spre Santos, aruncă cearşaful cu care era acoperit şi căzu alături de el, hohotind jalnic. Sărută fruntea corsarului, cu lacrimi în ochi.

— Ce faceţi voi aici? Se interesă Robert, încercînd să se gîndească la altceva.

— Nu contează, tată, zise Nikcy, apropiindu-se de fratele lui, ca şi cum l-ar fi apărat de întrebările dureroase. A fost un bărbat străin…

— De unde ştii?

— Cînd am ajuns aici, nu era mort, zise Ared, fiind obligat să spună din nou ce se întîmplase.

— Deci fără un ochi? Poate unul de pe corabia lui?

— Cred că dacă ar fi fost aşa, i-ar fi spus numele exact, nu? Nu a fost aşa…

— Ai dreptate, Ared, zise Robert. Trebuie

să fi fost un duşman care l-a urmărit pînă aici. Dar se poate să…

— Ce, tată?

— Să nu fi fost chior cu adevărat. Dacă încerca să-şi ascundă adevărata identitate?

Preocupat, se duse spre Margot. Aceasta plîngea în hohote, tremurînd. Cu greu, reuşi să o tragă de acolo, îmbrăţişînd-o cu putere.

— Trebuie să fii puternică, îi şopti el la ureche.

— Nu pot…

— Trebuie, iubita mea, zise Robert. El ar vrea asta…

Ochii verzi al ducesei se ridicară spre el.

— Crezi?

— Da. Ar vrea răzbunare. Nu lacrimi.

— Robert, nu mai pot fi tare, nu mai pot… suspină ea, la pieptul lui.

O liniştea să-l aibă aşa, aproape, alături de ea. Încrederea în el era totul pentru ea, dragostea era mai puternică decît orice obstacol.

— Nu pot face nimic…

— Du-te acasă, Margot!

— Da, mamă, avem noi grijă…

— Bine că Isabell nu a fost aici, zise ea, ştergîndu-şi lacrimile.
— A fost.
— Cum aşa?
— Era cu mine cînd am venit aici. Le-am spus să stea jos, dar nu m-au ascultat şi au urcat. Şi l-a văzut...
— Dumnezeule!
— Ea a scos cuţitul!
Margot făcu semnul crucii.
— L-a luat cu ea, zise Nicky.
Margot nu mai ştia în care parte să apuce. Oftă greu şi se îndreptă spre uşă. Nu-l văzu pe Ared, trecu pe lîngă el, fără să vadă nimic. Coborî scările apăsat şi cumva urcă în trăsură. Robert o sărută de rămas bun şi femeia plecă.
— Trecutul moare...

4.
În cimitirul familiei, Santos avea o cruce de piatră, pe care era trecut numele lui. Mai jos era imaginea unei corăbii, în linii mari, tăiată în piatră. Isabell atinse cu degetele reci piatra, căutînd ceva din trecut. Văzu cu

ochii minţii corabia lui Santos, tăind valurile, şi pe el pe punte, înfruntînd marea, cum o făcuse de atîtea ori. În lacrimi, lăsă capul să atingă piatra.

— Nu voi uita-

Se ridică, fără să-i pese de noroiul care îi murdărise rochia neagră. Fustele lungi şterseseră pămîntul ud de ploaia grea, care căzuse cît timp durase înmormîntarea şi în cele trei zile cît trecuseră de atunci. În fiecare zi Isabell, în straie negre, coborîse pentru a depune flori la mormîntul nou. Ducea cîte un singur trandafir, în fiecare zi, pe care-l aşeza lîngă piatră. Apoi îi vorbea încet, în şoaptă, mult timp.

Îşi şterse lacrimile de pe obraz şi se uită spre castel. Margot era pe terasa largă de jos, privind spre ea. Avea tot haine negre şi ochii din ca- le-afară de obosiţi. Încet, se îndreptă spre ea.

— Te las singură…

— Stai, Isabell!

Fata se opri.

— Da?

— Nu ştiu ce vom face acum, cînd el nu

mai e.

— Nici eu nu ştiu.

— Ared a trecut de dimineaţă pe aici. Nu a stat mult.

— Rada mi-a spus, zise ea şters.

— Ce vei face cu ei?

— Vreau să fiu singură şi nu-mi pasă de ce fac ei.

Margot îi luă chipul între palme. Îi cercetă ochii negri şi o sărută.

— Vor aştepta, dar ceva trebuie făcut…

— Ştiu!

O lăsă pe ducesă, în urmă şi intră în castel. Încăperile erau răcoroase şi mirosea plăcut. Dar se simţea atît de goală, de pustie şi de singură încît ochii i se umplură de lacrimi. Urcă sus, în camerele sale.

— Isabell!

— Ce faci aici, Nicky?

— Voiam să te văd.

— Tu şi Ared.

— Ai auzit?

— Da.

— Te simţi mai bine?

— Da, minţi ea, cu seninătate,

descoperind că asta putea face foarte uşor. Minciunile nu o dureau şi nu o costau nimic.

— Atunci trebuie să facem ceva, zise Nicky, privind afară, ca pentru a vedea dacă nu era cineva în grădină.

— Ared nu-i acolo, Nicky.

— Ştiu.

— Atunci?

El o trase spre un scaun şi se aşezară unul în faţa altuia.

— Va veni după tine, în orice clipă.

— Nu o va face, mătuşa Margot mi-a promis că va aştepta…

— Şi crezi că o va face?

— Da.

— Nu lăsa garda jos, Isabell, poate fi periculos. Crede-mă, Ared aşteaptă momentul propice.

— Şi care-i ăsta?

— Momentul în care vei pleca spre Marsilia, spre mare. Te va răpi…

— Eşti sigur de asta? Întrebă ea plictisită, fără nici un chef să discute iar şi iar despre planurile lui Ared, dar neavînd încotro de insistenţa lui Nicky.

— Îl cunosc, zise el sigur pe sine. Aşa că am făcut un plan…

— Care?

— Plecăm!

— Unde Dumnezeu vrei să pleci ca el să nu te găsească?

El zîmbi inteligent şi sigur de sine.

— În singurul loc unde nu ne va căuta, unde nu ne va putea ajunge.

— Unde?

— În Lumea Nouă. La Bogdan Andoni.

Isabell ridică sprîncenele, uimită. Nu-l mai văzuse pe Bogdan Andoni de cînd avea cincisprezece ani, cînd acesta venise cu soţia lui, Claire, vara unchiului Robert, în vizită. Atunci stătuse un timp cu ei la Paris apoi la Clermont. Peste cinci luni, cei doi plecaseră acasă. Desigur, fiind cel mai bun prieten a lui Robert şi a lui Margot, cunoscîndu-se de ani buni, înainte ca ducele să se fi căsătorit cu Margot, îi lega o prietenie puternică. Dar să stea la el?

— Putem începe de la capăt, aş putea cumpăra pămînt, am auzit că este foarte profitabil. Gîndeşte-te…

— Să plec aşa departe?

— De ce nu?

Îl vedea cît de decis era, cît de convins de acest plan.

— Nicky, nu vreau să plec!

— De ce? Am putea începe totul de la capăt, tu, eu şi copilul. Gîndeşte-te, Ared nu ne-ar găsi niciodată…

— Crezi?

— Sigur.

El îi luă mîinile.

— Am fi fericiţi!

— Ared nu s-ar lăsa niciodată, insistă ea, tot mai obosită.

— Ce contează? Te va uita odată ajuns înapoi în braţele femeilor sale din harem. Crede-mă, putem face asta.

— Nu vreau!

— Isabell, te rog!

— Nu!

El se ridică, nervos.

— Eşti încăpăţînată!

— Şi? Aşa sînt eu.

— Poate altul este motivul pentru care nu vrei să pleci, zise el suspicios. Poate nu vrei

ca el să te uite.
— Cum poţi spune asta? Se răsti ea.
— Spun ce văd. Acum vrei să pleci de lîngă el, mai tîrziu nu vrei. Ce simţi pentru Ared, Isabell?
— Nu-l iubesc.
— Jură-mi!
Ea se ridică şi se uită în ochii lui.
— Nu-l iubesc pe Ared, jur. Îl urăsc!
El păru mai mulţumit dar, totuşi, bănuia ceva.
— Ai de ales!
— Am? Mereu am de ales, Nicky.
— De data asta eu fac regulile, zise el dur. Ori pleci cu mine, ori te duc eu în casa lui Ared. Ai înţeles?
— Nu ai face asta!
— Şi îi voi spune şi de copil, zise el decis.
— Nicky!
Isabell încercă să-l apuce de umeri, pentru a-l privi în ochi, dar nu reuşi.
— Ai auzit, Isabell. Pleci cu mine sau te duc la el, ştii bine că singurul motiv pentru care nu vine acum, aici, să te ia, mai ales cînd Santos nu mai este, e că sînt eu alături

de tine. Ared nu vrea să provoace o rupere definitivă în această familie, dar dacă te duc eu la el…

— Nu ai face asta!

— Crezi?

Rîse scurt şi fără să fie amuzat.

— M-am săturat să fiu băiatul bun şi amabil, care mereu pierde. Aştept decizia ta!

Ieşi, trîntind uşa. Şi Isabell se prăbuşi la pămînt, în lacrimi şi cu inima bătîndu-i nebuneşte, de frică şi de durere. Lovi cu pumnul în podea, blestemînd.

— Stăpînă!

— Rada?!

Ridică capul de pe podea.

— Du-te şi caut-o pe doamna Margot, dar fără să te vadă cineva!

Se ridică de jos, puternică.

— Da, stăpînă!

Fata alergă repede să îndeplinească porunca primită. Peste jumătate de oră, Margot intra în camera fetei şi peste o oră ieşea, foarte preocupată. Ceru să fie pregătită trăsura şi fără să anunţe pe

nimeni, plecă spre hanul la care trăsese Ared şi tatăl acestuia. Nu intră, ci ceru lui Ahmed să o însoţească la o plimbare. Era foarte preocupată şi nervoasă, cercetînd cu ochii prin perdeluţele de la portieră împrejurimile.

— S-a întîmplat ceva aşa urgent de hanul nu-i loc bun de discutat… sau castelul vostru?

— E prea multă lume-n jur.

— Adevărat, spune, doamnă.

— Ahmed, mă vei ajuta să pun sfîrşit acestei situaţii? Întrebă ea direct, aşa cum îi era felul.

El se trase înapoi, privind-o uimit.

— Fiii mei se vor ucide într-o bună zi din pricina ei.

— Adevărat grăieşte mama fiului meu, zise el cu respect. Dar ce pot face eu? Planul nostru de a-i despărţi a mers rău…

— S-a făcut alt plan.

— Cine ştie despre asta?

— Eu şi Isabell, pînă acum.

— Cum aşa?

— Fiul meu, Nickolas, şi-a pierdut minţile,

vrea să plece în Lumea Nouă cu Isabell.

— Şi fata?

— Fata nu vrea să plece din Franţa. Sub nici o formă.

— Nu înţeleg care-i problema… începu Ahmed. Dacă nu vrea să plece…

— Nicky ameninţă că o va duce la Ared dacă nu pleacă cu el.

Privirea arabului se îmbună.

— Atunci nu văd care-i problema. Fata nu va pleca cu el şi se va întoarce în casa fiului meu, ca soţie a lui.

Margot clătină din cap.

— Am vorbit cu Isabell care, de altfel, mi-a spus acest plan fără minte al lui Nicky. Dacă Nicky pleacă cu Isabell, ne vom pierde copiii, pentru că sînt sigură că Ared va pleca pe urmele lor…

— Dar fata nu vrea să plece! Insistă Ahmed.

— Dar nu vrea, sub nici o formă, să stea cu Ared. Ce preferi, Ahmed? Dacă Isabell se întoarce la Ared, va găsi o cale să scape de el, chiar cu preţul vieţii. Mi-a jurat asta cu mîna pe inimă şi o cred în stare.

— Te temi pentru Ared? Din partea unei femei?

— Această fată a fost crescută de mine, ştiu ce-i poate pielea şi dacă va dori, îl va ucide. A încercat deja, nu?

— Foarfecele a dat greş!

— Atunci, da. Dar eşti gata să rişti din nou? Isabell nu-i potrivită pentru Ared. Şi nici pentru Nicky. Dar sînt orbi.

— Ai toată dreptatea. Ce-i de făcut?

— Fata vrea de la noi bani, un servitor şi un drum pînă la Genova.

— Unde vă pleca?

— Ştiu că merge la Genova, nimic mai mult. Nu vreau să ştiu altceva, pentru a nu fi nevoită să mint…

Ahmed o privi cu ochii lui şireţi. Şi zîmbi.

— Voi face toate aranjamentele necesare…

— Ea va pleca mîine noapte spre Marsilia cu Rada. De acolo, trebuie să ia o corabie spre Genova. Şi nimeni nu va şti despre asta.

— Nici soţul tău, doamnă?

— Robert va afla imediat ce ajung acasă.

Margot ridică perdeluţele şi scoase capul afară.

— Întoarce spre han, Jean!

Vizitiul opri caii, care mergeau la pas şi-i întoarse.

5.

Dis de dimineaţă, Nicky coborî prost dispus. Ceru să-i fie pusă şaua pe cal şi luă ceva de mîncare. În timp ce aştepta cu o cană de ceai în mînă, Ared apăru în uşă, îmbrăcat aşa cum nu-l mai văzuse vreodată, în stil european, cu haină brodată albastru închis şi pantalon strîns în cizmă, negru. Avea numai turbanul alb pe cap, înfăşurat strîns.

— Pentru ce această schimbare?

— Nu-i permis să schimbi hainele, frate? Întrebă el păşind înăuntru.

— Nu credeam că-ţi plac hainele noastre…

— Nu-mi plac, dar voiam să fac o schimbare. Le găsesc prea strînse şi călduroase. O zi în deşert şi mori!

— Am să ţin minte, dacă vreodată merg în deşert…

— Aşa să faci!

— Dar nu cred că se va întîmpla, zise Nicky, terminîndu-şi ceaiul. De ce ai venit?

Ared luă loc pe o canapea largă, picior peste picior.

— Am cerut să o cheme pe Isabell!

— Doarme!

— Atunci o vor trezi, zise el direct. Încerc să o văd de zile întregi…

— N-ai decît să încerci, dar nu va coborî, zise Nicky. Ce-ţi spuneam? Majordomul apăru în dreptul uşii.

— Domnule Selim, doamna Isabell nu este…

— Cum aşa?

— Nu vrea să te vadă, rîse scurt Nicky, dînd să treacă pe lîngă el.

— Nu-i aşa, domnule conte, zise majordomul cu o plecăciune. Mă tem că a plecat…

— Unde?

— Patul nu-i făcut şi, după cîte îmi dau eu seama, lipsesc unele lucruri personale ale doamnei…

Cana din mîna lui Nicky se făcu ţăndări pe

podea în timp ce el alerga spre etaj. Deschise uşa şi năvăli înăuntru. Patul era neatins.

— Mărie! Urlă el.

Ieşi în hol şi bătu cu pumnul în uşa camerei lui Mărie.

— Poate au dormit împreună!

— Da, poate, zise Ared, preocupat.

Bătu din nou, exact în momentul în care sora lui, somnoroasă, deschise. Îşi pusese un halat înflorat şi abia vedea bine.

— Isabell a aici?

— Nu!

Nicky băgă capul pe uşă.

— Nu-i!

— Ce aţi păţit, voi doi?

— Isabell nu a dormit aici.

— Nu?

Trezită din somn, Mărie alergă în camera lui Isabell. Cercetă totul, sub privirile nerăbdătoare ale celor doi şi a majordomului, care ajunsese şi el sus.

— A luat cîteva rochii, bijuteriile şi unele lucruri. Şi armele…

— Drace!

— Unde s-ar fi putut duce?

— A fugit de voi doi, se răsti Mărie, furioasă. Asta a făcut.

Nicky aruncă o vază frumoasă de perete, de nervi.

— Dacă aş fi în locul ei, începu Ared păstrîndu-şi calmul, unde m-aş duce? Paris? Marsilia?

— Pe mare! Zise Mărie, deodată, ca pentru sine.

— Pe mare, exclamă Nicky, fericit. Pe corabia lui Santos. Surdul trebuie să fie pe mare…

— De bună seamă. Mama a trimis vorbă în port, la Micul Corsar, pentru a le spune că Santos a murit.

— Atunci s-a dus acolo.

— Şi voi doi unde alergaţi aşa?

— După ea! Ziseră în acelaşi timp.

— Pe mare?

— Vom ajunge la timp pentru a o aduce înapoi.

— Şi dacă nu vrea?

Nici unul nu răspunse, alergînd care încotro. Ared se grăbi spre han, să-şi ia

armele, lucrurile şi să plece spre Marsilia. Nicky strigă după majordom să-i pregătească calul şi un valet.

Peste trei ore, patru călăreţi goneau spre Marsilia. Nu împreună, pentru că ura dintre ei nu-i lăsa să împartă acelaşi drum. Nu opriră nicăieri, nu dormiră şi nu mîncară decît pe cal, pentru a ajunge la timp. Cînd Marsilia îşi deschise porţile în faţa lor, stătea să cadă noaptea. Nicky nu intră la castel şi se grăbi spre port, spre hanul Micul Corsar. Hanul se ridica în port, într-o clădire destul de veche. Avusese vremuri mai bune, dar şi mai rele, şi acum era undeva între ele. Nicky sări jos şi lăsă calul în seama valetului.

Intră şi cercetă sala cu o privire neliniştită. Hangiul îl recunoscu şi îşi făcu lor printre o grămadă de beţivi puşi pe ceartă.

— Bine ai venit, domnule!

— Hangiule, trebuie să-ţi vorbesc grabnic…

— În spate!

Intrară printr-o uşă mititică şi hangiul

cercetă uşa să fie închisă.

— Aduci vorbă de la ducesă?

— Nu, nu-i asta. Am nevoie de veşti…

— Despre ce?

— Surdul e în port?

— În port? Nu, nu-i. Cînd am auzit aşa veste proastă, zise hangiul a- bătut, mîngîindu-şi barba albă, cum că Santos a murit…

— Da!

— A fost greu să-i dau aşa veste şi am crezut că acolo îmi vor putrezi oasele cînd a aflat. Niciodată nu am văzut corsari mai furioşi. Numai hîrtia mamei tale m-a salvat de la moarte…

— Cred, cred şi a fost greu şi pentru noi. Însă altceva vreau să ştiu…

— Ascult!

— Unde-i Isabell?

— Domnişoara? Nu am văzut-o.

— Eşti sigur?

— Cum să nu fiu, băiete? Întrebă el, lovind cu pumnul în masă. Crezi că-s bătrîn şi orb?

— Ascultă-mă bine, hangiule, Isabell e de negăsit şi credem că a ajuns aici. Vreau să

ştiu dacă e pe corabia lui Santos cu Surdul. Vorbeşte!

— Nu e, mărturisi el. Au plecat azi dimineaţă şi eu eram acolo. Mi-am luat rămas bun de la ei.

— Eşti sigur?

— Crezi că nu aş fi ştiut dacă prinţesa era acolo?

Nicky se lăsă pe scaun.

— Vreau să pui oamenii să o caute peste tot. Vreau să ştiu dacă-i în oraş…

— Merg…

Făcu trei paşi şi se opri.

— De ce a plecat?

— Ce spui?

— Isabell… de ce a plecat? Poate a luat-o iar arabul…

— Nu cred…

— Eu unul n-aş avea încredere în ei, sînt vicleni şi ascunşi. Dar tu ştii mai bine!

— Arabul ăla e fratele meu, nu ai auzit?

— Am auzit eu ceva, mormăi hangiul. Dar a fost crescut de străini…

Nicky dădu din cap în semn că era de acord şi plecă repede. Dacă avea dreptate

hangiul? Se putea ca Ared să o fi răpit din nou şi să se arate acum preocupat şi să o caute puţin, aşa, ca să nu se arate vinovat. Fără să poată să-şi scoată gîndul acesta din cap, francezul sări în spatele calului, trimise valetul la castel şi se grăbi spre corabia lui Ared. Îl găsi pe chei, vorbind în şoaptă cu Hakim.

De acum era întuneric bine. Cheiul era aproape gol.

— Ai găsit vreo urmă?

— Nu! Răspunse Ared sec.

Nicky legă calul şi se apropie de ei, cu mîna pe mînerul armei.

— Corabia lui Ahmed…

— A plecat cu treburi, după cum se pare. Spre Italia.

— Ce convenabil, nu?

— Ce tot spui?

— Nu a plecat spre Alger cu treburi mult mai importante? Poate cu Isabell?

— Crezi că aş face aşa ceva?

— De ce nu? Nu e prima oară…

Ared scoase sabia înainte ca Hakim să poată să-l oprească

— Cred că e timpul să terminăm odată…
— Cum vrei!
— Stăpîne, e…
— Hakim, destul!
Săbiile celor doi se loviră una de alta.
— Hei, băieţi…
Zece bărbaţi se desprinseră din întuneric. Şi arma unuia se descărcă înspre Hakim, care se prăbuşi ca un sac la pămînt. Ared alergă spre el, dar sufletul bărbatului părăsise lumea asta în căutarea unui loc mai fericit.
— Ared!
Şoapta lui Nicky îl făcu să se ridice. Îşi scoaseră pistoalele şi le descărcară înspre atacatori. Şi se aruncară asupra lor cu săbiile şi pumnalele. Doi se prăbuşiră morţi într-o clipă. Dar tinerii erau puţini şi atacatorii păreau să sporească. Unul cădea sub ascuţişul săbiei, era înlocuit de altul. Şi cheiul, altă dată plin de suflete de tot felul, se arăta acum gol şi tăcut.
Ared lovi puternic, îl scăpă de Nicky de atacul unui ticălos care ridicase un lemn gros şi voia să-l doboare pe la spate. Fratele

lui se întoarse şi făcu un semn scurt de mulţumire cu capul, dar nu mai apucă să spună ceva. Ared simţi lovitura în cap şi căzu înainte. Cu ultimele puteri, îl văzu pe Nicky alergînd spre el cu sabia în mîna. Restul se pierdu într-o ceaţă groasă.

6.

Glasul dintr-un minaret se mai auzi o singură dată, apoi se aşternu liniştea. Un bărbat tînăr, cu părul lung şi prost îmbrăcat, se ridică pe de bucata de covor veche. O împachetă şi o puse sub salteaua sa, încet şi în linişte.

— Allah te ajută? Întrebă altă voce, o voce de bărbat.

— Vreau să cred asta, răspunse el, aşezîndu-se cu faţa în sus pe salteaua de paie, tare. Privi prin fereastra mică, care dădea spre grădină, cerul senin şi înstelat.

Apoi se uită spre bărbatul care-i vorbise.

— Fratele meu nu se mai roagă?

— Nu am fost niciodată prea evlavios, zise el. Şi nu-mi spune aşa…

— Cum vrei, Nicky!

Fiul ducelui de Clermont trase pelerina veche şi uzată pe umeri şi închise ochii. Prefera să nu vorbească. Se mulţumi să privească ţintă peretele înnegrit aflat la două degete de faţa sa, aşa cum făcea în fiecare seară.

— Cînd voi scăpa de aici, o să beau pînă ce am să termin tot vinul tatei!

— Crezi că ai rezista?

— Să beau?

— Da.

— Sigur, zise Nicky, întorcîndu-se cu chef de vorbă. Şi aş merge la Paris, la curte. Şi aş mînca…

— Ce?

— Pui fripţi, şi mistreţ. Prepeliţe umplute, aşa cum numai la Clermont se fac. Şi prăjiturile acelea mititele care ţi se topesc în gură…

— Şi ceai fierbinte, curmale şi pîine fierbinte…

— Da.

Ochii le străluceau veseli. Deja vedeau mesele pline, femeile frumoase alături de ei şi muzica puternică.

— Am putea merge la un bal, îşi dădu cu părerea Nicky.

— Nu cred că vom ajunge la un bal în viitorul apropiat!

Elanul lui Nicky se stinse la fel cum apăruse.

— Ea nu ne va lăsa să plecăm de aici vii.

— Eu nu-mi pierd încrederea că vom reuşi să evadăm…

— Ultima oară ne-am ales cu urme de bici pe spate şi am rămas închişi aici trei zile, fără mîncare şi cu o găleată de apă. Nu mai risc…

— Te dai bătut? Eşti un laş, Ared, asta eşti! Se răsti Nicky.

— Hei, cum îndrăzneşti să…

— Să ce? Să-ţi spun adevărul? Pentru că e adevărat că eşti un laş. Dacă ai fi ca mine, am fi luptat…

Ared se ridică în picioare, urmat imediat de fratele lui mai mic, roşu la faţă de nervi.

— Pentru a lupta, ar trebui să fim împreună, să avem încredere unul în altul, să lucrăm împreună. Asta faci tu?

Privirea lui Nicky se schimbă, dar nu se

plecă, continuă să-l înfrunte pe fratele său.

— Sîntem doi străini, care au ajuns să fie închişi între pereţii acestei case împreună, nimic mai mult…

— Ared…

— Nu mai spune nimic, nu mai vreau să ascult reproşurile tale vechi. Avem trei luni de cînd sîntem sclavi…

— Nu spune asta, zise Nicky, ca şi cum cuvintele acestea i-ar fi ars buzele.

— E adevărat, sclavi. Asta sîntem…

Nicky negă din cap.

— Vrăjitoarea ne-a transformat în sclavi. Şi vrea răzbunare…

— Şi tu crezi asta?

— Da. Vezi? Nu vorbim unul cu altul. Şi vrei să luptăm?

Livid la faţă, Nicky nu răspunse.

— Noapte bună, domnule conte!

Ared se trînti pe saltea şi închise ochii, nervos. Fratele lui rămase în picioare, nemişcat, cu pumnii strînşi.

— Ared!

— Ce mai e acum?

Cu greu, Nicky se lăsă în genunchi alături

de fratele lui, spre a fi auzit numai de el.

— Femeia asta ne urăşte, zise el. Din cauza mamei, cred eu… e singurul punct pe care-l avem noi doi în comun..

— Nu înţeleg…

Nicky îl împinse într-o parte pe Ared şi se aşeză alături, cît mai aproape de el.

— Acum cîteva zile, m-a chemat la ea…

- Stăpîna doreşte ceva?

— Vino mai aproape!

O ascultă şi se apropie.

— Ared unde e?

— Jos, spală curtea!

— Ştii cît timp a trecut de cînd sînteţi aici?

— O lună de cînd am ajuns în casa asta şi alte două luni de cînd am fost răpiţi, stăpînă!

Ea veni spre el, ridicîndu-se de pe sofa. Chipul ei întunecat era luminat de ochii mari, dar răutăcioşi. Totuşi, era o femeie foarte frumoasă, cu toate că avea destui ani şi ar fi putut fi mama tînărului. Dar asta 131

Nu o deranja. Îşi trecu mîna prin părul lăsat pe spate, negru ca noaptea şi îl privi pe Nicky de parcă era o marfă.

— Mă găseşti frumoasă?

El o privi fix. Cuvintele îl ardeau pe buze dar preferă să tacă. «Ca un şarpe veninos!», zise în gînd.

— Da, stăpînă! Zise cu glas tare.

— Eşti tînăr... şopti ea, foarte aproape de el.

Mirosea a trandafiri. Un parfum greu care-l făcea pe Nicky să ameţească. Cît de uşor ar fi fost să o apuce de gît şi să strîngă. Aşa ea ar fi plătit pentru răpire, care fusese din ordinul ei, şi pentru biciuirea lor şi pentru toate celelalte lucruri de care ea se făcea vinovată. Dar reuşi să se abţină. Instinctul de supravieţuire era mai puternic ca dorinţa de răzbunare.

Buzele ei erau acum lipite de gîtul lui, tandru. Urcau încet spre ale sale. Se opri puţin şi-l privi. Se aştepta la ceva din partea lui, dar el nu ştia prea bine la ce. Să continue? Asta nu era greu. Dar dacă nu era de cît un test, care avea să se sfîrşească cu o nouă pedeapsă?

— Stăpînă! Şopti el şi o prinse de gît.

Dar nu pentru a o strînge de gît, ci pentru

a o săruta, nebuneşte. O trase aproape de el şi mîinile lui îi apucară capul. Închise ochii şi în locul chipului ei apăru Isabell, frumoasă, veselă. Nici nu mai ştiu ce face dar, peste cîteva clipe, era în patul ei, peste ea, trăgînd ca un nebun de hainele femeii.

— Destul! Strigă ea, împingîndu-l.

Nu-i dădu drumul. Nu încă…

— Destul, am spus! Strigă ea şi reuşi să se ridice. Blestemată fie familia ta.

Nicky se ridicase deja din patul ei. Încercă să o liniştească, dar ea era neagră de furie.

— Nu, niciodată… nu voi accepta! Strigă ea.

Şi începu să respire greu.

— Fiica lui Săndulache nu se lasă înşelată de astfel de trucuri. Ieşi afară, sclavule!

— Stăpînă!

— Ieşi!

Nicky se opri din povestit.

— Ar fi trebuit să insişti, poate aşa ai fi îmblînzit-o… dacă e atrasă de tine, poate fi un lucru bun…

— Tot nu înţeleg…

— Numele ei!

Ared ridică din umeri, fără să recunoască numele.

— Şi m-am gîndit, continuă Nicky, fără să-i explice nimic lui Ared. Acest nume e moldovenesc…

— Dacă spui tu!

— Aşadar ea face parte din trecutul mamei…

— Ascultă, eu nu ştiu despre ce vorbeşti. Cine este această femeie?

Nicky se opri brusc şi îşi privi fratele. Şi îşi dădu seama că el nu cunoştea acea parte din viaţa mamei lor.

— Ştii că mama noastră, începu el, a venit în Moldova?

— Da, a venit cînd Mihai era un băiat. Ştiu că a crescut departe de tatăl ei, în Franţa.

— Adevărat, a fost crescută de bunicul meu… al nostru, se corectă Nicky. În Moldova a stat puţin, dar ceva trebuie să se fi întîmplat acolo, acest Săndulache trebuie să fi avut ceva de-a face cu ea pentru ca fiica lui să ne răpească..

— Nu poate fi o coincidenţă?

— Nu, nu se poate. Ne păzeşte, ne

urmăreşte…

Ared rămase pe gînduri.

— Atunci mama e în drum spre noi, zise el.

— Poate, dar ea va şti să se apere, nu trebuie să-ţi faci griji…

— Cum aşa? E o femeie…

Nicky privi spre el.

— Mama nu ţi-a spus totul…

— Despre ce?

— Despre viaţa ei, despre trecutul ei care uneori se amestecă cu prezentul…

— Spune-mi!

— Ared…

— Vreau să ştiu totul!

— Ea trebuie să-ţi spună, se eschivă tînărul.

— Nicky, poate nu mai ieşim de aici, zise el răstit. Poate mîine murim. Vreau să ştiu ce se întîmplă, m-am săturat să descopăr secrete…

Nicky îşi acoperi ochii obosiţi cu degetele. Apăsă, încercînd să se liniştească şi să explice totul cît mai clar şi mai puţin dureros. Nu ştia cum avea să reacţioneze Ared la asemenea veşti.

— Mama noastră…

— Da?

— Nu este cine crede toată lumea. Ducesa de Clermont este o femeie care ascunde un mare secret.

— Ce secret?

— Ai auzit vreodată despre o femeie corsar, căreia i se spunea Ducesa?

— Vag!

— Ce ştii despre ea?

— Că avea o corabie de tîlhari, de hoţi, cei mai periculoşi din cîţi au existat vreodată.

— Aşa se spune, da. Poveştile s-au schimbat de la an la an. Se spune că este moartă, că este o fantomă care nu poate fu ucisă şi tot aşa… Femeia asta este mama noastră!

Zîmbetul răsări pe chipul tînărului în întunericul slab care se lupta cu jumătate de lună argintie.

— Nu mă crezi?

— Cum aş putea? Mama noastră nu poate fi un hoţ, un pirat…

— Mama preferă termenul de corsar, să ştii. Şi eu la fel. Nu luptăm împotriva

Franţei.

Nicky îşi dădea seama că era greu de acceptat. Ared nu era un om care trăise într-o lume idilică, ferită, dar nici nu avusese de-a face cu bandiţi şi cu hoţi. Era fiul unui negustor bogat, care-l învăţase tot ce putuse ca să facă din el un bărbat, unul drept şi bun, care credea ferm în adevăr şi în dreptate.

— Mama, un corsar?! Şopti el, rezemându-se de perete.

— Ared, încearcă să te gîndeşti cu calm la asta, este un adevăr greu de acceptat, ştiu asta...

— Tu ştiai?

— Da.

— De cînd?

— Ared, eu am ştiut asta mereu. Şi fraţii mei.

— Şi Isabell?

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Nicky cu greutate, mergem pe mare împreună de ani de zile! Ea străbătea mările cu Santos cînd nu este cu noi la Paris, Marsilia sau la domeniul nostru de la

Clermont!

Încercă să-l facă se se uite la el, dar Ared îl împinse.

— M-aţi minţit!

— Mama a vrut să te apere de acest adevăr, a crezut că era prea repede pentru tine să afli atîtea lucruri despre ea…

— Prea repede?

— Ştiu că poate fi greu de acceptat aşa ceva…

— Este greu, se răsti el. Şi tata ştie cine este cu adevărat mama? Filip Norland ştia toate astea sau totul despre el este numai o invenţie?

— Ce tot spui?

— Mama mi-a spus despre felul în care s-au cunoscut, despre dragostea lor. E adevărat sau era unul dintre oamenii ei cu care s-a culcat şi a avut un copil pe care l-a pierdut pe undeva?

Nicky nu se lăsă atras în altă ceartă.

— Totul e adevărat. Numai că Filip…

— Ce-i cu el?

— El era corsarul care a făcut din mama noastră ceea ce este acum. Ducesa Mărilor,

femeia temută şi puternică care luptă cu bărbaţii pe Mediterană. El era soţul ei, el a condus oamenii Ducesei pînă cînd a murit!

Ared gemu, cu durere şi îşi acoperi ochii.

— De ce nu mi-a spus asta la Alger? Sau la Marsilia?

— A crezut că nu erai pregătit să afli totul, deodată. Şi trecutul familiei noastre este mai mult decît complicat.

— Complicat? Ce văd eu este că din vina ei sîntem aici. Pentru asta am fost biciuiţi, pentru ea am fost loviţi şi din vina ei şi a vieţii pe care o ducea eu am trăit departe de familia mea. Am vrut să cred că era o mamă plină de dragoste care-şi pierduse copilul şi care făcuse totul pentru a-l recupera, dar dăduse greş. Însă acum înţeleg că nu era aşa. Înţeleg că m-au răpit atunci tot din vina ei, ca şi acum.

Nicky nu zise nimic. Poate Ared avea dreptate. Dar el nu o putea condamna aşa, el ştia că mama lui era o femeie deosebită, care-l iubea.

— Este o asasină. Cîţi oameni a ucis?

— Nu a ucis niciodată oameni nevinovaţi,

se răsti Nicky.

— Sigur, primul corsar care are conştiinţă şi onoare. Asta vrei să spui? Cum te simţi tu, frate, ştiind ce femeie ai drept mamă?

— Destul, Ared!

— Am spus ceva ce nu-i adevărat? Întrebă el, ridicîndu-se în picioare.

— Da. Mama nu-i uşă de biserică, dar nu este o criminală fără milă şi onoare. Este curajoasă, mîndră şi deosebită. Şi nici tu nu eşti fără de păcat, tu, care ai răpit-o pe Isabell, ai biciuit-o, ai închis-o şi l-ai torturat pe Santos fără vină. Sînge de corsar curge în venele tale şi asta se vede…

Ared se aruncă asupra lui Nicky, lovindu-l cu pumnul în stomac. Se prăbuşiră pe jos, lovindu-se ca nebunii.

— Destul, cîini turbaţi ce sînteţi!

Biciul lui Konstantin îl lovi pe Nicky peste umeri. El se feri din calea grecului, care-l apucă de ceafă pe Ared şi-l aruncă pe jos. Îl lovi cu piciorul în burtă, lăsîndu-l fără suflare. Apoi îi aplică şi lui Nicky cîteva lovituri.

— Un zgomot dacă mai aud şi rup biciul

de spinările voastre, zise el, izbind uşa şi răsucind cheia.

Plecă. Pentru cîteva clipe se auzi o altă uşă închisă. Ared ridică capul, plin de durere. Buza de jos îi sîngera de la pumnul lui Nicky. Îl durea pieptul. Şi capul.

— Te simţi bine?

— Ce-ţi pasă?

— Ared…

— În fiecare clipă, viaţa mea devine mai complicată şi mai grea. Şi asta din vina unei singure persoane. Ştii care este, nu?

— Nu o vei înţelege?

— Nu. Şi nici nu o voi ierta vreodată. Tot ce vreau e să scap de aici şi să ajung înapoi la Alger, la tatăl meu. Acolo de unde nu ar fi trebuit să plec niciodată!

Se tîrî spre salteaua sa şi închise ochii. Refuzînd să se mai gîndească la mama sa. O înlocui cu amintiri mai frumoase. Isabell, în lumina soarelui slab, ce stătea să apună, în deşert. Chipul ei părea perfect atunci. Neatins de durere şi de trădare. De trecut.

CAPITOLUL III

1.

Isabell privi afară din trăsură. Era frig. Rada tremura în faţa ei, cu toate că era înfăşurată în haine călduroasă.

— Deja nu-mi place ţara asta, decise ea, suflînd în pumni. Allah iubeşte căldura.

— Atunci de ce în deşert noaptea e frig? Zise Isabell.

— Doamnă, sînteţi prea bună. Dar eu aş fi preferat să plecăm acolo decît aici. A trecut mult timp…

— E iarnă şi iama e aşa!

— Şi de ce a trebuit să plecăm din casă, de la căldură, pentru a bate drumurile astea proaste? Mai ales acum…

— Acum?

— În trei luni naşti, stăpînă!

— Nu înainte ca zăpada să se topească, sper!

— Va fi cum va dori Allah, răspunse Rada. Dar de ce trebuie să vizităm oamenii ăştia?

— Pentru că m-am săturat să stau la familia Andoni… Vreau să văd lumea… şi familia Neagu este numai potrivită pentru

aşa ceva. În plus am primit o invitaţie de ieri!

— Stăpînă, după ce copilul va veni, ne întoarcem acasă?

— Îţi este dor de casă?

— Care casă? Întrebă ea, oftînd. Am stat cîte puţin peste tot. La stăpînul Ared, apoi la Marsilia. La Clermont, în casa aceea mare. Şi aici. Care este casa ta, stăpînă?

— Tata avea o casă, zise ea încet. Dar nu prea stătea în ea…

— Nu am văzut-o!

— E în Marsilia. Dar nu stă nimeni în ea, spuse ea, amintindu-şi de tatăl ei şi cît de mîndru era cînd o cumpărase. Un cuib pentru bătrîneţe.

Şi ea se bucurase, pentru că asta însemna că el avea de gînd să ajungă un bătrîn îndărătnic şi vesel. Speranţe deşarte.

Isabell oftă. Îi era foarte dor de el.

— Ajungem! Anunţă Rada, văzînd conacul şi zidurile lui.

Vizitiul opri aproape de cele două trepte de la intrare şi Aziz sări jos de lîngă el pentru a-i deschide uşa. Isabell nu venea

aici pentru prima dată. Fusese invitată la o petrecere pe care boierul Neagu o dădea pentru a-şi sărbători ziua de naştere. Şi apoi trecuse pe aici, într-o bună zi, cu Irina. Dar acum venea singură.

— Doamnă, bine aţi venit!

Boierul Dan Neagu ieşi înaintea sa şi se înclină asupra mîinii sale reci. Avea părul aproape alb şi ochii vicleni. Era trecut de şaizeci de ani dar înfăţişarea lui avusese puţin de suferit. Se ţinea drept, păşind mîndru. Şi fata, din clipa în care-l văzuse, îşi dăduse seama că povestirile lui Margot era adevărate. Era viclean şi prefăcut, avea două feţe, dar era arătos. Probabil aşa fusese şi în tinereţe, atunci cînd Margot îl cunoscuse. Dar numele ei nu apărea niciodată. Pentru el ea era o cunoştinţă de familie, fiica unui negustor francez bogat.

Asupra acestor invenţii căzuseră de acord ea şi Ştefan Andoni, care prefera să nu răscolească trecutul şi să trezească în boierul Neagu, cel cu care Margot se jucase în trecut, lăsîndu-l să spere într-o posibilă uniune între ei.

— Sper că vă regăsesc sănătos!

— Am o sănătate de fier. Şi sînt bucuros că aţi acceptat invitaţia mea, doamnă. Fata e servitoarea voastră?

— Da. Rada.

— Arabă?

— Da, răspunse ea. Un cadou de la soţul meu, Dumnezeu să-l odihnească în pace, zise ea cu evlavie. Este musulmană şi este foarte eficientă…

— Nu mă îndoiesc. Şi arabul?

— La fel. Soţul meu, vedeţi, explică ea, avea afaceri cu arabii. Foarte profitabile, de altfel!

— Am auzit şi eu, se lăudă Neagu. Intraţi, vă rog!

Îi deschise uşa şi se feri pentru a-i face loc să treacă.

— Isabell!

— Doamne, Liza, arată puţin respect pentru doamna Deveraux, o certă mama ei, de pe sofa, unde cosea liniştită.

Margareta Lupaşcu, acum Neagu, nu mai era ce fusese în tinereţe. Căsătoia o schimbase foarte mult. Chipul ei ca o lună

se cam lăsase şi se îngrăşase destul. Arăta acum exact ca mama ei, doamna Floarea, pe care Isabell o văzuse des acasă la Irina. Cu douăzeci de ani mai puţin.

— Nu vă preocupaţi de asta, doamnă, zise fata, cu o uşoară plecăciune în semn de salut. Prefer să fiu întîmpinată aşa…

— Doamna Deveraux abia a sosit, Liza, o certă vesel Dan Neagu. Strigă la servitoare!

Liza îşi ridică fustele şi se repezi spre uşă. Dar nu făcu decît trei paşi şi se opri. Respiră adînc, se linişti şi păşi graţios ca o domnişoară de familie bună. Deschise uşa şi alunecă dincolo de ea.

Dar după ce uşa se închise în urma ei, alergă spre bucătării.

— Unde alergi aşa?

Frumoasa blondă se opri brusc. Recunoscu glasul plictisit al fratelui său şi se întoarse spre el. Vlad Neagu se rezema de scară, răsfoind o carte pe care nu se decidea dacă să o citească sau nu. Ochii îi fugeau jucăuşi, ori de cîte ori prin faţa lui trecea vreo slujnică frumuşică, care se înroşea toată descoperindu-i privirea fixă şi

obraznică. Darurile pe care le primise la naştere îl ajutau, pentru că avea un trup slab şi înalt, privirea îndrăzneaţă şi părul bogat.

— Avem oaspeţi!

— Iar? Ce babă ne mai calcă pragul?

— Of, cum poţi fi aşa de rău? Întrebă Liza, încruntîndu-se spre el. E doamna Deveraux!

— Zău?!

— Da.

— Atunci trebuie să merg să-mi prezint respectele unei doamne atît de frumoase. Am auzit multe despre ea…

— Isabell este foarte frumoasă, dar nu numai. Sîntem prietene!

— Nu mă îndoiesc. Aud că aşteaptă un copil…

— Este văduvă. Plec acum…

— Mergi!

Convins că Liza nu făcea decît să înflorească adevărul, păşi cu un aer de stăpîn în salonul de iarnă, încălzit bine de slugi la cererea mamei sale, care mereu suferea de frig.

— Am auzit că avem oaspeţi! Zise el,

intrînd.

— Da, avem, Vlad. Doamnă, fiul meu, Vlad Neagu!

Acesta se înclină înainte de a privi bine spre doamna care stătea alături de mama sa. Şi pe măsură ce spatele se pleca, ochii se deschideau.

Ochii aceia ar fi fermecat şi un mort. Şi părul lung, ridicat în coc bogat, prins în pietre preţioase. Se controlă la timp.

— Bine aţi venit în casa noastră, doamnă Deveraux!

— Este o plăcere, zise ea, înclinînd din cap, regal.

— Am impresia că v-am văzut undeva…

— Nu-cred.

— Şi totuşi, aşa este. Tocmai m-am întoars din Franţa. Sînteţi franceză?

— Da!

— Din Paris?

— Marsilia, dragul meu, zise Margareta, amabilă.

Vlad dădu din cap spre mama lui şi se întoarse din nou spre Isabell.

— Nu aţi trecut niciodată prin Paris?

— Mă tem că nu. Afacerile soţului meu erau în sud.

— Şi cum de aţi decis să vizitaţi Moldova? Sau v-aţi stabilit aici definitiv? Întrebă el curios.

— Am venit în vizită. Am nevoie de un timp departe de Franţa.

— Trebuie să fi fost dificil să călătoriţi aşa, aştepînd un copil!

Ea îl privi tăios.

— Nu a fost dificil. Şi copilul nu este o povară...

— Doamne, departe de mine astfel de gînduri. Vă rog să mă iertaţi dacă v-am supărat, nu era intenţia mea. Oare ce o reţine pe Liza? Întrebă el, cu un zîmbet larg, conştient că asta atrăgea femeile.

Dar doaiftna Deveraux nici nu clipi. Chipul ei părea de gheaţă, lucru care-l făcu să strîngă pumnii de furie. Femeile îi răspundeau mereu. Nici una nu se uitase în cealaltă parte şi nu îl privise de parcă era din sticlă, aşa cum făcea această văduvă frumoasă.

Fără să mai audă conversaţia, se mulţumi

s o privească direct, ju- rîndu-şi să o aibă în braţele lui înainte de Crăciun. Avea să o facă să-şi piardă capul după el.

— Jur! Şopti el.

— Ai spus ceva, fiule?

— Nu, tată.

— Am sosit, anunţă Liza intrînd, urmată de două servitoare cărînd tăvi grele cu mîncare. Plăcinţele calde, date prin zahăr, prăjituri cu miere, dulceaţă, fructe uscate şi mere proaspete, vin şi apă. Şi ceai fierbinte.

Mirosurile invadară micul salon.

— Sper că totul este pe gustul vostru, doamnă!

— Sînt sigură că e aşa!

Degustarea le răpi mai mult de o oră, timp în care Liza nu-şi mai găsea locul. Abia dacă gustă ceva şi privi tot timpul spre tatăl ei, care părea să nu se mai decidă să lase doamnele în pace. Liza se rugă pentru vreo zece minute ca el să plece, dar pentru că nu i se răspunse, decise să acţioneze.

— Veţi naşte în iarnă? Întrebă ea.

— Aşa cred.

— Oh, abia aştept să văd copilul. Pot veni

să-l văd imediat? Sînt aşa curioasă…

— Vrei să o deranjezi pe doamna Deveraux? O certă mama ei.

— Nu mă deranjează. În curînd vei avea copiii tăi…

— Liza este destul de tînără pentru a ne gîndi la nuntă, zise Neagu, uşor.

— De bună seamă, dar nu mai e mult de aşteptat. Un an, doi şi gata, o căsătoriţi, nu?

— Liza îşi va ucide soţul într-o lună, zise Vlad, glumeţ.

— Ce vorbe-s astea?

— Mamă, era o glumă… va trebui să-i găseşti un soţ care să o poată struni, tată!

— Struni? Un cuvînt urît…

— Credeţi, doamnă?

— Da.

— Atunci pentru a o proteja. Acest cuvînt este pe gustul vostru?

— Mai potrivit, fu fata de acord.

Vlad strînse ochii, privind-o cercetător şi fără ruşine.

— Credeţi că va fi băiat sau fată?

— Nu ştiu. Rada spune că…

— Cine este Rada?

— Servitoarea mea, răspunse Isabell, agasată de întreruperile lui frecvente. Este acolo…

Vlad întoarse capul şi o văzu pe Rada, aşezată pe un scăunel lîngă foc. Privea spre ei, de deasupra iaşmacului.

— Nici nu am văzut-o. E arabă?

— Da.

— Şi nu înţelege nimic din ce spunem?

— Nu!

— Atunci cum vă înţelegeţi cu ea?

— Vorbesc araba, domnule Neagu. Şi ştie franceză destul pentru a ne înţelege.

— Ciudat, foarte ciudat.

— Credeţi?

— Da. O femeie musulmană în casa noastră. Cred că este pentru prima dată, nu, tată?

— Da. Să mergem, Vlad!

— De ce?

— Doamnele au de discutat despre copii şi despre naşteri. Sînt sigur că nu doreşti să le deranjezi…

— Păi… nu!

Ar fi stat acolo veşnic să o privească şi să

discute cu Isabell Deveraux. Era o femeie foarte frumoasă, dar şi deşteaptă. Avea o limbă ascuţită şi nu ezita să o folosească. Şi el era sigur că dacă ar fi fost singură. Cu el, şi-ar fi arătat unghiile. Acum stătea liniştită pe sofa, aparent încîntată că era acolo. Evită să-l privească.

— Mă scuzaţi, zise el, ridicîndu-se. A fost o plăcere să vă cunosc, doamnă!

— La fel!

O minciună mare cît casa, îşi spuse el, fără să-şi piardă zîmbetul, înclină din cap, urmîndu-şi tatăl. Nu deschise gura pînă nu ajunseră departe de salonul de iarnă.

— Foarte frumoasă. Care este povestea ei?

— Isabell Deveraux este o cunoştinţă a familiei Andoni.

— De cînd sîntem aşa de apropiaţi de ei?

— Nu sîntem, dar prefer să am duşmanii aproape. Dar această doamnă nu este un pericol, ea a apărut cu puţin timp în urmă. Ce ştiu este că soţul a murit recent şi ea a decis să părăsească Marsilia pentru că totul îi amintea de el.

— Însărcinată?

— Şi? Nu este pe moarte, aşteaptă un copil. Ţi-a plăcut?

— Cum să nu? Zise Vlad, răsturnîndu-se într-un fotoliu.

— Însărcinată sau nu, este o femeie care opreşte respiraţia. Ce ochi…

— Aşae!

— Va sta?

— Ea spune că e în vizită, dar niciodată nu se ştie. Cert este că nu va pleca înainte de a naşte, nu are cum.

— Şi arabii?

— Ea zice că i-a moştenit de la soţ. Crezi că ascunde un mister?

— Aş putea jura că am văzut-o undeva, dar nu reuşesc să-mi aduc a- minte unde. Era la Paris!

— Eşti sigur?

— Da. Era acolo, undeva. Mă voi gîndi…

— Te las, am ceva treabă. Sînt sigur că te poţi îngriji ca doamna să aibă tot ce doreşte?!

— Voi avea grijă, promise el.

Rămas singur, Vlad îşi rezemă capul de

spătarul scaunului. Închise ochii. Avea el grijă să-i dea tot ce dorea şi nu numai. Va sta aici şi după naştere. Nimeni nu călătorea cu un copil de cîteva săptămîni. Nu o va face nici ea. Şi el va fi alături de ea. Iar timpul pînă atunci va fi perfect pentru a o putea cuceri. O va avea în patul lui pentru cîteva luni.

— Stăpîne?!

Nu deschise ochii, dar ghici al cui era glasul. O mînă îi atinse umărul, apoi alunecă spre gît. Degete subţirele, calde.

— Ileano, ce cauţi aici?

— Curăţ!

— Pe gîtul meu, ticăloaso?

— Ei na, stăpîne. Pe gît.

Vlad ridică privirea şi ochii căprui ai slugii se întîlniră cu ai săi. Fata subţirică, cu pieptul plin şi gura la fel se aplecă spre el.

— Eram sus…

— Am avut treabă!

— Acum mai aveţi? Întrebă ea, aproape de urechea lui.

— Mergi sus şi scoate tot de pe tine.

— Vai… şopti ea, niţel cam speriată.

— N-ai auzit?

— Da, da…

Aruncă cîrpa cu care se făcea să şterge praful de pe mobila din cabinetul boierului şi alergă afară. Vlad se ridică. Pentru moment, Ileana avea să fie distracţia lui. Gîndindu-se la altcineva, care nu era departe de el, urcă scările spre primul cat unde, în aşternuturi, îl aştepta o ţărăncuţă darnică şi frumuşică.

Boierul Neagu habar nu avea ce îndeletniciri avea fiul lui şi, chiar de ar fi ştiut, nu l-ar fi deranjat prea tare, din moment ce acelaşi lucru îl făcea şi el uneori, cînd îl prindea plictiseala. Dar acum el avea alte lucruri de făcut care nu-i dădeau pace. Şi unul dintre aceste lucruri se găsea în salonul principal al casei, aşezat pe o sofa acoperită cu covoare moi aduse de departe, după gustul soaţei sale.

— Boier Andoni, fii bine venit în casa mea, îi ură el bărbatului cu părul înspicat de fire albe dar care, ca şi el, avea aceeaşi putere şi înfăţişare pe care o avusese şi-n tinereţe. Pentru oameni ca ei, anii nu treceau decît

pentru a-i face mai învăţaţi, mai vrednici şi mai puternici. Dar nu îi îmbătrînea.

Şi totuşi, Ştefan era mai tînăr decît el. Purta haine europene şi scăpase de haina groasă şi îmblănită, precum şi de căciula cu blană de vulpe.

— Bine te-am găsit, boier Neagu!

— Ia loc, îl pofti Dan Neagu, cu o mişcare a mîinii. Ioane, adu vin şi gustări…

— Nu te deranja!

Cuvintelel lui Ştefan Andoni trecură neauzite, pentru că Ion alergă afară din încăpere cu poruncă grabnică la bucătărie. În timpul acesta, pînă ce Ion se întoarse cu o femeie mititică cu o tavă grea, conversaţia fu banală, despre sănătate, despre vreme şi despre noi achiziţii în materie de cai. Apoi Ion şi femeia se retraseră, lăsîndu-i pe cei doi cu cîte un pahar de vin în mînă şi cu poftă de plăcinte calde, abia scoase din cuptor.

— Nu este o vizită simplă, Dane, începu Ştefan, lăsînd paharul din care abia dacă băuse.

— Nu?

— Nu. Şi cred că bănuieşti despre ce este vorba…

— Sincer să fiu, nu ştiu! Zise Dan, învîrtind paharul între degete. Dar ascult…

— Ştii că Şerban al meu s-a întors acasă acum două luni.

— Ştiu. Vlad s-a întors recent din Franţa. Studiile în străinătate au devenit lucru obişnuit acum.

— Dar le va servi pe viitor!

— De asta nu am nici o îndoială, rosti Dan Neagu.

Ştefan decise că era mai bine să mai ia o gură de vin. Sorbi încet, simţind aroma puternică, de vin dulce şi tare, galben la culoare. Goli paharul şi-l aşeză la loc.

— Am venit pentru a cere mîna Lizei!

— Cuum?!

— Şerban vrea să o facă soţia lui. Sînt tineri, se iubesc. Aşa că…

— Aşa că ai venit aici pentru a o cere de soţie pe fiica mea pentru fiul tău? Repetă Neagu, apăsînd fiecare cuvînt.

— Exact!

— De asta umbla aşa… de asta era aşa

agitată şi nu-şi găsea locul azi... mormăi el cu un zîmbet. De asta. Ştia că vii aici, nu, Ştefane?

— Poate. Ce ştiu eu? Dane, sîntem la fel de bogaţi, avem moşii întinse, avem nume vechi şi uniunea asta...

— Nu se va întîmpla!

— Cum?

— M-ai auzit foarte bine!

— Da, dar...

Dan Neagu se lăsă pe spate, în fotoliul său, şi îşi privi cu atenţie vecinul.

— Credeai că voi fi de acord?

— De ce nu ai fi? Fiul meu este cea mai bună partidă din zonă.

— Mai sînt pretendenţi prin zonă, Ştefane!

— Sînt, dar nici unul demn de fiica ta. Este foarte frumoasă, tînără...

— Ştiu ce calităţi are fiica mea. Şi ştiu că nu va intra în familia ta niciodată, doar după moartea mea...

Ştefan se aplecă în faţă, prinvindu-l cu ochii strînşi.

— Acum apare adevăratul Ştefan Andoni. Ce ai fi în stare să faci pentru familia ta?

Pentru fericirea fiului tău?

— Ştii bine că aş face orice.

— Şi eu aş face la fel. Şi fiul tău îmi stă în cale.

— O ameninţare?

— Ia-o cum vrei. Îl cunosc pe Şerban de mulţi ani, copiii noştri au copilărit împreună, dar asta nu înseamnă nimic pentru mine. Nu înseamnă că ţi-o voi da pe fiica mea, sau că fiul meu se va uita vreodată spre Ana ta, chiar dacă este o frumuseţe de fată, ca şi mama ei.

— Dane, ai grijă ce spui!

— Am. Şi de asta îţi dau un sfat. Ia-ţi băiatul, du-l la Iaşi, găseşte-i o soţie şi aşează-l la casa lui. Departe de moşia mea şi de fiica mea, pentru că dacă-l prind aici, îi voi da o lecţie de care-şi va aduce aminte toată viaţa… dacă are noroc! Adăugă el glumeţ. Acum iartă-mă, dar sînt ocupat… am oaspeţi.

— Isabell Deveraux este aici, nu?

— Da.

— Refuzul tău este definitiv?

— Este!

Ştefan se ridică, cu o privire îngheţată.

— Spune-i doamnei Deveraux că este aşteptată acasă, degrabă. Şi pe viitor, Dane..

— Da?

— Fereşte-te din calea mea!

Ieşi fără să se uite înapoi. Dan Neagu se ridică şi el şi se duse spre fereastră. Îl urmări pe Ştefan cum sare în spatelel calului cu care venise, un superb animal alb pătat. Urmărindu-l depărtîndu-se, strînse pumnii.

Aşeză paharul de vin pe care-l golise pe măsuţa joasă şi ieşi. Cînd mîna lui se opri pe clanţa uşii de la salonul de iarnă, furia îi invadase întreaga minte. Trădare striga inima sa. Intră ca o furie. Isabell stătea între soţia şi trădătoarea de fiică a lui, vorbind cine ştie ce nimicuri.

— Lizo, urcă sus în camera ta!

— De ce, tată?

— Nu ai auzit? Strigă el, lovind tocul uşii cu pumnul.

— Dar… eu…

— Ştiai că va veni, nu? Ştiai că te va cere

azi de soţie.

— Da! Şopti fata, neliniştită. Şi ce…

— Ce am răspuns? Nu. Asta am zis. Nu te vei căsători cu Şerban Andoni niciodată. Mai degrabă te trimit la mănăstire…

— Nu!

— O, ba da, răspunse el cu un surîs diavolesc pe chip. Vei sta acolo, încălzind o chilie rece, rugîndu-te la sfinţi pentru restul vieţii tale, dar în casa lui Andoni nu vei intra ca mireasă. Niciodată!

— Ba da!

Strigătul fetei îl surprinse. Ridică mîna şi o lovi peste faţă. Liza căzu la pămînt, grămadă de mătăsuri scumpe, plîngînd cu lacrimi amare.

— Tu, fiică nerecunoscătoare şi rea. Ai trădat casa asta, zise el, repezindu-se spre ea.

O ridică de jos de parcă ar fi fost un fulg. Şi ridică din nou mîna, gata să o lovească.

— Boier Neagu, destul!

Ca rupt dintr-un vis, Neagu ridică privirea de la fiica lui spre Isabell. Îl prinsese de braţ, oprindu-l, puternică. Respiră adînc şi îi

dădu drumul fetei, care se refugie în braţele mamei sale. Speriate, cele două tremurau la fel de tare. Nebunia din ochii lui se stinse uşor. Şi fu înlocuită de o furie rece, dar de data asta îndreptată asupra sa, pentru că cedase în aşa fel încît se făcuse de rîs în faţa doamnei Deveraux.

— Nu ştiu cum am putut reacţiona aşa, îmi cer scuze de la domnia voastră, doamnă.

— Vă accept scuzele, murmură ea, apăsîndu-şi inima cu mîna, deşi adineauri fusese gata-gata să-l lovească pentru ce făcuse. M-aţi speriat…

— Îmi cer iertare, repetă el spăşit, privind oriunde, numai spre fiica sa nu. Ştefan Andoni a lăsat un mesaj pentru voi, doamnă.

— Da?

— Da. Vă aşteptă acasă.

— Aşa? Întrebă ea Atunci va trebui să mă retrag…

— Vă însoţesc, se oferi el, văzînd asta ca un mod de a-şi cere iertare pentru scena pe care o făcuse, lucru care nu i se mai întîmplase niciodată, mai ales acum, la bătrîneţe

Ieşiră şi Isabell văzu că mergea repede. Se grăbea să o trimită acasă pentru a se întoarce la fiica lui şi să termine ceea ce începuse.

— Boier Neagu, am ceva să vă rog!

— Da? Vă ascult, doamnă.

— Liza este speriată şi nu e vina ei pentru ce s-a întîmplat.

— Nu?

— Nu. Sînt sigură de asta, doar stau acasă la Andoni. El e de vină, Serban Andoni. O urmăreşte, o încîntă cu vorbe tandre şi inima fetei nu e de gheaţă. Şi ochii lui Şerban strălucesc aprig.

— Credeţi că el a sedus-o, anume…

— Nu ştiu asta, este peste puterea mea. Dar fiica voastră e frumoasă, tînără şi a căzut în plasa lui Şerban. Am să vă spun un secret… de care mi-e ruşine… începu ea, agăţîndu-se de braţul lui. Nici un ştiu dacă pot…

— Vă rog, pentru fiica mea! O rugă boierul, în pragul uşilor de la intrare.

— Şerban a încercat să… Dumnezeule, mi-e ruşine…

— S-a apropiat de voi?

— Complimente, priviri lungi, şoapte la ureche. Şi eu sînt o doamnă decentă. Soţul meu este mort şi nu am pe cine să mă bazez… sînt singură pe lume, cu un copil pe drum…

Vocea ei ar fi mişcat morţii. Ochii ei mari se umplură de lacrimi şi inima lui Dan Neagu se muie. Îi luă mîinile şi le strînse călduros.

— Vă voi ajuta!

— Mulţumesc din suflet, şopti ea. Acum înţelegeţi ce fel de om este el? Că Liza este nevinovată, chiar dacă spune altceva?

— Da, înţeleg. Am fost nedrept.

— Aţi fost. Aţi lovit-o şi o împingeţi în braţele lui. Ea este tînără, fără experienţă. Fiţi îngăduitor…

— E un plan bun.

— Eu aşa cred. Acum trebuie să plec.

— Vă mulţumesc pentru ajutor şi pentru sfaturi. Şi vă voi ajuta la nevoie…

— Eu ştiu să mă apăr, atît cît poate o femeie. Rămîneţi cu bine, boier Neagu!

— Uşile casei mele vă vor fi mereu

deschise, doamnă Deveraux!

Se apleacă adînc şi îi sărută mîna recunoscător. Ea mai zîmbi o dată, apoi urcă în trăsură, alături de Rada. Vizitiul dădu bice cailor şi ea nu privi în urină.

— Ce s-a întîmplat acolo? Întrebă Rada, care nu înţelesese nimic.

— Nu contează. Aziz...

— Da, stăpînă?

— Dă bice cailor, vreau să ajungem repede!

— Da, stăpînă!

2.

Trăsura trecu ca un fulger pe porţile larg deschise ale conacului Andoni şi se opri în faţa scărilor de la intrare. Isabell nu mai aşteptă să-i fie deschisă portiera, ci o deschise singură. Era prea grăbită pentru a mai aştepta. Ştefan Andoni şi fiul lui, un tînăr înalt şi slab, cu părul negru şi ochii mari, cu un chip visător şi frumos, se învîrteau într-o parte şi-n alta în salonul de jos. Pe un fotoliu, Irina răsfoia o carte, fără a citi ceva.

Cînd ea intră, privirile celor trei se îndreptară deodată asupra sa.

— Am venit cît de repede am putut…

— Deci?

— S-a întîmplat aşa cum am bănuit, răspunse ea, aşezîndu-se grea pe sofa.

— Ceai?

— Nu, mulţumesc. Am băut tot ceaiul din lume azi.

— Ce a spus? Se repezi Şerban, nerăbdător.

— A lovit-o!

— Diavol nenorocit!

Ea îl apucă de mînă, oprindu-l să sară în sus de lîngă ea şi să alerge să-şi ia armele pentru a începe un război contra lui Dan Neagu.

— S-a liniştit acum şi nu o va mai atinge, îl asigură ea. Cel puţin asta cred, adăugă ea în gînd.

— Cum ai reuşit?

— Nu cred că o să-ţi placă felul în care am făcut-o, Şerbane!

— De ce nu? Ce i-ai spus?

— Cred că i-am lăsat impresia că eşti un

cuceritor fără scrupule!

— Cuum?!

Toţi trei se încruntară spre ea. Isabell se trase înapoi pe canapea. Dar nu era mirată de reacţia lor.

— Acum mă va urî şi mai tare! Exclamă Şerban, luîndu-se cu mîinile de cap.

— Şi ce mai contează? Întrebă ea. Aşa nu o va mai lovi pe Liza şi o va înţelege. Dacă tu eşti personajul negativ, ea va fi mai liberă. Sau preferai să o vezi la mănăstire, păzită şi încuiată cu şapte chei?

Se lăsă tăcerea. Irina lăsase cartea deoparte şi îşi frîngea degetele, suspinînd. Ştefan se aşeză pe sofa, în faţa fetei şi a fiului său.

— Mărturisesc că m-am lăsat purtată de sentimente, dar am decis că aşa e cel mai bine.

— Cum de te-ai gîndit la aşa ceva?

— Ideea mi-a venit de la Vlad Neagu şi de la felul lui arogant şi cuceritor de a fi. M-am gîndit că dacă Neagu crede că tu faci acelaşi lucru, atunci va fi mai uşor…

Şerban îi luă mîna şi o strînse uşor.

— Te gîndeşti mereu la ceilalţi, Isabell. Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut şi iartă-mă dacă te-am supărat…

— Nu face nimic, înţeleg. Ştiu cît de mult o iubeşti. Ştiu că ai face orice pentru ea şi de asta mi-am permis să fac ceea ce am făcut. Poate te-am pus într-o lumină proastă, dar cred că este de preferat asta decît suferinţa Lizei…

— Dar ea? Ea nu ştie că toate astea nu sînt decît o invenţie?

— Crezi că Liza va fi crezută de Neagu, doamnă Irina? Acum?

— Poate nu, fu de acord ea. Dar ce vom face? Căsătoria este imposibilă dacă el nu este de acord.

— Nu mă voi lăsa învins de el!

— Şerbane, nimeni nu se aşteaptă să o uiţi de azi pe mîine dar, cu timpul, poate…

— Tată, o iubesc!

— Ştim asta, dragul meu. Dar dacă pleci un timp, la Iaşi sau înapoi în Franţa…

— Crezi că o voi uita? Întrebă el plin de amărăciune. Mamă, tu l-ai fi putut uita pe tata? Dragostea ta pentru el, dacă ar fi

plecat?

Irina simţi lacrimile care-i umpleau ochii alunecînd pe obraji. Oftă adînc. Şerban atinsese fără să ştie o rană care încă mai sîngera în inima sa. Dragostea ei, prima, cea adevărată, nu fusese Ştefan. Fusese fratele lui, Bogdan. Din pricina ei, acesta fugise de acasă în ţări străine, numai pentru a o uita. Şi ea îl uitase pe el, dar asta îi luase ani buni şi o ajutase iubirea lui Ştefan, care mereu fusese acolo. Şerban nu avea aşa ceva. El nu avea o soţie care să-l iubească. Nu avea decît această pasiune care îi ardea sufletul.

— Ţi-ai supărat mama, Şerbane, îi atrase atenţia Ştefan. Şi nu-i ea de vină pentru necazurile tale.

— Iertare, mamă! 1

— Nu am nimic să-ţi iert, mai ales cînd ai dreptate, fiule.

Peste ei se aşternu din nou tăcerea.

— Vei merge cu mine la Iaşi mîine. Trebuie să pregătim multe lucruri pînă în martie…

— Ce lucruri?

— Irino, nu ţi-am spus încă, pentru că nu am avut timp, dar sîntem aşteptaţi la Iaşi pentru un congres care va avea loc anul ăsta, în vară, la Focşani.

— Despre lupte?

— Despre poziţia Moldovei şi Ţării Româneşti în legătură cu războiul şi cu Poarta Otomană. Se vorbeşte despre independenţă!

— Atunci trebuie să mergeţi, decise Irina. Acolo sînt multe de făcut, mai ales că Şerban vine din străinătate.

— Acest război nu are legătură cu studiile mele!

— Băiete, mamei tale îi vei vorbi cu respect. Acum urcă şi pregăteşte totul pentru plecare. Acum!

— Dar…

— Nici un dar. Nu ne întoarcem pînă la Crăciun.

— Dar, tată…

— De data asta, Şerbane, decizia stă în mîinile mele. Mergi sus şi pregăteşte-te!

Tînărul ieşi.

— Credeţi că aşa va uita?

— Nu va avea altceva de făcut. Se va ocupa de mii de lucruri, de război, de...

— De orice altceva, adăugă Isabell. Aşa cum fac mereu bărbaţii, cînd au o problemă care ţine de inimă. Plecaţi la război!

Ştefan nu se hotărî dacă tonul ei era amuzat sau sincer. Pentru a-şi da seama, o privi atent.

— Mă retrag acum, a fost o zi plină.

Înclină capul spre cei doi şi ieşi şi ea, cu Rada pe urmele sale. Cînd femeia intrase în posesia ei, cu toate că se împotrivise, se simţise incomod cu ea pe urmele sale. Dar acum devenise o parte din ea. Era mereu acolo, undeva. Aştepta, fără să se plîngă. Vorbea mereu, povestind mii de lucruri pe care le găsea ciudate şi neobişnuite, mai ales cu privire la hainele celorlalţi, şi o ajuta la toate. Isabell o plătea. Îi dădea bani pe care Rada îi strîngea, neavînd ce să cumpere prin zonă. Dar pe drum, cînd veniseră în Moldova, îl pusese pe Aziz să-i cumpere dulciuri, de care nu se putea lipsi, şi pînză de culori închise. Dar niciodată nu mergea ea să le cumpere.

— Dacă sînt răpită? Spunea, spre amuzamentul lui Isabell care, în nenumprate rînduri, încercase să-i explice că europenii erau inofensivi şi nu avea să fie răpită din mijlocul străzilor. Dar asta nu o făcea să se depărteze de ea mai mult de doi metri şi să iasă singură.

Acum urcă sus, spre camerele în care, după cum povestea Irina, stătuse şi Margot. Era o cameră nu prea mare, dar foarte frumos decorată, cu lucruri fine şi mobilă bună. Rada intră, dar ea se opri în uşă.

— Pregăteşte-mi rochia arabă, vreau să dorm, zise ea. Vin imediat!

Se grăbi spre apartamentele lui Şerban. Bătu de două ori şi aşteptă.

Uşa se deschise brusc şi Şerban, negru la faţă de supărare, apăru în dreptul ei, gata să se răstească la ea. II văzu oprindu-se brusc şi schimbîndu-şi înfăţişarea.

— Pot intra?

El se feri din calea ei. Camera, bărbătesc mobilată, cu lucruri închise la culoare în contrast cu albul pereţilor, i se potrivea. Isabell luă loc pe un scaun cu picioarele

obosite.

— Vreau ceva de la tine, îi ceru ea.

Ce?

— O scrisoare, mărturisi ea direct. O vei scrie în seara asta…

— Ce fel de scrisoare?

— Una în care vei scrie ceea ce simţi pentru Liza Neagu, în care-i vei mărturisi adevăratele tale sentimente. Această scrisoare va ajunge în mîinile ei cît de curînd!

Şerban rămase îngheţat în dreptul uşii închise.

— În mîinile ei? Murmură el, cu o voce gîtuită.

— Da. Crezi că poţi scrie aşa ceva?

— Isabell!

Şerban se aruncă la picioarele ei, sărutîndu-i mîinile ca pe ale unei sfinte.

— Niciodată nu voi putea să-ţi mulţumesc îndeajuns!

— Va fi suficient să scrii scrisoarea. Va ajunge la ea.

— Mulţumesc, şopti el.

Isabell se ridică.

— Aş putea să te întreb ceva?

— Da!

— De ce Neagu îl urăşte aşa de tare pe tata?

— Nu ştii?

— Nu. Tata nu vrea să vorbească despre asta. Mama nici atît. La Paris am întrebat-o pe doamna de Clermont.

— Şi ce ţi-a spus?

— Că a fost logodită un timp cu Bogdan pentru că asta era dorinţa tatălui ei, dar apoi a plecat şi s-a căsătorit cu ducele de Clermont, prietenul unchiului meu. Ştiu că-l iubea pe el, mama mi-a spus asta. Şi mai ştiu că, mulţumită ei, Ştefan Săndulache a fost exilat şi a părăsit ţara, dispărînd mult timp, pentru a apărea mort în Franţa.

— E adevărat, el este mort. Şi mătuşa Margot nu s-a căsătorit cu Bogdan pentru că nu-l iubea. Însă Neagu era celălalt pretendent, cel care, la plecarea unchiului tău în Franţa, după ce logodna s-a încheiat, a încercat să devină Domn. Avea avere, relaţii şi mătuşa Margot, ca fiică de Domn, era exact de ce avea el nevoie.

— Dar nu a reuşit pentru că ea a plecat. Asta ştiu şi înţeleg. Neagu este şi cred că a fost mereu foarte ambiţios. Dar de ce ne urăşte pe noi?

— Din pricina familiei tale el a fost respins prima dată ca logodnicul ei. A doua oară, ea a plecat. Dar el o voia cu orice preţ şi, din povestirile unchiului Robert, cred că era şi îndrăgostit de ea. Ştiai că a plecat după ea în Franţa?

— Nu!

— Aşa a fost. A plecat şi acolo a avut loc un duel. În acel duel, Neagu a fost învins de Robert de Clermont şi de martorul lui, Bogdan Andoni, unchiul tău. Această rană mai sîngerează şi azi!

— Ai dreptate. Ne urăşte…

— Acum înţelegi de ce tatăl tău are motive întemeiate să te trimită de aici? Dan Neagu ar face orice pentru a se răzbuna.

— După douăzeci de ani?

— O sută ar fi prea puţini pentru orgoliul rănit. Bogdan şi Robert sînt departe de el dar voi, aici, la îndemînă…

Şerban se aşeză alături de ea.

— De ce nu mi-ai spus la Paris? Te-am întrebat...

— Ai făcut-o, dar atunci nu puteam să-ţi spun. Nu era secretul meu.

— Şi acum?

— Acum sînt multe lucruri în joc. Viaţa ta, de exemplu.

— Ce mai contează viaţa mea?

— Şerban, acum trebuie să ai răbdare şi să fii mai deştept decît el, dacă o vrei cu adevărat...

— Voi face orice.

— Atunci caută-i slăbiciunile. Atrage-l într-o capcană din care nu va mai putea ieşi. Cînd îl vei avea la mîna ta, îi vei cere un preţ...

— Liza!

— Exact. El este un vulpoi bătrîn. Şi avar. Trebuie să aibă secrete. Şi acum sînt vremuri tulburi. Nu-ţi trebuie mult pentru a fi acuzat de trădare sau de orice altceva. Dar pentru asta trebuie să mergi la Iaşi, să cauţi, să asculţi. Vorbeşte cu cei cu care el are relaţii, fii atent, discret. Amabil şi poate şi niţel naiv. Fă-i să aibă încredere în tine,

dar fără să te implici prea mult sau să te compromiţi. Atunci, cînd vei găsi ceva cu care să-l ai la mînă, vei putea face ceva!

— Ceva? Rîse el. Doamne, cît de deşteaptă eşti!

— Destul cu laudele. Ai fi văzut şi tu asta dacă te-ai fi liniştit puţin şi te-ai fi gîndit. Tu-l cunoşti pe Neagu, ştii ce fel de om este. Numai să fii atent.

— Voi fi!

— Acum trebuie să plec, sînt obosită…

— Eu voi scrie scrisoarea.

— Rada va trece în seara asta după ea.

— Într-o oră. Odihneşte-te, Isabell, eşti palidă…

— Dar mă simt bine, nu te preocupa!

— Nu te obosi mult. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă îţi voi provoca vreo suferinţă!

— Mereu atent, Şerban!

— Mereu, promise el, conducînd-o spre camera sa. Îi deschise uşa apoi se retrase, făcîndu-i o plecăciune la care ea rîse, veselă.

Iad Neagu pusese ochii pe frumoasa

văduvă şi nimic nu avea să-i stea în cale. Avea să o aibă în patul lui de îndată ce va naşte. Nu-l deranja acest lucru. Copilul avea să fie dat în grija unei doici, poate araba pe care Isabell Deveraux o căra după ea şi el va avea cale liberă. Nici măcar duşmănia dintre tatăl lui şi familia Andoni nu avea să-i stea în cale. Boierul îl chemase la sfat. Numai ei doi. Vlad nu era obişnuit cu aşa ceva, tatăl lui fiind destul de secretos şi retras cînd era vorba de afacerile sale. Aşezat în faţa lui, aştepta.

— Şerban a fost şi el la Paris...

— Da, tată!

3.

— Şi?! Ce poţi să-mi spui despre el?

— Ce pot să-ţi spun? Repetă tînărul.

Aşadar era un interogatoriu, îşi spuse el.

— Şerban avea rezultate foarte bune, răspunse el. Dar asta o ştiu din auzite, pentru că el este mai mare decît mine. Studios. Dar nu frecventam aceleaşi locuri...

— Cum aşa?

— El stătea la familia Clermont, în una din

casele lor din Paris!

— Ştiam eu, exclamă tare boierul, lovind cu pumnul în masa biroului.

— Ce legătură are asta cu…

— Are toate legăturile, îi tăie el vorba.

— Poate ar trebui să-mi explici mai bine…

— Băiete, dacă Şerban a stat acasă la Clermont, şi eu asta suspectam, e limpede că asta este o răzbunare a acelui nenorocit împotriva mea. Doamna Deveraux avea dreptate…

— Cum aşa?

— A fermecat-o pe sora ta, care-i slabă de inimă la cuvinte frumoase. Numai pentru a lovi în mine!

Vlad aprobă din cap, fără să înţeleagă mare lucru.

— Nu înţelegi, văd asta pe faţa ta…

— Adevărat!

— Ştii ce ţi-am spus cînd ai plecat la Paris?

— Să studiez bine şi să nu aduc ruşine numelui nostru, rosti sincer fiul boierului.

— Atît?

— Şi să stau departe de familia Clermont,

adăugă el uşor.

— Exact. Vezi rana asta? Întrebă el, desfăcîndu-şi haina şi cămaşa. Mai jos de umăr avea o pată mică, sidefie. A fost Clermont!

— Te-ai duelat cu ducele?

— Da. Şi el a cîştigat, lucru de care nu sînt mîndru. Dar sînt realist. Era mai bun ca mine, poate este şi astăzi. Dar acum duelurile sînt de domeniul trecutului, atunci eram tineri şi fără minte. Acum luptăm altfel.

— De ce te-ai duelat cu el?

— Nu bănuieşti?

— O oarecare domniţă pe care ai pierdut-o, tată? Întrebă maliţios tînărul.

— Nu fi obraznic, nu am pierdut-o. A plecat din vina lui Clermont. Azi e soţia lui.

— Ştiu. Am văzut ochii care te-au înnebunit acum douăzeci de ani şi mărturisesc că aş fi făcut acelaşi lucru. Frumuseţe ca a ei mai rar vezi…

— Adevărat!

Dan închise ochii, amintindu-şi rîsul ei plin de viaţă şi ochii mari şi verzi. Fiul lui văzuse

şi el acei ochi, dar găsise o pereche. Văduva de la Andoni era la fel, putea trezi pasiuni arzătoare, aşa cum păţise el. Mai ales că acum îşi amintea unde o văzuse. Dar secretul ăsta avea să-l ajute mult şi nu era momentul să-l divulge.

— Acum Şerban Andoni se foloseşte de farmecul lui pentru a o prosti pe Liza. Femeiele…

— Slabe, nu?

— Asta aşa e.

— Dar Şerban a plecat la Iaşi!

Dan Neagu îşi închise haina la loc.

— Aşa este, dar ceva pune el la cale. A cedat prea uşor.

— Sînt de acord cu tine, tată. Dar a trecut mai bine de o lună de cînd el a cerut mîna Lizei. Acum trebuie să aşteptăm ca ei să facă o mişcare. Vom vedea…

— Vom vedea, dar eu voi pleca la Iaşi imediat după Crăciun. Voi sta acolo un timp şi te las pe tine stăpîn peste casă. Vreau să nu o scapi din ochi pe Liza.

— Voi avea grijă. Dar trebuie să te previn, tată, că am de gînd să fac mîine o vizită la

familia Andoni!

— Pentru ce, Dumnezeule?

— Pentru a o vedea pe doamna Deveraux. Aş invita-o la noi, dar doamna nu poate călători din pricina copilului. Aşa că voi merge eu!

— Îţi strălucesc ochii după văduvă, nu?

— E rău să-mi placă o femeie frumoasă şi inteligentă?

— Nu am nimic împotrivă, dar să nu-ţi treacă prin cap că o vei lua de soţie, Vlad. Înţeles?

— Da, domnule. Nu o voi lua de soţie.

Neagu îşi bătu fiul pe umăr şi plecă, vesel. Tot el conducea jocul.

Vlad privi în urma lui. Apoi zîmbi.

— Voi face ce doresc, tată. Pentru că eu am toate cărţile acum. Toate.

A doua zi, după amiază, Vlad bătu la uşa lui Ştefan Andoni. În casă nu era nici un bărbat, aceştia fiind la Iaşi, cu treburi multe, după cum îi spuse jupîniţa Irina, invitîndu-l la masă.

— Nu te aşteptam Vlad, zise Irina. Dar îmi face plăcere că ne vizitezi.

— Tata este la Iaşi, explică el, conducînd-o spre camera alăturată, pentru a lua masa. Şi eu sînt de părere că trebuie să păstrăm o relaţie bună, doar sîntem vecini…

— Şi eu cred la fel. Mai mult decît atît, am fi putut fi şi rude…

— Şi aici sînt de acord, zise el. Doamnă Irina, eu nu am nimic împotriva lui Şerban ca soţ pentru Liza, dar decizia aparţine tatei.

— Ştiu, Vlad, ştiu.

— Bună ziua, Ana!

— Vlad!

O copilă bălaie şi subţirică le ieşi înainte. Sempăna la chip cu mama ei şi la înălţime, dar avea ochii lui Ştefan Andoni şi părul lui. Îi zîmbi larg lui Vlad şi se feri, pentru a-i lăsa să treacă.

— Aţi venit în vizită, domnule Neagu? Întrebă Isabell, coborînd greu scările.

— Pentru a le saluta pe doamnele cele mai frumoase din Moldova. Doamnă!

Îşi aplecă spatele şi o privi de jos, cuceritor. Cînd ea ajunse jos, îi luă mîna pentru a depune un sărut cast pe degetele

sale.

— Vlad abia a sosit şi l-am poftit la masă. Isabell, te simţi bine?

— Da, răspunse ea, cu un zîmbet.

Şi o minciună. Dacă ar fi ştiut că Vlad Neagu era acolo, nu ar fi coborît în veci. Dar acum era prea tîrziu să mai dea înapoi. Se lăsă condusă la masă şi luă loc în faţa lui Vlad, alături de Ana. Irina făcu semn să fie aduse mîncărurile.

— Nu vă temeţi că tatăl vostru ar avea ceva de obiectat dacă ar şti că aţi venit aici?

— Dumnezeule, nu! Răspunse el. Tata ştie unde sînt, chiar dacă nu este acasă. Şi aş fi venit chiar dacă mi-ar fi cerut să stau departe.

— Cum aşa? Se interesă Irina.

— Nu puteam să nu vin să vă salut înainte de Crăciun. Şi să vă aduc urările noastre de bine.

— Vă mulţumim, răspunse Ana. Îi vei spune familiei tale că le transmitem urări de bine?

— Desigur, Ana, zise el, fără să o scape din priviri pe Isabell, care abia se atingea

de mîncare. Sînteţi palidă, doamnă Deveraux!

— Sarcina este de vină, explică repede Irina. Bărbaţii nu au de unde să ştie astfel de lucruri…

— Aici aveţi dreptate. Trebuie să vă fie foarte greu, în starea asta, departe de casă şi de cei pe care-i iubiţi…

— Este greu, rosti încet Isabell, fără să-l privească, făcîndu-şi de lucru cu mîncarea din farfurie.

— Liza cum se mai simte? Întrebă Ana.

— Este sănătoasă, dar niţel tristă. Lucru de înţeles…

— Aşa este, fu de acord Irina.

— Este tristă pentru că voi nu o lăsaţi să se căsătorească cu băiatul pe care-l iubeşte, zise Ana.

— Ano!

Vlad o abandonă pentru cîteva clipe pe Isabell pentru a privi spre Ana. Aceasta îl privi urît.

— Ana are dreptate, doamnă Irina. Dar ce pot face eu, Ano?

— Ai putea să-l convingi pe boierul Neagu

că fratele meu este o partidă potrivită, răspunse ea foarte elegant şi matur pentru cei şaptesprezece ani pe care-i avea.

— Am încercat, mărturisi el afectat. Nimic nu înduplecă inima tatălui meu…

Isabell ridică privirea, pentru a căuta urme ale adevărului pe chipul său. Mai nimic nu era acolo.

— Ştiţi că v-am spus că mi se părea că v-am văzut undeva?

— Da… şopti Isabell neliniştită, cu o privire spre Irina, care închise ochii, înfricoşată.

— Mi-am adus aminte cu cine eraţi şi unde. La un bal la Paris, cu fiul ducelui de Clermont. Şi cu sora lui, domnişoara Mărie de Clermont. Şi Şerban era acolo. Am dreptate?

— Nu, vă înşelaţi!

— Aşa să fie? Poate. Cred că va trebui să-i spun tatei despre acest lucru…

— De ce?

— Pentru că el este interesat de tot ce se întîmplă cu familia Clermont. Ştiţi că au avut o confruntare, cu mult timp în urmă?

Au rămas multe răni neînchise de atunci.

— Sînt sigură de asta!

— Aşa că atunci cînd va auzi că sînteţi prietenă apropiată cu ei…

Isabell aruncă furculiţa în farfurie şi împinse scaunul înapoi.

— Veniţi cu mine, domnule!

— Mă scuzaţi!

O ajunse din urmă într-un mic salon, din apropiere. Isabell închise uşa şi rămaseră singuri.

— De ce nu i-aţi spus pînă acum?

— Nu am avut timp!

— Oare?

Isabell îl privea cu ochii strînşi. El se apropie de ea.

— Ştiu să păstrez secretele unei doamne…

— Chiar de familia voastră?

— Dacă este necesar… murmură el, aproape de urechea fetei.

— Chiar dacă asta ar putea aduce necazuri familiei voastre?

— Nu ai aduce necazuri, doamna mea, zise el. Eşti prea frumoasă şi dacă tata ar şti că eşti prietenă cu duşmanii lui, atunci nu

aş mai putea să te văd. Dar dacă mă refuzi...

— Da?!

— Atunci nu aş mai avea nici un motiv pentru care să tac. Şi Şerban ar fi distrus. Tata ar trimite-o la mănăstire mîine pe Liza!

— Crezi? Va crede vorbele tale?

— Va crede, ar crede orice dacă este vorba despre Clermont. Acum...

Trecu din spatele ei în faţă. Mîna lui îi atinse burta. Ochii lui o cercetau. Isabell rămase nemişcată. Mîna lui urcă mai sus şi îi atinse sînii prin materialul gros al rochiei. Respiraţia i se schimbase. Uşor, ea se ridică spre el. Nu era cu mult mai înalt. Şi buzele ei le căutară pe ale lui. Nebun, disperat, o strînse în braţele lui. Se topea la picioarele ei în timp ce ea îl săruta profund, dornic. Se retrase şi gemu uşor, lăsînd capul pe umărul lui, în timp ce buzele îi şterseră gîtul, în treacăt.

Vlad nu mai vedea bine. Încetase să mai respire. Şi picioarele îi erau moi. Visele sale se împlineau. Sîngele îi lovea venele, aproape dureros. O dorea cu disperare, ca un nebun. Dacă nu ar fi aşteptat un copil!

— Asta vreţi de la mine?

— Da!

— Veţi fi aliatul meu? Mă veţi ajuta?

— Cu orice vreţi!

— Atunci după ce voi naşte… şopti ea, muşcîndu-l uşor de gît.

— Voi aştepta. Orice doriţi.

— Nu mai e mult. În februarie…

— Două luni, murmură el, ridicîndu-i chipul spre el, dornic de alte sărutări.

— Ne aşteaptă, Vlad!

Numele lui pe buzele ei părea să sune diferit de tot ce auzise el pînă acum. Ciudat, îl făcea să ardă numai cu o şoaptă. O sărută apăsat, scurt, dar plin de pasiune, şi îi deschise uşa. Îşi aranjă haina şi respiră adînc.

— Ne-am întors, zise Isabell cu un zîmbet larg.

Vlad o ajută să se aşeze. Apoi luă loc la masă.

— Despre ce discutam? Ah, despre Liza.

Bruarie veni peste Isabell. O parte din ea aştepta cu nerăbdare ceastă clipă. Altă parte se temea. Şi făcea planuri. După

naştere, Vlad va veni la ea. Şi ultimul lucru pe care-l dorea era să devină amanta acelui nenorocit. Chiar dacă era un bărbat atrăgător, îi era antipatic şi respingător. Dar în ultimile luni nu o chinuise cu prezenţa lui. Ninsese mult şi drumurile erau practic închise aşa că, din cînd în cînd primea cîte un mic dar, la care ea abia dacă se uita, şi cîte o scrisoare. Versuri. Scrisori de dragoste. Lucruri de care s-ar fi lipsit cu plăcere. Dar le ignora. Cu cît sarcina înainta, îi era tot mai greu să umble şi asta o omora cu zile. Ar fi vrut să fie în putere, să poată ieşi afară, să călărească sau să alerge. Dar nu reuşea mai nimic. Devora în schimb cărţile din biblioteca lui Şerban, ascunsă într-un fotoliu larg, la căldură.

Şi privea cum ninge. Val după val, straturile de zăpadă o izolau în Moldova. Cu ochii minţii vedea valurile înspumate ale Mediteranei şi ura ei faţă de Ared şi de Nicky creştea. Din vina lor era departe de dragostea ei, marea, şi ce cei dragi ei.

Voia să ştie că ei suferă. Că se gîndesc mereu la ea, că nu pot dormi noaptea, că o

caută. Şi Ared… Oare plecase acasă? Oare uitase de soţia lui? Un fior rece o străbătu. Era pentru prima dată cînd gîndea aşa.

— Soţia lui! Exclamă ea. Soţia. Dumnezeule!

Îi era frică de acest termen. Şi era fals. Nu erau căsătoriţi. Nu erau împreună. Nu o iubea şi ea îl ura pe el. Oftînd, lăsă capul pe spate.

— Stăpînă, stăpînă…

— Ce e? De ce strigi aşa?

Rada intră val vîrtej în casă şi se împiedică. Căzu jos, dar sări la timp în picioare.

— Boierul s-a întors, zise ea.

— Ştefan e aici?

— Da, dar nu e singur. Oh, ce bucuroasă vei fi…

— Ce tot spui acolo? Ajută-mă să mă ridic…

Cu greu ajunse pe picioarelel ei. Rada îi puse pe umăr şalul gros, să îi ţină de cald, şi surîse larg.

— Vino, stăpînă!

— Drace, mă omori cu graba asta!

Ieşi şi se opri brusc. În holul larg de la intrare, inconfundabil, îmbrăcat complet în alb, stătea Mihai Avram. O privea zîmbind, ca şi cum ar fi fost plecat pentru o zi. Isabell rămase fără suflare. Şi ochii i se umplură de lacrimi. Mihai trecu pe lîngă Ştefan şi Irina, uimiţi, şi se opri în faţa ei.

— Mihai!

Se aruncă în braţele lui.

— Vrăjitoare ce eşti, ai fugit de acasă? Rîse el, strîngînd-o la piept.

— La, la!

Araba îi surprinse pe membrii familiei Andoni. Mihai îi ridică chipul cu două degete şi privi ochii negri.

— Nu?

— Nu, repetă ea. Mi-a fost dor de tine…

— Aşa să fie?

— Da. Nu credeam că voi spune asta vreodată, dar mi-a fost dor. Ce cauţi aici?

— Am treburi în Moldova şi cînd am auzit despre o doamnă care venea din Franţa şi se numea Isabell Deveraux…

— Ai ghicit că eram eu!

— Ce era de ghicit?

— Putea fi o impostoare! Sugeră ea, luîndu-l de braţ, de parcă ar fi fost fratele ei.

— Cine ar îndrăzni să-i răpească identitatea unei femei ca tine? Ai fugit de ei, nu? Cu un copil pe drum?

— Da!

— Şi soţul tău?

Isabell se opri locului şi îşi trase mîna dintr-a lui.

— Pentru asta nu te-am iertat, domnule Avram, zise ea cu duritate, dar tot în arabă. M-ai minţit…

— Era secretul lui Ared, nu al meu. Nu aş fi putut. Mă vei ierta?

Ea deschise gura gata să-l atace, dar o săgeată dureroasă o străbătu prin tot corpul. Se agăţă de mîna lui, cu disperare. Deschise gura să scoată un strigăt, dar nu reuşi decît să geamă dureros. Se îndoi de durere.

— Copilul! Exclamă Irina, alergînd spre ea.

— E timpul? Întrebă Mihai, susţinînd-o.

— Da, gemu Isabell, ridicînd capul.

Durerea trecuse aşa cum venise, dar mai păstra amintirea ei. Cred că a început...

— A fost nevoie de mine, nu? Întrebă Mihai, susţinînd-o. S-ar zice că m-a aşteptat. Poţi merge?

— Da, dacă mă ajuţi!

— Sigur. Te-aş lua în braţe, dar mă tem că voi aluneca pe scări cu tine.

— Chem moaşa! Strigă Ştefan, alergînd spre uşă.

— Eu chem femeile, zise Irina cu calm. Nu te nelinişti, totul va fi bine. Isabell o privi speriată, dar dădu din cap. Încet, cu Rada pe urmele sale, începu să urce.

— Eu am zis, stăpînă, că vei naşte din clipă în clipă!

— Şi aşa a fost, constată Mihai, care încerca să-şi înlăture frica prin conversaţie. Rada, nu?

— Da, stăpîne.

— Ştii ce trebuie să faci? Întrebă el şi fu întîmpinat de o privire nedumerită a sclavei.

— Stăpîna nu e prima femeie care aduce pe lume un copil, stăpîne!

— Puţin îmi pasă! Strigă Isabell, care era

străbătută de noi valuri de durere. Se aşeză pe pat, respirînd greu.

— Eu aştept jos!

— Mihai…

— Da?!

— Dacă eu… ai grijă de copil, da? Du-l acasă, la tata. Te rog!

El se întoarse şi o sărută pe frunte, realizînd că era speriată.

— Îl vei duce tu singură, dar îţi promit că voi avea grijă de el. Sînt jos! Şopti el, depunînd încă un sărut pe fruntea ei.

Practic alergă din cameră. Jos dădu peste Ştefan, care deja ataca o sticlă de vin. Fără să-l întrebe, îi turnă în pahar şi i-l întinse.

— Crezi că va dura mult?

— Nu ai copii, nu?

— Nu!

— Va dura destul. Cînd s-a născut Ana, Irina a suferit aproape toată noaptea. Ia loc!

Mihai îşi dădu drumul de sus.

— Cum se face că o cunoşti?

— Ştefane, este o poveste încîlcită şi lungă…

— Eu nu plec nicăieri, numai dacă nu ai

încredere în mine…

— Am încredere, ştii bine. Dar dacă ea nu v-a spus nimic, este pentru că aşa doreşte. Nu pot să trec peste dorinţele sale, mai ales că am o datorie faţă de ea…

— Cum aşa?

— I-am ascuns unele lucruri, în trecut.

— Am auzit-o vorbind araba.

— O vorbeşte, aşa e.

— Aşadar, te-ai întîlnit cu ea într-o ţară arabă!

— În Alger, acolo unde am o casă, după cum bine ştii. Eşti un om foarte curios, Ştefan Andoni!

— Nu neg asta!

— Asta pot să-ţi spun, ea era acolo, acolo am cunoscut-o. Şi aş vrea să sper că mă consideră un prieten.

Ştefan sorbi din paharul lui cu vin. Înţelese că mai departe Mihai nu va merge. Aşa că tăcu, terminînd acolo discuţia despre trecut. Orele începură să se scurgă greu, interminabile. Cei doi mîncară cîte ceva de pe o tavă adusă de la bucătărie. Din cînd în cînd priveau din uşă spre scări, dar nici

unul dintre ei nu urca. Servitoarele alergau pe scara de la bucătărie cu apă caldă şi cu pînză curată. Moaşa nu ieşise din cameră, şi nici Irina. Spre seară, Irina, obosită, coborî scările.

— De cînd staţi aici, domnilor? Întrebă ea, din uşă, privindu-i pe cei doi bărbaţi care se întreţineau cu vin şi mîncare, discutînd politică.

— Deci? Sări Mihai.

— Doi gemeni! Zise ea, cu un zîmbet larg. O fetiţă minunată şi un băiat cu părul negru.

— Şi ea?

— Isabell e obosită şi doarme acum. Dar se simte bine. Ţi-a fost dată o cameră, domnule Avram?

— Este destul timp. Aş putea să o văd?

— De dimineaţă, mai bine, sugeră Irina. Trimit slugile să pregătească o cameră pentru domnia ta imediat.

— Irino, eşti frîntă de oboseală, merg eu, zise Ştefan, binevoitor. Mîine avem de sărbătorit…

— Văd că deja aţi început!

— Oh, eram nerăbdători să ştim dacă totul a mers bine. Şi aşa a fost!

Zîmbind, Irina se îndreptă spre scări. Copiii, care nu aveau decît o oră, o făceau să zîmbească mereu. Şi în curînd, ea însăşi va fi bunică. Cu acest gînd, adormi într-o clipă.

5.

Mihai avea mii de treburi la Iaşi, dar nu reuşi să se rupă de la familia Andoni mai mult de două zile. Prefera să stea alături de Isabell şi de cei doi copii frumoşi pe care îi avea. Nici trei săptămîni mai tîrziu chipul fetei nu încetase să zîmbească. Şi o făcea larg, de parcă nimic altceva nu mai conta. Vizitele pe care le primea nu o oboseau. Cadourile pe care le primise o încîntau.

— Vei sta aici pînă vor fi mari?

— Poftim?

Distrată, fata ridică privirea de la copiii care dormeau ca doi îngeraşi pe patul ei spre Mihai, aşezat lîngă fereastră, într-un fotoliu.

— Cît ai de gînd să stai?

— Aici? Nu ştiu.

— Dar de ce ai plecat din Franţa?

— Mihai…

— Vreau să-mi spui, insistă el. Nu voi vorbi cu nimeni, nu voi spune nimic, dar nu plec de aici fără adevăr.

— De ce? Nu va schimba nimic.

— Să spunem că pentru liniştea mea sufletească vreau să ştiu care este adevărul. De ce ai plecat, aşa, însărcinată cu copiii lui Ared…

— Am spus că sînt ai lui? Întrebă ea, cu un zîmbet încîntător.

— Eşti soţia lui. Sau nu?

— Sînt printr-o minciună la care tu ai luat parte. M-aţi înşelat amîndoi şi m-aţi drogat pentru a semna acte pe care nu le-aş fi semnat niciodată.

— Oricum ar fi, insistă Mihai, fără a se lăsa atras într-o capcană în care el ar fi putut sfîrşi prin a cere scuze şi a încheia discuţia, vreau să ştiu ce s-a întîmplat după ce am plecat din Alger spre Istambul.

— Dumnezeule, nu mă vei lăsa în pace, nu?

— Slabe şanse!

— Tata a murit în Franţa, Mihai.

— Corsarul Santos a murit?

Ochii ei se plecară, încă cu durere.

— Îmi pare rău! Şopti el. Cum s-a întîmplat?

— A fost ucis într-un bordel, de un bărbat necunoscut, zise ea şi rămaseră în tăcere.

Ea se ridică dintre copii şi se aşeză pe fotoliul de lîngă Mihai.

— Numai mătuşa Margot şi Ahmed ştiu că am plecat la Genova, dar nimic mai departe. Atît. Şi nici unul nu va spune nimic. Ca să-ţi spun drept, am fugit din Marsilia, sufocată de pretenţiile celor doi nepoţi ai tăi.

— Ai fugit?

— Cu o corabie a lui Ahmed pînă la Genova, apoi am plecat spre Moldova cu o trăsură pe care am cumpărat-o de acolo. I-am luat cu mine pe Aziz şi pe Rada şi banii lui Ahmed. Şi am plecat la drum, departe de ei.

— Generos Ahmed, nu?

— A făcut-o pentru a mă ajuta şi pentru a-i opri să se omoare între ei. A fost stabilit un

duel…

— Şi?

— Între Ared şi Nicky.

— De ce?

— Pentru că după ce am plecat de la Alger, m-am logodit cu Nicky. Ared a ajuns în ziua nunţii, fluturînd acel mizerabil act de căsătorie de care eu nu ştiam nimic.

— Te-ai căsătorit cu fratele soţului tău? Rîse Mihai.

— Nu-i de rîs!

— Dacă spui tu… pe Allah, Ared trebuie să fi fost negru de supărare…

— Ce mai contează acum?

— Era?

— Da. A oprit nunta şi au început să se certe. S-a ajuns la duel, apoi tata a murit şi eu am plecat. Aş face-o din nou, ştiind ce ticăloşi egoişti sînt.

— Ai dreptate. Şi copiii?

— Sînt ai mei.

— Socotind, e limpede că sînt ai lui Ared.

— Nimeni nu ştie despre copii…

Ochii lui Mihai, involuntar, se deschiseră şi mai mult.

— Nimeni?! Ai minţit într-o problemă aşa de importantă?

— Aş face-o din nou. Ared m-a înşelat.

— Aşa că-i plăteşti o poliţă? Întrebă uluit Mihai.

— Da!

— Isabell, este vorba de copii. Nu de tine. De ei şi de tatăl lor. Vrei să-i ascunzi veşnic acest lucru?

— Dacă se poate, da. Refuz să fiu una din femeile lui din harem. Spune-mi, Mihai, care este soarta mea ca femeie într-o lume arabă? Viaţa întreagă într-un harem? Desigur, îmi va lăsa fiica să o cresc, şi băiatul un timp. Apoi îl va lua, pentru că băieţii nu stau în harem, şi atunci l-aş vedea cînd şi cînd. Şi fata mea? Îi va găsi un soţ care o va închide într-un alt harem? Mai bine mor decît să văd asta!

— Ai dreptate, asta e viaţa într-un harem!

— Exact. Şi eu? Voi privi marea de la fereastra haremului, văzînd corăbiile cum vin şi pleacă, fără să pot ieşi? Aşteptînd pînă Ared va avea poftă să vină în patul meu? Sau poate o va alege pe Yasmine sau pe

Nazira. Cine ştie? Depinde ce doreşte el, nu?

Furioasă, lovi cu pumnul braţul fotoliului.

— Isabell, iartă-mă…

164

— Tu nu înţelegi…

— Înţeleg. Ştiu că un copil francez, european, are mai multă libertate, şi o femeie la fel.

— Înţelegi, şopti ea, luîndu-i mîna care se aşezase peste a sa.

— Nimeni nu ştie că ai plecat aşteptînd un copil?

— Tata ştia. Şi Mărie şi Nicky.

— Nu-i va spune lui Ared?

— Nu atîta timp cît relaţiile dintre ei sînt aşa cum sînt!

Mihai îi mîngîie obrazul frumos. Nu putea să nu admire acest curaj şi această putere.

— Dar aici te ofileşti, frumosul meu trandafir!

— Nu am ce face…

— Oh, Isabell, nu ai ce face? Ce-mi aud urechile? Să fie asta vestita fiică a corsarului Santos? Cea care a înfruntat

mările? Care m-a pus la pămînt ca nici o altă femeie?

Rîsul înflori în colţul gurii ei. Ochii prinseră a străluci ca zăpada îngheţată de afară.

— Vino cu mine, trandafirul meu sălbatic! La Istambul…

— Istambul?

— Nu e Parisul, dar e plin de culoare, de arome. De viaţă. Şi vine vara!

— Şi?

— Vara va aduce schimbări în viaţa ta. Vei fi alături de mine, acolo. Te voi apăra…

— Un alt harem?

— Crezi că ţi-aş face aşa ceva? Casa mea este una europeană, ocupată de mine şi de mama mea, împreună cu fiica mea adoptivă, Amina. Nu vei regreta…

— Nu?

— Jur. Te voi trata aşa cum vei dori. Vei fi regina casei…

— Şi mama ta?

— Mama va fi plecată mult timp. Petrece timpul la mănăstiri, rugîndu-se pentru odihna sufletului tatei şi pentru sufletul meu

păcătos şi negru.

Isabell îl privi ţintă.

— Să plec?

— De ce nu? Eşti prizonieră în casa asta?

— Sînt un oaspete, nimic mai mult.

— Atunci vino.

— Şi Şerban?

— Şerban ţine la tine şi vrea să te vadă fericită.

Fata se ridică. Făcu cîţiva paşi, gînditoare.

— Aş putea să vin, dar vreau să fac ceva întîi…

— Ce?

— Ştii cine este vecinul lui Ştefan Andoni? Boierul Dan Neagu.

— Nu-i el cel care a plecat după Margot şi s-a întors umilit înapoi?

— Exact. Şi acum se răzbună pe Şerban, nelăsîndu-l să se căsătorească cu fiica lui, pe care el o iubeşti cu disperare. Pentru a-l salva de la cine ştie ce faptă necugetată, Ştefan l-a trimis la Iaşi.

— L-am întîlnit acolo!

— Boier Neagu are un fiu…

— Ştiu, Vlad. Am auzit… sînt un om

informat…

— Atunci, ca un om informat ce eşti, ce spui că acest puşti vrea să între în patul meu, cu un şantaj?

— Cum aşa?

— Vlad Neagu s-a întors din Franţa, de la studii, blestemată fie ora în care a făcut-o. Acolo, la cine ştie ce blestemat de bal m-a văzut cu Nicky şi Mărie. Era şi Şerban. Adevărul e că am fost la atîtea, încît memoria nu mă mai ajută acum să-mi dau seama care era. Nu că ar avea cine ştie ce importanţă…

— Şi cu asta…

— Ameninţă să-i spună lui Neagu adevărul şi aşa el şi-ar da seama că sînt o prietenă apropiată a familiei de Clermont, pe care el îi urăşte. Şi căsătoria lui Şerban cu Liza ar fi imposibilă…

— Cum aşa?

— Ameninţă să o trimită la mănăstire!

— Acolo ameninţa şi tata că o va duce pe Margot, îşi aminti Mihai. A dat greş…

— Liza nu-i Margot, Mihai. O poate duce la mănăstire, o poate căsători cu cine ştie ce

moşneag. Nu-l pot lăsa aşa pe Şerban şi să plec...

— E vina ta că el s-a îndrăgotit tocmai de fiica duşmanului?

— M-am amestecat deja, ce mai pot face?

— Şi băiatul ăsta...

— Mi-a scrie ieri. Vrea să mă vadă. De ce crezi?

— De cînd durează situaţia asta? Se interesă el.

— Dinainte de Crăciun!

Mihai clătină din cap.

— Ar putea fugi...

— Nu cred că ar fi fericiţi pe fugă, departe de familie.

— Sau Neagu ar putea fi şantajat!

166

— Şerban se ocupă de asta, dar nu a găsit nimic care să poată fi folosit. Ce facem?

— Te-ai gîndit că Vlad ar putea fi răspunsul?

— Cum aşa?

— Neagu are mulţi copii?

— Doi. Pe Liza şi Vlad.

— Atunci aici e soluţie. Vlad este

moştenitorul lui. Ce ar face pentru a-i salva viaţa?

— Dumnezeule, spui ce cred eu că spui?

— De ce nu? Îl răpeşti, pui la cale nunta, se căsătoresc şi-i dai drumul. Simplu.

Isabell se aşeză pe marginea patului, gînditoare.

— Ştefan nu va accepta niciodată!

— Atunci nu-i spui. Şerban va accepta dacă o iubeşte, nu?

— El, da.

Mihai se apropie şi el de pat.

— Îmi place că gîndeşti aşa, simplu şi complicat totodată. Mihai, tu eşti la fel ca mine…

— Îmi pare bine să aud asta, şopti el cu un zîmbet înfumurat, care îl făcea atrăgător şi sofisticat.

— Ia copiii cu tine, du-i la Istambul!

— Ce?

— Dacă sînt aici, ar putea fi în primejdie. Îi duci cu tine, o iei pe Rada, ea va avea grijă de ei. Pe Aziz îl ţin cu mine şi vă ajung din urmă.

— Isabell, nu ai mai fost pe aici…

— Margot s-a descurcat înaintea mea, nu? Şi tu vei trece înainte. Lasă vorbă la hanuri, că voi veni. Plăteşte, îţi dau eu bani…

— Lasă asta. Şi dacă nu reuşeşti?

— Atunci las totul baltă şi plec după tine. Mihai, e un plan bun…

— Nu atît de bun, din moment ce viaţa ta este în primejdie.

— Nu sînt în primejdie. Ştiu să mă păzesc. Acum, plecarea ta cu copiii trebuie să fie un secret. Altfel, ar ridica suspiciuni…

— Ce nu fac eu pentru tine? Întrebă el, oftînd.

Peste trei ore, Mihai pleca la drum. Nu departe, numai pînă la Iaşi, la un oarecare tînăr, pentru a-i aduce la cunoştinţă un plan de taină. Şi mîna lui Isabell luă o pană pentru a scrie un mesaj, care, spera ea, îi va merge la inimă lui Vlad Neagu.

Şi avea dreptate. Răspunsul sosi imediat, într-un plin sigilat cu ceară roşie. Cuvintele lui înflăcărate o făcură să se strîmbe. Apoi aruncă hîrtie în sobă. O privi cum arde şi se răsturnă în pat, întinzîndu-se ca o pisică. Prin uşa deschisă o vedea pe Rada,

fredonînd un cîntec în arabă, care suna puţin fals. Nici asta nu o deranja. Deja se vedea la Istambul, cunoscînd oameni noi.

Dar pînă la Istambul, primi cu plăcere vestea că Şerban tocmai ajunsese. Se vedea treaba că plecase în goana calului de la Iaşi şi nu stătuse o clipă. Paşii lui pe hol o făcură să se ridice din fotoliu. Lăsă baltă cartea pe care o citea.

— Radă, du-te dincolo şi vezi de copii!

Nu apucă bine femeia să plece şi să închidă uşa că Şerban bătu.

— Intră!

— Am venit cît de repede am putut, Isabell. Dumnezeule, cînd am auzit…

— Stai jos şi bea un ceai. Nu-i fierbinte dar e numai bun. Afară e frig!

— Zapada s-a dus şi se înmoaie şi frigul.

Bău ceaiul de-o duşcă. Apoi lăsă cana jos.

— Spune-mi că se poate face!

— Eşti de acord?

— Da!

— Atunci ce pot să-ţi mai spun? Mergi la preot, cere să pregătească totul pentru poimîine, la ora amiezii…

— Şi tu?

— Unde-i Mihai?

— Jos. A venit cu mine. În urma noastră vin şase oameni de-ai lui. Vor trage la han…

— Perfect!

Şerban îşi permise să respire.

— Liza va…

— Nu-i vom spune nimic. Şerban, tot ce voi face eu, tu nu vei şti.

— Dar…

— Nici un dar. Vreau să pregăteşti totul cu preotul. Nimeni altul nu va şti.

— Şi actele?

— Neagu şi punga lui plină vor rezolva asta, zise ea, care ştia ce se putea face cu punga plină. Mergi la preot, pregăteşti totul şi cere-i să păstreze taina…

— O va păstra, ţine mult la mine şi ştie de dragostea mea, de la spovedanie. Nu-i voi cere decît să fie acolo poimîine, pregătit.

— Foarte bine.

— Isabell, dar mîine?

Isabell se ridică. Deschise uşa şi privi pe hol. Nu era nimeni. Apoi o închise.

— Nu mai pleci nicăieri. Stai acasă mîine

toată ziua. Cheamă-l pe Radu Lupaşcu la tine. Să stea aici cu tine toată ziua. Mihai va fi şi el aici, şi Ştefan.

— Şi tu?

— Nu pune atîtea întrebări…

— Isabell, nu ştiu dacă facem bine, mai ales că tu nu vrei să-mi spui ce se întîmplă… cum l-ai putea convinge pe Neagu să…

— Am găsit un secret, unul dureros pentru el. Mihai Avram mi l-a spus. Va face ce vreau eu, dar te vreau pe tine aici…

— Şi de ce nu pot şti care-i secretul?

— Pentru că am jurat lui Mihai, jurămînt pe care nu-l voi încălca. Urechile lui Dan Neagu vor auzi acest secret şi nimeni altul. Va veni aici şi va fi de acord cu nunta ta. A doua zi te vei căsători, la amiază…

— Şi el nu va fi suspicios, nu va crede că eu ştiu secretul?

— Ce-ţi pasă ţie de el? Vei fi soţul Lizei. Nu asta vrei?

El se ridică în picioare şi începu să umble prin cameră.

— Ştiu că tu şi Nicky, cu Mărie, la Paris, făceaţi tot ce vă tăia capul, că lumea era la

picioarele voastre. Ştiu că te furişai noaptea prin Paris, îmbrăcată în bărbat, cu barbă, perucă şi arme. Dar, Isabell, aici e viaţa mea!

— Şerbane, crezi că aş risca? Vreau să te văd fericit…

— Dar Neagu nu te va suspecta pe tine?

Ea îl luă de mînă.

— Eu voi pleca.

— Unde?

— Plec la Istambul.

Îi zîmbi, îmbrăţişîndu-l.

— Îţi mulţumesc pentru că ai fost aşa un bun prieten pentru mine, Şerbane. Acum, fugi şi caută preotul…

— Da, mă duc, răspunse el, ameţit.

Ieşi val-vîrtej pe uşă şi din fugă îşi salută tatăl.

6.

Cînd Vlad Neagu puse piciorul în cabana de vînătoare a tatălui său, crezu că ajunsese în altă lume. Era cald în încăperea largă de jos. Focul ardea bine în sobă şi o masă era acoperită cu o catifea roşie. Pe ea era o tavă

cu mîncare caldă, care răspîndea mirosuri dumnezeieşti, o sticlă de vin roşu şi două cupe de metal. Şi o femeie. Isabell ridică capul cînd el intră. Purta haine bărbăteşti.

Surprins, înaintă. Îşi scoase haina şi căciula. Privi înjur. În aer plutea şi nu miros pe care nu-l recunoştea.

— Doamnă!

— Vlad Neagu!

Isabell se ridică şi inima lui Vlad se izbi dureros de coaste, încercînd să bată mai repede. Nu mai văzuse pînă atunci o femeie care să poarte pantaloni strînşi pe picior, negri, cămaşă albă cu dantelă şi broderii şi să arate aşa. Simţi gura uscîndu-i-se. Se apropie de ea şi fata îi întinse o cupă. Bău cu sete, fără să o scape din priviri.

— Nu credeam că voi fi primit aşa…

— Nu?

— Nu, şopti el. M-am temut că ar fi numai o farsă..

— Te-am minţit eu vreodată, domnule?

— Nu…

O trase în braţele lui, dar fata alunecă ca un peşte. El scoase un geamăt şi se întinse

după ea.

— Eşti aşteptat acasă?

— Nu în seara asta!

— Atunci, pentru ce atîta grabă? Întrebă ea, ridicînd o prăjitură pe care i-o întinse. Vreau să nu ne grăbim… am aşteptat atîta, gemu ea, cu prefăcută durere. Stai jos…

Greu, Vlad alunecă pe un scaun.

— Vin?

— Da, mulţumesc, răspunse el, urmărindu-i mişcările cu patimă.

— Nimeni nu ştie unde sîntem…

— Nu. Nici nu s-ar putea, pentru că nici eu nu am ştiut, dacă nu ar fi fost arabul de afară, care m-a adus aici. Unde-i?

— Aziz a plecat acasă. El e omul meu de încredere, zise ea. Face numai ce-i spun eu şi nimic mai mult.

Se aplecă spre el, dîndu-i altă prăjitură pe care el o mîncă din mîna ei. Isabell zîmbi şi gemu, ca şi cum sărutările lui ar fi mişcat-o. Se ridică şi o prinse de braţ, pe neaşteptate.

— Ce faci?

— M-am săturat de toate astea, te doresc ca un nebun de luni de zile. Crezi că

slujnicele de la moşie se pot compara cu tine? Trupul ăsta…

Mîna lui o mîngîie apăsat. O lipi de el. Isabell strînse din dinţi şi îl trase spre ea. Se învîrtiră şi căzură la pămînt. Ultima mişcare fu tot ce avea el nevoie. Privirea i se înceţoşa.

— Dragul meu, nu te simţi bine?

— Ba da, gemu el, cu buzele lipite de gîtul ei. Sînt…

Ochii i se închiseră uşor şi capul îi căzu pe umăr. Cu o mişcare puternică, ea îl împinse într-o parte, privindu-l cum se rostogoleşte pe covor. Dormea profund.

— Aziz!

Uşa se deschise larg şi arabul, în hainele lui negre, intră.

— Leagă-l bine în fotoliul de colo şi păzeşte-l. Leagă-l şi la ochi…

— Da, stăpînă.

— Eşti sigur că nu te-a văzut nimeni, că nu ai fost urmărit?

— Nu, stăpînă. Am făcut totul cum mi-aţi poruncit. Am aşteptat la jumătatea drumului. El era singur. I-am dat mesajul pe

care el l-a citit şi m-a urmat pînă aici. Nici suflare de om nu era pe afară, pe vremea asta.

— Şi la moşie la el?

— Pustiu, stăpînă.

— Foarte bine. Atunci leagă-l şi stai cu el. Dimineaţă se va trezi, nu?

— Aţi pus tot ce v-am dat în băutură?

— Da!

— Mîine dimineaţă, cred, zise el, scoţînd o funie.

— Perfect. Dă-mi inelul şi crucea de la gît…

Aziz scoase bijuteriile tînărului şi i le întinse fetei.

— Barba stă bine?

Isabell îşi prinsese barba falsă şi părul lung. Apoi îşi îndesă căciula de blană peste ele şi îşi înfăşură gîtul cu o blană moale şi călduroasă. Îşi puse mănuşile apoi, cu ajutorul lui Aziz, îmbrăcă haina de blană neagră.

— E bună.

— Stai cu el. Dacă auzi ceva, îi legi gura şi pleci de aici. Orice ar fi, să nu te prindă pe

tine, Aziz…

— Dar, stăpînă…

— Viaţa ta aparţine copiilor mei. Te vreau în viaţă, cu mine, la Istambul!

— Mergem la turci?

— Da. Mîine dimineaţă pleacă Rada cu trăsura şi cu copiii. Noi plecăm poimîine.

— Dar vor avea protecţie pe drum? Întrebă Aziz.

— Mihai are oamenii lui, nu te preocupa. Merg să-l văd pe Neagu mîine la amiază. Afară e frig… Dumnezeu este alături de noi…

— Cum aşa, stăpîna mea?

— Frigul ne ajută, pentru că nu se cunosc urmele, pămîntul e încă îngheţat. Ţii minte, Aziz, dacă eşti găsit, fugi la moşie, eu voi fi pregătită…

— Nu voi fi, zise el, sigur pe sine.

Isabell aruncă o privire spre Vlad, care dormea pe jos, legat de mîini şi de picioare.

— Nu-l scăpa din ochi!

— Voi avea grijă, promise el cu o plecăciune, deschizîndu-i uşa.

Afară, cerul părea să se fi unit cu

pămîntul. Şi nu era decît zece seara. Strîngîndu-şi hainele în jurul trupului, Isabell îşi luă calul de frîu. Blestemată iarnă, îşi spuse, urcînd în spatele armăsarului, cu ajutorul lui Aziz.

— Rămîi cu Allah, Aziz!

El o salută adînc. Şi-ar fi dorit să o însoţească acasă, dar nu era posibil. Stăpîna lui era foarte încăpăţînată şi lui, chiar dacă se temea pentru ea, nu-i rămînea decît să asculte ordinele sale. Intră înapoi în casă şi-l ridică pe necredincios de jos, aruncîndu-l pe o bancă de lemn. Îi legă picioarele şi mîinile de mînerele ei şi aruncă pe el o pătură ponosită. Apoi se aşeză pe un scăunel, în faţa focului, privind flăcările.

Isabell opri calul în faţa unui argat care-i ieşise înainte. O durea capul, dar era atentă la fiecare mişcare. Nu coborî de pe cal.

— Chemă-l pe boier Neagu!

— Stăpînul doarme!

— Trezeşte-l!

Argatul o privi la lumina făcliei, descoperind un tinerel slab cu barbă şi mustaţă. Nu i se vedeau decît ochii şi nasul

fin din mormanul de haine. Haina de blană îl strîngea bine, protejîndu-l de frig.

— Du-te şi spune-i că fiul lui e în pericol…

Argatul făcu trei paşi şi se opri.

— Cine sînteţi, domnule?

— Un prieten de la Iaşi.

Bărbatul voinic alergă spreo intrare laterală. Isabell îşi linişti calul, în aşteptarea lui. Privi în spatele ei, la poarta deschisă larg. Nu aveau timp să o închidă. Pînă Neagu ar fi dat poruncă, ea ar fi fost deja dinco lo de ea. Asta dacă stătea călare.

— Tinere, cine eşti?

Boierul, în cămaşă de noapte albă şi cu o haină groasă pe el, strînsă bine, ieşi în uşă. Argatul ţinea un felinar şi un alt om, Ion, după cum vedea Isabell de unde era, avea un pistol în mînă. Era precaut.

— Bună seara, boier Neagu!

— Nu te cunosc.

— Adevărat.

— Fiul meu! Ilie zice că este în pericol…

— Prinde!

Din zbor, Dan Neagu prinse inelul fiului său, cu un smarald. ÎI recunoscu dintr-o

privire. Crucea de aur urmă. O prinse şi pe asta.

— Le recunoşti?

— Da. Unde-i?

— Un om aşa deştept…

— E mort? Se înfioră boierul.

— Mort? La ce-mi foloseşte mort? Întrebă Isabell, cu un glas schimbat, gros. E viu…

— Atunci ce vrei?

Isabell făcu un semn cu mîna.

— Vreau ca poimîine, la amiază, să-ţi căsătoreşti fiica cu fiul lui Ştefan Andoni…

— Mai bine mort!

— Atunci mort îl vei avea, răspunse dur fata. În loc de nuntă, înmormîntare. Dacă nu se căsătoresc, fiul tău va muri. Eu aştept…

— Ioane!

Sluga de încredere a lui Neagu ridică arma. Fata nu se pierdu cu firea şi scoase şi ea un pistol.

— Trag bine, boierule!

— Viu nu ieşi de aici!

— Mor eu, moare şi fiul tău. De nu mă întorc în seara asta, el moare. Corpul lui fără viaţa îl vei găsi la capătul satului, lîngă

fîntînă... devreme...

Mîna lui Neagu prinse arma lui Ion şi o aruncă.

— Căsătorie, deci? Aici e mîna lui Şerban Andoni şi a nemernicului de Ştefan. Aşa-i? Eşti omul lor?

— Sînt omul dreptăţii şi ai de ales, o căsătorie sau moarte. Andoni nu ştie de toate astea şi, de-i spui, ştii ce va urma... nici un cuvînt despre înţelegerea noastră!

— Dar cum...

— Eşti deştept, boierule, găseşti tu ceva să-i spui.

— Şi dacă Andoni refuză nunta?

— Atunci vei avea un mort de îngropat. Seara bună, boierule...

— Care-i numele tău?

— Mi se spune Filip!

— Filip?

Isabell dădu pinteni calului, fără să se uite înapoi. Făcu un semn de rămas bun cu mîna, apoi se topi în întunericul de nepătruns. Dincolo de poarta boierului, încetini. Privi peste umăr, pentru a vedea dacă o urmăresc. Nici ţipenie de om, nici un

suflet rătăcit. Nici de pe lumea asta, nici de pe cealaltă. Vîntul şuiera. Un fior o străbătu din cap pînă în picioare. Şi se simţi singură, departe şi goală. Strînse hainele în jurul ei, oftînd. Se aplecă peste grumazul calului, simţind căldura animalului. Asta o mai linişti. Cel puţin nu era singura vieţuitoare în acest loc pierdut de lume.

7.

Boierul Neagu mai degrabă şi-ar fi tăiat o mînă decît să facă ceea ce avea să facă, dar era vorba de viaţa unicului său moştenitor, sîngele său. Aşa că ceru să-l vadă pe Ştefan, palid şi distrus. Aşteptă pînă acesta sosi, în tăcere. Boierul Andoni nu ştia ce să mai creadă. Intră şi-l privi cu curiozitate.

— Dane?!

— Bună ziua, Ştefane. Nu am mult timp…

— Ai ceva să-mi spui?

— Da. Fiul tău e acasă?

— E.

— Am venit să-ţi spun că-s de acord cu nunta!

Ştefan deschise gura să spună ceva, dar

nu reuşi. O închise la loc, uimit.

— Mîine la amiază!

— Mîine?

— Aşa doresc.

Ştefan se aşeză.

— Cum de te-ai răzgîndit?

— Trebea mea, se răsti boierul. Eşti de acord?

— Da!

Şerban răspunsese din uşă.

— Fiule, cred că trebuie să discutăm despre asta!

— Tată, o vreau de soţie pe Liza. Nu ştiu de ce boierul s-a răzgîndit dar, dacă aşa stau lucrurile…

— Aşa stau, zise el cu o privire urîtă, care nu-i scăpă lui Şerban, dar pe care Ştefan nu o văzu. Mîine la amiază. Am vorbit cu preotul, am totul pregătit. Fiica mea îşi pregăteşte rochia şi cele de trebuinţă. Am încredinţare că nu vei refuza, boier Andoni!

Acesta îl privi cu ochii strînşi.

— Nu!

— Atunci plec!

— Aşa repede?

— Sînt multe de făcut, de bună seamă. Şi voi trebuie să aveţi multe de pregătit, mai ales că vestea a venit aşa de brusc.

— Ne vom grăbi, îl asigură Şerban.

— Mîine, deci, zise Dan, ridicîndu-se.

Şerban înclină capul şi Dan se opri în faţa lui. Ochii lui erau ai unui criminal. Ar fi ucis în acea clipă dacă s-ar fi putut. Se mulţumi să salute şi ieşi, cu un servitor pe urmele lui.

— Ce mama dracului a fost asta?

— Tată, e nebun, de bună seamă…

— Neagu este calculat, deştept şi avar. A venit aici, a aruncat propunerea şi a plecat ca un nebun. Ceva se întîmplă!

— Eu nu ştiu nimic!

— Şerbane?!

Tînărul era complet nevinovat. Dar şi Ştefan era vulpoi bătrîn. Îl studie atent şi clătină din cap.

— Ai mare grijă ce faci, fiule!

— Am, tată! Căsătoria e mîine…

— Mîine, da… mama ta va intra în panică…

— Îi spui tu sau o fac eu?

Uşa dinspre grădină se trînti cu zgomot. Şi Mihai înjură de mama focului, susţinut de Isabell. Ştefan se grăbi să-i ajute.

— Ce s-a întîmplat?

— Blestemat de frig…

— Ce are?

— A alunecat, răspunse Isabell. Cred că şi-a lovit piciorul.

— Chem doctorul…

— Ştefane, nu chema pe nimeni, nu am timp. Sînt aşteptat la Iaşi degrabă, nu pot pierde timpul…

— Dar trebuie să stai, să te vindeci!

— Nu pot!

— Dar mîine e nunta mea, domnule?

— Cum aşa, băiete, te căsătoreşti?

— Da!

— Cine e fericita logodnică despre care nu am auzit nimic?

— Liza Neagu, vecina noastră!

— Fiica lui Dan Neagu? Sper că nu-i seamănă…

— Cîtuşi de puţin, domnule! Rîse scurt Şerban. Piciorul doare?

— Dacă-l pun jos, răspunse el. Mă vei ierta

dacă nu pot rămîne la nunta ta?

— Dacă nu se poate altfel…

Mihai gemu şi se aşeză pe sofa. Isabell luă loc lîngă el.

— Vei lua trăsura mea!

— Doamnă, cum aş putea…

— Trăsura mea stă degeaba, acolo. Îţi va folosi pînă la Iaşi, domnule. Crede-mă, nu poţi călări…

— Putem să-i oferim noi o trăsură, sugeră Ştefan.

— Nici vorbă, decise fata. Mîine e o nuntă, după cum înţeleg. Veţi avea nevoie de trăsuri. Ale mele sînt disponibile. Luaţi-le, vă rog!

Mihai îi sărută mîna.

— Vă sînt etern îndatorat!

— Nici vorbă. Aşadar, Neagu a fost de acord?

— Ciudat, dar da. S-a decis că o nuntă e ceea ce doreşte. Aşa că mîine…

— Mă voi pregăti, atunci. Mă scuzaţi, merg să văd de copii… vă puteţi descurca, domnule?

— Sigur că da.

— Îl voi ajuta eu, se oferi Şerban. Tată, vorbeşti tu cu mama despre nuntă?

— Bineînţeles. Vă las un moment…

— Nici o grijă. Bagajele mele sînt gata deja…

— Atunci voi cere să se pregătească trăsura!

— Mulţumesc.

Ştefan ieşi grăbit. Deja avea o mulţime de lucruri pe cap. Strigă o poruncă în grabă, spre un argat, care alergă să pregătească trăsura. Şi el urcă sus, la soţia sa. Irina era alături de fiica sa, cosînd. Alături de ele, Raluca Lupaşcu le povestea ceva dar se opri brusc cînd auzi uşa deschizîndu-se. Interesat, fratele ei, care aproape adormise încălzit de razele soarelui slab, ridică capul, sperînd că Şerban se întorsese.

— Boier Ştefan, Şerban nu urcă?

— Radule, cred că mai bine ai coborî tu, Şerban are ceva să-ţi spună.

Tînărul fiu al boierului Lupaşcu, un băiat blond şi vesel, slab, ieşi grăbit. Sora lui dădu să se ridice, pentru a saluta.

— Ralucă, nu te-am văzut cînd ai sosit…

— Nu. Bună ziua, boier Andoni. Şerban şi Ana ne-au chemat în vizită.

— Bine, bine… dacă tot sînteţi toate aici, am ceva să vă anunţ…

— Ce e, Ştefane?

El trase aer în piept şi zise:

— Mîine avem nuntă!

— Cum aşa?

— Neagu tocmai a plecat. A acceptat căsătoria, dar numai dacă are loc mîine. Nu pot înţelege…

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum pot pregăti o nuntă pînă mîine?

— Asta am zis şi eu, dar Şerban vrea să fie mîine. Am acceptat deja.

Irina aruncă cusătura din mînă şi se grăbi spre uşă.

— Copiii ăştia mă vor omorî pe mine! Exclamă ea, alergînd afară spre bucătării. Ano, vezi de haine… se auzi din capătul holului vocea sa.

Fata se ridică.

— Dan Neagu s-a răzgîndit aşa, deodată?

— Da, fiica mea.

— Şerban trebuie că-i fericit.

— E!

— Atunci merg să văd de haine. Ralucă, mă ajuţi?

— Da. Să mergem, trebuie să găsim hainele potrivite…

Ştefan Andoni coborî din nou. Mihai îşi îmbrăca haina groasă, cu blană, cu toate că afară nu era foarte frig. Şchiopăta destul de tare şi se sprijinea de Şerban. Nici chiar povara aceasta nu-l făcea pe tînăr să-şi piardă zîmbetul larg.

— Gata de drum?

— Da, Ştefane!

Îşi strînseră mîinile.

— Tinere, să ai o viaţă fericită ca om căsătorit. E muncă grea…

— Voi avea, grijă, domnule Avram. Drum bun!

— Mihai!

Isabell coborî scările încet şi se opri în faţa lui. Ochii ei mari erau umbriţi şi plînşi.

— Vino!

O trase într-o parte.

— E gata?

— Rada e în trăsură. Copiii au fost puşi

într-un coş mare şi nimeni nu ştie ce e acolo. Să ai grijă… Adrienne şi Henry sînt inima mea, dragostea mea, Mihai…

— Voi avea grijă de ei ca şi cum ar fi copiii mei, jur!

— Atunci te las să pleci, timpul curge.

— El unde e?

— Cu Aziz, sub pază straşnică. Oamenii lui Neagu sînt afară, păzesc totul. Dar n-ai grijă, ştiu ce fac!

Îi întinse o scrisoare mare, groasă.

— Pentru Mărie, dacă se întîmplă ceva.

— Nu va fi nevoie să i-l dau, spuse el, sărutîndu-i mîna.

Ea îl îmbrăţişă strîns.

— Mergi cu Dumnezeu!

Mihai sări în trăsură, oarecum agil. Ştefan se uită mirat la el.

— Dă-i drumul! Porunci Şerban vizitiului, tocmai cînd Ştefan deschisese gura să întrebe ceva.

Trăsura ieşi ca o furie pe porţile casei. Şi cei trei rămaseră în uşă, privind în urma ei. În spatele lor, Radu aştepta.

— Acum putem să ne ocupăm de treburile

noastre?

— De bună seamă, zise Şerban. Isabell, tată, ne scuzaţi…

— Desigur.

— Doamnă!

Radu o salută cu o mişcare a capului, apoi îi întoarse spatele, urcînd la etaj pe urmele prietenului său.

— Cum de unchiul Dan s-a răzgîndit? Ştiu că a venit la noi acum vreo două săptămîni, blestemîndu-te. Din vina ta, Liza adoarme cu lacrimi în ochi, zicea el.

— Din vina mea? E vina lui!

— E ciudat. Ai ceva. De-a face cu asta?

— Nu am nimic de-a face cu asta. Nu am văzut-o pe Liza de mult timp. Am primit un mesaj de la ea acum trei săptămîni. Nimic altceva…

— Sper să nu fie un joc de-al lui!

— Vreau să am încredere, zise Şerban, deschizînd uşa camerei sale.

— Şi eu la fel. Deci, ce facem acum?

— Vedem dacă am haine potrivite. Şi apoi mergem să vedem dacă la biserică s-au făcut pregătirile…

8.

În timpul scurt pe care-l avusese, Irina pregătise tot ce putuse. Mîncarea era din prisos, băutura curgea şi casa era curată. Invitaţii erau destui, cu toate că, dacă s-ar fi avut mai mult timp, casa ar fi fost plină ochi. Aşa, erau numai vecinii cu copiii lor şi rudele care putuseră să ajungă. Ştefan trimisese slugile prin zonă, să anunţe că a doua zi era nunta. Mai mult din curiozitate veniseră. Toţi se întrebau cum de nunta se făcea aşa de repede.

Isabell se apropie de Şerban:

— Şerbane, rămas bun!

— Pleci acum?

— Da.

— De ce?

— Ascultă-mă! Orice se va spune, tu nu ai ştiut nimic. Nu ai făcut nimic. Şi Liza este soţia ta!

Îl îmbrăţişă.

— Nu spune la nimeni nimic, că plec. Rămîi cu bine!

— Te voi mai revedea?

— Dacă treci vreodată prin Istambul, opreşte-te la Mihai Avram… poate voi fi mai acolo…

— Aşa voi face. Mergi cu bine!

Isabell se strecură printre invitaţi. Urcă sus şi, peste un sfert de oră, scăpată de rochia grea, purta haine bărbăteşti, barbă, perucă, căciulă. Îşi strînse haina şi luă sabia. Avea un pumnal la brîu şi pistolul pregătit, îşi luă sacul de piele în care avea cîteva lucruri şi coborî pe scara de la bucătărie. Ieşi în holul mic din spate şi apoi se strecură afară.

Calul ei era pregătit. Îl luă de frîu şi-l trase spre grădină. Nu avea să iasă pe poarta principală, acolo unde Neagu supraveghea totul. Dădu pinteni calului şi tăie cîmpul spre moşia lui Neagu. Întoarse capul. Nu era nimeni în urma sa.

Cabana părea părăsită. Nu ieşea fum. Nu se auzea nimic. Fata descălecă şi intră.

— Aziz!

— Stăpînă!

Bărbatul îi făcu o plecăciune.

— Ţi-a dat bătaie de cap ieri?

— Nu prea. I-am dat mîncare şi apă, dar nu l-am dezlegat la ochi. A vrut să mă cumpere…

— De bună seamă. Îi voi desface legătoarea…

— Dar…

— Nu mai contează. Plecăm. Du-te şi vezi de cai.

Aziz ieşi. Şi fata se lăsă în genunchi alături de Vlad. Aziz îl legase de bancă. Îi scoase legătura de la ochi şi de la gură.

— Bună ziua!

— Cine dracu eşti tu? Ce vreţi de la mine?

— Eşti aşa supărat… rîse fata. Îşi scoase căciula.

— Ce ai făcut cu Isabell? Răcni el.

— Isabell? Zîmbi ea subţire. A murit…

— Te voi ucide. Ce vrei de la mine?

— Deja am luat ce voiam de la tine, băiete. Uită-te la mine!

Îl prinse de faţă, puternic, şi se uită în ochii lui.

— Nu mă recunoşti?

— Isabell?

Ea îi dădu drumul şi se ridică din nou.

— Caii sînt gata! Anunţă Aziz.

— Domnule Neagu, a fost o plăcere să vă cunosc, dar drumurile noastre se despart aici. Sper să nu te mai văd vreodată!

— Voi muri aici, aşa…

— Drept.

— Vrei să mă ucizi? Eşti nebună?

Isabell se apropie de el, aşezîndu-şi la loc căciula. Scoase pumnalul şi-l plimbă pe gîtul lui, privindu-i ochii înfricoşaţi. Cu o mişcare bruscă, tăie legăturile de Ia mîini.

— Eşti un copil!

Înainte ca el să se mişte, ei erau plecaţi. Uşa rămăsese larg deschisă. Vlad îşi desfăcu picioarele şi, dînd să se ridice, căzu la pămînt. Îl durea fiecare os din corp, fiecare muşchi. În genunchi, se tîrî spre locul unde îi era aruncată haina. O îmbrăcă, dîrdîind de frig. Îşi îndesă căciula pe cap. Apoi ieşi afară. Nu era foarte frig, dar cunoscuse el şi primăveri mai calde. Privi în jur. Calul lui dispăruse. Evident. Isabell, ticăloasa, nu avea să-l lase să ajungă prea repede acasă. Voia să-l mai chinuie.

O luă la fugă spre casă. Dar se opri numai

după o sută de metri. Respirînd greu, căzu la pămînt. Îi era sete şi foame. Picioarele îi erau înţepate 180

De mii de săgeţi dureroase, dar nu se lăsă. Se ridică din nou. Tăie pădurea, prin locuri cunoscute de el.

Cînd văzu casa în faţa sa, căzu la pămînt şi zise o rugăciune scurtă.

— Ajutor!

Strigătul lui făcu să iasă un argat. Acesta nu-l recunoscu.

— Pleacă, cerşetorule!

— Am să-ţi iau pielea de pe tine, ţăran prost ce eşti! Sînt eu, Vlad!

— Stăpîne!

Ţăranul îl ridică şi îl ajută să se îndrepte spre casă.

— Unde-i toată lumea?

— Boierul abia s-a întors, răspunse el. De la nuntă…

— Ce dracu de nuntă? Tatei îi arde de nunţi cînd eu sînt răpit?

Intră în casă, aproape plîngînd cînd simţi căldura binefăcătoare.

— Tată!

Ecoul îi purtă vocea prin toate ungherele. Şi Neagu apăru, alergînd. Se opri brusc. Îl privi atent, văzu că era întreg, apoi îl strînse la piept. Dar nu mult timp. Se depărtă şi, sub privire uluite ale soţiei sale, îşi lovi fiul peste faţă cu putere. Vlad alunecă pe jos.

— Cum poţi fi atît de idiot încît să te laşi răpit? De nimic nu eşti în stare, în afară de aventuri cu servitoarele?

— Tată, ce ai păţit?

— Ce am păţit? Tot el întreabă, drace!

— Sora ta s-a căsătorit azi cu Şerban, zise Margareta, încet.

— Cuum?!

Neagu îl ridică de jos şi-l aruncă pe un scaun.

— Ştii că răpitorii au pus condiţia asta ca să te elibereze?

— Ce condiţie?

— Sora ta să devină soţia lui Andoni. Şi aşa a fost.

— Dar de ce Isabell ar fi vrut ca ei să se căsătorească?

— Ce legătură are doamna Deveraux?

— Ea m-a răpit, m-a ţinut legat în cabana

noastră de vînătoare pînă azi. Arabul ăla al ei m-a păzit…

Neagu se prinse cu mîinile de cap. Strigătul lui nu era uman. Părea un urs rănit de moarte. Lovi cu pumnul în perete şi aruncă o frumoasă vază de perete.

— Tîrfa ne-a înşelat în tot acest timp!

— Da.

— Ce căutai la cabană? Întrebă el, neobişnuit de calm.

— M-a chemat acolo… eu şi ea…

— Nu mai spune nimic! Nu vreau să mai aud! Trădat! Am fost trădat!

— Tată, era o femeie! 0 simplă femeie, aşa am crezut. Ce ar fi putut face?

— A făcut.

— Aşa e, acum îmi dau seama. Dar eu am crezut că este numai o domnişoară care a fugit din Franţa pentru că a călcat strîmb pe la curte!

— Curte? Nu-i din Marsilia?

— Nu ştiu.

— Vlade, dacă nu-mi spui tot acum, te ucid cu mîinile mele…

— Este protejata lui Robert de Clermont…

Neagu se albi la faţă. Inima încetă să-i mai bată şi se prăbuşi ca mort pe podea. Margareta începu să strige, îngrozită. Vlad se lăsă alături de tatăl lui, căutîndu-i inima, pentru a vedea dacă mai bate. Slugile dădură năvală.

CAPITOLUL IV

1.

E la fereastra camerei sale, în apartamentul scump, pus la dis poziţia sa de către Mihai, se deschidea capitala unui imperiu. Ochii ei erau miraţi şi curioşi, dar încerca să o ascundă. Istambulul o fascina, o mira şi o îmbia. Parcă şi-ar fi dorit să poată umbla pe străzile înguste, să între în tavernele pline de tot felul de oameni sau să între în magnificele clădiri. Dar nu putea să o facă. Nu încă! Se gîndi ea.

Dar acum nu putea decît să privească minaretele care înfruntau cerul. Se lăsa întunericul, soarele era aproape dus. În lumina lui, clădirile păreau aurite. Din vîrful unui minaret se auzi glasul puternic al

preoţilor lui Allah.

Acest sunet nu-i era necunoscut, se auzea şi la Alger. Poate nu exact la fel ca aici, dar…

— Termină, Algerul e departe!

Întoarse spatele oraşului şi se îndreptă spre singura şi adevărata ei comoară. Pe patul mare, printre pernele colorate, erau doi copii, adormiţi unul alături de celălalt. Cine ar fi crezut că avea să aibă gemeni?

— Stăpînă, camera copiilor e gata!

— Nu sînt frumoşi?!

— Nu, zise Rada, venind mai aproape. Sînt minunaţi.

Isabell îi studie atent. Cînd se uita la ei, parcă nu mai reuşea să-şi desprindă privirea.

— Henry e numai ochi şi Adrienne e ca o rază de lumină, nu?

— Cum ar putea fi altfel? Şopti Rada, atentă să nu le deranjeze somnul dulce.

Cu greu Isabell se depărtă de copii. Trecu în camera alăturată.

— Nu vreau ca altcineva să se atingă de ei, ai înţeles?

— Da, stăpînă! Zise ea. Nimeni nu se va apropia de ei, dar…

— Ce e?

— Nici chiar domnul Mihai? Întrebă ea în şoaptă.

— El nu le-ar face rău copiilor şi ţine la ei, dar mă refer la celelalte slugi. Nu ştiu ce fel de oameni sînt şi nu am încredere decît în tine şi în Aziz!

— Îi voi păzi cu viaţa!

Isabell dădu din cap, mulţumită. Rada era ajutorul ei, sprijinul ei, dar şi trecutul ei. Cu toate că o certa, fata aducea vorba uneori de Ared şi asta nu făcea decît să o supere.

— Eşti instalată, draga mea?

— Da!

Mihai intră pe uşa deschisă şi zîmbi larg.

— Atunci vino, vreau să ţi-o prezint pe fiica mea!

Îi luă braţul şi o luă pe holul principal, spre partea opusă a casei.

— Camerele ei sînt în partea asta a casei, tocmai pentru ca nimeni să nu o deranjeze, explică el. Ea este o musulmană, la urma urmei!

— Da? Ai crescut-o în religia părinţilor?

— A fost alegerea sa, eu nu am forţat-o. Aşa a decis ea, cu toate că era abia un copil. Dar şi eu sînt acum un musulman, cu toate că nu unul adevărat!

— Numai cu numele? Întrebă ea.

— Nu, nu e aşa. Încerc să respect Coranul, să-l înţeleg şi să fac ce-i drept. Dar asta nu înseamnă că am uitat trecutul. Şi chiar dacă ar fi aşa, mama mea mi-ar aduce aminte încontinuu de acest lucru!

— Ea trăieşte aici?

— Nu mereu. Are apartamentele sale aici, bineînţeles, dar stă puţin. Preferă mănăstirea decît această casă păcătoasă în care trăieşte propriul ei fiu, cea mai mare dezamăgire a sa!

— Nu te-a iertat pentru că ai trecut la o altă religie?

— Mama nu mă va ierta niciodată, lămuri el, ridicînd mîna pentru a bate într-o uşă dublă, închisă.

Isabell mai avea o grămadă de întrebări pe care să i le pună, dar nu reuşi. Uşa se deschise şi o slujnică slabă se feri din calea

lor.

Casa lui Mihai nu se deosebea de casa unui nobil francez, mare, spaţioasă, cu lemn, marmură şi mobilă europeană. Ici şi colo erau aruncate lucruri care le deosebeau. Pernele, draperiile bogate, mesele mici şi divanele colorate. Dar camerele Aminei erau total diferite. Pentru o clipă, Isabell avu sentimentul că mai fusese aici. Îi aducea aminte de haremul lui Ared.

Camera în care intraseră era mare, largă, cu ferestre închise, care dădeau spre mare. Erau acolo trei divane mari, cîteva mese şi perne aranjate cu grijă. Lîngă ferestre erau flori în vase albastre şi cîţiva copaci pitici în suporturi de lemn şi metal. Uşile, atît într-o parte cît şi-n alta, erau deschise.

— Amina!

Fata ieşi în fugă, dar se opri la vederea Isabellei. Se uită la ea cu curiozitate. Deosebirile dintre ele erau clare. Fata avea un păr lung, negru ca pana corbului, lăsat liber pe spate. Purta şalvari largi din mătase verde deschis şi o bluză neagră, scurtă.

Peste acestea avea o haină transparentă, lungă şi cu broderii bogate la mîneci şi jos. Nu avea multe bijuterii. O pereche de cercei cu smaralde, cîteva brăţări şi un lanţ de aur cu pietre preţioase.

Aceste haine o făceau să pară o femeie din harem, dar felul în care se uita şi în care stătea demonstrau contrariul. Avea ochii alungiţi, de culoarea alunei, cu nasul mic şi fin. Buzele pline erau colorate cu roşu palid. Era mică de înălţime, mai mică decît Isabell.

— Draga mea fiică, aceasta este Isabell, o prietenă de departe!

Fata se apropie cu un pas lin şi elegant. Se uită la hainele Isabellei şi zîmbi.

— Cred că îţi este cald!

— Aşa e, răspunse Isabell, în franceză. Vorbeşti limba mea?!

— Tatăl meu a insistat să învăţ această limbă şi multe alte lucruri. Tu de unde eşti?

— Din Franţa, răspunse Isabell.

— Da?! Exclamă fata deodată. Atunci poate poţi să-mi povesteşti…

— Amina, Isabell abia a sosit, este obosită şi are nevoie de odihnă. Cred că este destul

timp pentru a-ţi povesti tot ceea ce vrei să ştii!

— Da! Zise ea repede.

Isabell însă nu era mulţumită. Nu-i plăcuse tonul serios şi aspru a lui Mihai.

— O ţii închisă aici? Întrebă ea.

— Şi dacă ar fi aşa?

— Atunci ţi-aş spune că nu e drept, zise fata tăios.

— Amina poate ieşi cînd doreşte, însoţită, bineînţeles. Iar în casa asta este liberă să facă tot ce doreşte!

— Atunci, te aştept în seara asta la mine, pentru a-ţi prezenta pe copiii mei! Decise Isabell direct.

— Copii? Întrebă uimită Amina.

— Isabell a născut nu demult doi copii frumoşi, explică Mihai. Acum trebuie să mergem, draga mea, trebuie să te odihneşti!

Isabell strînse mîna Aminei şi ieşi la braţul lui Mihai. Merseră în tăcere şi abia în faţa uşilor apartamentelor sale Isabell se opri.

— Amina o să fie o bună prietenă!

— Sper să fie aşa! Îi răspunse Mihai. Acum te las, am cîteva lucruri de aranjat…

— Du-te, eu voi fi bine!

— Dacă ai nevoie de ceva, de orice, nu trebuie decît să-i ceri lui Ibrahim!

Isabell îl cunoscuse pe servitorul personal al lui Mihai atunci cînd ajunsese. Era un turc înalt, foarte slab şi cu o privire indiferentă. O salutase adînc şi ea găsise că era rece şi alunecos ca un peşte.

Mihai depuse un sărut respectuos pe mîna ei şi se retrase.

2.

Să se simtă atinsă de laude, de complimente sau invidia femeilor care, în alte condiţii, ar fi sfîşiat-o cu dinţii, ca animalele sălbatice, era un nou fel de viaţă. Şi nicidecum neplăcut. Vedea privirile bărbaţilor pline de ea, adorîndu-i mersul legănat şi ochii întorşi, ascunşi de gene dese. Niciodată nu crezuse că buzele colorate şi ochii desenaţi discret cu negru ar fi putut cîştiga inimile aşa uşor. Şi nici că va putea trece aşa de uşor peste ele.

Nici unul dintre acei bărbaţi, căsătoriţi sau liberi ca pasărea cerului, nu o atrăgea,

nu o mira sau surprindea. Nimic nu era nou sau ciudat, atrăgător sau seducător. Nici un comentariu nu o atingea. Nici o privire nu o făcea să se ruşineze sau să plece capul.

Putea să stea alături de ei, să guste vinul dulce sau băuturile mai tari. Statutul de văduvă i se potrivea ca o mănuşă. Şi petrecerea olandezului Van Olden era un succes. Lumînările ardeau cu putere, transformînd crudul întuneric al orelor tîrzii în zi.

Din locul unde se afla, îl vedea pe Mihai discutînd aprins cu un bărbat îmbrăcat în strai musulman. Nu-l mai văzuse şi nu avea habar cine era. Decise că era momentul să afle, cînd în faţa sa apăru prinţul Krilov. Puţin lipsi să nu se lovească de el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, prinţe, m-aţi speriat!

— Îmi cer iertare pentru graba mea, zise el, înclinînd capul spre ea.

Prinţul Alexei Krilov era un bărbat mai înalt decît ea, cu o înfăţişare atrăgătoare pentru cele mai multe femei. Era trecut de treizeci de ani, poate chiar se apropia de

patruzeci, era văduv, cu un copil de vreo zece ani pe care nu-l adusese cu el la Istambul. Era singur, numai cu o mînă de oameni şi venise ca reprezentant al ţării sale la Poarta otomană.

— Vă văd mai strălucitoare azi, doamnă Deveraux!

— Complimentele domniei voastre mă încîntă, prinţe.

— V-am aşteptat ieri…

— Nu am putut veni la petrecerea domnului de Willfort!

— Aşa am auzit, lucru care m-a supărat…

— Înălţimea voastră, am avut o indispoziţie. Sigur nu aţi fi vrut să vin şi să mă îmbolnăvesc apoi…

— Cum să fi vrut asta? Numai că… clipele pe care le petrec cu voi, doamna mea, sînt atît de deosebite, încît aş vrea să vă am alături în fiecare clipă…

Declaraţia lui directă o surprinse.

— Cum aşa?

— Veniţi…

O trase spre grădina mică a casei. Acolo, sub un copac în floare, se opri.

— Este prea devreme pentru a vă spune că vă iubesc?

Isabell încetă să mai respire. Pentru a se aduna, îi întoarse spatele. Ştia că el nu se mişcase din loc.

— Nu spuneţi nimic?

— Nu pot…

— Cum aşa? Este altcineva?

Ea se întoarse fulgerător şi el, pentru cîteva clipe, văzu adevărata ei faţă. Puternică, fără zîmbet fals şi dulceaţă ireală. O femeie care nu s-ar fi dat înapoi de la nimic.

— Nu acum…

Înainte ca el să o poată opri, ea alergă înăuntru. Îl găsi pe Mihai şi, în cîteva clipe, era plecată de acolo. Se trînti în trăsură, respirînd greu din pricina corsetului.

— Vreau să-l văd azi!

— Nu cred că se poate! Zise Mihai.

— Am spus azi, Mihai! Trimite pe cineva la el, vreau să-l văd şi e pentru binele lui…

— Ce ţi-a spus?

— Prinţul este nerăbdător! Zise ea.

— Ce vrea să însemne asta? Întrebă el şi,

cum ea nu-i răspundea, o trase aproape de el: Ce a zis?

— Mă doare! Se plînse ea.

— Oare? Întrebă el, aproape de urechea ei. Sau n-ai învăţat cum trebuie să te porţi cu bărbaţii? Ai văzut că lacrimile şi aparenta lipsă de putere pot trece lesne peste inimile bărbaţilor, nu?

— Cum îndrăzneşti...

Dar el nu o lăsă să termine. O prinse în braţele sale şi o sărută ca un apucat, de parcă era nebun de dragoste pentru ea. Nu o lăsă să-i scape din braţe, buzele ei devenind singurul lui reper. Fără sărutările ei, el ar fi murit. Nu avea nici o îndoială în această privinţă.

— Mihai! Suspină ea, cînd el reuşi să se tragă înapoi.

Ochii ei mari şi întunecaţi îl priveau uimiţi. Apoi se aruncă ea spre el, împletindu-şi mîinile pe după gîtul lui. El putea să o ajute. Şi nu numai pentru a o scoate din plictiseala în care trăia de luni de zile. Putea să o ajute să înceapă din nou, aşa cum promisese.

— Dacă te atinge cu un deget, îl ucid! Ameninţă el, în părul ei.

— Nu vei face nimic, pentru că prinţul este un bărbat important. Şi nu mă va atinge!

El o sărută din nou, posesiv. Dar trăsura se opri şi le distruse cele cîteva clipe de singurătate.

— Aş fi vrut să stau în partea cealaltă a oraşului! Zise el, cu ciudă, ajutînd-o să coboare.

— Oare? Rîse ea şi intră la braţul lui între zidurile casei, luminate de făclii.

Dar nu departe. În camera de primire, pe o sofa colorată, stăteau două femei. Una dreaptă ca un băţ, cu privirea aprigă, cu ochii mici şi umbriţi de gene groase. Purta haine negre şi avea părul acoperit. Alături de ea, o doamnă roşie la faţă, cu ochii iscoditori, îi cerceta. Era mai grasă, cu chipul ca o lună şi părul foarte deschis la culoare. Hainele ei mai aveau şi cîteva pete de culoare.

— Mamă! Exclamă Mihai, oprindu-se brusc.

— Ai sosit, în sfîrşit! Zise femeia slabă pe un ton de reproş. Te aştept de două ore…

— Am fost la o petrecere! Lămuri el înaintînd spre ea, cam fără chef.

— Şi ea cine e?

Isabell veni şi ea mai aproape. Sosise şi doamna casei, îşi spuse fata, studiind-o atent pe cea care fusese doamna Moldovei, mama vitregă a lui Margot. Alberta Avram.

— Doamna Isabell Deveraux este o cunoştinţă foarte apropiată care îmi este oaspete, mamă. Isabell, mama mea, Alberta, văduvă Avram!

Isabell mai făcu un pas şi se lăsă într-o plecăciune adîncă, foarte e- legantă şi demnă. Înclină capul în semn de respect şi apoi se ridică. Dar se vedea foarte bine că femeia nu era mulţumită de acest salut. Totuşi, salută şi ea din cap, rece.

— Doamna este însoţitoarea mamei mele, doamna Maria Stavros.

Cealaltă doamnă salută şi ea, din spatele Albertei.

— Cum de nu ai urcat în apartamentele tale?

— Nemernicul acela de servitor al tău, Ibrahim, a refuzat să mă asculte! Se plînse ea.

— Nu se poate!

— Ba asta a făcut, zise ea tare.

Mihai strînse ochii, cu neîncredere. Ibrahim era cel mai eficient om al său. Şi nu era prost.

— Îl voi chema, pentru a lămuri această problemă!

— Să-l pedepseşti!

— Voi vedea, zise el, fără a da un răspuns clar.

Femeia păru pentru cîteva clipe satisfăcută. Apoi se întoarse din nou spre fiul ei.

— Şi doamna va sta mult în casa asta?

— Nu…

— Da! Zise tare Mihai. Doamna şi fiii ei vor sta aici atît cît vor dori.

— Fii? Ai copii?

Isabell văzu o uşă care dădea spre inima femeii.

— Am doi copii, gemeni, de cîteva luni!

— Şi tatăl?

— Destul, mamă, cu aceste întrebări indiscrete despre viaţa doamnei. Acum, cred că mai bine ar fi să te retragi în camerele tale!

— Da, poate ar fi mai bine! Spuse ea şi, mîndră, ieşi.

Cei doi rămaseră privind după ea.

— E o femeie nefericită şi dură! Zise Isabell, fiind cele mai blînde cuvinte pe care le găsise.

— E mult mai mult decît atît. Dar nu te preocupa, nu are ce să-ţi facă. Eu te voi proteja!

— Mihai, eu nu am nevoie de protecţie împotriva unei femeie ca ea, zise fata, aşezîndu-se. Sînt lucruri mult mai importante…

— Aşa e. Ibrahim! Strigă el.

Bărbatul aştepta chemarea stăpînului pentru că fu acolo imediat. Se înclină şi rămase în tăcere.

— De ce mama mea nu a fost ascultată?

— Stăpîne!

— E mama mea, ştii asta, şi atunci cînd vine aici, este servită aşa cum doreşte!

Preciză Mihai.

— Aşa este, stăpîne, dar doamna Alberta a…

— Ce a făcut?

— Ordinele voastre sînt clare. În lipsa voastră eu ascult ordinele domnişoarei Amina şi pe cele ale doamnei Isabell. Doamna Alberta nu m-a lăsat să o chem pe domnişoara Amina, numind-o…

— Cum i-a spus?

— Fiica diavolului!

Mihai îşi pierdu culoarea din obraji. Pentru a se calma, strînse pumnii. Era nebună, mama lui era nebună, nu mai judeca limpede.

— Nu m-a lăsat să o chem, aşa că am aşteptat să vă întoarceţi. De altfel, nu am vrut ca doamna să o insulte pe domnişoara Amina şi de asta nu am informat-o de prezenţa doamnei în această casă!

— Ai făcut bine, te poţi retrage!

— Da, stăpîne!

— Ibrahim!

— Da, stăpîne?

— Mulţumesc pentru felul în care te-ai

descurcat în această situaţie grea pentru oricine!

Servitorul se înclină şi se retrase.

— Linişteşte-te! Şopti Isabell.

— Cum poate spune aşa ceva?

— Mama ta nu ştie ce spune, nu te mai gîndi la asta. E mai bine că Amina nu a auzit ce s-a întîmplat.

Mihai se întoarse spre ea. Apoi, fără nici un cuvînt, o strînse în braţe. Peste două ore, în puterea nopţii, cei doi ieşeau pe jos din casa lui Mihai. Fata se îmbrăcase în bărbat, un vechi truc folosit de Margot în călătoriile ei. Peste un sfert de ceas bătură la o uşă. Le deschise un sclav negru cu capul acoperit şi îi conduse pe un hol rece spre o cameră ascunsă sub pămînt. Acolo, pe o sofa simplă, stătea un bărbat. Avea în jur de cincizeci de ani şi era foarte prezentabil. Un turban negru îi acoperea părul uşor încărunţit şi hainele lui, cu toate că simple, erau din cel mai fin brocart. La vederea lor, zîmbi.

— Mesajul era urgent!

— Mărite vizir!

Isabell înclină din cap, simplu. Marele

vizir al sultanului Mustafa, Fatih, o privi în ochi. Şi ea nu plecă capul, cu curaj.

— Luaţi loc! Zise el în turceşte.

Se aşezară în faţa lui.

— Deci? Întrebă el direct în arabă, limbă pe care Isabell o înţelegea şi o vorbea cu uşurinţă, spre diferenţă de turcă, care era o limbă nouă pentru ea.

— Prinţul a căzut! Anunţă ea. Ultimele veşti au ajuns la urechea lui…

— Sînt încîntat! Mărturisi Fatih. Planul merge…

— Merge, dar eu sînt în gura leului, spuse fata. El s-a îndrăgostit de mine, parcă e nebun. Şi bărbaţii sînt periculoşi…

— Poate doreşte o căsătorie!

— Nu voi accepta!

— Şi aveţi ceva de protestat? Este un bărbat atrăgător, foarte bogat şi bine văzut la curtea Rusiei!

— Mărite vizir, ce spui? Nu asta ne era învoiala…

— Mihai, crezi că doamna va găsi un alt soţ la fel de puternic? O femeie trebuie să ştie care-i sînt nevoile…

— Destul, strigă fata, tăios, scoasă din sărite. V-am ajutat, l-am făcut să-şi piardă capul pentru mine şi i-am spus lucruri false, pentru care mi-aş putea pierde eu capul. Acum s-a terminat, domnule!

— Domnule?

— Nu sînt musulmană, nu am de ce să vă vorbesc folosind titlurile voastre. O fac în felul meu, domnule. Şi vă spun că nu voi face ceea ce propuneţi!

— Oare? Întrebă el, fără să-şi piardă privirea amuzată.

— Nu mă voi căsători cu prinţul.

— Aşa?

— Nu o pot face, domnule, pentru că sînt deja căsătorită.

— Cum aşa? Credeam că sînteţi văduvă! Aţi minţit?

— Am făcut-o, da.

— Şi unde este soţul vostru, doamna mea? Întrebă vizirul, aplecîndu-se în faţă, curios.

— Cred că este în Alger.

Ochii vizirului se îngustară.

— Care este numele acestui soţ…

— Ared el Selim, mărite vizir.

— El Selim? Fiul negustorului din Alger? Un musulman?

— El!

— Mihai?!

— E adevărat!

Isabell îl privi mîndră.

— Ai fugit din haremul lui cu Mihai? Întrebă el, încet.

— Nu, nu am fugit cu Mihai, m-am întors la casa tatălui meu, apoi am plecat în Moldova şi m-am întîlnit întîmplător cu Mihai. Acesta este adevărul, mărite vizir.

— Şi copiii?

— Sînt ai soţului meu, răspunse ea.

— Mărite vizir, începu Mihai.

— Destul! Se răsti acesta, ridicîndu-se. Am fost înşelat…

— Cu ce?

— Sînteţi o femeie a unui drept credincios, chiar dacă sînteţi europeană. Şi pe deasupra, căsătorită!

— Cu forţa, da. Şi v-am ajutat, deşi nu aş fi avut de ce. Am făcut-o cu prinţul, l-am sedus, aşa cum mi-aţi cerut. L-am încîntat şi am aflat de la el ce planuri are ţarina lui.

Acum nu mai sînt omul vostru de încredere?
— Nu!
— Atunci voi pleca.
Vizirul ridică mîna şi patru ieniceri blocară uşa.
— Mihai, pleacă!
— Dar…
Un nou semn şi Mihai fu scos afară din încăpere. Isabell rămase singură cu vizirul.
— Ce veţi face acum?
— Aş putea să te trimit acasă!
— La ce ar folosi?
— Ai fi alături de soţul tău, aşa cum cere legea noastră. Sau măcar ai ajunge acolo, pentru a fi pedepsită de el, pentru că ai plecat din casa lui, cu doi copii pe drum…
— Ared m-a lăsat să plec!
— Oare? Aşa să fie?
Isabell îl înfruntă din priviri. Şi nu cedă cînd ochii lui iscoditori o cercetară.
— Stai jos, doamnă, şi gustă aceste migdale…
Isabell se aşeză şi luă o migdală.
— Să fie otravă în ele, mare vizir?
— De ce să ucid un astfel de fluture rar?

Rîse el scurt. Am vrut să rămîn singur cu tine, trandafirul meu, pentru că Mihai te priveşte prea des şi prea posesiv. Şi să mă bucur de compania ta…

— Cum aşa?

— Păi, mă uimeşti, trandafir sălbatic, mă uimeşti şi mă atragi.Dar şterge-ţi zîmbetul de pe chip, nu voi cădea în plasa întinsă de tine…

— Care plasă?

— Oh, eşti foarte pricepută. Jumătate din oamenii mei nu-ţi ajung la degetul mic.

— Nu ştiu dacă să mă bucur sau să vă plîng de milă!

Rîsul vizirului alunecă în încăpere. Părea să nu reuşească să se mai oprească. După un timp însă, se linişti. Închise ochii şi, cînd îi deschise, era din nou omul serios şi atent.

— Acum să discutăm cu adevărul în mînă, zise el. Ne-ai ajutat în unele privinţe…

— Am făcut-o!

— Şi ai fost plătită pentru asta.

— Am fost plătită.

— Vrei să te retragi acum?

— Ce aş mai putea face?

— Ai putea să asculţi, dacă ai fi mereu alături de el. Un lucru vreau de la tine!

— Ascult!

— Dar nu ai acceptat!

— Prefer să ştiu întîi în ce mă bag, mărturisi ea, gustînd o migdală, ca dovadă a bunăvoinţei sale. Foarte bune!

— Îţi voi trimite mîine în dar astfel de bunătăţi. Vreau să ştiu cine este omul care susură la urechea prinţului planurile noastre…

— Pentru numele lui Dumnezeu, asta e sinucidere! Exclamă ea, aproape înecîndu-se.

— Nu neg că este din calea-afară de periculos. Dar vreau să ştiu cine e. Ştiu că e unul de-ai noştri, un musulman.

— Aveţi vreo bănuială, orice?

— Am cinci nume. Dar toate sînt ale unor oameni influenţi în imperiu şi nu pot risca să-i suprim, fără să-mi ridic în cap toată suflarea otomană. Înlăturarea unuia ar fi floare la ureche şi m-ar ajuta mult…

— Să conduceţi un imperiu?

— De ce nu?

— Şi de ce nu aţi încredinţat această taină unui om apropiat vouă? Sau lui Mihai, care este un vechi…

— Pentru că nu am încredere deplină în ei. De asta vreau să nu-i spui lui Avram aceste lucruri!

— Şi dacă o fac?

Vizirul se lăsă pe perne şi-i aruncă un medalion. Fata îl prinse.

— Doamne!

— Copiii voştri, mi s-a spus, sînt cu adevărat frumoşi. Sănătoşi. Acest medalion, o piatră preţioasă, aparţine fetei, nu?

— Da. Rubinul pentru Adrienne şi smaraldul pentru Henry…

— Fă asta pentru mine, doamnă, şi vei avea destule pietre pentru a-i acoperi… ştiu să fiu foarte darnic cu cei care mă ajută şi foarte dur cu cei care-mi vor moartea. Din care categorie vrei să faci parte?

— Nu prea am opţiuni…

— Mereu avem opţiuni, depinde de noi ce alegem.

— Vă voi ajuta!

Isabell ascunse piatră în buzunar şi se

ridică.

— Voi căuta şi voi cerceta. Cînd voi afla, trandafirul vostru va trimite vorbă…

— Voi aştepta nerăbdător!

Isabell ieşi în stradă. Fără să fie frig, strînse haina pe trupul ei slab. Mihai ieşi din întuneric.

— Ce ţi-a făcut?

— Nu te preocupa, mă va plăti mai bine.

— Dar ce ţi-a cerut să faci?

— Să stau alături de prinţ şi să aflu ce veşti primeşte din Rusia.

— Ştie ce veşti primeşte!

— Ştie ce scrie în scrisorile oficiale, nu în cele secrete, în mesajele ascunse. Vrea ca eu să fiu pe aproape cînd le va citi…

— Este riscant!

— Este, dar vreau să o fac pentru plată. Voi avea destul pentru a-mi cumpăra o insulă, dacă asta vreau.

— Isabell…

— Mihai, vreau să mă întorc acasă puternică şi bogată. Destul de bogată pentru a-i împrumuta bani regelui, dacă-mi va cere. Nu te preocupa!

— Istambulul te-a schimbat!

— Viaţa m-a schimbat. Acum să mergem acasă, mi-e frig…

O luă pe jos, înainte. Mihai se grăbi să o ajungă, cu mîna pe sabie.

3.

Prinţul se opri lîngă o bancă străjuită de o tufă de trandafiri roşii, parfumaţi.

— Să luăm loc aici, este mai retras, doamnă Kazanikys!

— Da!

Elena se aşeză pe bancă şi prinţul Krilov se aşeză alături.

— Înălţimea voastră poate vorbi acum, fără griji…

— Sînt îngrozit, speriat…

— Cum aşa?

— Am atîtea griji pe cap, doamnă, problemele mă apasă şi eu nu pot gîndi limpede…

— Să nu fiţi bolnav, murmură ea, cu o voce aparent speriată.

— Nu, sînt sănătos, mereu am fost. Dar inima mă doare, doamnă

Elena!

Elena suspină adînc.

— Nu pot trăi fără ea, departe de ea…

— Cine să fie cea care v-a fermecat?

— Nu aţi văzut nimic? Inima domniei voastre, inimă de femeie nu a văzut nimic?

— Păi…

— Ea e, trandafirul…

— Protejata lui Mihai Avram? Exclamă Elena, cu un surîs larg.

— Ea, sări rusul Alexei Krilov. Nu e minunată?

El se ridică, începînd să umble dintr-o parte în alta.

— Este o femeie foarte frumoasă…

— Franceză. Atrăgătoare. Şi ochii… aş muri dacă în ochii ei ar fi ură faţă de mine. Dar nu e. Mă iubeşte!

— V-a mărturisit asta?

— Nu încă. Doamna, chiar dacă e văduvă, este foarte rezervată şi temătoare…

Elena fu deşteaptă şi nu rîse. Cu toate că cuvintele temătoare şi rezervată nu se potriveau deloc cu doamna Deveraux pe care ea o ştia, pe care o cunoscuse la o

petrecere la casa ambasadorului Angliei.

— Şi i-am mărturisit dragostea mea…

— Şi doamna?

— S-a speriat şi de atunci nu am mai văzut-o. Şi nu mai pot…

— Vreţi ajutorul meu?

— V-aş fi etern recunoscător, doamnă.

— O voi face…

— Vă cer asta pentru că ştiu că sînteţi prietenă cu Mihai Avram.

— Cunoştinţe, prinţe, cunoştinţe.

— Cum spuneţi, dar doamna mea stă la el, spre durerea mea, cu toate că ştiu sigur că ar prefera să se mute…

— Ea, femeia cea mai apreciată din Pera şi nu numai, v-a ales pe voi, prinţe.

— Aşa a făcut, ştiu asta. Dar acum nu o pot vedea… nu pot să intru în casa lui Mihai Avram, fără să fie el, fără să stea cu ochii pe mine. Dacă aş putea să rămîn singur…

— S-ar putea să te pot ajuta cu asta, rosti decisă Elena.

— Ştiţi că asta ar însemna mult pentru mine şi vă voi fi etern îndatorat.

Elena zîmbi şi se ridică.

— Să mergem, trebuie să scriu un mesaj acestei doamne… zise ea numai zîmbete.

Se depărtară.

4.

Isabell se întinse ca o pisică în patul mare şi cald. Apoi se întoarse şi descoperi chipul zîmbitor al lui Mihai. Acesta nu dormea, aşa cum crezuse ea. O privea. Încet, el ridică mîna şi îi atinse faţa. Ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă într-adevăr era acolo. Ea îi zîmbi şi se ridică, goală, din pat. Deschise ferestrele camerei, lăsînd soarele înăuntru. Dar nu feri perdeaua.

— Ai grijă, turcii se pot speria!

— Dar tu?! Întrebă ea, venind spre el.

— Eu nu, zise el şi o prinse în braţe.

O sărută apăsat.

— Isabell…

Bătaia în uşă îl făcu să tresară.

— Drace!

— Pune ceva pe tine, zise ea şi se ridică, luîndu-şi halatul subţire, din mătase albastră.

Deschise uşa şi scoase capul afară.

— Stăpînă, a venit un mesaj pentru voi! Zise Rada.

— De unde?

— De la doamna Elena Kazanikys şi omul trimis de ea aşteaptă răspuns…

Mihai ridică privirea, brusc. De ce Elena trimitea mesaje, de dimineaţă?

— Aşteaptă aici! Spuse fata şi închise uşa.

Desfăcu hîrtia şi citi cele trei fraze.

— Mă invită la ea!

— De ce?

— Nu spune, zise Isabell. Ce crezi că vrea?

— Păi, prinţul stă la ea, nu?

— Şi tu crezi că el a pus-o să scrie?

— S-ar putea. Trebuie să fii foarte atentă cu Elena, este o femeie foarte periculoasă şi vicleană. Să nu-i spui nimic despre tine. Numai ce ştie toată lumea…

— Că sînt o tînără văduvă, o prietenă de-a ta din Franţa. Ştiu ce trebuie să spun, Mihai, nu sînt proastă! Se răsti ea.

El se apropie de ea şi o strînse în braţe.

— Nici nu am spus asta, frumoasa mea, dar ai grijă cu Elena, ea este foarte

periculoasă. Te duci?

— Da, sînt curioasă!

— Atunci spune-i Radei să-l anunţe pe trimis şi pregăteşte-te. Eu voi fi aici!

— Chiar aici?

— De ce nu? Spuse el, furîndu-i un sărut. Nu, voi fi în casă, dacă ai nevoie de ajutor!

— Îl iau pe Aziz cu mine, el pune pe fugă pe toată lumea! Îi spuse ea şi deschise uşa.

Rada stătea acolo, aşteptînd.

— Spune-i să-i zică stăpînei sale că voi veni!

— Da, stăpînă, spuse fata, aruncînd o privire spre camera fetei, ştiind foarte bine cine era acolo şi ce făcea. Se înclină şi se grăbi pe scări.

Isabell privi în urma ei, apoi trînti uşa.

— Ştie!

— Rada?

— Da, şi va şti toată casa. Şi mama ta!

— Puţin îmi pasă de asta. Mama nu poate face nimic. Ai încredere în mine şi evită să discuţi cu ea...

— E greu cînd te blestemă pe coridoare, nu?

Mihai îşi luă cămaşa deosebit de fină şi o îmbrăcă.

— Tu nu ştii blesteme?

— Blestemele pe care le ştiu eu pun pe fugă spiritele mării, iubitule, dar cu mama ta nu ştiu dacă ar funcţiona. Du-te acum, Rada vine să mă ajute cu hainele…

— Isabell! Zise el, din uşă.

— Da?

— Ai mare grijă!

Ea alergă spre el, îi dădu un sărut şi-l împinse dincolo de uşă. Apoi se rezemă de ea, respirînd adînc. Mihai o iubea, era sigură.

Se lăsă pe mîinile pricepute ale Radei, care o pregăti de plecare. Peste o oră ieşea pe poarta casei lui Mihai. Acesta ieşi la fereastra de la primul etaj şi-i făcu semn cu mîna. Ea îi răspunse şi se urcă în trăsură. Rada se urcă alături de ea şi Aziz se urcă alături de vizitiu, care dădu bice cailor şi, nu peste mult timp, se opreau în faţa casei Elenei. Era prima dată cînd venea aici. Se uită la porţile mari şi la zidurile groase ale casei. Părea o mică fortăreaţă. Doi servitori

îi ieşiră înainte şi ea se lăsă ajutată de Aziz pentru a coborî.

— Pe aici, doamnă, spuse un bărbat mic şi îndesat, conducînd-o pe coridoare răcoroase spre locul unde era Elena.

Aziz o însoţea la doi paşi în urmă şi Rada, atentă la fiecare mişcare din spatele vălurilor sale, mergea foarte aproape.

— Stăpînă!

Bărbatul se opri şi se înclină. Şi Elena se ridică de pe divanul pe care stătea. Era toată un zîmbet. Ieşi înaintea ei.

— Bine ai venit, draga mea!

— Doamnă Kazanikys, e o plăcere să vă revăd, susură fata.

Elena îi luă mîna şi o trase spre unul din divane.

— Adevărul este că mesajul vostru m-a mirat!

— De ce?

— Este prima dată cînd mă invitaţi în această casă, doamnă!

— Elena, te rog. Sîntem două doamne tinere, spuse ea. Cafea?

— Da, mulţumesc!

În aceeaşi clipă, un servitor grăbit intră cu o tavă plină cu dulciuri şi cafea. Le aşeză pe o măsuţă joasă şi începu să le servească. Isabell luă cafeaua din care sorbi delicat, fără să se ardă şi apoi gustă o prăjitură mică şi foarte dulce.

— Foarte bune! Spuse.

— Sînt mîndră de bucătăreasa mea, se lăudă Elena. Vreau să vă fac o mărturisire…

— Da?

— Aş dori foarte mult să fim prietene. La urma urmei, aici, la Istanbul, nu poţi avea prea multe cunoştinţe, femei, mă refer, desigur, pentru că bărbaţi sînt destui. Dar aceşti turci îşi ţin femeile închise şi este imposibil să poţi vorbi ceva cu ele…

— Da, aşa este. Ciudat obicei!

— Şi mie mi s-a părut ciudat la început. Dar omul se învaţă cu orice, nu?

Isabell dădu din cap, fără să înţeleagă ce urmărea Elena.

— Lasă-ne singure! Îi ceru Elena servitorului, care se retrase.

Acesta ieşi pe unde venise şi aproape se izbi de un bărbat slab şi înalt.

— Are vizite?

— Da, o doamnă!

Sevitorul, un tînăr slab şi palid, dispăru. Dar nu şi celălalt bărbat. Acesta urcă scările şi găsi un loc prielnic pentru spionat. Pe o fereastră mică ce dădea în camera de zi, acolo unde Elena îşi primea invitaţii. Din acel loc Elena spiona discuţiile soţului ei cu privire la afaceri şi nu numai. Ei nu-i scăpa nimic.

Dar nu o vedea pe acea femeie. Şi ştia că trebuia să ajungă aproape de ea.

— Vreau să vă arăt ceva…

— Ce? Întrebă Isabell.

— Aşteptaţi o clipă, vă rog! Se scuză Elena şi ieşi pe mica uşă din dreapta.

Bărbatul respiră adînc, ştiind că ea nu avea să urce. Dacă ar fi urcat, ar fi trebuit să o ia pe cealaltă uşă.

— Doamnă! Se auzi vocea prinţului Alexei Krilov, care apăru deodată pe uşa care dădea spre ieşire.

Isabell se ridică repede. Acum înţelegea de ce fusese chemată acolo. Zîmbi. Nu rusului, dar pentru planul Elenei. Cît de

naivă o credea? Se întrebă, în timp ce prinţul îi luă mîna.

— Doamna mea, sînteţi aici!

— Ca şi cum nu aţi şti! Zise ea tăios.

Făcu doi paşi şi se opri, privind spre fereastra de unde bărbatul spiona. Nu-l văzu.

— Am ştiut, dar nu am putut face altceva. Mă veţi ierta pentru această farsă? O veţi ierta pe doamna Kazanikys, care a acceptat, după îndelungi rugăminţi, să mă ajute?

Mai avea puţin şi cădea în genunchi, constată ea. II privi dur, apoi chipul ei se îmblînzi. Zîmbi.

— Alteţă, sînteţi iertat!

— Da?! Exclamă el înflăcărat. Doamnă, trebuia să vă văd…

— De ce?

— De ce? Nu mă chinuiţi aşa, nu merit, eu care vă iubesc, care aş face orice pentru voi…

— Prinţe, încetaţi!

— Nu mă credeţi? Întrebă el, luîndu-i mîna. Este pentru domnul Avram?

— Mihai Avram este un bun prieten care

mă găzduieşte şi nimic mai mult, dar sentimentele voastre... spuse ea, depărtîndu-se de el. Nu cred...

— Sînt adevărate!

— Oare? Nu este numai ceva trecător? În curînd veţi pleca, înapoi în Rusia. Şi eu?

— V-aş lua cu mine oriunde aş pleca. La capătul lumii chiar. Vreţi bijuterii? Palate? Servitori? Cere-mi orice, Isabell! Spuse el ca un nebun.

Ea îi întoarse spatele şi el o strînse în braţe.

— Îmi cereţi să fiu amanta voastră? Întrebă ea cu un glas tremurat, gata să plîngă.

— Doamnă, departe de mine aşa gînd. Vreau să devii soţia mea!

Ochii lui Isabell se deschiseră cît de tare putură. Se întoarse spre el, gata să răspundă, dar un strigăt o opri. Venea de la etaj.

— Cum îndrăzneşti, ticălos ce eşti!

Isabell ridică privirea. Prinţul făcu şi el la fel.

— Ce se întîmplă?

Elena ieşi în fugă. Cei doi ridicară din umeri.

— Un hoţ?

Elena strînse pumnii.

— Ce se întîmplă? Strigă ea tare. Konstantin!

Uşa din stînga se deschise larg cu un pocnet puternic şi un om se rostogoli afară. În urma lui, o namilă de om chior de un ochi, Konstantin, apăru rînjind. Isabell se uită în treacăt la bărbatul de pe jos, apoi la uriaşul care-l împinsese. Era incredibil de urît şi arăta periculos. Avea un petec de piele neagră care-i acoperea ochiul drept, pe care cine ştie, unde-l pierduse.

— Ascultă!

— Ce?

Konstantin îl apucă de haină şi-l ridică în sus. Ared ridică privirea, fixînd-o pe Elena, ca şi cum Isabell nu s-ar fi aflat la un metru de el. Grecul îl lovi peste cap şi el căzu în genunchi. Şi fata îl văzu pe soţul ei, la picioarele ei. Nu putea crede. Clipi de mai multe ori, crezînd că o înşală ochii. Şi se prinse de mîna prinţului, care îi surîse larg,

crezînd că o făcea din teamă şi căuta protecţia lui. Acest lucru nu făcu decît să-l încînte.

— Ce căutai acolo?

— Făceam curat! Zise Ared, limpede.

Elena îl pălmui puternic. Şi inima fetei începu să bată mult mai repede. Dar el nu se uita la ea. O privea sfidător pe Elena. Aceasta strînse pumnii, furioasă. Îi făcu un semn grecului şi acesta îl lovi pe Ared, care se prăbuşi la pămînt, ţinîndu-se de stomac.

Isabell se repezi înainte şi-l prinse în braţe. Încercă să-l ridice, dar nu reuşi.

— Cum puteţi să vă purtaţi aşa, doamnă Kazanikys? Întrebă ea răstit.

Elena clipi de cîteva ori şi se uită spre prinţ. Acesta o privea pe iubita lui, ajutînd pe acel bărbat şi decise că avea dreptate.

— Da, doamnă, acest om era sus. Cum ar fi putut auzi ce vorbeam?

Nu putea face nimic de faţă cu ei. Şi ei nu ştiau că de acolo se putea auzi tot ce se vorbea în salon.

— Aveţi dreptate, alteţă, m-am supărat pentru că am crezut că v-a deranjat!

— Nu, nu ne-a deranjat. Cel care a făcut-o a fost omul vostru…

Konstantin plecă capul sub privirea tăioasă a Elenei.

— Ia-l de aici şi tu vei fi pedepsit, spuse ea grecului.

Isabell abia reuşi să se desprindă de Ared şi să se ridice. Simţi mîna lui atingînd-o pe a sa şi încetă să mai respire. Se ridică şi se retrase cîţiva paşi. Între timp, Konstantin îl luă pe Ared, împingîndu-l de la spate.

— Vă rog să mă iertaţi pentru acest incident neplăcut!

— Doamnă Elena, nu…

— Eu trebuie să plec, spuse Isabell, deodată.

— Acum?

— Alteţă, nu cred că acum este momentul pentru a vorbi. Trebuie să plec, este tîrziu!

— Dar…

Elena îl opri cu o privire.

— Mulţumesc pentru invitaţie, Elena. Sper să ne vedem în curînd…

— Şi eu sper! Spuse ea, însoţind-o spre uşă. Şi sper să-mi iertaţi acest incident…

— Nu vă mai gîndiţi la asta. Totuşi, acest bărbat... servitorul...

— Sclavul, Isabell, o corectă Elena, ţinînd-o de braţ.

— Exact, el, încuviinţă ea. Un bărbat ciudat...

— Cum aşa?

— Nu mi s-a părut a semăna a sclav, zise ea. Felul în care vă privea, pentru un moment, m-am temut pentru viaţa voastră, doamnă...

— Eşti aşa de bună, draga mea. Află că e un sclav pentru care am plătit mult... adus din Franţa. Minunat exemplar...

— Aşa? Întrebă Isabell, făcîndu-şi aer cu evantaiul. Este un bărbat frumos...

— Foarte, zise Elena.

— Nu că aş dori să-l ating, desigur. Dar cred că trebuie să aveţi grijă cu un aşa exemplar... se poate dovedi periculos..

Elena ridică sprîncenele, mirată.

— Mihai avea un aşa tinerel în casă şi servitoarele îl urmăreau ca nebune. Era o nebunie...

— Nu te teme, pe ăsta ştiu eu să-l

strunesc.

— Mă rog să fie aşa. Acum vă las…

Ieşi în grabă din casa Elenei Kazanikys. Şi nu respiră decît cînd ajunse în trăsură, alături de Rada. Femeia aşteptase pe hol, fără să ştie ce se petrecuse înăuntru. Dar văzu chipul palid al stăpînei sale.

— Stăpînă…

— Nu acum! Zise ea. Aziz, repede acasă! Spuse ea încet.

— Da, stăpînă! Zise acesta şi sări în trăsură.

Abia după ce se depărtară de casa grecului Isabell îşi permise să mai respire. Ared la Istambul. Atît de aproape de ea şi era sclav. Privindu-l pe Ared la picioarele ei, bătut, lovit şi umilit. Acum era el sclavul. El suferea, privat de libertate. Simţise pentru o clipă o satisfacţie enormă să-l vadă aşa.

Dar ce căuta la Istambul? Ce făcea în casa unei grecoaice? De ce era sclav? Mii de întrebări nu-i dădeau pace. Cine era această femeie? II cumpărase oare? Fusese răpit din Marsilia? Dar de ce pînă acum Margot sau Ahmed nu veniseră după el?

— Nu acum!
— Ai zis ceva, stăpînă?
— Nu, nu, nimic.

5.

Ared fu împins în faţă şi abia reuşi să nu cadă. Dar Konstantin îl lovi din nou, în stomac, şi de data asta căzu. Pe spate, pe pietrele din curte. Alţi doi bărbaţi se repeziră spre el şi-l apucară de braţe. Înainte să deschidă gura, se trezi legat de stîlpul din mijlocul curţii. Acel loc de 202

Pedeapsă era pus acolo pentru ca toată lumea să-l vadă şi să ştie ce-l aştepta dacă încălca poruncile.

II văzu pe Konstantin luînd biciul de pe perete şi strînse dinţii. Îi fu ruptă cămaşa şi el, respirînd adînc, îşi spuse că, dacă mai vedea vreodată Algerul, va da foc stîlpului din propria casă cu mîna lui.

— Ared!

Nicky apăru în curte, alergînd. Se opri brusc cînd îşi văzu fratele legat.

— Stai pe loc! Îi spuse Konstantin.

— Da, ascultă-l, dacă nu vrei să urmezi şi

tu! Spuse Elena cu un zîmbet larg pe faţă, ca şi cum ar fi asistat la o piesă de teatru. I se aduse un scaun şi ceva de băut. Un sclav negru veni cu o umbrelă, pentru a o feri de soare.

— Începe!

Loviturile începură să cadă peste spatele gol a lui Ared. Primele căzură peste cele vechi şi, în curînd, întreg spatele şi nu numai era plin de răni deschise. Pielea crăpată durea groaznic, mai ales cînd biciul, ud de sînge, lovea în acelaşi loc. Iar şi iar.

Nu mai ştia cîte lovituri primise. Ochii lui, acum tulburi de durere, îl vedeau ca prin ceaţă pe fratele lui, cu pumnii strînşi şi chipul negru de furie. Abia reuşea să rămînă locului. Alături de el, Elena era numai un zîmbet. Şi între ei era Isabell. O vedea pe ea, cu un zîmbet larg.

Deschise gura să o strige şi se mişcă. Dar spatele, acum o rană deschisă, îl fulgeră dureros. Capul îi căzu în faţă.

— Destul! Spuse Elena, ridicîndu-se.

Se uită cu dispreţ spre Ared, apoi zise:

— Ai grijă de el, Nicky, nu-l vreau mort!

Ared fu dezlegat şi căzu la pămînt. Şi fură lăsaţi singuri.

— Ce ai făcut? Întrebă Nicky, ridicîndu-l cu greu.

— Ea…

— Cine?

— Ea… şopti el, dar nu reuşi să mai spună ceva.

Cu greu, Nicky îl duse în mica încăpere în care trăiau. Acolo, îl întinse pe burtă, pe saltea. Apoi aduse apă rece şi pînză curată, dar veche. Şi îi spălă rănile adînci.

— Ce ai făcut? Întrebă el după ce termină.

— Nimic!

Nicky se uită la spatele lui lovit şi clătină din cap.

— Nu vrei să-mi spui!

— Nicky…

— Ared, sîntem amîndoi în aceeaşi situaţie. Dar tu nu ai încredere în mine, nu?

Cu greu, Ared se săltă puţin, pentru a întoarce capul.

— Isabell este aici!

— Ce?

— Aici, la Istambul. Şi a fost în casa asta

azi!

Tînărul sări în picioare.

— Nu se poate... ea...

— E aici şi e... începu Ared, dar se opri.

— Spune! Aproape strigă Nicky.

— Stă în casa lui Mihai şi prinţul rus e îndrăgostit de ea!

— Ai auzit rău, ea nu ar face aşa ceva. Nu se poate!

Ared oftă şi strînse ochii de durere cînd respiră adînc.

— L-ai auzit pe rus vorbind de femeia pe care o iubeşte. Ai auzit ce spunea în grădină. Despre ea vorbeau, despre femeia cea mai apreciată din Pera, despre frumuseţea ei, despre Isabell Deveraux.

Nicky se sprijini cu capul de perete. Ea era femeia cea mai rîvnită din Pera? Ea era femeia care îi cucerise inima rusului? Pentru ea era el în stare să se lupte în duel? Se întrebă el. Şi la urma urmei, de ce nu? O făcuse şi el. Şi Ared. Dar să fie aici? Şi cu Mihai Avram?

— Şi Mihai? Ce legătură are?

— El a văzut-o în casa mea, dar nu înţeleg

cum de este aici cu el. Doar dacă…

— Dacă ce?

Ared închise ochii.

— Dacă a fugit cu el, dacă el a ajutat-o la Marsilia. Atunci nu mai rămîne urmă de indoială… ei doi sînt împreună şi el o foloseşte pentru afacerile sale!

— Cu ce se ocupă el? Întrebă potolit Nicky, dar cu furie în ochi.

— Comerţ. Cumpără, vinde mai departe, aşa cum facem şi noi. Dar, pe lîngă asta, se mai ocupă şi cu politica, în secret. Acum în zonă-i război, nu? Mihai poate cîştiga enorm…

— Şi Isabell netezeşte calea, îndrăgostindu-i pe cei cu care el tratează! Spuse Nicky printre dinţi.

— Dacă ai fi auzit cum vorbea, felul în care se purta. A cerut-o de nevastă!

— Asta e nebunie, ea este…

Ared îşi feri privirea. Soţia lui, gîndi el. Sau logodnica fratelui său. Nicky gîndea şi el acelaşi lucru. Era soţia lui Ared. Soţia lui, în faţa tuturor.

— Soţia ta!

— Şi a ta!

— Căsătoria noastră nu a fost valabilă, zise Nicky, de data asta fără urmă de reproş, ci ca o simplă constatare.

— Şi acum? Planul nostru era ca, o dată ajunşi în oraş, să încercăm să evadăm. Ziceai că aici va fi mai uşor decît la ţară…

— Am zis, dar de unde era să ştiu că aici vom fi păziţi zi şi noapte? Că ne vor închide în această încăpere?

— De fapt, era de aşteptat…

— Aşa e.

— Dacă vrea să se răzbune, atunci trebuie să ne păzească bine pînă mama ajunge aici. Probabil vrea să ne execute în faţa ochilor ei.

— Asta dacă nu reuşim ceva înainte. Isabell m-a văzut.

— Dar ai uitat că ne urăşte? Întrebă Nicky. Ce a făcut cînd te-a văzut? A plîns? A zis ceva?

— Nimic.

— E limpede că ne urăşte. Din vina noastră ea a plecat. Eu am şantajat-o, tu ai presat-o. Ce ar fi putut face? Nici acum nu-

mi dau seama cum am fost atît de prost să-i spun ce i-am spus în acea seară…

— Nu are rost să te simţi vinovat. Ce s-a întîmplat, trecut este. Acum avem alte griji… zise Ared, fără să se mişte, cu spatele plin de răni dureroase. Trebuie să credem că va face ceva…

— Va face. O cunosc bine, am crescut împreună şi ştiu că va face orice pentru a ne ajuta, chiar dacă este rănită! Zise plin de încredere Nicky.

— Nu ai văzut-o. E diferită, mai sigură pe sine şi mai dură. Fermă. Puternică.

— Dar arată la fel? Se interesă Nicky.

— Fizic, pare mai frumoasă, zise Ared, cu o sclipire scurtă în ochii. Nu ştiu ce să cred despre ea, frate…

— Adică?

— M-aş fi aşteptat la o şoaptă, un cuvînt. Şi a avut destul timp să-mi spună ceva. Dar s-a ridicat şi a plecat la braţul Elenei. Crezi că poate fi în legătură cu ea?

— Nu, cred că nu ştie…

— Să fi văzut cum se juca cu Alexei, zise încet Ared. L-a înnebunit, rusul e

îndrăgostit mort de ea şi ea urmăreşte ceva. Dar dacă-i spune ceva lui Mihai, el nu va sta de gînduri şi va veni să ne scoată de aici… lui nu-i poate fi greu, cunoaşte pe toată lumea în Pera şi nu numai.

— Ai încredere aşa mare în Mihai? Mama nu prea avea…

— Mama?! Întrebă pufnind ironic Ared. Mihai este ca şi fratele meu, va face ceva, sînt sigur…

— Aşadar sîntem la mîna ei, zise Nicky, gînditor.

— Aşa se pare.

Rămaseră în tăcere un timp. Apoi Nicky se ridică.

— Am treabă sus… ai nevoie de ceva?

— Da, de un drum spre Alger!

— Speră, speranţa ne-a mai rămas acum.

Nicky urcă scările, repede, înainte să fie repezit de vreun servitor vechi al casei, aşa cum se întîmpla mai mereu, sub privirile gărzilor amuzate. Încruntat, începu să frece podelele, ştiind că devenise un expert în aşa ceva.

— Băiete, unde e doamna Kazanikys?

Nicky ridică privirea cu o lucire criminală ascunsă acolo. Dar bătrînul Spiros nu văzu nimic, fiind slab cunoscător al oamenilor, nici măcar a celor apropiaţi lui.

— Cred că a ieşit, kir Spiros!

— Unde să se fi dus la orele astea? Se întrebă el, gînditor.

— Cred că o însoţea alteţa sa, prinţul Krilov, răspunse Nicky, văzîndu-şi de treabă. Aşa am auzit jos…

— Atunci e bine… nu-i singură, se linişti singur Spiros. Am auzit că fratele tău a fost biciuit.

— Ared este jos, acum…

— Băiete, lasă frecatul şi vino cu mine!

Spiros intră într-un salon mic şi plăcut. Se aşeză pe sofa.

— Voi, servitorii ştiţi mereu totul…

— Nu e… da, kir Spiros, se corectă el la privirea dură a bătrînului.

— Dar ştii că Elena nu este prima mea soţie?

— Nu am ştiut asta!

— Acesta este adevărul. Am mai fost însurat, tînăr fiind. Soţia mea a fost prietenă

cu Elena!

Nicky îl privi cu mai multă atenţie.

— Vezi tu, băiete, eu sînt bătrîn acum. Dar am avere.

— Asta toată lumea ştie, stăpîne, răspunse Nicky cu calm, cu toate că murea de curiozitate.

— Elena este o femeie foarte frumoasă, încă tînără. Dar şireată…

Bătrînul aşteptă să vadă dacă tînărul său servitor spune ceva, dar acesta păstră tăcerea. Continuă tot el.

— Ştiu foarte bine cine sînteţi voi şi pentru ce sînteţi aici!

— Kir Spiros! Exclamă şoptit Nicky, nevenindu-i să creadă.

— Un conte francez şi un arab bogat slujind prin casă, rîse el, mîngîindu-şi barba albă. Numai pentru răzbunare…

— Este adevărat, Elena Săndulache a făcut totul pentru a se răzbuna, dar nu ştim de ce… credem că era ceva legat de tatăl ei…

— Banditul ăla merita să moară, era un hoţ la drumul mare.

— Cum a murit, domnule Kazanikys? Se interesă Nicky, deodată intrînd în rolul contelui francez şi nu al sclavului umil şi murdar.

— Cine ştie? A murit undeva în Franţa şi cred că în asta a avut ceva de-a face părinţii tăi, domnule conte, zise grecul, destul de încet. Elena nu ştie că eu cunosc toată această poveste… Ştiu că m-a luat pentru banii mei. Dar zilele trecute, domnule conte, zise el ridicîndu-se, am aflat ceva…

— Ce?

— Nu, nu… mai bine nu spun acest lucru, durerea mea ar fi prea mare. Acum fiica mea vine acasă şi asta schimbă totul!

— Fiica?

— Am o singură fată. Moştenitoarea mea. Şi soţul ei ar moşteni o avere foarte mare..

— Nu înţeleg!

— Oare? Eu cred că înţelegi foarte bine. Fiica mea a crescut la o mănăstire, apoi la o mătuşă de-a fostei mele soţii. Departe de Elena!

— Şi acum se întoarce!

— Exact. Şi mă tem pentru draga mea

copilă… în casa asta sînt multe pericole… foarte multe!

— Vreţi ca eu să…

— Vreau să te căsătoreşti cu ea, zise Spiros clar. O voi aduce în secret, te voi scoate din casă şi mergem la biserică. Te căsătoreşti şi vei deveni stăpînul acestei case…

Nicky căzu pe cealaltă sofa.

— Vreţi să vă uniţi fiica cu un om care nu are nimic?

— Acum nu ai nimic, e adevărat. Dar vei avea. Şi ai un titlu, nu-i aşa? Tatăl tău este duce. Fiica mea va încăpea pe mîini bune şi Elena va rămîne fără bogăţiile la care visează…

— Dar… chiar aţi putea să-i faceţi asta?

— Eu m-am trezit din acel vis pe care-l credeam o căsătorie fericită alături de o femeia frumoasă. Femeia asta mi-a otrăvit soţia pentru a mă lăsa văduv, ca apoi să se arunce în braţele mele şi eu, orbit de frumuseţea ei, am luat-o în casa mea!

Vocea lui părea de gheaţă. Durerea îi strălucea în ochi. Mîinile sale uscate şi

bătrîne se mişcau neîntrerupt, gata să rupă, să distrugă.

— Zile întregi m-am gîndit, fără să pot pune geană pe geană noaptea, la ce se poate face. Apoi Konstantin, acest om periculos pe care Elena îl are mereu alături, mi-a spus că fratele tău a fost biciuit. Atunci am ştiut care este cea mai bună soluţie…

— Elena o să fie furioasă!

— Aşa va fi, rîse satisfăcut grecul. Dar tu vei conduce această casă, tu şi fratele tău.

— Şi dacă o să vrem să plecăm?

— El poate pleca, dar tu… cel puţin pînă la moartea mea, trebuie să stai.

În faţa lui nu mai era altă soluţie. Îşi aducea aminte de Ared şi de ceea ce spusese. Dacă ar fi putut să facă ceva pentru a fi eliberat sau măcar pentru a putea ieşi în oraş, să ajungă acasă la Mihai…

— Aş putea cîteva zile de gîndire?

— Ţi se pare că ai de ales? Sau îţi place să fii sclav?

— Nu, nu-mi place.

— Fratele tău va suferi. Tu la fel. Elena

face mereu planuri şi mă tem că urmează ceva…

— Poate, dar tot am nevoie de un timp.

— Ai alte angajamente pe care trebuie să le onorezi?

Nicky se gîndi la Isabell, dar o alungă repede din mintea lui.

— Nu. Nu-mi veţi da acest timp?

— Nu mult însă, fu de acord Spiros..

— Vă mulţumesc, dar mai am o mare rugăminte la voi, domnule Kazanikys.

— Ascult!

— Nu vreau ca fratele meu să ştie despre asta aşa că, după căsătorie, dacă ea se va face, s-ar putea să-l trimiteţi în Franţa, pe o corabie? Nu a voastră…

— Voi găsi ceva potrivit!

— Vă mulţumesc!

Cînd Isabell ajunse în casa lui Mihai, era mai liniştită. Intră la că coare şi îşi desfăcu voalul care-i acoperea părul. Rada îl luă, urmînd-o cu un pas în spate, aşa cum se cerea.

— Ai ajuns, în sfîrşit…

6.

Glasul nervos şi ironic nu era a lui Mihai. Era al mamei sale, doamna Alberta. Stătea pe sofa, în camera de primire de jos, citind dintr-o Biblie neagră. O închise cu un pocnet sec.

— Am ajuns, după cum se vede, zise fata. Doriţi ceva de la mine?

— Aş vrea…

— Vă ascult, doamnă!

Femeia o privi urît.

— Vreau să pleci, cu copiii, imediat!

— Cum aşa?

— Nu m-ai auzit? Această casă este a fiului meu şi tu nu eşti decît un oaspete aici, stăpîna sînt eu!

— Mihai nu mi-a spus asta.

— Mihai este atras de farmecele tale diavoleşti, doamnă, o asigură Alberta, făcînd semnul crucii spre ea. Tu şi copiii trăiţi în păcat. Păcătoasa aceea pune mîna pe ei…

Isabell îşi înfrînă un zîmbet şi privi spre Rada. Aceasta se uită urît, înţelegînd foarte bine strigătele în franceză pe care mama lui

Mihai le arunca.

— Copiii mei sînt bine îngrijiţi de Rada şi eu sînt mulţumită!

— Ce-mi pasă mie? Eu ştiu că este o păcătoasă... la fel ca şi copilul diavolului de sus...

— Vorbiţi de mine, doamnă Alberta?

Amina coborî cu pas uşor scările şi ajunse alături de ele. Purta haine arabe, de culoare deschisă şi chipul nu-i era acoperit.

— Tu atragi blestemul asupra acestei case, tu şi diavolul la care te rogi. Am auzit eu...

— Aţi auzit? Cum aţi putea auzi ceva? Nu veniţi niciodată în camerele mele, doamnă, cu toate că v-am invitat de mai multe ori, zise Amina, dulce.

— Aud zi de zi cum păcătoşii se roagă din minarete. Aud cum strigă spre cer. Intr-o zi, bunul Dumnezeu vă va lovi din înaltul cerului şi veţi arde cum a ars Sodoma şi Gomora...

Isabell, departe de a se supăra, se aşeză pe un scaun, ca şi cum ar fi privit o piesă de teatru. Îi făcu semn Radei să se retragă şi

aceasta o ascultă, după ce o mai privi o dată pe femeia aceea nebună.

— Şi dacă nu plec, ce veţi face?

— Îi voi cere lui Mihai să te arunce în stradă, aşa cum merită o stricată ca tine. Ştiu totul, ameninţă ea, îndreptînd un deget uscat spre fată. Ştiu că trăieşti în păcat cu jumătate din bărbaţii din Pera!

— Cum aţi aflat asta? Nu ieşiţi din casă…

— Lumea vorbeşte şi eu mai am oameni care mă cunosc în acest loc. Puţini, e drept, dar sînt. Ştiu ce faci. Am mai văzut asta, cu mult timp în urmă… femeile ca voi sînt blestemate, trebuie arse pe rug pentru că distrug totul în jurul lor!

— Amina, dragă, cred că mi-ar prinde bine un ceai, în camerele tale, ce spui?

Isabell se ridică şi se îndreptă spre Amina.

— Cum îndrăzneşti să mă laşi aşa? Nu am terminat, blestemato. Nu te vei căsători cu fiul meu niciodată, nu-l vei atrage în păcat, mai mult decît este…

— Credeţi că asta vreau?

— Ştiu ce vrei, păcătoas-o. Tu şi copiii aceia din păcat, blestemaţi fie ei…

Cuţitul lui Isabell se opri la un deget de gîtul Albertei, care se albi la faţă ca o moartă. Înlemni acolo unde era.

— O vorbă să mai scoţi despre copiii mei, vrăjitoare blestemată ce eşti, şi te tai ca pe un pui!

Amina se lipi de balustrada scărilor şi îşi acoperi gura cu mîna.

— Nu îndrăzni să-i atingi cu o vorbă, dacă vrei să mai vezi lumina soarelui…

O împinse pe sofa şi cuţitul dispăru în hainele sale.

— Mergem, draga mea?

Urcă scările ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Poţi respira acum, draga mea!

— Dar… dar…

— Alberta face zile negre tuturor!

— Dar să o ameninţi cu un cuţit… suspină ea, apăsîndu-şi inima pentru a o opri să nu iasă afară din piept de teamă. Nu-şi mai simţea genunchii. Nu ai fi ucis-o, nu?

— Sigur că nu, numai am speriat-o, răspunse Isabell, minţind cu seninătate. Amina, du-te să te odihneşti puţin, eşti

palidă…

— Da.

— Merg să-l caut pe Mihai, zise fata. Şi nu te teme, vrăjitoarea ne va lăsa în pace…

Mihai lucra în cabinetul lui, o cameră largă, cu o masă mare, pe care se găseau mii şi mii de lucruri. Biblioteca era plină de cărţi, în mai multe limbi. Acesta era aplecat asupra unei cărţi din care citea concentrat. Cînd ea intră fără să bată, nu ridică capul.

— Lasă tava şi pleacă!

— Mă dai afară? Întrebă ea, amuzată.

Ochii lui părăsiră rîndurile cărţii şi găsiră chipul de care îi fusese dor.

— Te-ai întors…

— Aşa e. Pot lua loc sau eşti prea ocupat?

— Cînd sînt eu prea ocupat pentru tine, iubita mea?

Puse un semn la carte şi o închise. Apoi o trase pe genunchii lui, sărutînd-o încet şi tandru.

— Ce voia Elena?

— Ce voia? Prinţul m-a chemat, sub semnătura Elenei…

— Ca şi cum nu am bănuit, rîse el. Ce voia

Krilov atunci?

— Voia să mă ceară de soţie!

Vestea îl luă prin surprindere pe Mihai, care se trase înapoi, pentru a-i căuta ochii, citind acolo dacă era o glumă sau era adevărul cel pe care i-l spusese.

— De soţie? Ticălosul a îndrăznit?

— Da, şi înainte de a-l provoca la duel, trebuie să ştii că această situaţie îmi convine de minune, un timp…

— Un timp?

— Pentru a afla ceea ce Fatih vrea. Acum, ca viitoarea lui soţie, aş putea să mă apropii de el mai mult. Un pahar de vin şi va începe să vorbească…

— Eşti sigură de asta?

— Ce ai vrea să fac? El mă va plăti foarte bine. Nu mai trebuie decît să aşteptăm un timp şi apoi rusul va pleca acasă…

Mihai oftă.

— Să ştii că Krilov este tînăr, adevărat. Dar nu este prost. Şi se duce în Moldova, pentru a se întîlni cu generalul rus care conduce luptele. Care vor începe în curînd…

— Ştiu asta. Am aflat de la Şerban că la

Focşani tratativele au dat greş.

— Şi dacă Fatih îţi cere să pleci cu el?

— Nu se va ajunge la aşa ceva… odată plecată din Istambul, nu mai sînt de folos vizirului. Dar altceva trebuie să-ţi spun, ceva mai important.

— Ce?

Ezită puţin.

— Mama ta. Am avut o nouă confruntare, acum cîteva clipe. Mihai, îşi pierde minţile…

— Nu cred asta, zise el cu greu. Şi le-a pierdut cu mult timp în urmă!

— Mi-e teamă pentru copii. Îi urăşte.

— Oamenii mei îi păzesc ori de cîte ori ieşi din casă şi au porunci clare să nu o lase să între în camerele tale. Nu poate trece de ei!

— Dacă pune ceva în mîncare?

— Rada este cea care le pregăteşte mîncarea. Doica este de încredere…

— Este. O plătesc foarte bine pentru a nu mă trăda. Dar nu pot să-mi înlătur frica…

— Eşti o femeie curajoasă!

— Nu cînd este vorba de copiii mei, Mihai. Atunci sînt îngrozită. Merg să-i văd!

— Du-te. Te aştept jos…

Isabell îi făcu semn cu mîna, apoi dispăru dincolo de uşă. Cînd intră în odaia copiilor, Rada şi doica erau acolo. Aceasta din urmă era o femeie mititică şi rotundă, cu chipul ca un soare şi ochii umbriţi de gene groase.

— Fatima i-a hrănit, stăpînă!

— Atunci puteţi pleca, vreau să rămîn singură cu copiii... Rada!

— Da, stăpînă?

— Despre ce s-a întîmplat azi la Kazanikys, zise ea în franceză, nici o vorbă nimănui. Ai priceput?

— Da, stăpînă! Spuse ea cu o plecăciune. Cele două femei ieşiră şi Isabell se aşeză pe pat, alături de cei doi copii. Dormeau liniştiţi acum, dar în majoritatea timpului erau foarte agitaţi şi energici.

Îi privi multă vreme, de parcă ar fi căutat ceva pe chipul lor. O urmă, un semn. Şi erau toate acolo. În fiecare trăsătură îl vedea pe Ared. Ochii lui verzi. De ce nu aveau ochii ei? Se întrebă ea. Ar fi fost mai uşor să uite.

— De ce îmi face asta?

Lacrimile ţinute eroic alunecară pe obrazul ei palid. Şi le şterse furioasă.

— Te urăsc!

Anii aveau să treacă, unul după altul, mereu, fără să se oprească. Îşi vedea copiii mari, adulţi, frumoşi şi puternici. Oare ce aveau să-i spună? Ce aveau să întrebe despre tatăl lor? Şi ea va răspunde că murise? Că nu ştia unde dispăruse, că nu-l căutase?

Pînă acum nu se gîndise la acest lucru, dar acum nu mai era numai ea singură, erau şi copiii, doi prinţişori fără griji acum, dar care vor creşte şi vor pune întrebări. Va reuşi să ascundă totul?

Fără să găsească un răspuns la aceste întrebări, se ridică. Le dădu cîte o sărutare şi ieşi pe uşă.

Ducesa opri în portul Istambul. Şi cei pe care-i aducea cu ea săriră pe chei. Era a doua oară cînd Margot punea piciorul în acest loc şi ultima dată stătuse aici o zi. Alături de Mărie, cercetase plină de curiozitate străzile Istambulului, Pera şi cartierul grecesc. Se aventurase spre Moscheea Albastră şi privise cu admiraţie impresionanta biserică. Agia Sofia o lăsase

fără respiraţie. Cînd se lăsase seara, preoţii lui Allah începuseră din minarete rugăciunea de seară. Margot nu reuşise să doarmă toată noaptea, atunci, pe corabia care o ducea spre Franţa, din cauza acestui oraş, atît de diferit şi de curios. Văzuse tot felul de oameni, creştini, musulmani, greci avari şi arabi serioşi.

Acum, nu mai era la fel de mirată, ci mai degrabă blazată. Şi preocupată. Venise aici cu un scop. Alături de ea, Robert o ţinea de braţ. Mărie şi Gabriel, pe care nimeni nu reuşise să-i lase acasă, ameninţînd că vor face orice pentru a veni, chiar să fugă din Marsilia, priveau cu ochii mari, încercînd să nu piardă nimic din acele minunăţii, amestecate într-un aer greu, cum mirosea orice oraş mare şi plin ochi de lume de toate felurile.

Fiii, căpitanul lui Margot, rămase pe corabie alături de oamenii săi. Alături de Ducesă, corabia lui Ahmed, Privighetoarea, trăgea şi ea în port.

— Mergem? Întrebă Robert.

— Da. Ahmed…

— Da, doamnă. Să mergem…

Încet, o luară spre Pera. Pe jos. Înarmaţi şi periculoşi. Femeile purtau haine bărbăteşti şi pălării mari, care să le ascundă sub borurile largi trăsăturile frumoase. Mărie încerca mereu să ridice capul spre înaltul cerului pentru a admira minaretele, palatele sau turnurile, dar mama ei o avertiza să se abţină. Singurul lucru de care mai aveau nevoie acum era să o piardă pe Mărie prin imensul Istambul.

Porţile casei lui Mihai erau larg deschise şi o trăsură era trasă la scară. Vizitiul era la locul lui şi Mihai nu se vedea pe nicăieri.

Intrară, dar la poartă un uriaş le opri calea. Văzînd grupul numeros, făcu semn spre oamenii lui, care se apropiară, ameninţători.

— Numele meu este Ahmed el Selim!

Nici o schimbare. Uriaşul în negru stătea tot în acel loc, de parcă ar fi aşteptat altceva.

— Chemă-l pe stăpînul tău, se răsti arabul, fixîndu-l cu privirea lui de gheaţă pe omul din faţa sa.

Ahmed ridică din umeri spre prietenii săi, semn că nu reuşise să-l convingă pe bărbat.

— Poate nu ştie araba! Sugeră încet Robert.

— Se poate. Cine ştie de unde-l are Mihai pe uriaşul ăsta…

— Domnule el Selim!

În spatele bărbatului apăru Ibrahim, servitorul de încredere al lui Mihai. Acesta făcu o plecăciune adîncă şi-i făcu semn servitorului să elibereze drumul.

— Abia am sosit, Ibrahim!

— Stăpînul va fi foarte fericit să vă vadă. Aţi ajuns la timp…

— Cum aşa? Se interesă Ahmed, intrînd în casa fratelui lui Margot, loc în care ea venea pentru prima dată.

— Tocmai plecau la o petrecere, ambasadorul Franţei insistă ca doamna să-i fie alături de fiecare dată cînd dă o petrecere.

— Doamna?!

Ibrahim se feri din calea lor, lăsîndu-i să între în salonul de primire al casei lui Mihai. Ahmed făcu cîţiva paşi, văzîndu-şi prietenul

la braţul unei femei. Nu că asta l-ar fi surprins, Mihai fiind atras de partea femeiască mai tare decît oricine.

— Mihai! Exclamă el, cu amuzament în glas.

Rămaseră toţi personajele unei piese de teatru foarte proaste. Păreau să fi uitat să mai vorbească. Nici să respire nu mai îndrăzni Margot. La cinci metri de ea, la baza scărilor, Isabell era radiantă şi frumoasă, strălucind de sub mii de diamante. Surprinza de pe chipul ei fu înlocuită imediat de furie.

— Aşadar ai ajuns aici! Strigă Margot, trecînd ca o vijelie pe lîngă Ahmed, spre fată.

— Mătuşă Margot…

Femeia furioasă se îndreptă spre ea. Dar găsi o piedică. Un bărbat în negru o opri, ridicînd sabia sa curbată. Nu i se vedeau decît ochii prin turbanul înfăşurat bine. Isabell îşi permise un mic zîmbet.

— Departe de casă, nu?

— Mamă, lasă sabia, strigă Mărie. Isabell este ca şi fiica ta, nu?

Margot îngustă ochii şi lăsă arma în jos.

— Din vina ta, s-a ajuns aici! Îi aminti Margot lui Isabell. Tu le-ai distrus viaţa!

— Despre ce tot vorbiţi?

Mihai o lăsă pe Isabell din braţele sale şi se îndreptă spre mijlocul camerei.

— Ce căutaţi toţi la Istambul? Aţi venit după ea?

— Tu habar n-ai de nimic?

— Despre ce vorbeşti, Clermont?

— Fiul meu şi Ared au fost răpiţi de la Napole şi am fost chemaţi aici. Sînt la Istambul!

— Nu ştiu nimic despre asta, îi asigură Mihai. Eu şi Isabell am sosit din Moldova, unde ea a fugit cu ajutorul tău…

— Pentru binele ei! Se răsti Margot, palidă de furie mocnită.

— Isabell!

Fata se aruncă în braţele prietenei sale. Aceasta rîse vesel.

— Eşti la fel de nebună…

— Mi-a fost atît de dor de tine!

Întîlnirea lor ar fi continuat, dacă ceilalţi nu ar fi fost atît de nerăbdători.

— Aşadar sînt aici, zise Mihai.

— Da. O răzbunare pentru o problemă veche, explică aşezîndu-se Robert. Am adus ceea ce ni s-a cerut şi acum trebuie să aşteptăm…

— Ce v-a cerut? Cine?

— Un mort, zise Gabriel, foarte serios.

Mihai privi spre nepotul lui, un băiat înalt şi slab, cu un păr în toate părţile, peste care avea trîntită o pălărie cu pană.

— Un mort?

— Da. Elena Săndulache vrea acest schelet şi îi are pe băieţi şi ne-am gîndit că putem veni la tine… începu Ahmed, dar se opri, cînd Mihai sări în picioare, spre Isabell.

— Ştiai?

Isabell se depărtă de Mărie, cu un zîmbet rece întipărit pe faţă. Începu să rîdă.

— Ai fost acolo…

— Sigur!

— Şi? Întrebă Margot, nerăbdătoare. Sînt în viaţă?

— Ared e viu, dar e sclavul Elenei. Despre Nicky nu ştiu nimic.

— Ai fost la ea săptămîna trecută. De atunci mi-ai ascuns asta? Se răsti Mihai.

— Eşti supărat?

Nu-şi pierdea zîmbetul, nu lăsa mînia să o cuprindă.

— Pe Allah, sînt! Strigă Mihai. M-ai minţit…

— Ce ai fi făcut dacă ai fi ştiut?

— M-aş fi dus acolo, i-aş fi ajutat cumva. Ai uitat că sînt nepoţii mei?

— Elena este foarte şireată şi nu are încredere în tine. Eu, spre diferenţă de tine, pot intra oricînd în casa ei…

— Cum aşa? Se interesă Ahmed, curios de felul lui.

— O cunosc destul de bine. Am devenit oarecum prietene… zise ea.

Satisfăcută de uimirea de pe chipul lor, se aşeză.

— Ştiam că Elena ascunde ceva în clipa în care l-am văzut acolo pe Ared. Aşa că am scris unui prieten, care m-a informat că Elena Kazani- kys este o moldoveancă ajunsă acum mult timp la Istambul, după moartea tatălui, un oarecare Ştefan

Săndulache. Puse cap la cap, toate aceste lucruri se leagă foarte bine cu ceva ce tata a spus cîndva…

— Santos nu trebuia să vorbească despre aceste lucruri!

— Unchiule Robert, tata era niţel băut atunci şi ciudat. Vorbea despre o comoară şi despre un mort. Moldoveanul pe care l-am ucis, zicea. În grotele de la Marsilia.

— Ştefan Săndulache era un nebun care a încercat de mai multe ori să mă ucidă, zise Margot dur.

— Şi Elena face la fel, numai că loveşte în Ared şi Nicky, ştiind că sînt punctul tău vulnerabil.

Se lăsă tăcerea şi Isabell se ridică de pe sofa.

— Ce vreţi să faceţi acum?

— Un schimb!

Isabell se apropie de Mărie.

— Îţi jur că ceea ce fac este foarte important, şopti ea la urechea ei. Dar ei nu vor înţelege…

— Ce spui?

— Copiii sînt sus, poţi intra să-i vezi, dar

nu poţi să-i iei de aici.

— Copiii? Sînt doi?

— Da. Mergi sus…

— Isabell, nu mai înţeleg…

Ea o strînse în braţe şi îi dădu un sărut pe obraz. Apoi îşi luă pelerina de la Aziz.

— Trebuie să plec! Anunţă ea tare, făcîndu-i pe toţi să tresară.

— Unde te duci, Isabell?

— Ambasadorul Franţei dă o petrecere azi, în cinstea regelui. Va avea mulţi invitaţi…

— Cum poţi să te gîndeşti la petreceri în asemenea clipe?

— Viaţa mea merge mai departe. Vă las pe voi să discutaţi despre cum puteţi să-i scoateţi din casa Elenei în viaţă…

— Ce vrei să spui cu asta?

— Pentru mine, mătuşă Margot, e mai mult decît clar totul. Elena vrea răzbunare şi cred că are o persoană în vedere… tu!

— Evident. Dar asta nu înseamnă că…

— Înseamnă că vă las să faceţi planuri, la asta sînteţi foarte pricepuţi.

O luă spre uşă, cu Aziz pe urmele sale.

— Îi voi spune ambasadorului că o teribilă indispoziţie te ţine departe de sălile sale azi, Mihai. O seară plăcută!

Dispăru dincolo de uşă, într-o mare de voaluri scumpe şi bijuterii.

— E nebună, Mihai, şi-a pierdut minţile!

— Margot, Isabell a ajuns aşa din vina tuturor, sări el.

— Dar să fie atît de insensibilă… şi rea… se plînse Gabriel. Pare să nu-i pese de ei…

Mihai se ridică şi îşi turnă un pahar plin de coniac. Ce mai conta acum dacă bea? Îl dădu peste cap cu sete. Apoi strigă la Ibrahim.

— Pregăteşte masa şi camere pentru oaspeţi. Şi spune-i Aminei să coboare, unchiul Ahmed a sosit!

— Da, domnule. Au sosit dulciurile domniţei Isabell!

— Lasă-le Radei. Şi vezi de ce ţi-am spus!

Oftînd, se întoarse spre oaspeţii săi, căzuţi din cer.

— Ce înseamnă asta?

Privirile tuturor se ridicară spre capul scării.

— Mamă, am oaspeţi!

— Iar? Întrebă ea, coborînd cu Maria alături.

Se opri jos, privindu-i dispreţuitor. Mai ales pe Ahmed, care o recunoscu şi o salută adînc. Ea pufni, nervoasă, şi se uită spre Margot. Dispreţul era întipărit în privirile celor două femei. În aceeaşi măsură, una o dispreţuia pe cealaltă.

— Tu, fiică a diavolului, ce cauţi în casa asta?

— Bună seara, Alberta!

— Trădătoare, ticăloasă fără margini, asasino!

Întinse degetul spre ea şi făcu semnul crucii.

— Vei arde în iad!

— Mamă, zise încet Mihai, încercînd să o tempereze.

— Tu să nu vorbeşti! O laşi să între în casa noastră, o laşi să pună piciorul aici, după ce şi-a ucis tatăl. Întîi tîrfa ta, acum asta. În iad vei ajunge!

— Mulţumesc, mamă, pentru aceste observaţii!

Femeia deschise gura să strige alte insulte, dar simţi o mînă uşoară pe umăr. Amina, cu ochii surîzînd şi chipul acoperit, scoase de sub haine un cuţit cu plăsele de argint şi pietre preţioase.

— Doamnă Alberta!

În mîna fetei se odihnea cuţitul cu care Isabell o ameninţase nu demult.

— Dumnezeule!

Îşi ridică fustele şi alergă pe scări, fără să se uite înapoi.

— Ce faci cu acel cuţit, Amina? Întrebă Mihai, tăios.

— Mama ta l-a uitat sus! Zise limpede fata. Îl voi da…

— Să faci asta, răspunse el şiamina văzu zîmbetul înfrînat pe chipul lui serios. Vino aici.

— Da, tată!

— Fiica ta, Mihai?

— Adoptivă, explică el. Draga mea, aceasta este sora mea, Margot. Despre care ţi-a vorbit Isabell.

— Bun venit, doamnă! Zise ea, salutînd cu o mişcare a capului. Tu trebuie să fii

Gabriel, nu?

— Da, domnişoară, zise băiatul, făcîndu-i o plecăciune fetei din faţa lui, pe care o privea fermecat.

O recunoscu pe Mărie şi îi fu prezentat Robert de Clermont. Se părea că povestirile lui Isabell fuseseră foarte exacte şi detailate.

— Unchiule Ahmed!

— Fata mea!

8.

Elena îşi pusese cele mai bune haine, cele mai scumpe bijuterii şi intră la braţul prinţului Krilov la petrecerea ambasadorului. Francezul le ieşi înainte.

— Prinţe, bine aţi venit, doamnă Kazanikys…

— Domnule de Ferioll, aţi strîns cea mai bună lume din Pera!

— Sper, sper, rîse bărbatul rotofei, cu un nas mare şi ochii bulbucaţi.

Lume bună şi multă. Un ac nu puteai arunca în încăperile pe care francezul le deschisese invitaţilor săi. Nu se dădea în

lături de la a petrece ori de cîte ori prindea ocazia. Nu multe erau ocaziile pe care le avea aici, motiv pentru care fiecare profita din plin. Curtea sultanului nu era curtea regelui Franţei. Fastul cu care nobilimea petrecea la curte era 218

Deja cunoscut tuturor. Poate nu mai era vremea lui Ludovic al XlV-lea, spuneau cei bătrîni, care-şi mai aduceau aminte de acele timpuri, dar Franţa încerca să rămînă în frunte. Cu toate că era atacată din toate părţile de Rusia Ecaterinei a Il-a, pusă pe fapte mari, de Prusia luptătoare şi de Austria. Asta pentru a uita de Anglia, ce din insula ei conducea întreaga lume.

Dar lumea în acea seară avea multe altele pe cap. Şi Isabell vedea acest lucru foarte clar. Sorbi din cupa sa cu şampanie şi aruncă o privire largă peste capetele tuturor. Locul strategic pe care şi-l găsise o favoriza. Mai sus cu două trepte, putea privi peste capetele tuturor, chiar şi ale bărbaţilor. De unde stătea, alături de doamna de Ferioll, observa totul.

— Tocmai a venit! Şopti la urechea ei

doamna Amelie de Ferioll.

— Văd!

— Să ştii că ar trebui să accepţi!

— Ştiţi?

— Draga mea fată, ştie întreg Istambulul! Poate şi sultanul, răspunse femeia slabă şi cu multe riduri pe faţă, pe care fardul nu mai reuşea să le înlăture.

— Adevărul e că nu ştiu ce să fac! Mormăi ea, sorbind un pic de şampanie.

— Spune-i da şi pleacă cu el. Rusia cîştigă şi mereu trebuie să fii alături de cîştigători…

— Credeţi?

— Fata mea, eşti singură aici, nu ai un sfat bun, pentru că ştiu că puşlamaua aceea de Avram nu te sfătuieşte bine… o voi face eu. Prinţul e bogat, arată bine la chip, este amabil şi vrea să facă din tine o prinţesă. Poţi căuta, dar dacă Delfinul nu te cere de nevastă, nu văd altă ocazie mai bună. Sau aştepţi cererea sultanului?

Isabell izbucni în rîs, alături de doamna de Ferioll, făcînd să se înalţe cîteva sprîncene mirate.

— Sultanul nu mi-a făcut nici o propunere, decentă sau mai puţin decentă!

— Atunci zi un da mare şi du-te în Rusia. Am auzit că acolo este foarte plăcut.

— Aşa am auzit şi eu, răspunse Isabell. Merg să-i vorbesc…

— Vei accepta?

— Nu azi!

Îşi făcu loc printre invitaţi pînă ajunse aproape de prinţ. Acesta venea şi el spre ea, cu Elena alături.

— Doamnă Deveraux, ce fericire să vă văd!

— La fel, înălţimea voastră, răspunse ea veselă. Elena!

— Vă las să vorbiţi!

— Mulţumesc!

Elena se depărtă cîţiva paşi, dar se ţinu aproape de cei doi.

— Am crezut că nu voi putea scăpa de domnul Avram, se plînse ea.

— Cum aşa? Se interesă prinţul.

— Au sosit nişte prieteni de-ai lui din Franţa. Oameni foarte ciudaţi, de altfel…

— Doamnă, Isabell, zise el neliniştit, cred

că mai bine te-ai muta de la el. Cred că acel loc nu este potrivit pentru o tînără mamă, o femeie nevinovată şi inocentă…

— Cum aş putea? Unde să mă duc acum? Pera nu este Parisul.

— Ştiu asta, dar aş putea să cer doamnei Kazanikys să…

— Vai, Alexei, se sperie ea, respirînd precipitat, cum aş putea abuza în acest fel?

— Nu va fi un abuz, dacă vorbesc eu cu Elena. Dar nu pot permite să stai acolo, cu el. Ştiu ce fel de om este!

— Cum aşa?

— Mihai este foarte şiret şi alunecos. Să fie ăsta motivul pentru care nu puteţi spune da propunerii mele?

— Alteţă, îmi este frică! Suspină ea. Am avut o viaţă grea…

— De acum nu mai trebuie să suferiţi, frumoasa mea Isabell. Aţi fi prinţesa mea, mai importantă decît ţarina!

— Ce spuneţi? Rîse ea afectat.

— Adevărul. Plec în curînd în Moldova şi de acolo la Moscova.

— Nu la St. Petersburg?

— Voi merge şi la curte. V-aş prezenta ţarinei…

— Nu aş putea… este prea devreme, se plînse ea. Toate aceste lucruri deosebite pe care mi le daţi! Şi cadourile! Florile şi bijuteriile! Prinţe, sînt o femeie simplă!

— Sînteţi eterna mea dragoste!

— Şi totuşi, aţi lipsit la petrecerea de la ambasadorul Angliei!

— Am fost reţinut!

— O femeie?

— Nu, doamnă, nu… se grăbi el să răspundă, cu un zîmbet încîntat că o făcuse geloasă.

— Atunci cu cine v-aţi întreţinut o seară întreagă?

Krilov privi în jur.

— Nu pot…

— Nu puteţi să-mi spuneţi? Termină ea. Atunci a fost o femeie, decise ea, supărată. Înţeleg!

Trecu ca o furie pe lîngă el, aproape alergînd spre ieşire. Din cîţiva paşi, ajunse la poartă. Aziz, care o aştepta, făcu semn să fie adusă trăsura.

— Staţi, doamnă!

— Mă grăbesc! Zise ea, încercînd să-şi elibereze mîna dintr-a lui.

— Vă jur că…

— Nu juraţi, Dumnezeu vă va pedepsi. Ştiu asta şi nu aş suporta ca sufletul vostru să ardă în flăcările infernului. Rămîi cu bine, domnule!

Sări în trăsură, lăsîndu-l încurcat. Strînse pumnii, nervos. Dacă ar fi putut vedea în trăsură, ar fi văzut zîmbetul ei larg şi fericit. Dar ochii lui nu băteau aşa departe. Şi trăsura trecuse de colţul străzii înguste, îndreptîndu-se spre casa lui Mihai, cufundată în semi-întuneric. Numai cîteva făclii ardeau prinse în suporturile lor.

— Aziz, mergi şi odihneşte-te, nu mai am nevoie de tine în seara asta! Zise ea, cînd el o ajută să coboare.

— Da, stăpînă!

Ea făcu trei paşi.

— Stăpînă!

— Da?

— Stăpînul Ared este în Istambul?

— Da!

El nu îndrăzni să mai întrebe ceva, dar ea se apropie de el.

— Aziz, ai fost mereu alături de mine, mut, surd şi loial. Întreabă!

— Îl vom salva?

— Asta fac. Dar vreau să asculţi numai poruncile mele şi nu ale lui Ahmed.

— Sînteţi stăpîna mea!

— Ştiu că va încerca să te tragă de limbă, că va pune întrebări şi va dori să-i spui ce fac eu. Ascunde-i adevărul!

El făcu o plecăciune adîncă şi se luă după ea, aşa cum făcea în fiecare seară. O conducea pînă înăuntru, apoi se retrăgea ca o umbră. Uneori Isabell avea impresia că este slujită de o umbră, şi nu de un om în carne şi oase.

— Ai ajuns!

— Mihai!

— Casa asta a devenit un han, este plină de lume! Se plînse el, luîndu-i mîinile. Cum a fost?

— Aşa cum m-am aşteptat. Capcana mea a prins un prinţ, rîse ea, lăsîndu-şi capul pe umărul lui.

O conduse sus.
— Şi mătuşa Margot?
— Este palidă de furie.
— Evident.
— Mărie a stat la Amina, în camerele ei, un timp. Gabriel e fermecat de ea…
— Cine nu ar fi? Amina este un înger…
— Asta văd şi eu.
— Îţi place să ai casa plină, rîse ea uşor.
— Cine ar fi crezut, nu?
Deschise uşa camerei sale şi o lăsă să între. Rada era acolo, alături de Mărie şi de copii.
— Vă las. Noapte bună!
Isabell îi zîmbi şi intră.
— Mărie!
Se îmbrăţişară din nou.
— Eşti la fel, nu te-ai schimbat deloc, zise ea.
— Crezi? Mie mi se pare că m-am schimbat, se plînse Isabell, pe care Rada se apucase să o dezbrace. Ce spui?
— Adevărul? Sînt cei mai frumoşi copii pe care i-am văzut vreodată. Numai Gabriel mai era aşa dulce cînd era mic.

— Îmi aduci aminte?

— Da. Mi-a fost aşa dor de tine… şi de ei. Am crezut că au murit, un timp. A fost groaznic!

— Mărie, credeam că mă vei urî pentru ce am spus jos!

— O clipă numai, apoi mi-am dat seama că tu nu ai face niciodată ceva împotriva lor. Că erai supărată!

— Încă sînt!

— Isabell, nu am spus nimic despre copii…

Fata îşi strînse halatul greu în jurul ei şi se aşeză pe marginea patului.

— Ştiu şi îţi voi veşnic îndatorată.

— Copiii seamănă aşa de bine cu Ared! … zise Mărie, încet.

Nimeni nu-i mai spusese aceste cuvinte. Adevărul nu o mai lovise în aşa fel. Îşi împinse părul pe spate, pentru a găsi o preocupare, pentru a avea ceva de făcut. Cu toate astea, abia mai respira. Lacrimile îi umpleau ochii adînci. Părea din cale-afară de obosită.

— II urăsc!

— Ştiu, draga mea, ştiu… ’

O strînse în braţe.

— Pentru că nu mă iubeşte! Exclamă ea furioasă.

Copiii începură să plîngă amîndoi deodată. Speriată, Isabell îi luă în braţe. Erau dolofani şi numai ochi, cu părul negru des şi gura ca un trandafir îmbobocit. Şi erau foarte neastîmpăraţi. Mărie luă fetiţa în braţe.

— Cine ar fi crezut?

— Ce?

— Că vei avea doi. Şi aşa frumoşi. Ce vei face după ce se va termina totul la Istambul? Vei sta aici, cu Mihai?

— Nu ştiu!

— Ared o să vrea să mergi cu el. Şi Nicky la fel. Te-au căutat mult cînd ai plecat…

— Nu-mi pasă. Mărie, dacă merg cu Ared, mă va închide în harem. Şi Nicky şi-ar lega viaţa cu a mea. Şi nu-l iubesc.

— Îl iubeşti pe Mihai?

— Da, aşa cred.

— Dar eşti soţia lui Ared!

— Nu-mi adu aminte. Am atîtea pe cap…

Oftînd, se rezemă de perne. Micuţul

Henry începu să o tragă de păr. Isabell îi feri mîinile dolofane şi se strîmbă la el, făcîndu-l să rîdă.

— Te las să te odihneşti, zise Mărie. Şi mi-e îmi este somn…

– Dormi cu mine în noaptea asta, Mărie. Vreau să aud despre călătorie, despre ce se mai întîmplă la Marsilia. Despre Andre!

— Andre?!

Mărie zîmbi larg, cu un aer uşor încrezut.

— Încă îi mai faci ochii dulci?

— Isabell, e trecut de miezul nopţii…

— Aşa e, copiii sînt agitaţi. Strigă după Rada să ne, ajute să-i culcăm. Trecură cu ei în braţe în camera alăturată, aşezîndu-i în patul mare, acoperit cu dantele. Rada intră, veselă.

— Lasă-i cu mine, stăpînă!

— Să mă trezeşti, ştii doar!

— Nu va fi nevoie, îngeraşii dorm deja!

Şi avea dreptate. Odată aşezaţi în patul lor, copiii începură a căsca, obosiţi. Îşi frecau ochii cu degetele, învîrtindu-se. Rada stinse lămpile, lăsînd numai una. Isabell îşi sărută copiii şi fetele se întoarseră în patul

mare şi cald. Mărie se strecură alături de Isabell şi aceasta stinse lampa. Peste Istambul se aşternea noaptea, grea perdea întunecată, fără lună, ascunsă sub mulţime de nori. Adormiră, înainte să mai apuce să povestească ceva.

Nu departe de casa lui Mihai Avram, în camerele de taină ale Elenei, aceasta se ruga. Stinse singura lumînare care ardea, lăsînd numai cele două lămpi de pe masă. Bătaia în uşă nu o surprinse.

— Intră, Konstantin!

— Stăpînă, i-am închis la locul lor!

— Foarte bine ai făcut. Momentul este aproape…

— Cum aşa?

— De dimineaţă, vreau să chemi omul din port iar. Să ne spună cum a trecut noaptea peste corăbiile lor…

— Două sînt, stăpînă. Două corăbii. Una creştină şi una arabă. Pericol poate însemna pentru noi, au mulţi oameni la bord, pot avea arme puternice, cu toate că sînt ascunse. Femeia aceea e un diavol!

— Nu vreau să distrugi corăbiile încă.

Tatăl meu este acolo…

— Ce vei face?

— Voi face ceea ce trebuia să fac cu mult timp în urmă. Acum însă a vrut destinul să mă ajute. Cînd am aflat că erau doi copii, doi băieţi…

— Trei!

— Cel mic nu contează acum. O va durea enorm, aşa cum trebuie!

— Planul a fost perfect, murmură Konstantin. Dar mă tem de Avram!

— Mihai e un laş, exclamă ea, strîngînd pumnul. Aşa cum era şi tatăl lui. Margot e singura cu curaj şi îndrăzneală în familia aceea, de asta va fi aşa de plăcut să o distrug, să o omor, după ce o voi face să sufere…

— Pe care-l ucidem primul?

— Tu ce zici?

— Arabul este copilul ei bastard. Primul născut. Celălalt este os nobil. Care ne-ar aduce mai mult cîştig?

Elena rămase în tăcere un timp. Apoi făcu un semn cu mîna.

— Nu-mi pasă. Nu cred că avem vreun

beneficiu omorîndu-l pe unul sau pe altul. Dar mîine devreme mergi în port şi laşi un bilet la căpitanul vasului. Acest bilet!

— Pentru cine-i? Întrebă Konstantin, care nu reuşi să descifreze scrisul.

— Pentru doamna de Clermont, răspunse ea. Aşa voi şti că va veni la locul de întîlnire, la momentul stabilit…

— Îl voi duce. Şi apoi?

— Apoi ne vom întîlni în port.

— Voi chema oamenii.

— Cheamă-i să păzească casa. Margot nu va îndrăzni să mă atingă, atît timp cît preţioşii ei fii sînt în mîna mea. Îl voi lua cu mine pe Ared.

— De ce arabul?

— Pentru că blestematul de Spiros vrea să joace şah cu Nicky şi nu pot să fac nimic. Nu-mi place această apropiere…

— Bătrînul nu bănuieşte nimic!

— Crezi?

— Dacă francezul ar fi deschis gura, Spiros ar fi zis ceva. Dar nu e aşa. El se poartă la fel ca totdeauna…

— Aşa e. Ce prost!

— Te iubeşte, stăpînă!

— Aşa e. Am ştiut ce să-i spun, ce să fac. Pleacă acum, vreau să dorm, mîine voi avea o zi lungă şi grea şi trebuie să fiu puternică!

— Eşti mereu, doamna mea!

Îi făcu o plecăciune şi se retrase. Coborî jos, în încăperea în care dormea şi stinse lampa. Alături, Nicky se ridică de pe salteaua sa şi privi cerul. Întuneric de nepătruns. Părea viaţa lui, în ultimul timp. Şi mîine… privi spre Ared. Fratele lui dormea adînc, pe o parte. Spatele lui era plin de răni care nu se vindecaseră pe deplin. Şi ştia că încă mai dureau. Şi nu se plîngea niciodată.

— De data asta, soarta noastră se va schimba, promise el, strîngînd pumnii.

9.

Sub ochii miraţi ai tînărului francez, mîndrie de mătăsuri cărate din îndepărtatul Orient prinseră a luneca spre altar. Degeaba ochiul lui căuta să descopere chipul ascuns de voal sau piciorul acoperit de greu brocart. Numai două mîini

strîngeau un lanţ greu de argint, de capătul căruia spînzura o cruce simplă.

Spiros prinse de cot fata şi o împinse uşurel spre bărbatul nemişcat şi palid. Preotul zîmbi călduros şi deschise Evanghelia prinsă în coperţi de aur, neînchipuit de bogate. Făcu semnul crucii, mirii făcură la fel şi glasul lui puternic lovi pereţii sfintei biserici în care se aflau. În spatele lor, în picioare, era un alt preot, un bărbat rotofei şi vesel, cu surîs în obraz, o maică înveşmîntată în negru, cu chipul încruntat şi degetele ca ale unui schelet. Nicky nici nu îndrăzni să întrebe cine era femeia aceea austeră şi bătrînă ca munţii. În partea cealaltă a bisericii erau doi băieţi slabi, ajutoarele preotului, şi un bărbat şi o femeie, pe care Spiros îi prezentase, dar el nu-şi mai aducea aminte numele lor.

Ca prin vis, auzea cuvintele preotului, fără să priceapă ceva. Privea pierdut altarul din faţa lui. Cînd preotul ridică coroana rece şi i-o puse pe cap, ajutat de bărbatul în vîrstă, invitatul lui Spiros, Nicky tresări, fiind traversat de un fior rece. Înconjurară masa

în faţa căreia erau şi mirosul de tămîie îl îmbătă. Aruncă o privire pierdută spre Sofia Kazanikys. Fata părea să fie de piatră, privind înainte, la imaginile pictate pe altar. Se întrebă cum arată sub mulţimea de văluri care o acopereau din cap pînă în picioare. Grasă? Slabă? După haină, ar fi zic să era cît el de grea, dar degetele îi erau fine şi lungi.

— Mergeţi în pace! Zise preotul, făcînd semnul crucii pentru ultima dată.

— Ginere!

Spiros îl strînse în braţe pe Nicky cu nedisimulată fericire. Apoi strînse mîinile fiicei sale.

— Părinte Stavros…

— Dumnezeu să-i aibă în pază!

Cu urarea părintelui răsunîndu-i în urechi, Nicky păşi spre uşă cu soţia lui de braţ. Pentru un moment lumina îl orbi. Soarele puternic al dimineţii îl lovi în faţă şi făcu un pas înapoi.

— Tată!

Glasul Sofiei îl făcu să se întoarce spre ea, dar nu reuşi să vadă unde se uita. Spiros

părea să fi dispărui. Bezmetic. Nicky îl găsi în sfîrşit, la picioarele lui. Un om mascat stătea deasupra lui, victorios, cu o bîtă de lemn.

— Fugi!

Sofie se mişca destul de repede, cu toate că hainele păreau s-o incomodeze. Alergă spre stradă, în marea de văluri. Nicky nu avea decît un singur gînd în minte. Să scape. Ştia că Elena realizase să soţul ei o înşela şi se grăbise să-i ajungă. Femeie vicleană, nu atacase pe faţă, îşi folosise oamenii, ascunşi sub măşti negre.

— Nicky!

O trăsură aproape se lovi de ei. Şi prin portiera deschisă tînărul îl găsi pe tatăl său. Aplecat în faţă, Robert o apucă pe Sofie, pe care proaspătul ei soţ o împinse înainte şi o trase înăuntru. Nicky sări dintr-o mişcare alături de tatăl său, care trînti portiera şi plecară în goana cailor, lovind o mică tarabă în care se vindeau fructe, ajungînd după ei protestele şi strigătele proprietarului.

— Tată!

Robert îşi strînse în braţe băiatul,

descoperindu-l mai slab, mai tras la faţă şi mai matur. Nu mai era copilul care fusese la Paris. Îl privi în ochi.

— Eşti bine?

— Da, sînt. Sofie, stai locului…

— Dar… cine-i?

— Soţia mea!

Soţia lui se trase în colţul opus al trăsurii. Privea de după voal pe cei doi, fără să înţeleagă mare lucru. Şi totuşi, nu părea înspăimîntată. Nu plîngea. Aştepta.

— Unde mergem?

— La Mihai, răspunse Robert, aruncînd o privire afară.

— Şi mama?

— Va fi acolo, răspunse Robert.

Era ceea ce îşi dorea, cu toate că inima îi bătea repede, din pricina ei. Margot plecase cu Santos, singuri, spre port. Omul pe care-l plătea Mihai, un cerşetor slab şi fără o mînă, trimisese vorbă pe un puşti nespălat că grecul plecase la biserică cu un tînăr care semăna cu descrierea lui Nicky. Imediat, Robert sărise în trăsură şi luase cu el o mînă de oameni de pe corabia lui

Santos. Aceştia se ascunseseră printre cerşetorii de la intrarea în biserică. Robert încercase să între, dar văzuse bine că uşile erau închise, ferecate bine, pentru a opri pe oricine încerca să între. Aşa că nu-i mai rămăsese decît să aştepte, nerăbdător, în trăsură, privind orice mişcare.

Nu departe de ei, Margot se plimba dintr-o parte-n alta pe chei. Într-un loc retras, Ahmed şi ea aşteptau veşti. Arabul se aşezase pe un butoi vechi, sperînd să nu se rupă sub greutatea lui şi privea liniştit. Privind la el, Margot clătină din cap.

— Cum poţi să fii aşa calm?

El o privi cu o licărire de amuzament în ochii.

— Eu nu mai pot sta locului. Aş prefera să fie o luptă…

— Nu e, nu?

— Mereu eşti aşa blestemat de calm. Capul tău pare să se rupă de inimă…

— Inima ştie că nu are ce face. Aşa că aştept.

— Aşteptăm de mai bine de o oră…

— Elena e aici!

— Unde crezi că se putea ascunde?

— Orice loc e bun pentru ea. Vine cineva…

De după o clădire joasă apăru un bărbat. În spatele lui mergea clătinat un altul. O pelerină mare, neagră, îl ascundea pe acesta din urmă. Merseră spre ei. La mai puţin de trei metri primul se opri. Al doilea îl ajunse şi ridică capul. Sub pălăria din cale-afară de elegantă se ascundea un cap de femeie pe care Margot îl cunoştea destul de bine. Elena o privea dispreţuitoare, cu un surîs ironic în colţul gurii şi ochii reci ca gheaţa.

— Ai ajuns…

— Vezi bine. Unde sînt copiii mei?

— Francezul şi bastardul tău, zise ea, punînd accent pe aceste ultime cuvinte, sînt în mîna mea. Ai adus ce am cerut?

— Da!

— De unde ştiu că este tatăl meu?

— Au trecut destui ani, este un schelet acum, răspunse Margot, păstrîndu-şi calmul. Dar are bijuteriile, lanţul de aur cu cruce, un safir la degetul mic, un ceas stricat de aur. Şi cuţitul cu plăsele de argint

şi pietre preţioase…

— Ce pietre?

— Rubine!

— Exact. Unde-i?

— L-aş fi adus aici, acum? Întrebă femeia. E la loc sigur. Păzit de oamenii mei. O mişcare greşită şi îl găseşti pe fundul mării…

— Nu eşti în măsură să pui condiţii!

— Nu, nu sînt. Şi sînt darnică azi…

— Aşa? Întrebă Ahmed, cu un zîmbet.

— Ahmed el Selim, în persoană.

— Ai zis să aduc un însoţitor…

— Credeam că vei veni cu soţul tău!

— Contează pe cine am adus? Se răsti Margot, nervoasă.

— Nu, nu contează. Acum priveşte acolo…

Margot se uită în direcţia indicată de ea. O trăsură era trasă la vreo zece metri de ei. Cineva ridică o perdea neagră care acoperea portiera şi ferestrele şi Margot văzu chipul lui Ared.

— Poţi să te apropii…

Margot alergă spre trăsură, fără să-i pese de pericol. Ahmed rămase nemişcat, sub

privirea tăioasă a lui Konstantin, care scosese sabia din teacă.

— Ared!

— Mamă…

Mîinile lui legate le atinseră pe ale sale.

— Eşti bine?

Elena o împinse pe Margot la o parte.

— E întreg, nu vezi?

Un pistol atinse fruntea tînărului. Elena intră în trăsură şi Konstantin sări alături de vizitiu. Mîna înmănuşată a femeii mîngîie obrazul lui Ared. Îşi scoase mănuşa.

— Îl iubeşti, nu?

Unghiile sale lăsară urme adînci pe obrazul lui, ajungînd pînă pe gît. Elena zîmbi, privind sîngele şi chipul lui Ared, cu ochii strînşi de durere, dar fără să se mişte sau să scoată un cuvînt.

— Vei primi veste de la mine, ducesă, despre locul unde-mi vei da trupul tatălui meu. Şi să-mi spui ce fiu vrei să-ţi dau în schimb…

— Blestemato!

— Margot, odată, cu mult timp în urmă, tu erai domniţa în faţa căreia privirile se

plecau şi spatele se îndoia. Acum totul s-a schimbat, eu sînt doamna în faţa căreia te vei tîrî. La picioarele mele vei implora pentru viaţa lor…

— Asta vrei? Strigă Margot, lăsîndu-se în genunchi. Te implor… iarnă pe mine în locul lor…

— Niciodată. Alege, domniţă, zise ea dispreţuitor. Alege bine pe care-l vrei, pe cel legitim sau bastardul. Dă-i bice, Konstantin!

Margot văzu cum trăsura se îndepărtează şi auzi rîsul Elenei.

— O ucid cu mîinile mele!

— Va trebui să faci asta, zise profetic Ahmed, ridicînd-o în picioare. Adu-ţi aminte că sînt vii…

— Şi Nicky? Oare e bine?

— Trebuie să fie, nebuna asta nu şi-ar permite să-i ucidă, pentru că vrea să te vadă suferind.

— Dar să aleg? Strigă ea. Cum să aleg?

— Nu aici, ducesă, nu aici. Să mergem la fratele tău, trebuie să facem un plan…

— Voi arde casa aceea de vipere, promise

ea, strîngînd pumnii, cu toate că tremura din tot corpul de durere şi de frică.

Încă mai tremura cînd păşi în salonul lui Mihai.

— Mamă!

Vocea aceea ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Se repezi spre Nicky, aruncîndu-se în braţele lui. Nu mai era un copil să-l ridice în braţe, motiv pentru care fiul ei o ridică, sărutînd-o pe obraz, plin de afecţiune.

— L-ai salvat…

— Ţi-am promis, nu? Şopti Robert, sărutîndu-şi soţia cu dragoste. Şi ea?

— Elena era cu Ared. Fratele tău e bine? Părea bolnav…

— A fost biciuit, şopti Nicky, fără să-şi lase fratele mai mic şi sora să audă. Dar este viu… mamă, Elena te vrea pe tine.

— Ştiu. Dar vrea mai mult corpul lui Săndulache.

— Tata a zis că-i aici, pe corabie. Cînd i-l vei da?

— Vom aştepta veste de la ea, zise Ahmed, bătîndu-l pe umăr pe Nicky. Băiete, îmi pare bine să te vădişi strînseră mîinile.

— Cum facem să-l scoatem pe Ared de acolo?

— Avem timp, zise Margot. Cine e fata asta?

Sofia stătea retrasă într-o colţ, pe un scaun, departe de toţi.

— Mamă, ea este Sofia Kazanikys, soţia mea!

— A cui?

Isabell apăruse la jumătatea scărilor. Îmbrăcată într-o rochie de casă înflorată, foarte fină, părea mai atrăgătoare ca niciodată. Părul ridicat sus o făcea elegantă, nobilă şi mîndră. Păşi demn pînă jos.

— Nicky!

Îmbrăţişarea ei rămase fără răspuns.

— Eşti bine, văd, zise ea retrăgîndu-se repede, de parcă corpul lui ar fi ars-o.

— Sînt.

— Te-ai căsătorit? Întrebă ea, întorcîndu-i spatele, pentru a o studia pe soţia lui, ascunsă sub hainele ei. Cu grămada asta de material?

— Isabell!

Mărie se răsti la ea, pe un ton foarte dur,

care o făcu şi mai nervoasă decît era.

— Ridică-te, doamnă de Clermont!

Sofia se ridică, dar numai pentru că Isabell o ridică spre ea, apucînd-o de braţ.

— Las-o în pace, Isabell, zise ameninţător Nicky.

Un surîs care-i dădu fiori lui Mihai apăru pe chipul lui Isabell. Fata smulse cu o mişcare voalul care acoperea chipul fetei. Sub el apăru chipul rotund şi temător al unei fete speriate. Ochii ei căprui priveau de la unul la altul, fără să ştie ce făcea aici şi cine erau acele persoane care strigau unii la alţii. Franceza pe care o ştia nu-i ajungea pentru a desluşi cuvintele încîlcite pe care le strigau.

— Ce… eu… şopti ea, cu un glas subţirel, dar foarte plăcut.

— Nu se întîmplă nimic, spuse Nicky luînd-o de mînă, atent. Mihai, pot să te rog să-i dai o cameră Sofiei? Este obosită…

— Dar… începu fata, apucîndu-l de braţ. Vreau să ştiu…

— Voi veni eu imediat, promise el.

Ibrahim alergă pe scări, la etaj. Mihai o

luă pe urma lui, cu Sofie la braţ. Fata tot încerca să privească în urmă, aproape împiedicîndu-se de hainele lungi şi largi. Nicky aşteptă să dispară pe una din uşile de sus.

— Cum îndrăzneşti? Se răsti el.

— Îndrăznesc. Vorbesc aşa cum vreau eu. Fac ceea ce vreau eu. Iar casa asta nu este a ta!

— O fi a ta? Întrebă el, tăios.

— Terminaţi cu cearta, se amestecă Robert.

— Nu… Merită un răspuns. Casa asta este a mea pentru că Mihai a dorit asta. Ce crezi? Că dacă ai sosit aici ai dreptul să-mi dai ordine? Să-mi ceri să fac ceea ce vrei tu? A trecut destul timp şi eu m-am schimbat, nu mai ascult poruncile nimănui. Şi nici şantajul…

— Fată fără minte, cine crezi că eşti? Se răsti Ahmed.

— Sînt propria mea stăpînă. Şi o posibilă văduvă!

Palma lui Margot o lovi cu atîta putere încît o aruncă la pămînt. Dar fata se ridică

vijelios. Nu lovi înapoi, nu acum.

— Cum îndrăzneşti să doreşti moartea fiului meu?

— Ared este ca şi mort, zise ea peste umăr. Voi l-aţi ucis…

— Eşti nebună, zise plin de dispreţ Nicky. Şi ai devenit o tîrfă…

Multe perechi de ochi se măriră la aceste cuvinte. Isabell deveni palidă ca o moartă.

— Ai tras cu urechea sau fratele tău ţi-a şoptit ce a auzit?

— Ared a fost bătut din vina ta!

— Cîte lovituri au fost?

— Multe!

— Mai multe de unsprezece? Se interesă ea, aşezîndu-se pe sofa.

— Destule pentru a-i umple spatele de răni, zise printre dinţi Nicky. Dar a auzit totul şi-l cred. Îl cred pe fratele meu…

— Dumnezeule, ce sentimente alese în inima ta, domnule de Clermont! Îl strîmbă ea, aşa cum făcea cînd erau copii.

— Neagă că eşti amanta lui Alexei Krilov! Strigă el în gura mare.

— Ce ai spus? Sări Ahmed. Tu, fată

nebună, cum ai îndrăznit să te arunci în braţele altuia, fiind soţia lui Ared?

— Nu mă consider soţia lui Ared, domnule el Selim. Şi nu sînt amanta lui Alexei Krilov, zise ea limpede, fără a se arăta afectată de cuvintele lor dispreţuitoare.

— Destul!

Vocea lui Mihai îi opri pe toţi. Acesta ajunse jos şi trecu în faţa lui Nicky.

— Această casă este a mea, domnilor, le aminti el sec. Şi doamna este oaspetele meu, motiv pentru care nu voi accepta să o jigniţi în vreun fel. Sau preferi să reglăm conturile într-un duel, băiete?

Nicky ridică mîna pentru a-l tempera, dar cel care interveni fu Robert.

— Mihai, sînt sigur că nu este cazul pentru un duel, mai ales acum. Nicky nu va mai spune nimic…

— Foarte bine. Isabell este protejata mea în Istambul.

— Asta e limpede, zise rece Margot. Mama ta, totuşi, o numea altfel!

— Îmi aduc aminte foarte bine ce spunea mama, Margot. Şi ştiu ce spun eu. Parcă

aveaţi ceva mai important de discutat…

— Aveam, zise Ahmed. Mihai, ce propui?

— Ce propun? Repetă el, luînd loc lîngă Isabell. Un schimb, cred.

— Tu ştii locurile, zise Robert. Unde crezi că ne va chema Elena?

— Nu acasă, zic eu. Are mai multe case în oraş. Cîteva în afara lui.

O moşie în Moldova.

— Multe locuri. Nu poate supraveghea totul…

Mihai se întoarse spre Isabell.

— Isabell?! Tu ai fost la ea…

Fata zîmbi larg şi se ridică. Clătină din cap, de parcă ar fi rîs la o glumă, fără să deschidă gura.

— Vreţi informaţii?

— Trebuie să fi auzit ceva.

— Nicky, tu ai fost acolo, spune-le tu!

— Eu eram un sclav, se mînie el. Elena nu-mi făcea confidenţe…

— Nu am auzit nimic, niciodată.

Mihai deschise gura să întrebe ceva, dar Ibrahim apăru din nou. Venea dinspre intrare, cu un răvaş în mînă.

— Da, Ibrahim?!

— Sluga prinţului Krilov este la uşă, aduce grabnic mesaj de la stăpînul său…

Ochii fetei se schimbară, dintr-o privire ironică în una interesată.

— Trimite asta!

Mîna servitorului întinse hîrtia făcută sul şi sigilată. Isabell o luă şi o deschise cu grabă.

— Spune-i că da, Ibrahim. Şi trimite-l pe Aziz la mine, grabnic! Acesta se retrase, cu plecăciune. Şi dispăru dincolo de uşile largi pe care le închise în urmă.

— Pleci?

— De îndată.

— Unde?

— Se pare că o oarecare doamnă Elena este foarte încîntată să-mi ofere adăpost pentru cîteva zile…

— Ce tot spui?

— Prinţul Krilov a cerut Elenei să mă primească un timp în casa sa!

— Nu pleci din casa asta, Isabell!

— Unchiule!

— De ce? Dacă nu vrei să stai aici, iei

copiii şi te muţi pe corabie…

— Nu pot!

— De ce?

— Pentru că…

Se opri, minciuna arzîndu-i buzele.

— Îl iubesc pe Alexei şi plec cu el în Rusia!

Ahmed îl împinse pe Mihai din calea lui şi o apucă de mînă. O scutură cu putere.

— Ce dracu crezi că faci?

— E viaţa mea! Ţipă ea cu durere.

— Eşti fina mea şi eu te voi învăţa ce înseamnă să respecţi casa mea. Nu eşti una din tîrfele din port! Zise Margot.

Palma ei îi făcu pe toţi să înceteze să mai respire. Şi ura din ochii ei crescu ca un vulcan, aruncînd raze aprinse prin toată casa.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Şopti Mărie.

— Pleacă de aici şi nu mai eşti nimic. Vei muri pentru noi.

— Plec, răspunse ea sfidător, aşa cum numai ea putea fi. Şi nu-mi pasă!

— Nu iei copiii, zise Ahmed, dur.

Ea evită să se uite spre el şi se făcu că nu-

l aude.

— Spiros Kazanikys a murit de dimineaţă, anunţă ea, întorcîndu-se spre scări.

— Dar era viu…

— Unul din tîlhari l-a înjungiat în inimă. O singură lovitură!

— Ea a fost. Sau Konstantin!

Isabell urcă scările cu pas sigur şi fără să privească în urmă. Nimeni nu veni în urma sa. Dar ea nu stătu să plîngă, cu toate că inima i se izbea în piept cu durere. Ceru Radei haine cernite, potrivite pentru o casă în doliu, îşi strînse părul la spate şi evită bijuteriile, lăsîndu-şi numai un inel simplu şi cercei vechi. Îşi prinse părul sub văluri negre şi-n jumătate de oră păşea afară din cameră, cu pas apăsat şi privirea rece. Aziz pregătise, la ordinele stăpînei, trăsura.

— Pleci? Întrebă Mihai, văzînd-o coborînd.

— Ştii de ce o fac şi sper să fie ultima dată.

— Margot e furioasă şi ceilalţi negri de supărare.

— Atît de normal pentru ea! Oftă ea, clătinînd din cap. Dar va înţelege, mai

tîrziu…

— Ei sînt orbi, draga mea, şopti Mihai. Şi chiar dacă nu-mi spui, ştiu pentru cine faci toate astea, pentru cine te lupţi.

Isabell îl îmbrăţişă strîns, lăsîndu-şi capul pe umărul lui puternic. Îi dădea căldură şi înţelegere. Nu punea întrebări şi nu o certa. Mîna lui îi mîngîia spatele, eliberînd tensiunea care îi înţepa corpul îngheţat.

— Trimite vorbă lui Fatih, o să vreau să-l văd mîine noapte!

— Cum vrei. Ai grijă mare cu Elena, s-ar putea să înceapă să bănuiască…

— Voi sta aproape de Alexei, nu va îndrăzni să lovească…

— Nu fi aşa sigură!

Isabell se desprinse de el şi plecă, lăsînd în urma ei un gol ciudat. Mihai se aşeză pe sofa, rezemîndu-şi capul în mîini.

— Va sta mult la ea?

— Margot, m-ai speriat!

— Iartă-mă, nu am vrut.

— Isabell se întoarce în scurt timp. Unde-s ceilalţi?

— Ahmed şi Mărie sînt sus, cu copiii.

Robert a plecat cu Gabriel după Fiii în port şi Nicky e cu soţia lui…

— Biata fată!

— Da, moartea tatălui în ziua nunţii. Grea încercare este în faţa ei…

— Şi tu? Margot, ochii tăi sînt din cale-afară de trişti, plini de durere. Să fie numai Ared de vină?

— De cînd eşti aşa fin observator? Rîse ea trist.

— E un dar pe care mereu l-am avut. Ştiu ce poartă oamenii în inimă.

— Aşa cum ai ştiut ce zace în inima finei mele cînd ai băgat-o în patul tău?

— Nu-i drept asta, protestă el, ridicînd mîna. Nu tu poţi arunca prima piatră. Şi Isabell e nevinovată în istoria asta!

— Aşa să fie? Întrebă ea, ciudat de calm.

— Eşti pregătită să asculţi?

— Nu e nimic de ascultat, zise ea răspicat. Clare sînt toate dinaintea mea. Te culci cu ea. Şi Alexei?

— Rusul nu a atins-o!

— Jură asta, Mihai!

— Jur. Alexei e un bărbat de onoare şi

dragostea lui, spre durerea mea, este sinceră şi puternică. Dar va însemna sfîrşitul lui!

— Cum aşa?

— Nu va pleca cu el şi tare mă tem că asta va atrage moartea rusului. De zile stau şi aştept o provocare la duel, lucru care nu mă sperie, dar care va frînge inima multor persoane.

— E gelos pe tine?

— Gelos e puţin lucru, zise el cu sinceritate. Inima îi e roasă de durere. Aşa că am făcut ce am putut…

— Ce tot spui?

— Lumea puţin ştie ce se ascunde între pereţii casei mele, slugile au poruncă să nu deschidă gura şi nu o fac. Aşa că numai eu am rămas cel care putea împrăştia veşti… şi am făcut-o. Din casa unei doamne din Pera, al cărui nume nu-l voi spune, am ieşit la oră tîrzie, dar atent să fiu văzut. Şi aşa a fost. Prinţul mi-a strîns mîna a doua zi şi mi-a vorbit de bine.

— Pentru ea?

— Numai pentru aceea cu ochii adînci ca

marea, care mă fac să tremur ca un copil, mărturisi el, cu ochii scînteind de dragoste. Aş face orice…

— Ai ucide?

— Fără zăbavă. Azi. Acum. Şi poate va trebuie s-o fac!

— Pune mîna pe fiii mei şi te ucid, Mihai, uitînd că-mi eşti frate.

— Fiii tăi? Nu de ei mă tem eu, dragă Margot, adversarul meu e mult mai important şi mai sus pus.

— Prinţul?

— Alexei Krilov. Un nume pe care am ajuns să-l urăsc, cu toate că înainte-l respectam. E un bărbat de onoare, plăcut la chip şi la înfăţişare, deschis la minte şi de sînge nobil. Şi totuşi, de fiecare dată cînd îl văd mi se trezesc cele mai teribile sentimente, cele mai rele porniri. Pentru asta închid ochii, respir adînc şi mă uit în altă parte, sperînd că aşa voi uita.

— Şi ea? Ea te iubeşte?

— Da, mă iubeşte.

— Dar îl iubeşte pe el, pe Alexei?

— Acum, nu mai ştiu, oftă el, abătut. Dar

m-a iubit de mine, numai pe mine. Cînd am scos-o din Moldova, plictisită, tristă şi cu ochii plînşi, departe de casă şi plină de dor, s-a aruncat în braţele mele, recunoscătoare. Şi am refuzat-o. I-am dat totul, am adus-o aici, i-am arătat viaţa de aici şi am aşteptat. O voi aştepta mereu, dacă asta îmi va cere!

— Eşti ciudat, Mihai!

— Crezi?

— Şi trebuie să recunosc că te cunosc prea puţin. Îmi pare rău pentru asta!

El zîmbi larg şi îi strînse degetele.

— Şi mie, draga mea soră. Acum, după atîţia ani…

Un strigăt plin de durere îl întrerupse. Ridicară ochii spre etaj. Strigătul venise din camera pe care Avram o pusese la dispoziţie proaspăt căsătoriţilor. Nicky abia reuşi să o oprească pe soţia lui, înainte ca aceasta să se repeadă pe uşă afară.

— Ascultă, Sofia!

— Dă-mi drumul, răcni ea, roşie în obraji de efort.

Nicky o ridică cu greu în braţe şi o aruncă pe pat.

— Stai locului şi ascultă-mă, strigă şi el.

— Poţi să mă loveşti, nu-mi pasă!

— Nu te lovesc, promise el, cu mîna în dreptul inimii.

— Atunci dă-te la o parte şi lasă-mă să merg la tatăl meu. Vreau să-l văd pentru ultima dată, zise ea, cu ochii plini de lacrimi.

Avea o faţă încîntătoare, plină şi încadrată de un păr des şi castaniu. Era tunsă destul de scurt, dar era o femeie foarte frumoasă, cu trăsături regulate. Scăpase de o parte din hainele ei, dar mai avea cîteva rînduri de fuste largi în jurul taliei destul de mici. Era mititică şi fragilă, îşi dădu seama el. Dar puternică. Cum altfel ar fi putut căra atîtea haine pe ea?

— Dacă s-ar putea, eu personal te-aş duce. Dar nu se poate, fetiţo!

Nicky se aşeză alături de ea.

— Elena e foarte periculoasă şi ar putea să te atace în vreun fel, îi explică el. Sofie, noi credem că ea l-a ucis pe tatăl tău…

— Nu-i adevărat! Se răsti ea.

— Cînd am plecat din faţa bisericii…

— Cînd m-aţi răpit. Tatăl tău…

— Cum vrei tu. Atunci el era viu. Omul meu i-a dat o lovitură în cap care l-a lăsat inconştient pentru un timp. Cînd a venit trăsura Elenei, era viu!

— Dumnezeule!

Se aruncă între perne, plîngînd. Tremura din tot corpul şi lui Nicky i se făcu milă de acea copilă nevinovată, care avusese parte de multă suferinţă în aşa scurt timp.

— Dormi un timp!

— Acum eşti soţul meu… şopti ea, privindu-l printre lacrimi. Vei veni la mine în seara asta?

— Asta vrei să mă întrebi? Credeam că va fi altceva… poate motivul care l-a avut tatăl tău de a ne căsători…

— Ştiu motivul!

— Da?

— Da. Eşti un nobil în ţara ta. Şi tata, Dumnezeu să-l odihnească, a vrut să mă apere de Elena. Tata avea încredere în mine…

— Văd!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare! Îi aminti

ea.

— Sofie, voi veni să te văd, numai atît. Nu te preocupa, nu te voi atinge…

— Nu?!

Fata îl privi atentă şi Nicky nu ştiu dacă era bucurie sau dezamăgire expresia întipărită pe chipul ei ud de lacrimi.

— Vorbim cînd mă întorc. Vrei ceva de mîncare sau de băut?

— Nu, nu acum…

— Te las atunci!

Tandru, tînărul se aplecă peste ea şi fata rămase nemişcată. Îi atinse fruntea cu buzele şi o auzi suspinînd. Ochii ei erau închişi.

Cînd îi deschise, el era plecat şi uşa se închidea în urma sa.

10.

În ungherele casei lui Spiros Kazanikys domnea moartea. Corpul bărbatului, îmbrăcat în straie scumpe, se odihnea între patru scînduri. Preoţii se rugau în tăcere. Doi la număr, cîntau deodată, apoi lăsau liniştea să acopere casa. Din nou începeau,

în greceşte. În încăpere era fum des de lumînări, ferestrele erau bine închise şi lumea puţină. Elena ieşi o clipă, alături de prinţul Krilov, care oferea alinare. Alături de ei mai erau alte trei femei, care-l plîngeau încet pe Spiros, şi un bărbat bătrîn într-un colţ.

— Isabell, ai venit, exclamă uluită Elena, rămînînd fără suflare.

— Am venit pentru a vă aduce condoleanţe şi a vă ruga ceva…

— Ce?

Elena purta haine negre ca şi inima ei, strîngînd în mînă o batistă brodată. Nu plîngea, dar avea ochii roşii şi Isabell bănuia că nu era tocmai durerea care-i înroşise.

— În casa lui Mihai Avram au sosit multe persoane şi am auzit că pun la cale ceva îngrozitor contra ta. M-am speriat îngrozitor şi a trebuit să mint pentru a putea pleca fără să fiu suspectată că vin aici.

— Aţi auzit ce plan pun la cale?

— Nu. Cînd m-au văzut, au amuţit toţi. Mai ales femeia aceea cu ochii verzi,

Margot. Şi fiul ei a apărut acolo şi spune grozăvii despre domnia ta. E cu soţia!

— Soţia?!

— Da, Sofie. O urîţenie mititică şi îmbrăcată în negru. A venit în lacrimi şi au închis-o într-o cameră de la etaj, singură. Nu pot înţelege ce se întîmplă…

— Vai, sînt atît de îndurerată, că nu pot vorbi! Prinţe, vedeţi cum sufăr?

— Văd, doamnă Elena!

— Mă acuză de grozăvii, de teribile fapte. Şi abia a murit soţul meu, eu sînt singură, slabă…

— Aşa e, zise Alexei, strîngîndu-i atent degetele.

— Şi ei… pe bunul Dumnezeu, au răpit-o pe draga de Sofia, o ţin prizonieră…

— Dar doamna Deveraux a spus că-i soţia acelui om…

— Minciună!

— El zice că s-au căsătorit de dimineaţă, în biserică…

— Nu cred aşa ceva, Spiros nu ar fi permis…

Cu pumnii strîngînd batista, alergă spre

scări, apoi dispăru la etaj. Alexei şi Isabell rămaseră privind în urma ei.

— Pare aşa de afectată…

— Da, aşa pare, zise ironic Isabell, dar prinţul nu-şi dădu seama de asta.

— Ai venit, aşadar…

— Am venit pentru a vă da asta, rosti ea răspicat.

— Ce-i?

Luă săculeţul de catifea din mîinile ei şi-l deschise. Înăuntru erau bijuteriile pe care el i le făcuse cadou. Cerceii. Un lanţ greu de aur cu safire şi cîteva piese mai puţin valoroase.

— Dar, nu înţeleg…

— Nu?

— Nu. Aceste daruri vi le-am făcut din inimă, sînt pentru tine, iubita mea doamnă Deveraux. Nu le vreau înapoi, nu aş putea vreodată…

— Vi le înapoiez pentru că doresc să plec din Istambul în curînd, aşa ca şi voi, de altfel. Voi pleca cu copiii mei în Franţa, mai am ceva rude îndepărtate…

— Dar nu înţeleg! Aproape strigă el,

trăgînd-o spre grădină.

Ea merse cu el, departe de freamătul din casă, care pregătea cele necesare înmormîntării stăpînului. Se opriră în mijlocul grădinii, sub un copac bătrîn.

— Acum spune-mi adevărul…

— Care adevăr?

— Motivul pentru care plecaţi departe de mine, motivul pentru care nu aţi acceptat să-mi fiţi soţie!

— Alteţă, este mai bine aşa!

— Nu-i adevărat, ştiu că nu e. A fost pentru că nu v-am spus cu cine m-am întîlnit în acea seară?

— Nu mai contează!

El o trase spre o bancă şi o împinse uşurel, pentru a o face să se aşeze.

— Este gelozia…

— Destul, vă rog!

— Asta e, nu? Întrebă el, cu un zîmbet plăcut. Credeţi că am fost la o femeie…

— Nu vreau să aud! Se răsti ea, acoperindu-şi urechile.

— Frumoasa mea Isabell, nu am fost la o femeie, nu este nimeni în inima mea în afară

de tine. Crede-mă!

— Să vă cred?

El aprobă din cap, luîndu-i palmele, pe care depuse mici sărutări.

— Am auzit din sursă sigură că aţi ieşit din casa unei văduve…

— A fost Mihai Avram, nu?

— Ce mai contează? Zise ea cu tremur în glas. Am venit să vă urez drum bun…

— Doamnă… Isabell, exclamă el nebun, nu poţi spune asta!

— Ce aş putea crede?

Rece, refuză să-l privească.

— O să vă spun totul, totul. Am fost acolo, la acea văduvă cu reputaţia proastă…

— Destul, pentru numele lui Dumnezeu! Îl opri ea, clătinînd din cap. Destul!

— Nu, nu, vă voi spune totul. Acolo am mers pentru a întîlni un bărbat!

— Oh, Doamne!

— Nu, nu e asta! M-am întîlnit cu Vizirul Alb Mehmet.

Ochii lui Isabell se îngustară, satisfăcuţi. Dar prinţul nu observă nimic, ţinea capul în pămînt.

— Acel bărbat care se îmbracă numai în alb? Care poartă cai albi?

— El. Treburile împărătesei noastre mă poartă să fac aşa ceva, în miez de noapte, pentru a mă feri de vorbe.

— Oh, cum mă vei putea ierta, Alexei? Suspină frumoasa doamnă, lăsînd mîna să o atingă pe cea a rusului, care zîmbi încîntat.

— Acum, răspunde-mi, vei merge cu mine?

— Da!

O ridică în braţele sale şi o îmbrăţişă, plin de dragoste. Îi căută buzele şi ea nu-l respinse. Vizirul Alb, Said, aceste cuvinte păreau scrise cu sînge pe inima ei. Îi era milă de prinţ, mai ales că-l îndrăgea mult, fiind un bărbat de neam ales. Îl sărută, ştiind că era ultima dată cînd o făcea.

Glasurile preoţilor îi opriră. Alexei aruncă o privire spre casă.

— Poate ar trebui să mergeţi alături de Elena, poate are nevoie de ceva… singură fiind…

— Merg. Mă însoţiţi?

— Vin imediat, dar am nevoie de puţin timp, răspunse ea, fermecîndu-l din priviri.

Mi-aţi putea trimite o fată cu nişte ceai?

— Desigur. Odihneşte-te, frumoasa mea Isabell. Voi fi alături de tine imediat!

— Abia aştept!

Isabell nu se mişcă de pe bancă. Aşteptă fata care venea cu ceaiul pe o tavă mare, de argint.

— Stăpînă!

— Lasă tava pe bancă.

— Dar...

— Ascultă, fato, se răsti dur Isabell. Acum, spune-mi, în casa asta este un sclav pe nume Ared, nu?

— Nu, nu este!

— Nu minţi, fato! Nu voi spune nimănui că mi-ai spus şi poţi cîştiga această pungă plină cu aur. Ce zici?

— E un sclav cu numele ăsta, zise ea şoptit, privind în jur. Grea soartă are...

— Du-mă la el!

— Păcatele mele, stăpînă, pentru asta pot fi biciuită sau ucisă! Stăpîna Elena...

— Nu va şti nimeni. Ascultă, vreau numai să-l văd, nimic mai mult. Doar nu-l pot scoate din casă în spate, nu?

— Păi…

Isabell se ridică. O apucă de mînă.

— Nu te codi, aici ai destul aur să trăieşti trei ani!

— Văd!

Cu mîna lacomă luă aurul şi-l ascunse în haine. Apoi o luă grăbită spre o uşă ascunsă de tufişuri bogate, înfrunzite, ce ducea în partea aceea a casei în care stăteau slugile. Intră ea prima şi cercetă holul. Cînd se dovedi că nu-i pericol de a fi văzută, femeia mititică îşi făcu de treabă la o masă lipită de perete. Isabell trecu pe lîngă ea.

— Tot înainte, şopti fata, arătîndu-i drumul.

Coti spre stînga şi Isabell văzu cîteva uşi ferecate. Fata o deschise pe una dintre acestea şi se feri.

— Uite-l!

Ared era trîntit pe saltea, cu faţa în sus. Părea să doarmă.

— Stai de pază la uşă, porunci Isabell.

Intră şi fata închise uşa în urma sa. Atentă, Isabell se aplecă asupra lui Ared. Mai multe răni mai vechi şi mai noi îi

brăzdau chipul frumos. Barba de cîteva zile bune îi acoperea chipul. Părul îi era lung şi murdar. Hainele erau o grămadă de cîrpe murdare şi vechi. Cămaşa deschisă arăta răni pe piept, vînătăi urîte.

Respiră adînc şi se lăsă în genunchi, alături de el.

— Dormi?

Ared deschise ochii şi ea îşi acoperi chipul cu vălul negru.

— Cine…

— Sînt aici să te ajut!

— Da?!

Vorbele lui erau şoapte numai. Cînd vorbea, chipul i se strîmba dureros.

— Te-au bătut?

— Nu mai ştiu… şopti el, închizînd ochii, obosit.

Isabell se întinse spre găleata cu apă de lîngă capul lui. Luă cana de tablă şi o umplu pe jumătate cu apa caldă. Scoase o pungă mică de piele şi turnă jumătate din conţinutul ei în cană. Cu greu, îi ridică capul.

— Bea, te va ajuta!

Îl obligă să bea. Apoi rupse o bucată de pînză din juponul ei şi o u- dă, ştergîndu-i rănile de pe faţă. Restul prafului alb îl turnă în găleata cu apă.

— Pleci?

— Da. Dormi acum…

Ochii lui se închiseră imediat şi Isabell deschise uşa, ieşind afară.

— Cine-i aduce de mîncare?

— Cei care-l păzesc…

— Unde-s acum?

— Stăpîna nu i-a văzut în capătul holului? De obicei stau aici, zise ea, arătînd spre cîteva bănci lipite de perete. Dar cum a murit stăpînul… ascultă rugăciunile preoţilor!

— Aşa deci, murmură Isabell. Ia asta!

— Cei?

— E un praf vindecător. Îl pui în mîncarea lui, cîte o lingură plină.

— Dar dacă mă vede cineva?

— Punga asta, zise fata, scoţînd altă pungă, te va face să fii atentă. Ai cîştigat deja două. Vei avea mai mult…

— Mulţumesc, stăpînă, mulţumesc!

— Să plecăm de aici, zise ea, grăbindu-se spre uşă.

Respira greu cînd ajunse înapoi pe bancă. Picioarele îi tremurau şi capul îi bubuia de durere. Privi în jurul ei. Grădina casei îi aducea aminte de casa lui Ared, cu zidurile sale înalte. Ar fi fost imposibil să-l aducă aici pe Ared şi să-l treacă peste gard. Era într-o stare din cale-afară de proastă. Cine ştie dacă reuşea să stea în picioare…

— Elena s-a retras în camerele sale şi preoţii au plecat, zise prinţul, apărînd în capătul aleei.

Se aşeză alături de ea.

— Sper că ţi-a fost dor de mine!

— În fiecare clipă, minţi ea cu seninătate, trăgîndu-se mai aproape de el.

Alexei privi în ochii negri, cu înflăcărare. Dar nici unul nu văzu că de la o fereastră de la etajul casei, doi ochi îngustaţi de ură îi privea. Lăsă perdeaua grea să cadă şi se aşeză pe sofaua de lîngă fereastră.

— Ce a făcut la el?

Konstantin rînji.

— I-a dat apă şi i-a spălat rănile. Apoi a

plecat. A plătit-o pe fată…

— Pentru ce?

— Să-i dea leacuri. Vrei să o ucid, stăpînă?

— Nu, nu, las-o. Să-i dea leacurile, vin bine, pentru că ţi-a cam scăpat mîna asupra lui…

— Pentru că l-am pierdut pe celălalt!

— Şi asta înţeleg, dar dacă-l omori pe ăsta, zise ea dur, tu ai ajunge pe fundul mării.

— Niciodată nu voi încălca porunca ta, stăpînă!

— Atunci ia praful ăsta şi pune-l în ceaiul doamnei Deveraux, zise ea cu un zîmbet malefic.

— Ce e?

— Ceva care o va înnebuni.

— De ce nu otravă?

— Ar fi prea repede, prea uşor şi prea lipsit de satisfacţii. Asta e mult mai plăcut, să o vezi suferind…

— Eşti înţeleaptă, stăpînă.

— Sînt. Şi ea va plăti pentru acest joc dublu, pentru trădare. M-a luat drept proastă şi un timp i-am căzut în plasă. E

trimisa ei!

— Crezi?

— Sigur. Cred că sînt rude. Sau se cunosc foarte bine. Poate chiar ea a fost de vină pentru că Nicky a scăpat, profitînd de idiotul de Spiros…

— Kir Spiros a pus la cale planul, căsătorindu-şi fiica cu francezul!

— Aşa e. Şi pe el l-am subestimat şi am greşit. Dar acum zace într-un coşciug şi mîine va fi sub pămînt, departe de mine. Nu mai trebuie decît să o ucid pe Margot Avram şi voi avea tot ce voi dori!

— Apoi?

— Apoi voi deveni prinţesă!

— Stăpînă!

— Isabell va înnebuni şi va muri, Krilov va fi pătruns de durere, Margot şi copiii ei vor muri şi pe Sofia o voi face să se sinucidă…

— De ce? Fata este…

— Konstantin, ea l-a moştenit pe Spiros, mai ales pentru că este căsătorită. Mi-a scăpat din mînă, rosti ea, lovind cu pumnul în sofa. Am pierdut-o, dar o voi avea înapoi şi voi scăpa de ea înainte să plec cu Alexei!

— Şi dacă el nu va pleca cu voi?

— Crezi că nu o va face? Se răsti ea.

— Cum văd eu, o iubeşte pe…

— Nimic nu mă va opri să plec cu el în Rusia. Pe drum, voi şti să-l atrag, să-l cuceresc şi voi ajunge acolo soţia lui. Nu am nici o îndoială!

— Dacă tu nu ai, atunci nici eu nu mă îndoiesc, stăpînă. Merg să fac ce mi-ai cerut!

Konstantin plecă, lăsîndu-şi stăpîna făcînd planuri. Noi planuri. Planuri mai bune.

CAPITOLUL V

1.

Pas uşor bătu în poarta casei părăsite. O slugă slabă şi mică de înălţime privi prin gemuleţ.

— Cine-i?

— Italianul!

Turcul deschise uşa cea mică şi lăsă persoana să între. Apoi strecură capul pentru a cerceta strada. Nici o umbră nu se mişca. Nimic nu se întrezărea în spatele

italianului care le călca pragul.

— Pe aici, pe aici…

Persoana ascunsă sub pelerină se luă după turc, mergînd grabnic. Se feri de tocul jos al uşii, plecîndu-şi spatele, şi intră în camera largă. Lumînările aruncau imagini curioase pe pereţii goi. Pernele pe care Fatih stătea erau singura mobilă care umplea acea încăpere. Şi o tavă cu ceai şi fructe uscate.

— Ia loc, doamna mea!

— Mare vizir, am venit…

— Mesaj era grabnic.

Isabell, căci ea era, se aşeză pe o pernă în faţa lui Fatih.

— Am auzit zvonuri ciudate…

— Aşa? Întrebă ea, ştiind că erau mult mai mult decît zvonuri.

— Da. Despre o corabie care a tras în port… Ahmed el Selim pune piciorul în capitală. Stă la Mihai, nu?

— Întocmai, zise ea, servindu-se cu ceai.

— Şi? A venit după tine?

— Nu ştiţi motivul pentru care a venit?

Fatih nu găsi necesar un răspuns.

— Fiul lui…
— Soţul tău, adică…
— Exact, el. E aici, în Istambul…
— Cum aşa?
— Sclav la doamna Elena Kazanikys!
Vizirul se aplecă în faţă.
— Un musulman sclav la un grec?
— Un grec mort, mărite vizir!
— Mort, da, am auzit că a murit, atacat fiind…
— De pumnalul soţiei, ascuţită armă, termină ea.
— De ea? Întrebă el cu stupoare.
— În inimă.
— Pe Allah, ce femeie…
— Soţul meu e prins în mîinile ei, gata să fie ucis, din voinţa Elenei.
— Asta vrei de la mine, trandafirul meu?
— Da.
— Şi ai ceva pentru mine?
— Un nume…
Surîsul larg lumină chipul lui Fatih. Mîna lui i-o luă pe a fetei.
— Vizirul alb. Mehmet.
Fatih deveni palid într-o clipă.

— El? Omul în care am avut aşa încredere?

— Ce ştiu e că Alexei cu el s-a întîlnit, pe el l-a văzut.

— Mehmet nu ar avea motiv să-l vadă pe rus. E trădare...

Rămase pe gînduri un timp şi ea nu-l deranjă.

— Acum, ceea ce doreşti...

— Banii nu-mi mai sînt de trebuinţă acum. Vreau viaţa lui Ared el Selim.

— Nu spuneai că nu-l iubeşti? Că nu-ţi pasă...

— E tatăl copiilor mei, mărite vizir. Spune-mi, ce vei face?

— Aş putea vorbi cu doamna în cauză, zise el.

— Atîta tot?

— Nu pot intra cu forţa în casa ei, fără...

— Poţi, pentru că unicul moştenitor al lui Spiros Kazanikys este fratele soţului meu, Nicky de Clermont.

— Cum aşa?

— S-a căsătorit cu unica fiică a lui Spiros Kazanikys, în faţa bisericii ortodoxe. Dacă

ar avea protecţie…

— Vrei să-l ajut să-şi ia casa în posesie?

— Ajutorul unui mare vizir ar fi potrivit, zise ea limpede.

Fatih se trase aproape de ea.

— Ceri puţin, doamnă.

— Cer ajutor…

Isabell simţi că nu mai are aer. Se lăsă în faţă, căzînd pe perne.

— Isabell…

— Nu văd…

Ochii îi erau împăienjeniţi. Văl întunecat i se aşezase peste ochii negri, împiedicînd-o să vadă. Faţa lui Fatih, aproape de a sa, părea o umbra.

— Ce am? Şopti ea, apucîndu-se de hainele lui.

— Nu ştiu…

Îi dădu să bea apă rece şi o întinse pe perne.

— Să chem trăsura să te ducă acasă? Sau poţi merge pe picioarele tale?

— Nu pot… nu pot…

Dar vederea îi revenea. Însă cu ea apăreau mii de imagini care se roteau în

jurul ei, imagini care aduceau fiori de teamă în inimă. Sînge. Vedea sînge pe pereţi, pe uşi. Chipul lui Fatih părea lovit, spart. Se ridică, depărtîndu-se de el. Se lipi de perete, acoperindu-şi ochii.

— Ce am?

— Isabell, vezi?

— Da. Cine te-a lovit, domnule?

Fatih se uită uluit la ea. Apoi se apropie. Îi luă chipul între palme şi îi privi ochii adînci.

— Ţi-au dat ceva… zise el. Am mai văzut asta…

— De ce e aşa frig? Spală-te pe faţă, sîngele…

Isabell alunecă la picioarele lui şi începu să se tîrască de parcă ar fi căutat ceva. Ridică pernele şi le aruncă în sus. Începu să rîdă puternic, rostogolindu-se pe jos. Apoi aruncă paharele pentru ceai în perete.

— Aii!

— Stăpîne?

— Pregăteşte o trăsură şi du-o acasă la Mihai Avram pe această femeie!

— Da!

— Şi ai mare grijă, să nu se ştie a cui

trăsură e, adăugă el.

Servitorul se retrase şi el o ridică pe fată de jos. Ea găsise la propriul gît o bijuterie mare, un rubin legat în lanţ de aur şi privea prin el, ca un copil.

— Pot merge să mă joc? Întrebă ea, agăţîndu-se de el.

— Deîndată!

O trase afară din încăpere, atent să nu o lovească de tocul uşii joase sau de pereţi. Aii le ieşi înainte.

— O iau eu, stăpîne.

— Mare grijă, să o laşi în mîinile lui Mihai.

— Fără grijă!

Aii o apucă de braţ, cu grijă, aşa cum i se ceruse. O scoase afară prin poarta mică şi dincolo de ea dădură peste o trăsură. Pe capră era un vizitiu în negru. Aii o urcă înăuntru şi sări alături de ea. Isabell se mai liniştise, dar ochii ei păreau să vadă lucruri ciudate, nemaivăzute. Întindea mîinile în faţă, de parcă ar fi căutat ceva în aer, ceva ce nu era acolo. Aii se minuna văzînd-o.

— Doamnă…

Isabell rîse şi se trînti pe pernele trăsurii.

— Eşti nebună...

Aii constată asta pe tonul cel mai serios din lume. Clătinînd din cap, o lăsă să facă ce voia, atent la drum. Cînd traseră în faţa casei lui Mihai, Aii sări jos. Ridică mîna să bată în poarta mare, închisă, dar nu apucă. Un cuţit îl lovi năprasnic. Îi tăie gîtul ca unui pui şi-l lăsă să alunece la pămînt.

— Hei...

Vizitiul avu aceeaşi soartă. Şi înainte ca cineva să vadă ceva, cealaltă portieră se deschise brusc, Isabell fu trasă afară şi înăuntru fură aruncaţi cei doi morţi. Un bărbat luă locul vizitiului şi mînă trăsura neagră departe de casă. Toate astea înainte ca cineva să vadă ceva, să audă sau să ştie. Liniştea cea mai profundă acoperea casa.

2.

Mihai ieşi înaintea celor zece ieniceri. În fruntea lor, un bărbat slab şi îmbrăcat în negru îl salută cu plecăciune. Şi intrară în salonul de primire. Robert şi Margot se ridicară în grabă, urmaţi de Ahmed şi Nicky. Mărie şi Sofia rămaseră la locurile

lor, aşteptînd.

— Halim este omul de încredere al vizirului Fatih, zise Mihai.

Şeful ienicerilor plecă spatele uşor.

— Avem poruncă să păzim copiii, Mihai.

— Cum aşa?

— Nu ştii?

— Nu!

— O trăsură cu care doamna ta venea spre casă a fost găsită abandonată nu departe de aici, cu cei doi oameni morţi de cuţit.

— Şi ea?

— Nici urmă de trandafir, zise Halim misterios, aşa cum numai el putea.

Margot îşi acoperi ochii cu palmele.

— Ce s-a putut întîmpla?

— Stăpînul meu crede că de vină este o grecoaică…

— Aşa?

— Şi ştiu cu ce vă luptaţi aici, continuă el, sigur pe sine. Nu-i motiv de a vă ascunde, am poruncă de a vă da ajutor…

— Ce ajutor? Elena a dispărut de pe faţa pămîntului, zise Robert, negru la chip.

— Asta e adevărat, stăpînul meu ştie asta.

— Ştie?

— La primele ore ale dimineţii am pus piciorul în casa grecoaicei cu poruncă de a lăsa casa în mîinile stăpînului de drept, un oarecare Clermont, soţul Sofiei Kazanikys…

Turcul privi spre cele două fete cu chipul descoperit cu admiraţie faţă de frumuseţea lor. Dar nu o recunoscu pe Sofia.

— Cum se face că marele vizir caută să mă ajute?

— La asta numai stăpînul poate răspunde, zise Halim, cu un zîmbet scurt. Şi trandafirul…

— Isabell? Întrebă uluit Nicky.

— Doamna Deveraux, da.

— Halim, ştii bine ce urmăreşte Fatih, spune tot ce ştii, pereţii casei mele şi urechile care vor auzi nu vor răspîndi nimic…

Halim privi cu neîncredere, dar se hotărî să vorbească.

— Trandafirul a cerut viaţa lui Ared el Selim şi dreptul lui Clermont asupra casei lui Kazanikys, împotriva grecoaicei, soţia lui Spiros. Stăpînul ajurat să o ajute…

— Cum de marele vizir vrea să o ajute pe nora mea în astfel de probleme?

— Ahmed el Selim, nu pot spune mai mult…

— Dar tu poţi, nu-i aşa, Mihai?

— Ahmed…

— Este vorba de Ared, fiul meu! Şi de ea?

Grea luptă ducea moldoveanul, cu inima îndoită faţă de datorie şi de dragoste. Prinse a năduşi de greutatea alegerii şi de jurămîntul de tăcere. Învinse dragostea.

— Isabell l-a ajutat pe vizir cu Krilov şi unele secrete pe care el le avea. Atît voi spune.

— Deci tot ce am văzut, absolut totul era un joc? Întrebă Robert. Tonul ei, schimbarea, vorbele…

— Farsă, pentru a reuşi planul.

— Şi noi nu eram de încredere?!

— Încrederea lui Isabell în ceilalţi este foarte fragilă. De cînd Santos a murit, îi e frică să se apropie prea mult de ceilalţi şi mai ales de cei din trecutul ei. Nu a fost uşor pentru ea…

— Dumnezeu ştie de ce s-au întîmplat

toate. De ce Santos a murit şi de ce familia noastră a fost lovită aşa…

— Mamă, ştiu că-i greu, începu Nicky, luîndu-i mîinile.

Cu tact, Mihai îi făcu semn lui Halim să se retragă împreună în una din odăile alăturate. Rămaşi singuri, Nicky îşi trase mama pe sofa.

— Nu ţi-am spus nimic, pentru a nu te face să suferi mai mult, dar Ared a aflat totul despre tine!

— Ah!

— A trebuit să-i spun, nu am avut încotro.

— De ce? Trebuia să fi păstrat secretul, pînă…

— Nu ştiam dacă vom scăpa vii şi a trebuit să-i spun. Fratele meu trebuia să ştie adevărul, despre tine şi despre tatăl lui..

— Şi? A înţeles?

— Mă tem că nu.

Capul lui Margot căzu înainte, dureros. Lacrimi îi ţîşniră din ochi.

— De ce sînt aşa pedepsită? De ce? De ce suferă copiii mei, care nu au nici o vină?

— Iubito, linişteşte-te, nu e vina ta pentru

că Elena e nebună, pentru că întreaga familie este o adunătură de bolnavi, de smintiţi.

Robert o îmbrăţişa strîns.

— Vom trece peste necazuri, victorioşi…

— Da, tata are dreptate, zise Nicky. Ared va înţelege pentru că te iubeşte, ştiu asta, şi oriunde e, te iubeşte…

Icky era departe de adevăr în acele clipe. Ared, aruncat în fun dul unei pivniţe întunecate, nu simţea că îşi iubeşte mama în acele clipe. Nu vedea mai nimic, nu ştia unde se află şi ce avea să păţească. Ochii lui refuzau cu înverşunare să vadă, aşa că folosi celelalte simţuri pe care le avea. Pipăi în jurul lui pietrele reci pe care fusese aruncat cîndva în noapte. Nu-şi aducea aminte nimic, cum ajunsese acolo sau cine-l adusese.

Se ridică de jos deodată şi se lovi cu capul de tavan. Ameţit, se lăsă în genunchi înapoi, respirînd adînc. Îşi pipăi capul, dar nu găsi nici o urmă de sînge, ci numai un loc dureros. Mulţumi lui Allah pentru capul tare pe care-l avea.

— Va trebui să încerc altfel… zise el.

Ca un copil, începu să se tîrască pe jos, pipăind cu mîinile în faţa sa. Pe jos era pămînt tare, bătătorit. Şi al naibii de rece. Oftînd, înaintă, dar se opri brusc.

— Ce…

Dădu peste ceva cald. Îl atinse cu mîna, încet, fără să ştie ce-i. Mîinile sale cercetară ceea ce găsise, un corp, învelit în haine nu prea groasa dar fine. Ajunse la fată.

— Nu!

— Cine eşti?

Corpul acela, pe care-l crezuse la început aproape mort, fiind aşa nemişcat şi slab, se trase într-o parte. Se trase departe de el.

— Nu mai am bijuteriile, gemu glasul, parcă din fundul pămîntului. Nu…

Ared rămase nemişcat.

— Nu vreau să-ţi fac rău!

Nu-i răspunse, dar nici nu se mişcă din loc. Aşa că Ared prinse curaj şi se apropie. Atent, să nu cumva să scoată străinul vreo armă, ascunsă printre haine.

— Nu vreau să te lovesc, sînt prizonier aici…

— Nu mai am nimic, se auzi vocea plînsă de femeie.

— Cine eşti?

Femeia se trase puţin în spate, dar se opri. Ajunsese să fie lipită de perete.

— Nu…

Ared o prinse în braţe, chiar cînd ea încerca să fugă din calea lui.

— Numele meu este Ared, şopti el la urechea ei, strîngînd-o în braţe.

Îi căută faţa, descoperind barba de cîteva zile şi pielea aspră. El o lăsă să facă ce dorea.

— La tine sînt bijuteriile?

Ared îi dădu drumul, dar ea nu mai fugi din calea lui. Ridică mîna şi îi căută faţa, pe care o mîngîie uşor. Descoperi trăsături fine, buzele pline şi părul lung. O trase aproape şi inima începu să-i bată nebuneşte. Ca un nebun, respiră acel parfum, mîngîie cu buzele gîtul acela şi coborî spre sînii ascunşi în haine de bărbat. Ar fi recunoscut corpul acela dintre o mie, parfumul şi buzele pe care le sărutase cu atît de mult timp în urmă.

— Isabell!

Ea se mişcă din braţele lui. Tremura, îşi dădu el seama. Dar nu-i dădu drumul. Îl împinse într-o parte, încercînd să scape.

— Vreau bijuteriile. Le vreau…

Se prăbuşi la picioarele lui, lovind cu pumnul în pămînt. O vedea şi nu reuşea să se mişte. Să o ridice sau să o lase acolo? Ceva din el îl făcea să nu se mişte, să o lase să se tîrască pe jos…

— Isabell, ridică-te de acolo…

— Cine eşti tu?

— Ce prostii spui?

O apucă de braţ, trăgînd-o în sus. Dar ea nu reacţionă. Nu se mişcă. Ajunse în genunchi, alături de ea. Şi lumina care pătrundea pe o gaură din perete îi lumină chipul. Zorile se iveau. Şi Ared rămase fără grai. Chipul lui Isabell era vînăt, lovit şi ochii ei frumoşi care străluceau sub mii de diamante şi coafuri perfecte, erau în fundul capului, roşii. Părea să nu vadă bine, pentru că privea aiurea. Cu părul în jurul feţei, cu cămaşa ruptă, părea nebună.

— Isabell…

Vocea lui sună moale, parcă cu frică. Se apropie şi o atinse.

— Cine ţi-a făcut asta?

— Ce? Mi-e foame…

— Iubito, ascultă-mă, uită-te la mine…

— Vreau curmale şi miere. Şi pîine caldă. Îmi place pîinea, ştii? Şi vin dulce…

Începu să rîdă. Şi Ared îi dădu drumul din braţele sale. Isabell începu să se tîrască pe jos. Părea să caute ceva. Găsi o piatră mică şi o şterse de hainele ei. Apoi o ridică spre raza de soare care le lumina cît de cît închisoarea.

— Un smarald…

Ared rămase nemişcat. Părea îngrozit, uluit.

— Lasă prostiile, Isabell!

O luă de braţ, aruncă piatra din mîna ei şi o întoarse spre el.

— Nu, nu, smaraldele mele…

Alergă spre locul unde căzuse piatra, căutînd-o înnebunită. Părea să aibă o criză. Ared se lăsă păgubaş, lăsîndu-se în jos, rezemat de perete. O privea căutînd alte pietre pe care le ascundea prin haine,

aruncînd priviri nebune spre el, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-i fure aşa zisele bijuterii de preţ.

Continuă aşa mult timp, fără să se oprească. Apoi se trase într-un colţ şi începu să admire pietrele pe care le găsise şi bucăţile de lemn putred. Fiecare era valoroasă pentru ea, le ştergea, le privea cu ochi avari. O lumină nebună îi juca pe chip.

— Hei!

Cineva trase zăvorul greu de fier şi uşa de lemn masiv se deschise. Un chip încadrat de lumină apăru în dreptul ei.

— Mai trăiţi?

— Stăpînă... imploră Ared, dar biciul îi atinse umărul, făcîndu-l să geamă.

— Gura, sclavule! Şi ea, unde-i?

Konstantin ridică făclia, luminînd pivniţa.

— Aici era... nebuna!

Rîsul Elenei invadă acea groapă mizeră. O privi cu mîndrie şi fericire pe Isabell, care abia dacă ridicase ochii din pămînt. Părea un animal speriat şi rănit, retras într-un colţ.

— M-ai trădat, suferă, tîrfă ce eşti!

— Ce ai cu ea? Cine-i?

— Cine? Nu o cunoşti? Nu?

Ared clătină din cap.

— Nenorocitule, minţi de îngheaţă apele! Nu o recunoşti pe soţia ta?

Elena făcu un pas, fără să se apropie prea mult.

— Vom aştepta un timp aici pînă preţioasa ta mamă va veni să te scape. Şi pînă atunci vei privi cum soţia ta înnebuneşte puţin cîte puţin.

Se trase înapoi şi Konstantin intră cu o găleată de apă şi o pîine veche. O aruncă pe jos, rînjind.

— Profitaţi…

— Nu-mi pasă că voi muri, dar las-o pe ea să plece, nu ţi-a făcut nimic!

— M-a minţit, m-a înşelat şi asta se plăteşte scump. Vino, Konstantin!

Bărbatul se aplecă spre Isabell.

— Tatăl tău a murit ca un porc, fără să spună o vorbă…

— Nu!

Urletul lui Isabell răzbi peste rîsul grecului, care închise uşa în urma sa. Paşii

lor se depărtară şi Ared abia avu timp să o prindă în braţe înainte de a leşina. O aşeză pe jos, se lăsă şi el alături de ea şi o trase în braţele sale, rezemîndu-i capul de piept. Îi mîngîie părul, tandru, lăsînd lacrimile să-i ude obrajii. Îi era îngrozitor de teamă pentru ea, văzînd-o aşa, neajutorată. Prefera să o vadă arogantă, curajoasă, ironică sau sfidătoare. Oricum, numai aşa nu.

— A fost numai vina mea, iubire, şopti el. Din vina mea ai fugit, ai plecat departe şi ai ajuns aici.

O strînse năvalnic la piept. Printre lacrimi, simţi o mîngîiere.

— Ared!

— Sînt aici…

Ea abia avea putere să deschidă ochii. Mîna ei îi şterse lacrimile.

— Tata…

— Nu te gîndi acum, nu acum..

Închise ochii iar, devenind moale în braţele lui. Şi el o păzi ore întregi. Într-un tîrziu, somnul îl fură şi pe el. Şi adormi rezemat cu capul de perete, visînd lucruri

mult mai bune, minunate.

Cînd deschise ochii, Isabell mai dormea încă. Ared se ridică uşor să nu o deranjeze şi se duse spre găleata de apă, însetat. Dar se opri. Orice o făcuse pe Isabell să se simtă aşa putea să fie în apă. Poate Elena îi dăduse ceva...

Auzise despre diferite prafuri care făceau oamenii să facă lucruri nebuneşti, aşa cum făcea ea. Elena putea să fi pus ceva în apă. O adusese prea amabilă, de parcă se îngrijora să nu moară de sete. Ceva nu era normal.

Privi spre Isabell. Ar fi vrut să o poată întreba. Dar nu era sigur că avea să-i răspundă.

Afară se auziră paşi. Cineva venea. Ared trecu în partea cealaltă a uşii, gata să lovească pe cel care intra. Uşa se deschise destul de încet şi în linişte. Şi cineva păşi în semi-întuneric. Înainte să spună ceva, Ared sări din umbră şi-l apucă de gît, gata-gata să-l sufoce. II izbi de pămînt.

— Nu...

Prinţul Alexei Krilov îl imploră să-l

elibereze. Uimit, Ared nu se mişcă. Desfăcu degetele care-i strîngeau gîtul numai cît să-i permită să deschidă gura, gata să-l amuţească pe vecie. Prinţul putea fi mînă-n mînă cu Elena, din cîte ştia el.

— Am venit să vă ajut…

— Zău?

— Ştiu că Elena a răpit-o pe Isabell şi ştiu că tu nu eşti un sclav. Am arme..!

Mîna lui Ared ajunse la cuţitul de la brîul rusului. Îl luă.

— Ai încredere…

— De ce ne ajuţi?

— Pentru că o iubesc!

În ochii rusului se putea citi adevărul. Aşa că nu făcu decît să se ferească într-o parte, cu inima strînsă. Iubirea pentru Isabell îl adusese aici.

— Unde-i?

— Acolo!

Rusul se repezi spre ea. Încercă să o ridice.

— Trebuie să ieşim…

— Da. Nu am fost văzut…

— Eşti sigur?

— Da. Trebuie să o duci tu, pentru că numai eu ştiu drumul. Şi locul unde-s caii…

Ared nu mai pierdu timpul. O ridică în braţe pe Isabell şi se luă după Alexei. Încrederea lui în rus creştea încet, însă se mai temea încă să nu fie vreo capcană. Însă nu mai era nimic de pierdut.

Urcară cîteva trepte de piatră şi Alexei se opri. Isabell începuse să se mişte.

— Ce…

— Taci! Îi şopti Ared la ureche.

O lăsă din braţe ţinînd-o numai după talie. Ea, însă, mergea numai pentru că el o trăgea, fără să ştie ce face.

— Stai!

Dincolo de uşă se auzi o voce. Părea să fie un bărbat.

— Treci acolo, şopti Ared, arătîndu-i rusului o nişă în perete.

O lăsă pe Isabell jos, încă ameţită şi cu privirea tulbure, şi se apropie cu paşi de felină de uşă. Se lipi de ea, odată cu Alexei.

— Cînd deschide, îl ţii… zise Ared.

Rămaseră nemişcaţi, aşteptînd. Uşa se deschise şi un bărbat slab păşi sigur spre

scară. Paznicul lor primi o lovitură în gît înainte de a reuşi să mai deschidă gura. Cuţitul lui Ared tăie adînc şi rusul îl împinse în golul scării.

— Liber, zise Ared, ridicînd-o pe Isabell.

Se strecură prin uşa pe jumătate deschisă în urma lui Alexei. Acesta coti spre dreapta şi alergă spre o uşă închisă. O deschise şi privi afară.

— Caii sînt dincolo de zidul ăla, zise el, întinzîndu-i pistolul lui Ared. Apoi spre…

Cuvintele îi muriră pe buze. La trei paşi de uşă, pe pieptul lui Alexei se mări o pată roşie. Ochii lui căutară pe cel care trăsese şi-l găsi. În capătul curţii, Konstantin aruncă arma cu care trăsese, pentru a alerga spre ei.

— Fugi!

Isabell reuşi să-l vadă pe Alexei alergînd spre Konstantin, care-l lovi năprasnic cu sabia, despicîndu-l în două. Fără viaţă, rusul se prăbuşi a pămînt. Şi apoi nu mai văzu nimic, pentru că se trezi aruncată pe un cal, cu Ared în spatele ei. Încercă să se uite în urmă, dar nu mai văzu nimic decît praful.

Ared nu încetini, ştiind că dacă avea să continue aşa, calul avea să îşi dea duhul pe drum. Dar ce mai conta? Konstantin îi urmărea ca un nebun, cu o mînă de oameni înarmaţi. Tăie pădurea, ieşind de pe drumul îngust. Nu se opri şi nu încetini, nici chiar cînd ramurile copacilor îi loviră faţa şi trupul. Se aplecă spre Isabell, protejînd-o cu corpul lui.

Începură să urce. Privi peste umăr, pentru a vedea dacă îi mai urmărea cineva. Nu se vedea nimic, dar asta nu însemna mare lucru. Schimbă din nou drumul, cotind spre stînga, prin locuri neumblate. Pădurea era tot mai deasă şi mai bătrînă. Păreau locuri neumblate şi neatinse de oameni.

— Hoo…

Opri calul, sărind jos. O ajută pe Isabell să coboare, apoi privi calul. Avea spume la gură şi era ud..

— Vom muri…

— Nu, nu vom muri!

Scoase şaua calului ş, i cu o mînă de iarbă, şterse calul. Apoi îl legă de un copac, nu departe de ei.

— Se pare că ne-au pierdut urma!

— Şi?

— Konstantin va căuta peste tot. Eu aşa aş face. Dar ne odihnim un timp, apoi plecăm mai departe, prin pădure…

— Ne va găsi!

— De ce eşti aşa de sigură?

Isabell îi întoarse spatele, rezemîndu-se de un copac. Avea buzele uscate de sete şi stomacul strîns de foame. Capul o durea şi nu îndrăznea să vadă o speranţă în situaţia în care se aflau.

— Deci?

— Ce?

— Ai spus că ne va găsi. Cum de ştii asta?

— Ştiu, pentru că o cunosc pe Elena şi pe asasinul tatălui meu, zise ea cu ură. Şi ştiu că nu se va opri, mai ales acum…

— Acum?

— L-a pierdut pe Nicky şi casa lui Kazanikys. Şi banii lui. E singură şi slabă…

— Cum de a pierdut totul?

— Nu ştii?

— Ce?

— Spiros a murit, şi singurul lui

moştenitor este fratele tău, Nicky.

— Cum aşa?

— Nu ştiai?

Ared negă cu o mişcare a capului.

— Nu ştii că Nicky s-a căsătorit cu Sofia Kazanikys în ziua în care Spiros a murit?

Surprinderea de pe chipul tînărului îi răspunse.

— Credeam că a scăpat, că a reuşit să fugă cînd a ieşit cu Spiros…

— A fugit pentru că unchiul Robert l-a ajutat, luîndu-l din faţa bisericii…

— E aici? Şi mama?

— Şi ea.

— Vreau să ştiu totul, zise Ared, apucînd-o de braţ. Acum!

— Lasă-mă!

— Spune-mi!

— Ce vrei să ştii?

— De ce Elena vrea să se răzbune?

— Pentru că mama ta i-a ucis tatăl!

Sîngele se scurse din obrazul tînărului, de parcă ar fi fost rănit de moarte. Rămase ţeapăn şi nemişcat.

— Cînd?

— Acum mai bine de douăzeci de ani, la Marsilia, în una din grotele de sub castel.

— Cine era acest om? Săndulache.

— Omul de bază al lui Constantin Avram, viclean, deştept şi nebun, cred eu. A murit de mîna a doi oameni…

— Cine?

— Robert de Clermont şi tata.

Ared se ridică, începînd să umble într-o parte şi-n alta.

— Tata a murit. Primul. Acum e rîndul celorlalţi…

— Atunci eu şi Nicky am fost momeala pentru a o prinde pe mama, nu? A fost o luptă onorabilă? Sau un asasinat?

— Cum poţi crede asta despre tata?

— Tatăl tău a fost un corsar, ca şi mama. Ce încredere pot avea în ei? Isabell mări ochii, citind furia de gheaţă care se vedea în irişii verzi.

Ared nu mai era sigur pe sine, încrezut şi frumos. Era palid, cu ochii obosiţi şi duşi în fundul capului. Era mai slab şi pielea sa avea o culoare nesănătoasă. Avea mai multe vînătăi pe faţă şi pe braţe. Prin cămaşa

ruptă şi murdară se vedea o rană pe piept de la bici, iar cămaşa avea mai multe urme de sînge.

— Era un asasin. A ucis-o pe Mărie, cea mai bună prietenă a mamei tale, pentru că fata s-a interpus între el şi mătuşa Margot. A venit din Moldova după mama ta cu un singur scop, acela de a o ucide.

— De ce?

— Ce mai contează?

— De ce? Strigă el, lovind-o pe copacul bătrîn cu spatele. Răspunde!

— Din cauza ei, el a fost exilat. Era un nebun care nu s-ar fi oprit în faţa nimănui de la planurile sale. Aşa că a fost exilat şi a plecat după răzbunare în Franţa!

— Şi a murit, aşa că fiica lui vrea să se răzbune pe toţi cei care-i ies în cale!

— Aşa e. L-a ucis pe tata, acum e rîndul mamei tale şi a unchiului Robert. Şi a tuturor celor care-i vor sta în cale.

— De ce nu a făcut-o imediat ce au ajuns la Istambul?

— Pentru că vrea ceva…

— Ce?

— Corpul lui Săndulache, dezgropat din grote. E pe corabie, păzit straşnic…

Ared îi dădu drumul şi se depărtă de ea. Se aşeză jos, respirînd a- dînc aerul curat.

— Nu putem lupta contra ei…

— Lasă-mă în pace, Isabell, zise el peste umăr. Nu am de ce să lupt…

— Nu înţeleg!

— Elena vrea să se răzbune? Înţeleg. Şi eu aş face la fel.

— Cum poţi spune aşa?

El nu o privi.

— Să se răzbune şi să hotărască destinul care va învinge, eu nu mă bag!

— Atunci tata a murit degeaba?

— A plătit!

Isabell scoase un strigăt de animal rănit şi se năpusti asupra lui ca un uragan. Îl lovi cu pumnul în obraz, aruncîndu-se peste el. Părea turbată, lovind cu pumnul, cu unghiile, cu picioarele. Noroc că nu avea o armă, pentru că atunci Ared şi-ar fi găsit moartea. Se rostogoliră pe pămîntul moale de sub copaci, peste tufişuri. Încercă să scape de ea, să o oprească, dar nu reuşi

decît să se aleagă cu o muşcătură pe braţ. ÎI lovi din nou şi atunci el o aruncă într-o parte, cu furie. Isabell căzu pe spate şi el se aşeză peste ea, ţinînd-o cu putere.

— Potoleşte-te, femeie nebună ce eşti!

Ochii i se îngustară pe măsură ce se apleca peste ea.

— De ce vrei să rişti totul pentru a o ajuta pe mama?

— Nu e numai mama ta acolo, zise ea printre dinţi. Sînt Nicky, Mărie, unchiul Robert, Ahmed…

Ared se ridică puţin.

— Tata e aici?

— Din prima zi.

— Ştie adevărul?

— L-a ştiut mereu, răspunse ea. Pentru el, datoria pe care o are faţă de mama ta e sfîntă. Şi va muri alături de ea dacă trebuie…

— Nu poate face asta, e o prostie!

— Aşa cum a fost moartea lui Alexei? Întrebă ea cu dispreţ. Şi-a dat viaţa pentru noi…

— Nu te înşela, a făcut-o pentru tine!

— Ce mai contează? E mort. Nu vreau să mai văd morţi în jurul meu!

Ared îi dădu drumul, dar ea nu se mişcă.

— Eu mă întorc acolo!

— Pe jos?

— Dacă trebuie…

Se ridică, gemînd. Îşi scutură hainele.

— În seara asta nu se va întîmpla nimic, cred eu. Încă ne vor mai căuta un timp, chibzui Ared. Trebuie să plecăm de aici, merg să aduc calul.

— Eu mă întorc!

— În seara asta stai cu mine. Vom căuta un izvor sau un pîrîu. Sînt mort de sete şi de foame…

— Şi eu, dar…

— Ascultă, oriunde ne aflăm, e drum lung din Istambul pînă aici. În seara asta nu se va întîmpla nimic.

Aduse calul şi puse şaua pe el. Se urcă în spatele lui.

— Vino!

Ea ezită.

R Isabell!

Învinsă de vocea lui, fata se urcă în

spatele lui. Şi el îmboldi calul spre un drum îngust, probabil folosit de vînători sau de tăietorii de lemne, spre adîncul pădurii. Începură să coboare şi Isabell era tot mai obosită. Lupta ei cu Ared îi consumase toate puterile. Capul îi era plin de mii de gînduri şi, fără să se gîndească, îl îmbrăţişă strîns, lăsîndu-şi capul să se odihnească pe spatele lui. El nu se mişcă şi nu spuse nimic, dar respiraţia i se schimbă. Avînd-o atît de aproape, ştiu că avea să o iubească mereu. Îi atinse mîinile care-l ţineau strîns.

4.

Drumul urca spre casa veche cu zid gros. O făclie ardea cu furie în tumul înalt al casei, ca un far în noaptea agitată. Pîcla deasă de nori acoperea cerul cu stele, cufundînd lumea în adînc întuneric. Trăsura urca greu, mulţumită drumului bolovănos şi nopţii grele. Degeaba făcliile duse de călăreţi aruncau lumini şi umbre. Slab ajutor aduceau ele drumeţilor prinşi pe acest drum.

Dincolo de perdeaua de tufişuri drumul se

lărgea spre casă. Călăreţii făcură loc trăsurii, cu armele gata pregătite, pe măsură ce aceasta intra dincolo de un zid gros ce stătea să cadă, în curtea casei. De la acest zid un lanţ de făclii aprinse făceau noaptea zi. Casa plină de lumini arăta în ruină, spartă, cu uşile vechi şi varul căzut. O mulţime de buruieni umpleau curtea şi un cîine stingher nici nu îndrăzni să mai latre la vederea lor.

Din turn, făclia care servise drept reper lucea ciudat. O parte din acoperişul care se vedea nu părea în stare prea bună şi mulţumea fără îndoială cerului pentru ploile puţine din ţara turcului. O umbră trecu sus prin faţa unei ferestre şi unul dintre călăreţi ridică pistolul, gata să tragă. Vizitiul deschise portiera repede şi Robert de Clermont sări jos, urmat de Ahmed, cu pas grăbit, şi de Margot. Toţi trei aveau arme multe şi privirile din ochi serioase. Pe cai, oamenii erau impacienţi.

— Nici un pas!

Margot se opri brusc, tocmai cînd voia să între. Din întuneric se desprinse Konstantin,

ca o umbră neagră. Ridică pistolul.

— Fără arme!

Robert ridică o mînă.

— Vrem să-i vedem întîi...

— O să-i vedeţi cînd va fi vremea. Acum, armele...

Fără chef, se dezarmară. Ahmed aruncă pumnalul şi sabia, precum şi pistolul. Robert şi Margot făcură la fel.

— Caută-i!

Vocea se auzi de undeva de sus, dar nici unul dintre ei nu văzu nimic. Konstantin păşi în faţă, sigur pe sine; în spatele lui apărură alţi doi bărbaţi, tot în negru, care ridicară puştile, ţinîndu-i sub supraveghere. Grecul îl cercetă pe Ahmed, dar nu găsi nimic. Apoi trecu la Margot. Insistă puţin, bucurîndu-se de formele ei seducătoare, scoase în evidenţă de hainele bărbăteşti, strînse pe trup. Nici la ea nu găsi nimic. Robert aruncă cuţitul din cizmă înainte să fie atins de Konstantin, acesta nu găsi nimic altceva.

— Doar ei trei şi cutia!

Margot zîmbi.

— Cutia rămîne în trăsură, cu praful de puşcă!

— Konstantin!

Ca răspuns, grecul lovi cu dosul palmei, aruncînd-o la pămînt.

— Mergi!

Robert păşi primul, după ce îşi ridică soţia de jos. Ardea de dorinţa să-l ucidă pe acest om, dar numai o voinţă de fier îl oprea. Păşi primul pe holul răcoros care ducea în casă. Şi ajunse în spate, într-o curte interioară foarte largă. Un mic bazin gol era în mijlocul ei. În spatele acestuia, Elena stătea pe un jilţ acoperit cu o blană călduroasă. Părea să sufere de frig. Foarte multe făclii luminau locul.

— Bine aţi venit!

Le făcu semn să înainteze şi Margot aproape îşi opri un strigăt. În spatele ei era Ared, legat pe un scaun de fier. Avea ochii şi gura legate şi hainele îi erau în ultimul hal. Părea leşinat, pentru că nu se mişca.

— Luaţi loc, niciodată oaspeţii mei nu s-au plîns de primire…

— Unde-i Isabell?

— Nu contează.
— Vrem să o vedem!
— De ce ai avea această pretenţie? Corpul tatălui meu este aici, eu am toate cărţile, voi… nimic… zise ea, ridicîndu-se.
Înaintă spre ei, zîmbitoare. Părea beată şi Margot îşi dădu seama că era victoria pe care deja o simţea. Aruncă o privire spre Robert, care era foarte aproape de ea şi care înclină capul în semn că înţelesese. Planul avea să se bazeze pe asta, pe încrederea pe care o avea Elena în ea.
— Konstantin, adu-l aici!
Doi bărbaţi cărară lada de lemn. O puseră jos, pe iarbă, şi Elena îngenunche alături. O deschise şi scoase un geamăt de durere. Oasele unui bărbat erau aşezate acolo, într-o pînză groasă, albă. Alături de ea erau bijuteriile pe care le avusese. Elena, cu degete tremurînde, le ridică şi le sărută cu evlavie. Apoi le lăsă la loc, făcînd cruce.
Cînd se ridică, avea lacrimi în ochi. Şi le şterse cu mîneca şi ridică privirea spre cer, pentru a găsi liniştea. Rămase aşa aproape cinci minute, la mii de mile distanţă. Apoi se

întoarse spre prizonieri, păziţi straşnic de oamenii ei.

— Vei plăti cu sînge!

Apoi se întoarse spre tatăl ei. Un semn al ei şi un bărbat îi aduse o cutie de lemn, mică. Ea se aşeză jos şi deschise cutia. Scoase o sticlă mică şi o desfăcu. Părea apă, îşi zise Robert, fără să înţeleagă ce făcea.

— Sufletul tău muritor este în cer, zise ea, stropind oasele.

Îşi dădu seama ce era. Agheazmă. Apă sfinţită. Elena se dovedea deodată foarte evlavioasă, între o crimă şi alta. Începu să se roage, făcînd mereu semnul crucii. Într-un sfîrşit, ridică capul.

— Amin, zise ea şi mai făcu o cruce.

Cînd se ridică, privirea ei era de gheaţă. Închise capacul lăzii şi bărbaţii care o aduseseră o luară de acolo.

— Acum e timpul pentru a plăti vechile poliţe…

Ridică cuţitul care fusese al lui Săndulache şi se apropie de Robert, cu privirea amuzată. Se aşeză pe genunchii lui, ca o tînără în braţele dragostei. Se jucă cu

părul bărbatului.

— Ştii că atunci cînd ai venit la Iaşi, m-am îndrăgostit de tine?

— Nu!

— Aşa a fost. Erai aşa de frumos... şi acum eşti, suspină ea.

— Şi tu erai o femeie foarte frumoasă!

— Dar ai luat-o pe ea...

— Da. Însă tu nu ai spus niciodată un cuvînt...

— Despre ce?

— Despre sentimentele tale, zise cu un zîmbet Robert.

— Eram o domnişoară de familie nobilă. Cum aş fi putut?

Buzele ei le căutară pe ale lui, iar el nu putu decît să o lase să-l sărute. Sabia dintre omoplaţi nu-i dădea prea multă libertate de mişcare.

— E bine... se alintă ea. Sînteţi o familie de seducători.

— E adevărat!

— Păcat!

Cuţitul ei pătrunse în mîna lui, adînc. Sîngele începu să curgă în valuri, dar ea se

ridicase deja.

— Robert!

Margot urlă cît de tare putu.

— Lasă-l să plece, pe mine mă vrei!

Ducele clătină din cap, de jos, unde era. Rana durea, dar nu era adîncă şi nici făcută să-l omoare. Elena nu făcea decît să se joace cu el, să-l chinuiască.

— Doare? Să-ţi vezi familia suferind? Soţul, fiul…

Ared era tot nemişcat.

— Blestemato, te voi ucide cu mîinile mele… jură Margot, fără să poată să se mişte.

Elena rîse scurt şi se aşeză înapoi pe jilţ.

— Cum crezi că a fost viaţa mea? După ce tata a murit de mîna voastră?

— Trebuie să fi fost grea, îşi dădu cu părerea Ahmed, cu un zîmbet strîmb.

Elena se uită la el de parcă acum îl vedea pentru prima dată.

— A fost!

— Nu mă îndoiesc!

— În timp ce tu erai fericită, bogată, eu muream de foame, nevoită să fac orice

pentru a supravieţui. Ştii ce am făcut?

— Nu.

— M-am culcat cu un grec bogat pentru ca să avem ce mînca. Pentru a nu muri în Istambul. Şi asta numai din vina ta…

— Din vina mea?!

— Tu l-ai exilat pe tata, l-ai ucis. Crezi că eu nu ştiu ce ai făcut? El era nevinovat…

— Nu era aşa cum crezi tu, răspunse cu furie neputincioasă Margot, privind cînd la Elena, cînd la Robert, care-şi apăsa rana cu mîna.

Elena strînse pumnii.

— Stăpînă…

— Ce-i?

Făcu doi paşi spre el.

— Ce mai e?

— Vin dinspre capitală peste douăzeci de oameni şi cred că-s turcii lui Halim.

— Cine i-a văzut? Oamenii noştri?

— Exact. Vin pe drumul principal şi-n jumătate de ceas bat la poartă. Dacă nu ne grăbim, aici ne rămîn oasele…

— Dar nu pot…

— Stăpînă, vrei să mori aici? Mai sînt zile

de răzbunare…

Elena se strîmbă de durere.

— Drace, ce ghinion am cu blestemaţii ăştia! Nu mă pot bucura de răzbunare aşa cum doresc…

Konstantin îi atinse mîna cu îndrăzneală.

— Halim este un diavol, un drac împieliţat care ne va tăia în bucăţi dacă aşa sună porunca lui Fatih. Ştii că face numai ce vrea stăpînul lui…

— Poate îmi vine în ajutor, zise ea cu speranţă. Sînt, la urma urmei, o femeie bogată…

— Fatih nu apără femei, oricît de bogate ar fi. Şi va găsi cadavrul rusului…

— Nu-l va găsi!

— E aici, zise Kosntantin, pierzîndu-şi răbdarea.

— Nu pentru mult timp.

— Stăpînă, dacă Fatih a auzit de căsătoria francezului cu Sofia, morţi sîntem! Nici un cui din averea lui Spiros nu va fi a voastră, nimic! Asta vrei?

Ea îl trase aproape de ea.

— Am banii lui, galbenii ascunşi de ochii

tuturor. Putem recupera…

— Cum?

— Am un plan bun, straşnic. Ştii cine vine în seara asta aici?

— Nu!

— Un moldovean pe care l-am cunoscut demult. Bărbat descurcăreţ şi de soi ales. Ne va scoate din încurcătura asta…

— Cum?

— E apropiat de ruşi, zise ea. Omul lor, chiar. Mă va ajuta să-l scot pe Fatih vinovat de moartea lui Alexei. Pe el şi pe francezi. Un duce, Konstantin!

— Şi?

— Ştii ce înseamnă asta? Înseamnă că francezii lucrează împotriva ruşilor. Relaţiile diplomatice vor fi distruse şi eu voi avea de cîştigat…

— Dar tot trebuie să plecăm!

— Asta vom face. Pregăteşte totul. Trăsura şi caii la poarta din spate. Şi pune oasele tatălui meu într-un sac, în trăsura mea…

— Prea bine!

Konstantin se făcu nevăzut, printr-o uşă

joasă. Şi Elena se întoarse la prizonierii săi. Îi privi un timp, cu nedisimulată satisfacţie.

— Leagă-i!

Oamenii ei se grăbiră să facă ce li se ceruse.

— Arde-l!

Margot nu înţelese ce ea spusese peste umăr. Dar văzu văpaia ridicîndu-se, arzînd hainele lui Ared, de la picioare spre cap. Fără să-i pese că era legată la mîini şi la picioare, ea se năpusti spre Elena. Nu ajunse decît la pămînt, grămadă, zbătîndu-se ca o nebună.

— Fiul tău arzînd de viu... zise Elena mîndră de ea însăşi.

Ridică sabia, dar o lovitură i-o aruncă din mîini. Ared o prinse de gît, cu ochii lui verzi, aprinşi ca şi bărbatul care ardea pe scaun. Două bubuituri şi călăii Elenei se prăbuşiră la pămînt. Grămadă, fără viaţă, loviţi năprasnic de Isabell.

Ared o lovi pe Elena, care căzu, şi alergă spre mama lui, pentru a o elibera. Isabell îi ajută pe Ahmed şi Robert. Ared apucă o sabie şi sări între cei doi paznici, lovind cu

furie. Se feri de unul, atacîndu-l pe turcul slab din faţa sa, care se apără cu frică. Celălalt atacă dintr-o parte şi atinse şoldul lui Ared, înţepîndu-l. Dar nu avu timp să mai respire pentru că sabia tînărului îi pătrunse în gît, ieşind pe partea cealaltă.

Se întoarse să-l respingă pe celălalt, dar nu avu timp pentru că Nicky sări pe el, lovindu-l cu pumnalul.

— Frate, am întîrziat...

Rîsul lui Ared fu întrerupt de Elena, care se ridicase de jos, sub sabia lui Halim. Arzînd de furie, încerca să rămînă nemişcată.

— Doamnă, stăpînul meu îţi trimite salutări, zise Halim, lăsînd-o pe Elena în mîinile oamenilor săi.

Pasul său elastic îl duse aproape de fată. Îşi scoase pelerina şi o puse pe umerii aproape goi ai fetei. Aceasta îi mulţumi din priviri.

— Ared!

Margot se repezi spre fiul ei, strîngîndu-l pentru prima dată în braţe după atîtea luni. Ahmed făcu la fel.

— Sînt bine, tată…

— Lasă-l să respire!

L-ar fi ţinut aşa toată ziua, dar îi dădu drumul.

— Unde-i Konstantin?

Isabell se întoarse spre Halim.

— Unde?

— A scăpat. A fugit cu un cal spre nord. Nu l-am putut ajunge din urmă. Oamenii săi, care stăteau de pază, sînt morţi…

Isabell strînse pumnii.

— Ati trimis oameni după el?

— Da, dar slabe şanse să-l ajungă din urmă. Are cai odihniţi, ai noştri nu sînt aşa. Dar îl vom căuta…

Ea dădu din cap.

— Eşti bine?

Mihai apăru din spate, cu sabia plină de sînge. O strînse în braţe şi ea îşi odihni capul pe umărul lui.

— Mergem acasă?

— Da, mergem.

Privirea ei o ocoli pe cea a lui Ared, care se uita spre ea. O făcu şi Mihai, care nu ştia ce ar fi putut să-i spună cînd o vedea în

braţele sale pe soţia lui. Aşa că o luă de după umeri, obosită şi palidă, şi o duse spre ieşire, departe de ei.

— Mi-a fost teamă că nebuna asta te va ucide!

— Şi mie, zise el lui Nicky, încercînd să uite de Isabell.

5.

Isabell avea picioarele de fier cînd păşi în casa lui Mihai, cu el alături. Privirea ei cercetă salonul de primire, în care Mărie şi Amina discutau aprins, departe de Alberta, care alesese să le supravegheze. Cînd intrară, Mărie sări în picioare, veselă să-i vadă pe toţi întregi şi cu viaţă. Îşi îmbrăţişă tatăl.

— Eşti bine?

— Da, micuţa mea, sînt. Tu?

— V-am aşteptat cu îngrijorare. Noroc de Amina, care reuşeşte să fie aşa de liniştită… Ared!

Braţele fetei îl strînseră puternic pe Ared, fără să-i pese de hainele lui murdare şi pline de sînge.

— Nu credeam că o să vă mai văd, zise el, încîntat de această primire.

— Ai nevoie de o baie, urgent! Zise Mărie autoritară. Vino…

— Amina?!

Fata plecă privirea, recunoscîndu-l pe Ared. Era un copil cînd îl văzuse ultima dată şi acum era o tînără foarte frumoasă, cu ochi mari şi tenul minunat. Îi zîmbi larg.

— Eşti tot mai frumoasă…

— Mulţumesc, şopti ea roşind.

Mihai făcu un pas în faţă.

— Ibrahim!

Servitorul era deja acolo, la porunca stăpînului.

— Da, stăpîne?

— Camerele sînt pregătite?

— De ieri.

— Ared, Ibrahim te va conduce spre sălile de baie. Cred că ai nevoie de asta…

— Da.

Se luă după Ibrahim, cu Ahmed alături de el.

— Mihai, trebuie să-ţi vorbesc…

— Acum?

— Da, se răsti Isabell, ţinîndu-se de el pentru a putea merge. Sus…

Uimit de graba ei, bărbatul îi făcu pe plac. Sus, Isabell trecu pe lîngă ienicerii care-i păzeau uşile, fără să întrebe nimic. Intră şi Mihai închise uşa în urma lui.

— Trebuie să dormi puţin, ai nevoie de somn…

— Mihai, e aici.

— Cine?

— Ared! ’

— Evident că e. Isabell, nu te simţi bine?

— Cum aş putea fi? El e aici şi copiii mei sînt aici. Va afla de ei!

— Ar fi aflat chiar dacă nu ar fi stat în casa asta, draga mea. Gîndeşte-te, toţi ceilalţi ştiu, sora mea, Nicky, Mărie. Şi cel mai important, Ahmed.

— Dumnezeule, am uitat de el!

— Clar că ai uitat. Ahmed îşi vrea nepoţii alături şi va face orice pentru a-i avea cu el.

— Atunci trebuie să plec chiar acum. Merg la Fatih, mă va ajuta…

— Chiar crezi?

— De ce nu ar face-o?

Mihai îi luă mîinile.

— Iubito, Fatih nu te va ajuta să ascunzi copiii de tatăl lor. Nu va face asta. Şi nu mai lucrezi pentru el acum…

— Dar…

— Ai cerut viaţa lui Ared, nu? Şi drepturile lui Nicky. Le ai pe toate, Elena -e la închisoare, Konstantin e căutat peste tot. Au pierdut şi tu ai cîştigat.

— Dar…

— Isabell, culcă-te. Dormi.

— Crezi că pot dormi? Cu el aici?

— Nu te-am întrebat niciodată, poate pentru că eram departe de ei, poate pentru că nu voiam să ştiu, dar acum vreau să aud din gura ta ce simji pentru Ared. Îl iubeşti?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— Răspunde!

— Îl urăsc!

Mihai o apucă de mîini.

— Zau?

— Da!

El pufni, amuzat. Dar era trist.

— Minţi, Isabell. Nu-l urăşti, nu l-ai urît niciodată. L-ai iubit mereu, chiar şi cînd erai

în braţele mele sau ale lui Alexei. Da, o parte din tine voia să se răzbune, sigur. Pentru că nu făcea lucrurile aşa cum ai fi vrut tu să le facă. Dar îl iubeşti!

— Nu!

Îl împinse pe Mihai dincolo de uşă şi o trînti cu furie. Apoi, plîngînd în hohote, căzu pe pat, strîngînd o pernă în braţe de parcă aceasta ar fi putut să-i ofere alinare. Mihai o refuza. Fatih la fel. Nu mai avea aliaţi. Alexei era mort, la fel şi tatăl ei. Cei care o iubeau dispăreau unul cîte unul. Nu mai avea pe cine conta decît pe ea.

Se ridică din pat şi intră în camera alăturată. Rada se repezi înaintea ei, cu lacrimi în ochi.

— Stăpînă, suspină ea sărutîndu-i mîinile. M-am temut, nu am putut dormi de frică…

— Lasă asta. Copiii?

— Sînt bine. Uriaşii ăştia de la uşă ne-au păzit zi şi noapte. Dar eu…

— Destul!

Isabell se aşeză alături de copii, îmbrăţişîndu-i cu putere.

— Ştiţi ce dor mi-a fost de voi? Mama e

aici acum…

Patru ochişori verzi o priviră.

— Sînteţi aşa de frumoşi…

— Aa…

Micuţii începură să se foiască în toate părţile. Henry o apucă de păr, căutînd cerceii pe care acum mama lui nu-i avea. Şi Adrienne dădea din mîini, veselă.

— Ce pot face? Se întrebă ea. Ce?

Mintea îi refuza noi planuri aşa că se întinse alături de copii şi o fură somnul. Rada o înveli bine şi încercă să culce copiii, care o refuzau cu îndîrjire. Orele începură să se scurgă, una după alta. Cînd se trezi, Isabell realiză că era noapte şi că era alături de copii. Rada dormea dusă pe sofa.

Se ridică şi îşi dădu seama că îi era foame. Şi mirosea urît. Tîrîndu-şi picioarele după ea, intră în camera sa de unde luă un caftan verde brodat, apoi o luă spre sălile de baie. Coborî prin întuneric, cu o lumînare. Sălile de baie erau în capătul casei. Intră şi îşi aruncă hainele de pe ea, fără să-i pese pe unde cădeau. Şi intră în bazinul larg, din camera încălzită bine. Cînd apa îi atinse

trupul obosit şi lovit, gemu de plăcere. Ar fi putut sta veşnic acolo, la căldură.

Gîndurile începură să-i zboare la mii de lucruri. Îşi aminti de corăbiile lui Santos şi de mîndria din ochii lui cînd o privea la cîrmă. Chipul lui Santos îi aduse lacrimi în ochi şi începu să tremure incontrolabil. Apa îi ascundea lacrimile şi continuă să plîngă cu inima frîntă.

Degeaba încerca să se convingă că era mai bine aşa, că nu pierduse mult, pentru că avea alături copiii, care erau lumina ochilor ei, îngeraşii ei veseli. Pierduse şi mai mult decît atît, din vina ei avusese de suferit multă lume. Nu putea să nu se gîndească la Alexei fără ca lacrimile să nu-i ude şi mai tare ochii deja plînşi.

Nu uitase că asasinul lui Santos era încă liber.

— Da, asta trebuie să faci, îşi spuse. Să-l găseşti…

Se rezemă de perete, udă. Rămase aşa un timp, căutînd liniştea. Fără să reuşească să-şi schimbe sentimentele aşa cum ar fi vrut, repede şi curat ca o lovitură de cuţit, îşi

îmbrăcă caftanul, îşi prinse părul într-un prosop cald şi ieşi afară, înapoindu-se în apartamentele sale. Singură.

Cînd păşi înăuntru aproape scoase un strigăt. Ared şi copiii erau pe pat, tatăl lor privindu-i cu ochi umezi. Îi atingea parcă cu frică, fără să îndrăznească să-i trezească sau să le spună ceva. Rada tremura, adunată într-un colţ.

— Stăpînă…

— Aşadar te-ai întors…

Glasul lui îi zgîrie urechile.

— Ce faci aici? Se răsti ea în şoaptă.

— Ce fac?

— Da, este apartamentul meu, sînt…

Ared se ridică, întorcîndu-se cu faţa spre ea. Era mai slab şi hainele lui albe îl puneau în evidenţă. Dar nu mai avea barbă şi fusese tuns. Însă privirea aceea tristă şi dureroasă pe care o avea din timpul în care fusese sclav era tot acolo.

— Rada, ieşi afară!

— Stai aici!

Femeia se opri, neştiind ce să facă.

— Stăpînă… murmură ea cu teamă.

— Vrei să te arunc pe fereastră, femeie?

Fata se făcu nevăzută, alunecînd afară şi închizînd uşa.

— Am văzut adevărata ta faţă, zise el incredibil de calm şi încet. Hidoasă, rea, putredă. Şi aş fi iertat toate astea. Allah ştie că aş fi făcut-o.

— Nu înţeleg…

El făcu un pas spre ea şi fata se lipi de perete.

— Mi-ai ascuns copiii, copiii mei…

— Nu sînt ai tăi! Răspunse ea.

— Nu? Am calculat…

— S-au născut înainte de termen, sînt ai lui Nicky!

Ared rămase nemişcat. Şi făcu un pas înapoi. Fără să se depărteze prea mult şi fără să înceteze să o privească.

— Ai fratelui meu?

— S-a întîmplat la Marsilia, cînd am sosit acasă. El era mereu cu mine, ştii asta…

Minţea cu seninătate, fără ca nimic să o trădeze. Îl privea fix în ochi. Şi ştiu sigur că o crezuse, deoarece chipul lui Ared se schimbă deodată. De nervi şi de tristeţe. O

prinse de mînă.

— Ce vrei să faci?

— Vei vedea... zise el trăgînd-o după el spre camera lui Nicky.

Bătu cu pumnul.

— Ce-i?

— Trebuie să vorbim, zise Ared, intrînd împreună cu Isabell, care se lupta să scape.

Tînărul rămase perplex, fără să înţeleagă nimic. Apoi îşi dădu seama. Aflase.

— Ce s-a întîmplat? Întrebă Sofie, sărind din pat, speriată.

Nimeni nu-i răspunse. Ared o împinse în faţă pe Isabell, privind-o dispreţuitor.

— E adevărat că copiii ei sînt ai tăi?

Nicky oftă din greu, de parcă o greutate incredibilă i-ar fi apăsat pieptul.

— Nu!

— Nicky! Îl imploră Isabell.

El o privi, apoi negă din cap.

— Nu sînt ai mei, nu te-am atins niciodată. Ared, jur!

— Nu-i nevoie, frăţioare, te cred.

Isabell făcu un pas în spate, îngrozită.

— Minţi din nou, draga mea, zise Ared

dur.

— Aş fi făcut-o pînă la moarte, în fiecare clipă. Te urăsc!

Se repezi spre el ca o furie, dar el o împinse într-o parte.

— Copiii merg cu mine acasă.

— Nu poţi…

— Nu pot? Sigur că pot, sînt ai mei şi tu eşti soţia mea, trebuie să mă asculţi şi să faci ceea ce-ţi cer..

— Niciodată!

— Vom vedea!

— Numai moartă mă vei duce la Alger!

— Nu e nevoie să mori, soţie. Pentru că nu mergi la Alger cu mine.

— Nu? Zise ea cu speranţă în ochi.

— Nu. Eu plec cu familia mea şi tu rămîi aici. Poţi face ce vrei, să fii soţia lui Mihai, amanta lui sau a celorlalţi bărbaţi din Pera. Poţi lucra pentru vizir sau poţi să te arunci de pe acoperişul casei. Puţin îmi pasă ce faci, dar nu te mai atingi de copiii mei niciodată!

— Nu!

Căzu la pămînt, în lacrimi.

— Ared, fac orice, dar nu-i lua… nu…

— Ridică-te, murdăreşti covorul! Zise el privind în altă parte.

— Nu!

Plîngînd în hohote, Isabell nu reuşea să se mişte.

— Ce faceţi aici? Isabell!

Mihai alergă spre ea şi o ridică de jos. O privi îngrozit şi o ridică în braţe.

— Asta e casa mea, Selim, să nu uiţi asta!

O scoase afară din cameră şi o aşeză pe o sofa de pe hol.

— Uită-te la mine, trandafirul meu!

— O să-i ia cu el!

— Dacă o să poată! Zise el.

— Mă ajuţi?

— Nu cred că poate, Isabell, zise Ared din spate.

Mihai se ridică în picioare, mîndru şi încruntat.

— Ai mare grijă ce faci şi ce spui…

— Mă ameninţi, Mihai?

— Dacă nu am încotro… pentru ea ţi-aş înfinge un pumnal în inimă… numai să-mi ceară!

Cuvintele lui Mihai îl făcură să se înfioare. Şi privi spre soţia lui, acea făptură care-i răpise inima şi lui la fel de uşor. Şi el ar fi ucis pentru ea într-un timp. Ce nu ar fi făcut? Fără să răspundă, le întoarse spatele şi plecă spre camera copiilor, de unde nu avea de gînd să iasă.

— Vino cu mine, ai nevoie de odihnă pentru a putea lupta…

Nicky îi privi prin uşa deschisă, îndepărtîndu-se. Apoi intră la soţia sa, care îl privea întrebătoare.

— Ce-a fost asta? Întrebă ea.

— Isabell e aşa, nu trebuie să te temi.

— Şi fratele tău… era aşa supărat!

— Sofia, Ared are motive să se poarte aşa cum o face. Ea l-a minţit, l-a înşelat…

— Dar suferea mult, zise fata, cu glasul ei limpede. Tu vei face la fel?

— Nu te voi face să suferi, jur!

— Atunci eu voi fi o soţie bună, chiar dacă…

— Dacă?

Fata plecă privirea repede, înainte ca el să vadă ceva. Dar Nicky nu era prost. Poate

era tînăr şi nu avea cine ştie ce experienţă în viaţa de zi cu zi, poate era încăpăţînat şi certăreţ, poate niţel superficial, dar cunoştea femeile. Pentru că-i plăceau mult. Aşa că încet, se apropie de soţia lui, fără să ştie ce simţea pentru această fată care sosise în braţele sale ca un balot de pînză neagră, fără să ştie ce se ascundea sub nenumăratele rînduri de fuste.

Acum o vedea în cămaşa de noapte şi cu halatul închis bine. Nu era seducătoare, nici nu ştia să manipuleze bărbaţii. Surîsul ei era plin, larg şi fără ascunzişuri. Buzele pline era inocente şi sincere. Cînd îl privea, ochii ei se plecau, oarecum ruşinaţi, dar puternici.

— Nu-ţi fie frică…

— Nu mi-e frică de tine!

Ridică ochii spre el şi Nicky îşi simţi inima slabă. Se apleca să o sărute, tandru şi lung, în timp ce mîinile lui îndepărtau halatul de pe umerii ei.

— Nu trebuie să mă dezbraci…

— Nu?

— Nu. Maicile…

— Iubito, maicile habar n-au, murmură el, jucîndu-se cu lobul urechii ei.

Ochii ei se deschiseră larg cînd mîinile lui Nicky ajunseră în dreptul sînilor. Suspină, dar nu se depărtă de el. Braţele ei căutară umerii soţului ei, pentru a găsi acolo sprijin şi fericire.

6.

Ibrahim se trezi primul din casă. Pînă ieşi din camera lui, ceilalţi servitori erau deja în picioare. Dar se mergea de vîrfuri. Casa era acum plină de lume, niciodată nu mai fusese aşa. Sora stăpînului, cu soţul ei şi o mînă de copii, mai mari sau mai mici. Doamna Isabell cu copiii şi pe deasupra doamna Alberta şi doamna Mărie, însoţitoarea mamei stăpînului. De ce nu pleca la mănăstire? Se întrebă el oftînd, în timp ce făcea turul casei cu trei servitori pe urma sa, pentru a vedea dacă totul era la locul lui.

— E cineva la poartă, Ibrahim, zise unul dintre paznicii pe care Mihai îi avea mereu alături de el.

— La ora asta, Aii?

— Un preot creştin, zise el scurt.

— Ce mai vrea şi ăsta? Întrebă Ibrahim, oftînd. Nu sînt astea ore de vizită…

Nervos la culme, ieşi în curte. Preotul era singur, cu calul de frîu. Avea o haină neagră, lungă, şi capul acoperit. Era slab şi avea barba neagră.

— Da!

— O caut pe doamna Alberta Avram, sînt părintele Grigorie…

Înclină capul cînd pronunţă numele doamnei.

— Vă aştepta?

— Cum altfel aş fi putut veni?

Ibrahim îl privi. Era ceva în el care nu convingea. Ceva care îl făcea să se întrebe dacă spunea adevărul. Şi totuşi, nu-l mai văzuse niciodată, semn că nu era de prin zonă. Poate venea de la mănăstire.

— Vin de departe…

— Părinte, stai aici, merg să întreb dacă vă poate primi…

Ibrahim bătu la uşa Albertei, în cea mai retrasă cameră a casei. Bătu de trei ori şi Alberta însăşi îi deschise.

— Doamnă, e aici un preot, Grigorie…

— Adu-l aici, de îndată! Porunci ea şi închise uşa cu un pocnet sec, chiar în faţa lui Ibrahim.

Clătinînd din cap, acesta cobori şi-l aduse pe preot. Acesta mergea încet, lucru ciudat pentru un tinerel ca el. Îi deschise uşa şi acesta pătrunse în camerele Albertei. Înainte ca Ibrahim să întrebe ceva, uşa se închise la loc, lăsîndu-l pe afară.

— Vezi dacă a plecat!

Alberta întredeschise uşa şi văzu numai spatelel lui Ibrahim, care se îndrepta spre scările din spate.

— Ai urcat prin spate, nu?

— Da!

— Diavolul de Ibrahim face mereu aşa, invitaţii mei vin prin spate, pentru a nu deranja feţele nobile care stau aici. Dar stai, stai…

Preotul Grigorie se aşeză pe sofa, foarte elegant. Aruncă o privire în jur şi îşi înfrînă la timp un zîmbet. Pereţii erau plini de icoane, de cruci de argint şi de lemn. Trei candele ardeau cu furie sub cîte o icoană.

Mirosea a tămîie, destul de greu.

— Spune-mi tot! Ceru ea, aşezîndu-se alături de el.

— Tata e mort, doamnă!

— Ah!

Alberta îşi apăsă inima cu mîna, pentru a o opri să mai bată aşa de repede. Apoi luă mîna tînărului.

— Vlad, nici nu ştii cît de mult am ţinut eu la tatăl tău! Bărbat credincios, loial, cu frică de Dumnezeu… Dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească!

Amîndoi făcură semnul crucii. Şi Vlad Neagu, căci el era preotul, o privi pe Alberta cu ochii săi frumoşi.

— A fost ucis, doamnă Alberta!

— Ce spui? Cum? Tîlharii? Inima?

— O femeie!

— Cum aşa?

— Ne-a înşelat, minţit. Tata a căzut în plasa întinsă de ea şi din această capcană şi-a găsit moartea. De inimă!

— Oh, blestemata!

Vlad îi luă mîna. I-o strînse şi depuse o sărutare.

— Acea femeie se află în casa voastră, doamnă!

— Aici?

— Da. De luni de zile, împreună cu copiii săi.

— Diavolul acela cu ochi negri? Isabell Deveraux?

— Exact. Doamnă, casa voastră este în primejdie cu ea aici. Nici nu ştiţi ce poate face…

— Ştiu!

— Cum aşa?

— M-a ameninţat. Şi corupe pe toată lumea. Fiul meu este ca un cîine la picioarele sale. Amina, fata aceea, îi calcă pe urme. Şi acum a umplut casa de ticăloşi. Arabi, francezi, turci. Tot felul de lume!

— Vedeţi? Pentru asta toţi din casa asta vor arde în iad!

— Nu voi permite!

— Nu puteţi lupta cu ea, diavolul îi şopteşte la ureche!

Ca arsă, Alberta sări în picioare. Şi îngenunche la icoana Maicii Domnului, la care ardea o candelă. Începu să se roage.

Vlad o lăsă un timp, apoi se grăbi să se aşeze alături de ea. Făcu semnul crucii şi îi şopti:

— De nu faceţi ceva, sînteţi în pericol!

— Ce pot face?

— Aveţi încredere în mine?

— Numai în tine mai am, dragul meu băiat. Tu…

Mîna ei îi atinse chipul.

— Atunci vă voi ajuta să scăpaţi de ea. E uşor…

— Cum?

— Mai întîi, trebuie să nu spuneţi nimic, nimănui, despre ce am vorbit aici şi despre mine.

— Jur!

Cu un zîmbet larg, Vlad se ridică. Planul era aproape gata. Alberta era la mîna lui. Casa lui Mihai avea porţile deschise pentru el.

— Ştiţi ce o doare cu adevărat?

— Ce?

— Plozii. Dacă am pune mîna pe ei, dacă i-am lua de aici, aş putea să o scot din casă. După ea, toţi vor pleca.

— Poţi face asta?

— Doamnă, aveţi încredere, şopti el.

— Am, am, de bună seamă că am!

Vlad îi zîmbi.

— Trebuie să mergeţi în camerele copiilor, dumneavoastră înainte, eu în urmă. Să vedem dacă sînt singuri…

— La orele astea sclava trebuie să fie cu ei.

— Mergem să vedem, doamnă!

Alberta îşi acoperi capul şi ieşi. Vlad Neagu, ca părintele Grigorie, mergea în urma ei, cu pas uşor şi ochii atenţi la fiecare mişcare, cu toate că era sigur că nimeni din casa asta, în afară de Isabell şi sclavul acela arab nu l-ar fi putut recunoaşte.

Deodată Alberta se opri. La trei metri de ea Rada, sclava lui Isabell, venea spre ei. Alberta se încruntă spre ea şi fata se grăbi să plece.

— Cu atenţie, o temperă Vlad din urmă, văzînd că se grăbeşte spre uşă.

Femeia deschise uşa foarte încet şi se uită înăuntru. Se aştepta să găsească pe cineva acolo, dar nu era nimeni. Vlad trecu înainte,

mulţumind cerului pentru nesperatul ajutor. Copiii dormeau în patul lor, unul alături de altul. Fără să piardă timpul, Vlad luă o păturică albă şi înveli pe unul dintre ei în ea. Apoi pe celălalt. Îi dădu Albertei băiatul şi el ridică fetiţa în braţe.

— Să ne grăbim!

Aruncă cearşaful peste o pernă, în locul în care copiii dormiseră, pentru a le masca prezenţa şi alergă în urma Albertei. Femeia vru să între în camera sa, dar Vlad nu o lăsă.

— Nu-i timp, putem fi prinşi…

— Ai dreptate…

Coborîră pe scări cu ochii în patru. Şi Vlad se opri.

— Vine cineva. Daţi-mi copilul…

Îi luă pe amîndoi şi se ascunse după o nişă. Alberta făcu un pas în faţă.

— Tu, fato…

— Da, stăpînă?

— Du-te şi pregăteşte-mi un ceai de mentă şi du-l sus, în camera mea!

— Da, stăpînă!

Fata alergă spre bucătării şi ea se întoarse

spre Vlad, ascuns bine în spatele ei.

— Să ne grăbim!

— Nu ieşim pe poarta din faţă?

— Nu putem, doamnă, răspunse el.

— Dar…

— Poarta din grădină e numai bună. Şi e deschisă…

— Cum aşa?

— Am şi eu secretele mele!

— Atunci dau mulţumire acestor secrete!

Ajunseră în dreptul porţii şi ieşiră în stradă. Acolo aştepta o trăsură cu o femeie înăuntru.

— Urcaţi, doamnă!

— Şi tu, Vlade?

— Eu trebuie să stau în Pera, pentru ca planul nostru să aibă sorţi de izbîndă. Plecaţi acum…

— Mă voi ruga pentru tine.

— Voi avea nevoie. Fata asta va îngriji de copii…

— Mulţumesc. Rămîi cu Dumnezeu!

Vizitiul dădu bice cailor şi trăsura se puse în mişcare. Vlad rămase puţin timp să privească în urmă. Se grăbi să închidă

poarta şi apoi îşi trase gluga pe cap. Porni apoi cu pas uşor spre locul unde-şi petrecuse 275

Noaptea. Era timpul să se schimbe şi să se pregătească de drum. Timpul era scurt.

7.

Jsabell se aşeză alături de Margot.

— Vă rog!

— Isabell!

— Vorbiţi cu el! Vă rog!

Îşi puse capul pe genunchii săi.

— Nu mai am la cine merge, tata nu mai e. Nu-l lăsaţi să-mi ia copiii, mătuşă, ştii cît ai suferit departe de el. Vrei ca eu să trec prin aşa eva?

Margot îi mîngîie părul negru şi des cu dragoste. O iubea pe fata asta nebună. Şi voia să o ajute din tot sufletul. Şi vedea bine în ochii ei că îl iubea pe Ared.

— Voi vorbi…

— Da?

— Da. Dar nu promit nimic.

— Atunci mai am o speranţă!

— Isabell, trebuie să fii şi tu înţelegătoare,

Ared tocmai a descoperit că l-ai minţit. Nu va fi uşor să te ierte.

— Dar eu? Cînd el m-a răpit? M-a biciuit? M-a ţinut prizonieră în casa lui? Şi m-a minţit?

— Ai dreptate, oftă Margot. Ared e destul de încăpăţînat pentru a nu vedea că tu ai făcut exact ce a făcut el. Îi voi deschide ochii…

Isabell mai avea puţin şi plîngea de fericire.

— Unde-s copiii? Strigă Ared din capul scărilor.

— Ce?

Cele două femei ridicară privirile.

— Ared?

— Copiii nu-s în patul lor. Unde-s?

— Rada unde-i?

— Plînge în hohote şi nu ştie nimic. Ce ai făcut cu ei, Isabell?

Isabell deveni palidă ca o moartă şi alergă pe scări. Gîfîind, ajunse sus. Izbi uşa într-o parte şi intră. Camera era goală. Numai Rada era într-un colţ, în lacrimi.

— Erau aici… şopti Isabell, atingînd

aşternuturile reci. Aici...

Rada se apropie.

— Am plecat pînă jos şi nu am stat mult...

— Aziz unde-i?

— Stăpînul l-a trimis jos aseară, spunînd că nu are nevoie de el!

Ared se apropie.

— Nu îndrăzni să dai vina pe mine cînd e vina ta. Unde i-ai ascuns?

— Nu-i vina mea, nu...

Vedea foarte bine că nu o credea. Fără să-i pese, alergă afară. Strigă după Ibrahim şi-i porunci să adune servitorii. Să caute peste tot, în fiecare cameră. Poate erau cu Mărie, îşi spuse cu speranţă ea. Dar se înşela, fata dormea dusă. Nici Amina nu-i luase. Pe măsura ce minutele treceau, casa se trezea în disperare. Unul cîte unul, toţi coborîră în salonul de jos. Fără răspunsuri.

— Foarte bine, zise Ared cu calm, chiar dacă inima îi era strînsă de frică. Isabell, unde-s?

— Nu ştiu!

— Nu?

— Nu! Strigă ea.

— Ciudat, nu? Ţi-am spus că-i voi lua cu mine şi acum dispar. Unde i-ai dus? La vreun amant?

Privirea ei se îngustă de nervi.

— Nu ştiu cine i-a luat şi cred că ar trebui să-i căutăm… poate…

— Isabell, zise Mihai cu grijă. Dacă i-ai ascuns, cred că…

— Şi tu?

— Ared are dreptate, erai supărată aseară. Poate că…

— Cum poţi crede ce spune el? Voi toţi credeţi că eu i-am răpit?

Ochii tuturor rămaseră îndreptaţi spre ea. Numai Gabriel se apropie, luîndu-i mîna.

— Eu te cred!

— Oh…

Două lacrimi se desprinseră din ochii ei mari. Îl sărută apăsat pe Gabriel, care rămase ferm alături de ea. Şi Mărie se apropie, dînd de înţeles că o crede. Amina o urmă. Şi Isabell înţelese foarte clar cine îi erau prietenii şi cine erau duşmanii ei.

— Stăpîne, dacă pot vorbi…

— Spune!

— Cred că trebuie să ştiţi că azi dimineaţă aici a sosit un preot!

— Şi? Crezi că el…

— A venit la doamna Alberta. Dar nu l-am mai văzut ieşind…

— E acolo?

— Nu, stăpîne. Am fost să îl caut şi era doamna Mărie…

Mihai se întoarse spre aceasta. Femeia suspină încet.

— Doamna Alberta a plecat, domnule Mihai. Nu ştiu unde.

— A luat ceva?

— Nimic. Lucrurile sale sînt tot sus.

— Şi preotul?

— Numele lui e părintele Grigorie. Nu l-am mai văzut pînă acum niciodată. Un bărbat slab, destul de înalt, tinerel şi cu barbă. Vorbea foarte bine, stăpîne.

— Nu mi se pare cunoscut. Isabell?

Ea clătină din cap.

— Dacă mama ta a pus mîna pe copiii mei, o omor cu mîinile mele, Mihai!

— Isabell, să ne liniştim întîi şi să gîndim, zise el. De ce mama ar fi luat copiii?

— Pentru că mă urăşte, de asta! Şi cred că acest preot este omul ei de încredere, vreun aliat..

— Sau omul Elenei Săndulache! Zise Sofia ca pentru sine, dar destul de tare ca să fie auzită.

Se întoarseră toţi spre ea şi fata roşi.

— Are dreptate, zise Nicky repede. Elena poate face asta, la urma urmei Konstantin e liber şi trebuie să aibă bani. Poate face asta!

— Da!

— Mergem la ea!

— Nu, zise Robert tare. Ne împărţim: eu, Margot şi Ahmed mergem la Elena la închisoare. Voi trei, zise el arătînd spre Mihai, Ared şi Nicky, mergeţi la mănăstire. Aşa cîştigăm timp…

— Foarte bine!

— Şi eu? Întrebă Isabell

— Tu stai aici, zise tăios Ared. Să nu îndrăzneşti să te mişti din casa asta sau vei regreta amarnic.

Nu mai stătu să-i răspundă, ci se grăbi spre ieşire.

Ahmed, îmbrăcat în negru, cu turban

strîns pe cap şi urmat de Robert şi Margot, intrară în închisoare. Urletele ajungeau la ei de prin temniţe. Cerură să-l vadă pe Halim. Bărbatul veni neîntîrziat, cu doi dintre oamenii săi în urmă. Ahmed îl salută.

— Aţi venit grabnic…

— Ştiam că eşti aici, Halim.

— Vă pot fi de ajutor, Ahmed el Selim? Întrebă el.

— Poţi dacă vei dori, răspunse arabul. Vrem să vedem femeia care a fost adusă de tine…

— Elena, grecoaica?

— Da!

— Cum se face că vreţi să vedeţi acea viperă? Credeam că veţi uita de ea de îndată ce veţi păşi în casa lui Mihai Avram!

— Am uitat, însă ea nu ne lasă să uităm, zise Robert. Copiii lui Ared el Selim au dispărut…

— Gemenii trandafirului? Întrebă el sincer preocupat. Cine?

— Nu ştim nimic la această oră, răspunse Ahmed.

Halim clătină din cap.

— Poate fi ea? Încă nu am prins grecul care-o servea. Poate fi el?

— Sau unul din oamenii ei…

Margot îl privi atentă. Să fi fost amestecat şi Halim? Poate cu Isabell? Ar fi însemnat că Alberta nu are nimic de-a face cu răpirea şi preotul e omul vizirului. Poate Isabell i-a dat de ştire că Ared vrea să plece cu ei şi restul fusese numai o farsă.

— Veniţi, vă duc la ea…

Aerul era tot mai rece şi mai greu pe măsură ce pătrundeau în închisorile vizirului. Ienicerii îi însoţeau, semn că Halim nu era foarte încrezător. De altfel, cine ar fi fost? Se întrebă Robert. Unul dintre ieniceri deschise o uşă grea de lemn înnegrit şi intrară. Temniţa era o încăpere mizeră, cu pămînt pe jos şi o fereastră îngustă cît să între o rază de soare pentru a spulbera întunericul crunt. Trei gratii de fier opreau pe oricine să privească dincolo de ea şi acum susţineau un corp.

Frumoasa Elena Săndulache era moartă, spînzurată de gratiile temniţei sale. Folosise o bucată de material din rochia ei. Faţa îi

era vînătă, ochii larg deschişi şi degetele aveau o culoare ciudată, de albastru deschis.

Laţul îi rupsese gîtul frumos, acoperit altădată de sărutările iubiţilor şi gura îi era larg deschisă, în căutarea aerului care îi fusese refuzat.

— Dumnezeule!

Margot exclamă asta înainte să se mişte, trasă de Robert înapoi. Halim se apropie.

— S-a omorît…

— Sau a fost ucisă!

— Doamnă, oamenii mei s-au distrat puţin cu ea, e adevărat, zise Halim, tăind funia.

Elena căzu la pămînt. Margot, cu toate că văzuse multe la viaţa sa, îşi feri privirea. Ahmed găsi o bucată de pînză înnegrită de vreme şi o aruncă peste ea, acoperind-o.

— Dar era vie aseară şi nimeni nu a intrat aici. S-a omorît!

— Şi-a luat secretele cu ea în mormînt!

— Este adevărat, le-a luat. Sînt lucruri pe care nu le vom şti niciodată, zise Halim, conducîndu-i afară. Cred că mai bine ar fi să căutaţi în altă parte… dacă aud ceva…

— Vă voi rămîne îndatorat!

— Nu o fac pentru tine, Robert de Clermont, zise Halim cu un zîmbet uşor. Pentru trandafir, care m-a ajutat să ajung omul de încredere al vizirului…

— Cum aşa?

— Moartea Vizirului Alb Mehmet mi-a adus beneficii şi eu ştiu cui să fiu îndatorat. Spune-i trandafirului că va avea un prieten în Halim!

Se înclină spre ei şi-i lăsă să plece. Cei trei ieşiră pe porţile straşnic păzite, îngînduraţi şi abătuţi.

— Cred că cel mai bine ar fi să o luăm spre mănăstire, zise Robert.

— Nu ştim încotro!

— Cît de greu poate fi? Îl avem cu noi pe Ibrahim.

— Adevărat, adevărat, zise Ahmed, sărind în spatele calului său. La drum…

Ared ar fi intrat în goana calului în mănăstire, ar fi lovit în stînga şi în dreapta dacă ar fi fost necesar să facă toate astea pentru a ajunge la mama lui Mihai. Dar se lăsă convins de fratele lui că asta numai ar

fi înrăutăţit situaţia.

— Maica stareţă ne lasă să intrăm, zise Mihai încet. Dar tu nu deschizi gura…

— Dar…

— Ascultă, Ared, vrei să intri sau să stai la poartă?

— Bine! Mormăi el.

Îşi legară caii şi intrară pe jos, pe porţile largi, bine apărate. O măicuţă le deschidea drumul, cu toate că Mihai ştia foarte bine unde era mama lui. Înăuntru era frig, chiar dacă era miezul verii. Urcară o scară îngustă, aplecaţi de spate pentru a nu se lovi de pereţi şi de tavanul boltit. Sus, măicuţa deschise o uşă.

— Unde? Întrebă Nicky urcînd primul.

— Pe aici, zise maica, deschizînd o altă uşă.

Intrară şi rămaseră locului. Alberta era în dreptul ferestrei închise, cu capul acoperit de muselina neagră.

— Mamă!

— Ai ajuns, aşadar, zise ea fără să se întoarcă.

— Cum ai putut?

— Să ce?

— Unde sînt copiii?

Plictisită, ea arătă spre pat. Acoperiţi bine, gemenii dormeau unul lîngă altul. O fată mititică era alături de ei. Ared se repezi spre copii.

— De ce?

— Mai întrebi? Se răsti ea. Tu, trădătorul…

— Mamă, copiii nu au vină. Inimile lor sînt pure, inocente, încercă el să o convingă.

— Poate ei, dar mama lor e diavolul. Mi-a spus el…

— Cine?

— Vlad Neagu!

Chipul lui Mihai deveni ca de hîrtie. Deschise gura, apoi o închise.

— E aici?

— E.

— Unde?

— Ce ştiu eu? Întrebă ea la fel de nemişcată şi de indiferentă. Te va ajuta să revii pe drumul Domnului…

Alberta făcu semnul crucii.

— El a scos copiii din casă…

Închise ochii, rugîndu-se să nu se fi întîmplat ceea ce credea.

— Ia copiii, plecăm…

— Dar…

— Nicky, nu-i timp, Vlad Neagu a venit în Istambul pentru un singur lucru…

— Care?

— Să o ucidă pe Isabell…

Alergă pe scări cu fraţii în urma sa, fiecare cu cîte un copil în braţe. Abia jos încetini goana nebună.

— De ce vrea să o ucidă?

— Isabell l-a ajutat pe Şerban acum nu mult timp în urmă să se căsătorească cu Liza, sora lui Neagu.

— Ce dracu are de-a face Şerban…

— Ea a stat la el un timp, ştii asta, nu?

— Da, dar…

— Acasă îţi voi explica. Să nu fie prea tîrziu…

Sări în spatele calului său şi, înainte ca Ared şi Nicky să încalece, dus era, ridicînd valuri de praf în urma sa.

Casa era pustie. Nici un zgomot nu se auzea de nicăieri, de parcă ar fi fost

părăsită. Numai adierea slabă a vîntului mai mişca cîte o perdea, o plantă. Mihai intră în fugă şi se opri. Pe masa din mijlocul salonului era o sabie înfiptă în masă. Sub ea un mesaj. Tremurînd, îl ridică: Nu mai veni, nu mai ai de ce!

Nicky luă hîrtia. Apoi i-o întinse lui Ared.

— Acum ne vei spune tot!

— Trebuie să fie cineva în blestemata asta de casă. Amina! Urlă Mihai. Sophia!

Nu se auzi decît propriul lui glas, izbit de pereţi. Şi linişte. Apoi Rada apăru în capul scărilor cu Aziz.

— Unde-i toată lumea?

— Au plecat.

— Cine?

— Unde?

Coborîră scările.

— Stăpîna a plecat după copii şi doamnele au plecat cu ea. Nu au vrut să stea aici. Şi apoi am găsit sabia acolo, dar nu ne-am apropiat de ea. Scrie ceva…

— Au plecat de mult?

— La jumătate de oră după domniile voastre, zise Aziz.

— Şi tu de ce nu te-ai dus cu ea? Îl întrebă Ared, cu copilul în braţe.

— Nu m-a lăsat. Fără bărbaţi, a zis. Sau omoară copiii...

Ared îi dădu copilul femeii.

— Toate patru au plecat?

— Da, cu trăsura neagră, condusă de o pocitanie de om.

Rada dispăru cu copiii pe scări.

— De ce Vlad Neagu o vrea pe Isabell? O iubeşte?

— Nu, nu-i asta. Isabell l-a păcălit şi, cu ajutorul lui, Şerban s-a putut căsători, împotriva dorinţei boierului Neagu, tatăl lui.

— Şerban ăsta, cine-i?

Nicky oftă.

— E prietenul meu. Nu-l cunoşti, dare de încredere. Un adevărat prieten.

— Şi Isabell a stat la el?

— La părinţii lui, mai exact. Cînd a plecat din Franţa, s-a dus la el. Şi l-a ajutat pe Şerban să se căsătorească cu dragostea vieţii sale, zise niţel ironic Mihai. L-a ajutat pentru că s-a folosit de boierul Neagu şi de fiul lui. Vlad era abia sosit din Franţa şi

acolo o văzuse cu tine..

— Cu mine?

— Da, la nu ştiu ce bal. Pentru că avea o pasiune pentru ea, a ascuns acest lucru tatălui său, care habar n-avea de prietenia dintre Isabell şi familia Clermont.

— Să înţeleg că acest boier, Neagu, urăşte…

— Familia ta. Pe Robert, mai ales. Vezi tu, el a fost pretendentul mamei tale în trecut. Şi a fost învins de Robert într-un duel care l-a durut mult timp şi din acest motiv se răzbuna pe familia Andoni.

— Pe acel Bogdan Andoni, de care am auzit vorbind pe mama? Întrebă Ared, încercînd să înţeleagă complicata istorie.

— Familia lui, care e în Moldova. Aşa că atunci cînd Şerban a vrut să se căsătorească cu fiica lui, s-a opus. Şi Isabell l-a şantajat, răpindu-l pe Vlad!

— De ce nu mă surprinde? Întrebă cu un zîmbet Nicky.

— Pe tine, poate, se răsti Ared.

— L-a răpit şi boierul a fost de acord cu nunta. S-a căsătorit şi ea l-a eliberat pe

Vlad. Numai că ea nu ştie ceva…
— Ce?
— Cînd Vlad Neagu s-a întors acasă şi a spus familiei adevărul despre Isabell, boierul Neagu a murit de inimă. Şerban mi-a scris, dar nu am avut inima să-i spun…
Ared îşi şterse fruntea udă. Începea să năduşească numai gîndindu-se la toate astea. Se lăsă pe spate pe sofa.
— Aşa că acum o are!
— Şi pe celelalte alături de ea!
— Răpirea a fost numai o capcană în care am căzut ca proştii! Zise Nicky.
— Cred că o va duce acasă, în Moldova, zise Mihai. Aşa că eu plec după ea.
— Nu fără noi!
— Şi copiii?
— Ascultă, Ared, zise Mihai, tu de ce vrei să mergi? Nu o mai vrei înapoi, puţin îţi pasă ce se întîmplă cu ea.
— Sora mea e acolo. Şi soţia fratelui meu. Şi Amina. Crezi că pot pleca liniştit?
— Atunci ce propui?
— Mergem!
— Bine!

Robert, Margot şi Ahmed intrară chiar în acea clipă.

— Ce se întîmplă?

8.

Isabell se săturase de ploaie. Dar nu se putea face nimic. Aşa că se întinse pe sofa cu ochii închişi, ascultînd-o cum bate în geamuri. Nu prea mai conta dacă era zi sau noapte, dacă ploua sau nu, numai că picăturile de apă care loveau ferestrele puteau fi foarte deprimante. Şi inima ei era deja rănită. Nici nu deschise ochii cînd uşa se deschise uşor.

— Isabell?

Sofia, Mărie şi Amina intrară pe vîrfuri.

— Dormi?

— Crezi că pot?

— Eşti palidă şi nu mănînci cum trebuie, zise Sofia, atingîndu-i fruntea. O să te îmbolnăveşti…

— Cred că asta vrea şi el!

— Lasă-l pe el, se răsti Amina. Ai nevoie de putere…

— Şi de somn. Nu dormi, nu mănînci…

Vrei să mori?

Ea oftă. Dintre toate, numai Mărie stătea departe de ea, uitîndu-se afară, gînditoare.

— Mărie, spune-i şi tu!

— De ce? Ştie toate astea.

— Dar trebuie să…

— Ascultaţi, voi două, se răsti ea. Habar nu aveţi de ce se întîmplă. Şi dacă o să trebuiască să fugim, va trebui să fim pregătite. Eşti în stare să călăreşti în goana calului? Întrebă ea pe Amina. Sau să tragi cu arma?

Cele două clătinară din cap.

— Vlad a intrat în grajd. Merge la călărit…

— Poate cade de pe cal şi moare, se rugă Amina.

— Gura!

Felul în care Mărie îi răspunse le uimi pe toate trei. Imediat se linişti.

— Iertaţi-mă!

— Nu-ţi cere iertare, îţi este frică, e normal, zise Sofia. Sîntem toate nervoase…

— Aşa e. Merg să mă culc puţin…

Ieşi repede şi abia dincolo de uşă respiră. Se rezemă de ea, cu inima bătîndu-i destul

de tare. Apoi se grăbi spre scări şi de acolo spre salon. Şi se aşeză pe un fotoliu mare, larg.

— Credeam că eşti cu ea!

Mărie ridică capul, căutînd vocea aceea. Şi o găsi. Vlad era în dreptul uşii, cu haina udă de ploaie şi părul picurînd de apă. Se apropie de ea.

— Eşti ud!

— Nu prea contează, zise el cu un zîmbet strîmb.

Mărie îi împinse haina de pe umeri şi scoase batista. Îi şterse faţa udă, sub privirile lui mirate. Ochii ei frumoşi nu se ruşinau şi nu se plecau. O mai văzuse în trecut. Chipul ei îi rămăsese în minte. Îşi amintea felul în care rîdea. Numai că acum nu o mai făcea. Surîsul ei era trist.

— Mulţumesc, şopti el, oprindu-i degetele calde care-i atingeau faţa rece.

Rămase ţinînd-o de mînă, abia respirînd. Şi Mărie mai făcu un pas spre el, fiind acum foarte aproape. Părul ei îi atingea chipul, buzele fetei erau foarte aproape. Nu trebuia decît să se aplece puţin… Dar nu ştiu…

— Nu ştiu nimic… şopti ea, ridicîndu-se pe vîrfuri. Nu ştiu…

Îl sărută aşa cum nimeni nu o mai făcuse vreodată şi inima lui Vlad făcu o tumbă dureroasă. După luni întregi de durere, nu mai văzu nimic altceva în faţa lui decît plăcere, bucurie şi frumuseţe. Fata asta frumoasă ştergea cu buzele ei tot ce era rău în el.

— Mărie!

— Nu spune nimic, zise fata, fugind departe de el.

Nu se întoarse să-l privească. Nu voia să-l vadă regretînd. Alergă spre scări şi se opri brusc. Isabell era în capul scărilor, cu o expresie îngrozită pe chip. Înainte să apuce să spună ceva, ea îi întoarse spatele, urcînd cele două trepte şi dispărînd sus. Auzi uşa trîntindu-se cu putere.

— Isabell…

Alergă după ea.

— Deschide…

— E deschis, răspunse fata, cu spatele la ea.

— Isabell, nu ai înţeles…

— Am înţeles că vrei să mori, zise ea dur.

— Cum aşa?

— Am încercat şi eu planul ăsta, rosti cu gravitate Isabell. Şi-am dat greş…

— Dar…

— Vlad nu-i prost. Vrei să te culci cu el fără rost?

— Îl iubesc!

Isabell se întoarse foarte repede.

— De omul care mi-a răpit copiii?

— De ce spui asta? Copiii sînt bine.

— Cine ştie?

— Mi-a jurat şi-l cred. Isabell, ascultă-mă, crezi că nu am vrut să lupt…

— Oh, ai luptat… exclamă ea, nervoasă.

Mărie căzu la picioarele ei.

— Îl iubesc mai mult decît pot spune. Nu ştiu de ce, nu pot explica cînd s-a întîmplat, cum. Dar ştiu că e aşa şi că aş face orice pentru el.

— M-ai trăda?

— Nu!

— Tocmai ai spus…

— Am spus că aş face orice pentru el, pentru binele lui. Nu aş lovi în tine sau în

familia mea. Crede-mă…

— Îmi este greu! Zise sinceră Isabell.

— Crezi că mi-e nu mi-a fost cînd am aflat cîte ai făcut tu? Şi aflu în fiecare zi. Ştiu că tatăl lui Vlad a murit din vina ta!

— Nu-i adevărat!

— Cum să nu fie? De inimă a murit, în urma planului tău nebun!

— L-am ajutat pe Şerban! Urlă Isabell.

Sofia şi Amina alergară înăuntru speriate.

— Ce se întîmplă?

— Nimic! Se răstiră cele două, deodată.

Se lăsă liniştea. Evitau să se privească.

— Ce vei face acum? Întrebă Isabell, calmată deja.

— Nu ştiu!

— Dacă îmi dă copiii…

— Ţi-i va da!

— Cînd o va face, Amina şi Sofia vor pleca cu ei spre moşia lui Andoni. Tu ce vei face?

— Nu pot pleca cu ele!

— Pentru el?

— Pentru tine. Nu te-aş lăsa singură.

Isabell nu era sigură de adevărul acesta, dar nu zise nimic.

— O să-i vorbesc, zise Mărie. Te va lăsa să pleci.

— Nu, nu o va face.

— Isabell, îl cunosc…

— De cînd? Crezi că o călătorie cu el şi cîteva zile aici te-au făcut expertă? Eu îl ştiu mult mai bine, de cînd încerca prin orice mod să între în patul meu.

Aceste cuvinte o făcură pe Mărie să roşească furioasă.

— Ţine de trecut!

— Oare?

— Adevărat. Te-a atins?

— Dacă aş fi fost numai eu cu el în casa asta, da. Sînt sigură că aş fi ajuns în patul lui cu forţa, dacă voi trei nu aţi fi căzut pe capul lui. Nu te lăsa înşelată de chipul lui frumos şi de ochii galeşi. E un vultur…

— Nici eu nu sînt proastă. Dar se pare că asta crezi!

Mărie ieşi, nervoasă, dar fără să trîntească uşa. Cum se înşela Isabell! Îşi spuse ea, oftînd. Inima lui Vlad era bună. Şi ştia că o iubea, chiar dacă se lupta cu asta.

În urma ei, Isabell îmbrăcă halatul gros,

singurul pe care-l avea. Şi ieşi, fără să răspundă la întrebările Aminei şi ale Sofiei. Coborî jos şi dădu peste Ion, un ţăran de încredere al lui Vlad, Varvara, o femeie grasă şi bătrînă care făcea mîncare şi Ileana, ţărăncuţa cu ochii bine deschişi şi cam obraznică. Ion plecă capul într-un salut, apoi se trase la o parte din drumul, ei. Isabell făcu trei paşi şi se opri.

— Unde-i boierul?

— În salonul cel mic…

Intră ca şi cum ar fi fost stăpîna casei. Şi asta mulţumită nervilor care nu-i dădeau pace. Îl văzu aşezat într-un fotoliu larg, cu capul pe spate. Cînd ea intră, privirea lui căută intrusul, gata să-l certe. Dar se opri. Ezită puţin, văzîndu-i frumoasa faţă încruntată.

— Eşti pe zi ce trece mai impertinentă…

— Şi tu eşti un ticălos fără margini. Vrei să te răzbuni?

— De ce nu?

— Fă-o cu mine, zise ea. Asta vrei?

Îşi aruncă halatul, rămînînd aproape goală. Prin cămaşa de noapte formele sale

apetisante trezeau simţurile boierului.

— Fă ce vrei cu mine, dar lasă-le să plece!

Vlad se ridică, foarte încet. Şi se apropie.

— Fă ce vrei cu mine!

O trase în braţele sale, rupîndu-i buzele într-un sărut. Şi mîna îi rupse cămaşa în faţă, căutîndu-i sînii plini. Îi atinse cu buzele. Ea nu se luptă cu el, nu se împotrivi. Şi, spre uimirea ei, se opri.

— Pleacă!

Îi întoarse spatele. Şi ea îl privi uimită. Cunoştea bărbaţii destul de bine, ştia cum acţionau şi ce doreau de la ea. Nimeni nu ar fi refuzat-o. Nimeni nu i-ar fi spus să plece cînd ea i se oferea pe tavă, gata să fie devorată. Şi totuşi, el o făcuse.

— De ce?

— Pleacă, Isabell!

— Nu am fost niciodată laşă, aşa că stau. O iubeşti?

— Ce tot spui, doamnă?

— E simplu. Da sau nu.

Vlad se aşeză pe sofa şi îi aruncă o privire ameninţătoare, dar Isabell zîmbi. Nu era nimic rău în ea.

— Eşti încă un copil, Vlad Neagu!

— Un copil care te are în mîinile lui…

— Nu m-am temut niciodată pentru mine, tata m-a învăţat că teama te slăbeşte.

— Dar te temi pentru copiii tăi.

Zîmbetul se şterse de pe chipul lui Isabell. Deveni dur şi de nepătruns.

— Urcă sus şi lasă-mă în pace, doamnă Deveraux. Nu te-ai gîndit că toate astea sînt un plan?

— În fiecare clipă, răspunse ea sincer. Vlad, lasă-mă să-i văd…

— Nu!

— Vreau să-i ştiu bine, vreau să-i ating, să-i strîng în braţe. Să le spun…

— Şi eu aş vrea să-i spun asta tatei, dar nu avem niciodată tot ce dorim, nu? Strigă el, împingînd-o afară din cameră.

Dincolo de uşă, Isabell se aplecă să-şi îmbrace halatul.

— Ce Dumnezeu…

Mărie era la doi paşi de ea, îngrozită.

— Ce ţi-a făcut?

Se repezi spre Isabell, ajutînd-o. Şi fata o privi ciudat, neştiind ce să facă. Apoi strînse

ochii cît de tare putu, pînă două lacrimi perfecte alunecară în jos pe obrazul ei frumos. Ochii i se zbăteau în lacrimi.

— Ajută-mă să urc sus!

Mărie o apucă cu putere de braţ, încercînd să-şi reţină lacrimile şi să nu se uite la hainele rupte ale lui Isabell. O duse sus şi intrară în camera lor. Isabell îşi strînse hainele în jurul ei, tragic.

— Te-a atacat?

— Da!

— Şi te-a…

— Da.

— De ce nu te-ai luptat cu el? Puteai să strigi…

— Are copiii, Mărie. Aş face orice pentru ei şi asta nu e un preţ foarte mare, chiar dacă el nu-i decît un ticălos fără margini. Dar nu vreau să mă mai gîndesc la asta…

— Mă duc la el…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mărie, ai înnebunit? Dacă păţeşti şi tu la fel? E nebun, imprevizibil. Nu putem risca. Stai aici!

Tonul speriat al lui Isabell o opri. Se

întoarse din dreptul uşii cu toate că inima o durea. Încercă să se gîndească la alte lucruri şi nu la Isabell şi Vlad, împreună.

— Te doare ceva?

— Nu… şopti Isabell, închizînd ochii pentru a se putea ruga pentru teribilele lucruri pe care le făcea, minţind.

Dar se linişti. De data asta era pentru binele lui Mărie. Nu putea să se îndrăgostească de un aşa nebun, un om bolnav şi periculos. La ce i-ar fi folosit? Aşa că nu trebuia decît să taie răul de la rădăcină.

— Va trebui să facem ceva…

— Ce putem face?

— Ceva ce ar fi trebuit să fac de mult timp, spuse Mărie hotărît. Vlad mă lasă să umblu pe unde doresc, fără să am pe urmele mele pe cineva. Are încredere…

— Asta-i adevărat, dar nu ai găsit nimic pînă acum, îi aminti prietena sa.

— Pentru că nu mi-am dat silinţa. O voi trage de limbă pe Varvara…

— Crezi că vei reuşi ceva?

— Dacă dau greş cu ea, o voi face cu

Ileana.

— Fata aia e şmecheră. O să ai nevoie de bani sau altceva…

Isabell scoase o mînă de bijuterii de aur.

— Sînt ale mele… zise Isabell. Nu de foarte mare preţ, dar e aur. Va ajuta să netezim drumul…

Un zîmbet înflori pe chipul Mariei.

— Merg acum să o caut. Stai aici liniştită, de data asta mă ocup eu…

Ieşi grăbită pe uşă ca şi cum, dacă ar fi mers mai încet, inima ar fi ajuns-o din urmă. Se grăbi spre bucătărie, o încăpere retrasă a casei, nu prea mare dar călduroasă. Ardea un foc vesel în sobă şi masa era plină de mîncare. Mere verzi, pîine coaptă de dimineaţă şi plăcinte cu brînză dulce care miroseau frumos. Varvara ştergea un castron de lemn mare, cîntînd de mama focului. Văzînd-o intrînd se opri, ruşinată.

— Da?

— Mă plictisesc, zise Mărie, cu un zîmbet. Aş vrea un măr…

Luă unul şi îl şterse bine, apoi i-l întinse tinerei stăpîne.

— Să vă mai dau ceva?

— Apă!

Mărie se aşeză pe bancă, aşteptînd apa pe care Varvara o aducea cu grijă. Muşcă din măr şi se strîmbă. Era cam acru.

— Staţi aici mereu? Întrebă ea.

— Eu? Păi… da…

— Asta e singura casă a boierului?

— Nu, stăpînă. Cum să fie? Are multe casă, asta e moşia cea mică. La Cornul Rupt e cea mare, unde boierul stă mereu. Nu-i aşa departe…

— Nu? Credeam că-i foarte departe…

— Păcatele mele, cum să fie? Zise Varvara, lovindu-se peste şolduri. E ici, după rîu…

— Aşa?

Mărie îşi rezemă capul de mînă, învîrtind cana de lut cu apă pe care o primise.

— Sigur, sigur. Chiar mă întrebam cum de nu vă duce acolo boierul, cînd e mult mai comod, mai mare casa, mai multe slugi. Şi doamna Margareta e acolo.

— Mama boierului?

— Da, da. Vezi mata, cînd boierul cel

bătrîn a murit, odihnească-se în pace, zise Varvara, făcînd semnul crucii, doamna Margareta a rămas singură cuc. Fata măritată, băiatul a luat drumul Iaşului. Noroc cu neamurile…

— Care neamuri?

— Păi, cum care? A venit bunica boierului, Floarea Lupaşcu şi nepoata ei, Raluca. Frumuseţe de fată, nu alta! Păr ca grîul copt, ochii ca cerul şi obraz atins de roşeaţă. Şi trasă prin inel. Asta i-a mai luminat zilele stăpînei!

— Par oameni de credinţă!

— Şi sînt. Domnişoara Raluca e tare jucăuşă şi veselă. Ar trebui să o vedeţi…

— Aş vrea, dar nu am cum…

— Poate stăpînul vă va duce, nu-i drum lung, două ore de mers călare, nimic mai mult. A doua zi aţi fi înapoi…

Femeia zîmbi larg, arătîndu-şi gura fără dinţi. Şi rîse.

— Merg să aduc cartofii, leneşul de Ion nu face nimic…

— Da!

— Cu iertare…

Mane dădu din cap şi se ridică. Aşadar erau aproape de moşia lui Vlad Neagu. Casa despre care vorbise Isabell.

— Acolo trebuie sa fie…

Făcînd planuri, Mărie ieşi din bucătărie cu pas grăbit. Nici nu-l văzu pe Vlad decît cînd se lovi de el. Rămase nemişcată. Şi îi evită privirea.

— Te grăbeai…

— Da. Iartă-mă dacă am dat peste tine, domnule boier Neagu.

Îi alunecă din braţe, lăsîndu-l cu un gust amar. Răceala ei congelase jumătate din încăpere.

— Mărie!

— Da?

Nu se întoarse spre el.

— S-a întîmplat ceva cu tine?

— Nu, nimic… zise ea, vrînd să plece. Făcu un pas şi se opri. Întoarse capul. Mă plictisesc şi…

— Şi?

— Mă întrebam dacă pot lua un cal şi să mă plimb prin împrejurimi… nu departe…

— Poate fi periculos!

— Mîine dimineaţă, domnule, nu acum. Nu aş merge departe... pe cîmpurile din jurul casei. Am nevoie de aer curat!

El ezită, privind-o. Dar nu citi nimic pe faţa ei.

— Îl voi pune pe Ion să-ţi pregătească un cal mîine dimineaţă. Pentru că am încredere în tine... adăugă el cu un zîmbet care se dori seducător, dar care nu nimeri la ţintă. Inima fetei era închisă cu şapte lacăte.

— Voi şti să vă mulţumesc!

— Nu mă îndoiesc!

9.

Mărie era o călăreaţă desăvîrşită. Era pasiunea ei. Însă calul lăsa de dorit. Prefera caii cu temperament, pe care să-i simtă luptînd cu ea. Iapa pe care i-o dăduse Vlad era moale şi docilă, mergînd unde dorea ea, încet. O îmboldi cu picioarele, făcînd-o să alerge mai repede. Grăbi pasul şi o luă la goană, cu tînăra domnişoară în spatele ei, care strîngea frîiele cu mîinile înmănuşate. Drumul era prost şi îngust, dar ea respecta indicaţiile pe care le primise. De-a lungul

rîului.
opri calul şi sări jos. Nu mai ploua, dar era o căldură umedă care-i lipea hainele de trup. Trase calul spre apă şi-l lăsă să se adape. Udă şi ea batista şi îşi şterse fruntea umedă şi gîtul. Corsetul o strîngea din calea-afară.

— Gata, am zăbovit destul!

Sări în spatele iepei, îndreptînd-o spre drumul bun. Şi o îmboldi iar.

— Ah, ce ticălos!

Ar fi vrut să aibă unul dintre caii ei de la Clermont, cei care alergau mîncînd pămîntul, tăind pădurile şi cîmpurile ca o săgeată arzînd. Iubea viteza cu care o purtau pe spatele lor, aprigi şi nervoşi. Clătinînd din cap, îşi spuse că un aşa cal nu era bun de nimic. Întoarse capul.

— Drăcie!

Un călăreţ se apropia în goana calului. Nu-l recunoscu la început dar, pe măsură ce calul lui mînca pămîntul, văzu cine o ajungea din urmă. Vlad Neagu, călare pe un armăsar alb, puternic. Se gîndi ce putea face. Să fugă sau să se oprească? Era destul de departe de casă. Plimbarea ei părea mai

mult ca o fugă.

— Mărie, opreşte-te!

Nu se întoarse, ci îndemnă calul să alerge şi mai tare. Se lipi de grumazul lui, pentru a-l ajuta. Iapa păru să înţeleagă ce voia fata, aşa că grăbi pasul. Dar dădea semne de oboseală. După mai puţin de o milă încetini pasul. Aşa că ea coti pe o cărare îngustă, spre rîu. Dacă nu-l putea întrece, avea să-l înşele.

— Unde crezi că pleci?

Vlad ieşi în faţa ei dintr-un luminiş. Speriată, fata trase de frîu. Iapa se ridică în două picioare, aruncînd-o la pămînt.

— Mărie!

Fata ar fi vrut să aibă o armă, orice. Apucă un băţ tare. Vlad se apropie.

— Fă un pas şi te lovesc…

— Ai nevoie de ajutor!

— Nu e prima dată cînd cad de pe cal, zise ea fără să se mişte.

Vlad oftă şi se aplecă, smulgîndu-i arma din mînă. Dar nu se aştepta la pumnul ei, care îl lovi în faţă. II împinse cu piciorul, făcîndu-l să cadă pe spate. Se ridică şi vru

să fugă, dar căzu din nou. Vlad o apucă de picior.

— Eşti…

Nu termină, pentru că ea îl atacă cu pumnii şi cu picioarele.

— Mărie!

O trînti la pămînt şi se lăsă greu peste ea, cu mîinile ţinîndu-le pe ale fetei. Respira greu, dar se liniştise, fără să mai aibă energie să mai lupte.

— Dă-te!

— Nu!

— O să strig!

— Şi? În mijlocul pădurii nu vei speria decît păsările cerului, zise el cu un gust dulce în gură, de la sîngele ce curgea. Fata lovise bine.

Se aplecă mai mult peste ea.

— Ştii ce poţi dacă umbli de nebună prin aceste păduri?

— Cum ai aflat?

— Varvara!

— Nu ştia nimic!

— Nu, dar mi-a spus că ar trebui să te duc să o vezi pe mama, că eşti curioasă… nu sînt

prost, am făcut legătura.

Mărie ar fi făcut orice să-i şteargă acel zîmbet larg de pe chip.

— Bine, ai cîştigat!

— Vrei să pleci? Întrebă, fără să-i dea drumul.

— Voiam să văd moşia tal

— Voiai să vezi dacă copii sînt acolo! O corectă el blînd.

— Şi? Am avut dreptate?

— Nu. Cum i-aş spune mamei toate astea?

Îi dădu drumul, pe neaşteptate.

— Mărie, ce s-a întîmplat cu tine ieri?

— Nimic, zise ea, ochind cuţitul de la brîu, de care Vlad nu se despărţea.

Se ridică spre el, respirînd greu. Îşi apăsă pieptul de parcă nu ar mai fi avut aer, anume pentru a-i atrage lui privirile. Şi reuşi, pentru că ochii lui se opriră spre pieptul ei, dezgolit de degetele ei dibace.

— Nu pot…

— Ce vrei să fac?

Ridică mîna spre umărul ei şi ea nu-şi putu înfrîna un zîmbet. Iute, prinse cuţitul şi-l răsturnă pe spate, căzînd peste el.

Înainte să-şi dea seama ce se întîmplă, Vlad se trezi cu propriul cuţit la gît, ţinut de o domnişoară frumoasă.

— Acum eşti în mîna mea…

— Ai face-o? Întrebă el fără teamă. O domnişoară ca tine, de familie bună…

— Oh, da, spuse ea angelic. Aş face mult mai mult pentru nepoţii mei.Unde-s?

— Nu sînt aici!

— Evident că nu. Vorbeşte, cîine!

Vocea ei părea schimbată. Dură. Tăioasă ca oţelul pur şi puternică. Apăsă lama ascuţită pe gîtul lui, luîndu-i cîteva picături de sînge.

— Sînt în Istambul!

Ochii ei se deschiseră cu surpriză.

— Minţi!

— De ce aş face asta? Ai un cuţit la gîtul meu şi ochii tăi nu se joacă. Ai face-o…

— Cu cine-s acolo?

— Cu arabul lui Isabell. Şi cu fratele tău.

— Nu se poate, nu…

— Nu i-am luat cu mine. Te miră asta?

— De ce nu?

— Pentru că nu-s nebun şi pentru că m-ar

fi încurcat. Şi ar fi putut muri pe drum…

— Atunci… ’

Vlad respiră adînc.

— I-am lăsat cu Alberta la mănăstire şi fratele tău, Avram şi arabul au ajuns acolo în urma ei.

Mărie slăbi strînsoarea şi ridică puţin cuţitul. Nu mult.

— Şi noi am venit ca nişte proaste cu tine, din Istambul…

— Adevărul e că nu mă aşteptam la patru femei pe capul meu, dar era prea tîrziu să vă trimit înapoi. Aşa că…

— Aşa că ne-ai adus aici să te răzbuni pe Isabell. Nebunule!

Apăsă din nou, mai tare.

— De ce ai atins-o?

— Pe cine?

— Ai violat-o. Am văzut…

— Cînd?

— Aseară! Strigă ea, pierzîndu-şi calmul.

Vlad îi atinse mîna, cealaltă, nu cea care ţinea cuţitul. Degetele lui erau calde şi fine.

— Nu-i adevărat!

— Ochii mei nu se înşală. Avea hainele

rupte…

— Asta am făcut, mărturisi el foarte încet. Am vrut să o fac să sufere, să plătească pentru moartea tatălui meu, dar nu am putut. Mărie, jur pe memoria tatălui meu că nu am făcut ceea ce spui tu. O sărutare şi m-am oprit…

Ar fi vrut să-l creadă. Ardea de dorinţa să o facă. Şi o parte din ea tremura de bucurie că gemenii erau sănătoşi şi în braţele celor care-i iubeau. Se ridică şi aruncă cuţitul, dar Vlad nu se ridică.

— Mă crezi?

Ea ridică o mînă pentru a-l opri. Se rezemă de un copac.

— Mărie, spune-mi că mă crezi…

— Ce contează?

— Pentru mine nimic nu mai contează. Numai tu. Dacă mă urăşti, nu voi mai putea trăi…

Mărie îl privi cu teamă amestecată cu durere. Totuşi, o speranţă se năştea acolo.

— Am făcut ce am făcut pentru că tata a murit la picioarele mele, din vina mea, zise el, în genunchi. Inima i s-a oprit pentru că

eu l-am trădat şi am crezut că aşa, lovind în ea, mă va ierta…

— E mort!

— Ştiu asta, dar nu conta. Voiam să sufere aşa cum am suferit eu sub privirea lui înainte să moară de dezamăgire totală. Am crezut că va fi uşor, că voi putea face tot ce mi-am propus, mărturisi el ca în faţa unui preot. Am făcut un plan, perfect. Cu Elena Săndulache, cunoştinţa veche a tatei. Ea trebuia să mă ajute, mi-a promis.

— Ai lucrat cu ea?

— Nu am apucat. Cînd am ajuns la Istambul, sub haine preoţeşti, Elena era întemniţată. Şi acum am dat greş… nu pot să-i fac nimic lui Isabell, nu-s în stare. Sînt un nenorocit…

Îşi acoperi capul cu braţele, în lacrimi. Şi Mărie rămase locului. Se întoarse încet şi-l privi. Bărbaţii din familia ei erau puternici, mai degrabă aroganţi decît sensibili, ascunzîndu-şi durerea în spatele ei, zîmbind cînd inima le sîngera. Vlad era diferit. În ochii lui erau lacrimi şi mîinile îi tremurau. Părea aşa de neajutorat acolo, în genunchi

în mijlocul cărării, cu pieptul zguduit de hohote, încît Mariene întoarse.

Se lăsă alături de el şi braţele ei îl traseră aproape. Îl strînse la piept ca pe un copil, liniştindu-l. Îi mîngîie părul.

— Tatăl tău nu a fost drept cu tine!

— L-am trădat!

— De ce? Pentru că nu credeai în răzbunarea lui? Păstra în inimă urma săbiei tatei..

— Acea rană a sîngerat peste douăzeci de ani, în fiecare zi. Tatăl tău e priceput, suspină el, agăţîndu-se de ea.

— El a deschis-o, şopti ea, simţind că-i era foarte cald, deodată. Lasă-mă pe mine să o închid…

Vlad ridică uşor capul, căutîndu-i chipul. Plîngea, îşi dădu seama el. Se ridică şi, cu teamă, îi atinse buzele. Ca o adiere, fără să se oprească, fără să lenevească prea mult în acel loc. Îi atinse părul desfăcut din legături, rebel şi viu. Simţea nevoia să o atingă, dar să o facă încet, tandru.

— Te iubesc, murmură el, surprins de propriile cuvinte.

— Trebuie să fiu nebună, murmură şi ea, abandonîdu-se în braţele lui, care o purtară departe de cărarea îngustă, tocmai în iarba deasă de pe malul apei.

10.

Mărie venea în faţa lui Vlad, pe calul lui alb. Mîna lui o atingea ca din greşeală, dar ochii îi străluceau mai tare decît soarele. Ajunseră în curte şi Vlad coborî. Apoi braţele sale o ajutară pe fată să coboare, încet, pentru a putea să o atingă cît mai mult.

— Mărie!

Sofia şi Amina, alăturі de Isabell, erau în dreptul uşii. În faţa lor era Ion, cu mîna în cap, scărpinîndu-se încurcat. Făcu un pas spre stăpînul său, dar se opri. Isabell îi privea dispreţuitoare şi cele două fete de lîngă ea o ajutau în asta.

— Unde ai fost?

— Ce-ţi pasă? Se răsti tînăra, fără să plece de lîngă iubitul ei.

— Mărie, crezi că el…

— Tu nu ai dreptul să-mi ceri nimic,

Isabell. Nu tu.

— Ce ai?

— Ce am?

Trecu vijelios pe lîngă Isabell, oprindu-se în salon. Cînd ceilalţi ajunseră în salon, Mărie bătea din picior într-un fel care o făcu pe Isabell să ofteze. Aflase.

— De ce?

— Pentru că trebuia!

— Să mă desparţi de el? Cu minciunile tale?

— Cu orice mijloace, Mărie. Ai uitat cine e?

— Nu, nu am uitat. Ne iubim.

— Ce?

— Amina, închide gura, fată!

— Nu-i vorbi aşa, o repezi Sofia, sărindu-i în apărare. Tu eşti nebună, nu mai ştii ce faci...

— Ai o nouă aliată, Isabell? Chiar soţia lui Nicky?

— De ce nu?

296

— Ştie că erai gata-gata să te căsătoreşti cu el? Că te-a iubit ani de-a rîndul ca un

nebun?

Sarea atinse rana şi Sofia o privi neliniştită pe Isabell, care plecă capul, acceptînd adevărul.

— Te-a iubit?

— Aşa spunea el, răspunse Isabell.

— Şi te mai iubeşte?

Isabell ridică din umeri.

— Secrete de familie, nu? Eu de ce n-aş avea unul?

— Al tău nu mai e secret.

— Era ieri. Cînd ai ieşit aproape goală din salon, spunînd că te-a violat. M-ai rănit!

— Iartă-mă, dar am făcut-o pentru tine, ştiu cum sînt cei ca el…

— Nu-i adevărat, nu-l cunoşti! Nu ai stat atît de mult aici pentru a-l cunoaşte, nu ai avut cum, pentru că în fiecare bărbat îl vezi pe Ared. Şi vrei să-i răneşti. Asta ai făcut cu Vlad, apoi cu Alexei. Şi cu Nicky.

— Nu! Gemu ea, începînd să plîngă.

— Ba da. Te uiţi la ei şi, la primul defect, decizi că nu merită… pentru că îl iubeşti pe el!

— Pe cine?

— Pe Ared. Şi eu? Eu nu am dreptul?

— Vlad ne-a răpit, pe noi şi pe copiii mei!

— Nu-i adevărat, el…

Mărie se opri brusc şi Vlad clătină din cap.

— Iartă-mă!

— Nu mai contează, zise el. Spune-i.

— Ce să spună? Ce s-a întîmplat? Copiii? Li s-a întîmplat ceva…

Vlad o prinse în braţe, încercînd să se apere.

— Sînt bine, cu Mihai în Istambul!

— Cum?

— Au rămas cu Alberta, dar acum trebuie să fie în casa lui Mihai, cu Rada alături de ei. Vlad i-a luat numai pentru a ne aduce pe noi aici…

— Atunci ei erau… începu Sofia.

— La mănăstire, acolo unde Alberta stă cu lunile, zise Vlad. I-am lăsat acolo şi am avut grijă să se ştie că ea e implicată…

— Dumnezeule, oh… hohoti Isabell, tremurînd. Dacă au păţit ceva…

— Isabell, sînt bine, zise Mărie. Mihai şi ceilalţi i-au găsit şi acum trebuie să fie cu

mama. Vlad nu voia ca ei să păţească ceva!

Isabell ridică privirea, fără putere să mai întrebe ceva. Simţea o bucurie imensă că gemenii erau la Istambul, dar şi frică pentru ei. Trecuse mult timp de cînd nu mai văzuse feţele lor angelice. De cînd nu le mai auzise glasul. Şi nu mai putea să acuze pe nimeni. Îl privea pe Vlad, care o privea temător, cu privirea îmblînzită şi nu ştia ce să mai spună.

Se ridică cu ajutorul Aminei. Şi plecă spre camera ei.

— Isabell!

Întoarse capul.

— Cred că tu şi Vlad sînteţi la fel. Şi sînteţi la egalitate acum…

Ea făcu un semn de lehamite cu mîna şi îşi lăsă capul în piept, păşind încet. Urcă sus şi se întinse pe pat.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu!

Strînse perna în braţe, obosită. Crezuse că o veste bună avea să-i dea putere. Dar o făcuse să nu se mai poată mişca. Capul îi pulsa de durere. Şi se simţea goală, ca şi

cum nimic nu mai conta pentru ea. Voia pe cineva să o ţină în braţe. Şi imaginile i se învîrteau în cap. Ared. Nicky. Mihai şi Alexei. Apoi Vlad. Sînteţi la fel, spusese Mărie.

— Nu mai pot!

Vocea ei sună straniu în camera goală. Se izbi de pereţi şi nimeni nu veni să o ajute. Soarele care ieşise o supăra. Lumina îi rănea privirea şi începu să plîngă şi mai tare. Se agăţă de stîlpul patului, lovind cu pumnul în saltea.

— Nu mai pot!

Jos, Mărie îl îmbrăţişa pe Vlad, simţindu-i umerii încordaţi.

— Trebuie să plecăm de aici!

— Acum? Întrebă ea.

— Mărie, merg să cer să se pregătească caii. Crezi că Sofia şi Amina pot călări la fel ca tine?

— Poate că Sofia. Despre Amina nu ştiu nimic… nu cred…

— Va merge pe calul tău. Trebuie să plecam la moşia cea mare…

— De ce?

— Mărie, poate nu vei înţelege acum, dar nu am timp să-ţi explic. Acum că s-a aflat totul trebuie să plecăm… Acasă la mine sîntem în siguranţă…

— Vlad!

— Mergi şi pregăteşte-le de drum într-o oră. Aştept jos!

— Dar un înţeleg, de ce…

— Mane, Konstantin, omul Elenei e aici…

— Dumnezeule!

— Şi mi-am dat seama că-i periculos şi că are motivele lui să vă vrea răul. Trebuie să plecăm înainte să se întoarcă…

— Merg sus. Să ai caii gata!

Mărie alergă sus, ridicîndu-şi blestematele de fuste cu mîna. Aproape căzu pe la jumătatea scărilor, dar nu se opri. Cînd ajunse sus, abia mai respira, dar intră peste Isabell.

— Scoală, plecăm!

— Unde?

— Konstantin e aici şi sîntem în pericol. Vlad pregăteşte caii…

— E aici?

— Nu-i timp de răzbunare, Isabell. Ne

luptăm pe teren străin...

Sări din pat.

— Merg după Sofia şi Amina.

- Da!

În cel mai scurt timp posibil coborîră. Nu aveau arme, spre disperarea franţuzoaicelor. Jos, Ion şi Vlad ţineau caii de frîu.

— Unde-i plecat?

— Nu departe, zise scurt Vlad. Tăiem pădurea spre moşie, el nu cunoaşte bine drumurile, dar eu am copilărit aici. Amina, vino!

— Dar... eu...

— Sări, nu-i timp de discuţii, o certă Isabell. Sofia, ai mai călărit vreodată?

— Da, da...

Ieşiră în goana calului pe porţi, cu Ion pe urmele lor. Pe uşa din colţul casei, Varvara şi Ileana priveau înfricoşate acea fugă grabnică, de parcă diavolul le sufla în spate. Călăreţii dispărură într-un nor de praf.

Mărie ştia drumul pentru că mai mersese pe el mai devreme în acea zi. Vlad le arăta calea, în frunte. În pădure încetini goana.

— Vom lua cărarea asta, zise el, întinzînd mîna spre stînga.

Nu mai apucă să spună altceva, pentru că o armă se descărcă şi Vlad alunecă din şa. Mărie strigă ceva, dar fără să fie auzită. Isabell roti calul, calmîndu-l şi prinse frîiele calului Sofiei, care îşi rotea ochii în toate părţile.

— Jos de pe cai!

Sări repede şi alergă spre Vlad. Mărie era deja alături de el. Îl apucă de braţ, trăgîndu-l spre un copac. Sofia şi Amina se ascunseseră şi ele în locul indicat de Isabell.

— Ce are?

— Nu am nimic, o zgîrietură… zise el. Mîna!

— Ai arme?

— Sabia e în şa. Am numai acest cuţit…

— Nici un pistol?

— Nimic!

Isabell strînse pumnii de nervi.

— Sîntem expuse aici…

— Crezi că sînt mai mulţi?

— Unul a tras spre tine, zise Isabell. Şi altul spre noi…

— Mulţumesc cerului că trage prost, şopti Vlad. Trebuie să fugiţi…

— Caii au fugit! Zise Sofia de unde era.

Mărie o luă de braţ pe Isabell.

— Dacă sînt mai mulţi nu putem face nimic!

— Ştiu!

— Amina şi Sofia nu vor putea lupta. Vlad e rănit. Iar noi nu avem arme…

— Un pistol ar fi de folos acum!

— Isabell, Mărie, trebuie să plecaţi. Rămîn eu în urmă…

Vlad îşi apăsă mîna rănită.

— Stai locului, Neagu! Zise Isabell, dur. Aveţi grijă de mîna lui, ordonă ea ca un general.

Îşi scoase jupoanele şi rămase numai cu fusta verde deschis. Mărie făcu la fel, sub privirile uimite ale celorlalţi.

— Voi trei staţi aici, porunci Mărie încet. Orice aţi auzi, staţi locului!

— Dar…

— Ascultă, Vlad, poate tu vezi o domnişoară de viţă nobilă, dar eu ascund mult mai multe secrete. Ştiu să mă apăr, am

învăţat asta de mult timp!

Isabell se ridică încet şi privi spre locul de unde fuseseră trase focurile. Nu se vedea nimic. Mărie apăru în spatele ei.

— Spre dreapta!

— Noroc!

Isabell păşi spre stînga şi Mărie spre dreapta, aplecate printre tufişurile verzi. Se tîrîră spre partea cealaltă a potecii. Isabell ajunse prima în dreptul drumului. Privi într-o parte şi-n alta, gata să treacă în partea cealaltă. Făcu un pas şi simţi arma atingîndu-i gîtul. Nu fu nevoită să se întoarcă pentru a şti că era o sabie.

— Ce animal avem aici? Susură vocea lui Konstantin. Sălbatic…

O apucă de gît şi o trase spre mijlocul cărării.

300

— Ieşiţi!

— Ai prins-o?

— Cum am spus, va ataca. Hei, cei din pădure, dacă vreţi să nu moară acum, ieşiţi la lumină!

Întîi apăru Vlad mergînd şovăit, dar pe

picioarele sale. Avea braţul nemişcat şi era plin de sînge. Alături de el era Sofia şi în urmă Amina.

— Veţi avea cu ce să petreceţi, le zile Konstantin celor trei oameni cu care era.

Aceştia, nişte tîlhari la drumul mare, fără Dumnezeu, urîţi şi murdari, rîseră, deja visînd la acele porumbiţe frumoase.

— Mai e una! Strigă Konstantin.

— Mărie, fugi! Strigă Vlad.

Konstantin o împinse pe Isabell în braţele unuia dintre oamenii lui şi sabia sa se opri la două degete de gîtul lui Vlad.

— M-ai trădat!

— Voiai să le omori!

— Şi tu la fel, dar eşti un laş. Nu ai curaj să le pedepseşti, dar o voi face eu, pentru că din vina lor, mai ales a scorpiei astea, doamna mea a murit…

— Elena a murit? Întrebă Sofia.

— Tu nu deschide gura, proasto! Elena mea s-a sinucis din vina voastră. Veţi muri…

— Hei, grecule, ne-ai promis distracţie…

— Leagă-le pe astea, zise el, fără să coboare sabia cu care-l ameninţa pe Vlad. Zi

adio…

— Stai!

Mărie ieşi din luminiş, repede.

— Lasă-l!

— Ia te uită, fiica lui Clermont! Rîse el. Se pare că fiecare dintre noi va avea o frumuseţe numai pentru el…

Cuvintele îi fură întîmpinate cu chiote. Unul dintre oamenii săi se grăbi să o lege pe Mărie, rîzînd cu gura pînă la urechi. Vlad, legat de mîini, strîmbîndu-se de durere, se prăbuşi la pămînt.

— Adu-o aici!

Lăsă sabia din mînă, fără să mai aibă vreo teamă că poate fi atacat. Mîna lui o prinse pe Isabell de păr, bucurîndu-se de lungimea lui şi de parfum. O pipăi prin haine.

— Mereu am vrut să fac asta… stăpîna mea era de acord…

— Era nebună, aşa ca tine!

— Tu eşti cea nebună, zise el rîzînd. Ţi-am dat prafurile ei şi erai nebună…

— Blestematule! Urlă ea, zbătîndu-se ca un peşte pe uscat.

O aruncă pe iarbă şi se aruncă peste ea. Îi

ridică fustele şi îi mîngîie piciorul, gemînd de plăcere.

Un cuţit trecu pe la urechea lui Vlad Neagu, care tocmai se ridicase, tras în sus de oamenii lui Konstantin şi văzu cum omul se prăbuşeşte la pămînt. Un foc se descărcă în pieptul celuilalt, care trăgea de hainele Aminei. Konstantin sări ca ars în sus, trăgînd-o pe Isabell după el. Şi căută din priviri persoanele care-l atacau. Şi le văzu. Ared, Nicky, Mihai şi Aziz descălecau de pe cai. Arma lui Nicky scotea fum, în timp ce Ared o ridica pe a lui. Konstantin o puse ca scut pe Isabell, apărîndu-se cu trupul ei.

— O omor!

— Şi mori în aceeaşi clipă, strigă Ared. Lasă arma şi…

— Scap?

— Vei avea o moarte uşoară, promise el.

Ared sări jos. Konstantin privi spre oamenii lui. Unul era mort cu un cuţit înfipt în piept. Celălalt avea capul găurit şi era plin de sînge. Mai avea un om. Şi acesta ridicase arma pentru a trage asupra tinerilor, dar nu cuteză. O prinse pe Sofia de

jos şi o trase spre el, urmînd exemplul şefului. Dar Vlad Neagu se mişcă mai repede, izbindu-l cu umărul sănătos. Amina scoase un strigăt şi Sofia apucă arma tîlharului, descărcînd-o în pieptul lui.

— Ah!

Arăboaica continua să strige, în timp ce Konstantin se retrăgea, pas cu pas. Privi în spate. Caii erau dincolo de tufişuri şi Isabell putea să-i ofere protecţie pînă ajungea acolo.

— Stai pe loc, grecule!

Acesta rînji.

— Nu cred!

— Merg cu tine, zise Isabell. Nu trageţi!

Trecu peste tufişuri. Şi respiră adînc, mulţumit că mai avea caii acolo.

— Urcă!

— Nu!

— Te omor! Răcni el.

— Ce-mi pasă?

Din tufişuri apăru Aied. Şi se aruncă asupra lui Konstantin, doborîndu-l la pămînt. Caii, speriaţi, începură să bată din picioare. Dar asta nu-i făcu să se oprească.

Ared lovea cu sete, pentru lunile în care fuse se sclav, pentru loviturile de bici pe care le primise şi pentru urmele care-i aduceau aminte de asta ori de cîte ori le vedea. Şi pentru copiii lui. Îl lovi cu pumnul în obraz, auzind osul rupîndu-se. Şi pentru Santos.

Se opri, abia respirînd. Şi se ridică. Isabell era aproape de el, palidă.

— Ared!

Konstantin ridica pistolul, cu o expresie criminală amestecată cu o ură de nedescris. Trase în acelaşi timp în care Ared îi înfipse sabia în gît, adînc, ieşind pe partea cealaltă.

— Ticălosule!

— E mort!

— Da!

Nicky îl bătu pe umăr, ţinîndu-şi nevasta de după umeri. Dincolo de tufişuri, Mărie îl dezlega pe Vlad cu grijă şi Amina se odihnea în braţele tatălui său. Mihai o săruta apăsat pe frunte, zîmbind bucuros că era bine.

— S-a terminat! Zise Ared.

Se uitară spre Isabell, spre care nici unul

nu privise. Fata zîmbi scurt, apăsîndu-şi cu mîna talia. Dar sîngele trecuse de degetele ei, lăţindu-se pe materialul verde ca o pată neagră, urîtă. Respiraţia i se schimbă deodată. Făcu un pas şi Ared o prinse în braţe.

— Lasă-mă!

— A împuşcat-o!

— Dumnezeule, exclamă Sofia, alergînd spre ea. Privi rana fără să-i mişte mîna care se încleştase acolo.

O aşezară pe iarbă. Dar ea nu-i privea pe ei. Se uita undeva în sus, printre copacii mişcaţi de vînt. Frunzele desenate de raze de soare. Sofia îşi rupse juponul şi îi ridică mîna. Ared apăsă rana, făcînd-o să geamă.

— Nu o mişca, porunci Sofia.

— Ştii ce faci?

— Da. Am ajutat odată pe maici să îngrijească nişte răniţi dintr-o mină. Leagă strîns!

— Aziz, pleacă spre moşie, să trimită după doctor, degrabă.

Arabul sări pe cal şi dispăru printre copaci.

— Mă auzi, Isabell?

— Ai grijă de copii? Întrebă ea, căutîndu-i mîna.

— Iubito, nu vorbi, păstrează-ţi puterile!

— Sînt mici... aşa mici...

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji şi Ared i le şterse, mort de frică. Nicky îşi frîngea mîinile disperat, în timp ce Mihai nu mai reuşea

303

Să se mişte din loc. Sofia legă o altă pînză albă peste rana Isabellei, tot mai strîns. Aceasta se pătă repede de sînge.

— Adu un cal şi du-o spre moşie! Zise ea.

— Dar poate...

— Aici moare sigur, zise ea. Aziz va trebui să aştepte doctorul, să se întoarcă cu el şi aici nu poate face mare lucru. Dacă o ridici în braţe...

— Nicky!

Ared sări în şa şi Nicky împreună cu Mihai o ridicară pe Isabell. Ared o luă cu infinită grijă. Şi se puseră în mişcare, cît mai încet cu putinţă, dar fără să piardă timpul. Şi începură să se roage, fiecare la Dumnezeul

lui, pe măsură ce înaintau prin pădure, în timp ce fata devenea tot mai palidă.

11.

Patul era prea mare şi prea rece. Şi Isabell avea corpul ţeapăn, nemişcat şi rece. Nu reuşea să se mişte. Ridică mîna, dar ea căzu la loc.

— Încet!

— Cine-i acolo?

— Eu!

Ared se aplecă peste ea, zîmbitor. Îi luă mîna şi o strînse puternic, dar fără să o rănească. Se aşeză alături de ea, atent să nu mişte patul, pentru a nu-i provoca dureri.

— Cît timp a trecut?

— Patru zile!

— Patru?! Unde sînt?

— În casa lui Vlad Neagu, zise el. Te simţi bine? Să trimit după doctor?

Ea negă.

— E în camera alăturată.

— Cum…

— L-am adus aici şi nu a mai plecat. Dacă aveai nevoie de el noaptea…

Ea respiră uşor şi ochii i se închiseră uşor. Simţi buzele lui Ared pe degetele ei, dîndu-i căldură şi îşi dori să vină mai aproape, dar nu apucă să spună ceva pentru că adormi la loc.

Cînd deschise din nou ochii era singură. Era zi. Soarele încălzea camera cu razele lui. Se mişcă, fără să ţină cont de durerea care o înţepa. Se împinse în sus cu mîinile, rezemîndu-se de marginea patului. Respiră adînc de cîteva ori, apoi se trase şi mai sus. Picioarele o înţepau dureros. Şi braţele îi erau moi şi dureroase. Dar nu dădu importanţă acestui lucru, nevoia de mişcare fiind mai importantă. Cînd se aplecă în faţă ochii i se umplură de lacrimi. Strînse pumnii şi dinţii, trăgîndu-se spre marginea patului.

Şi începu să-şi aducă aminte ce se întîmplase în pădure cu Konstantin. Îşi feri halatul gros şi înflorat şi dădu peste rana legată strîns. Îi era frica să o atingă. Îşi şterse lacrimile şi îşi împinse picioarele dincolo de marginea patului, fără să se mai gîndească. Cînd păşi jos, pe podeaua acoperită de covoare, un junghi dureros o

străbătu din cap pînă în picioare şi rana păru să se desfacă.

— Isabell!

Ared o prinse înainte să cadă, ridicînd-o foarte uşor.

— Nu…

— Nu poţi face asta încă, ai nevoie de odihnă…

— Vreau să stau la soare, zise ea, luptîndu-se cu el fără vlagă.

— Ţi se pare înţelept?

— Cînd am făcut eu ceva înţelept?

El zîmbi sincer şi ea îşi feri privirea. Se învăţase cu privirea lui dură şi încruntată, supărată pe ea. Nu cu acest zîmbet cald. Ared, fără să spună ceva, se îndreptă spre fereastră şi se aşeză cu ea în braţe pe marginea pervazului lat. Ea feri perdeaua şi privi afară, la soarele puternic, cerul senin şi norii pufoşi.

— Unde sînt copiii, Ared?

— Cu mama, în drum spre casă!

— Cum?

— Nu te supăra acum, mama şi tata îi duc acasă. Am stabilit că e mai bine să ne

întoarcem în trăsură la Marsilia, pentru că războiul bate la uşă în această zonă…

— Cînd pleci?

El nu răspunse, ci îi mîngîie părul.

— Ared?

— Da?

— Nu mi-ai răspuns…

— Ştiu.

— Nu vrei să-mi spui?

— Nu-i asta, zise el parcă încurcat.

Ea oftă uşor.

— Unde-s ceilalţi?

— Nicky şi Sofia se ceartă de dimineaţa pînă seara…

— De ce?

— Nicky crede că a riscat fără folos plecînd cu tine şi apoi în pădure… şi ea, de fiecare dată cînd aude asta, începe să strige şi să vorbească în trei limbi, motiv care-l înfurie pe fratele meu…

— Fratele tău?! Nu credeam că te voi auzi vreodată spunîndu-i aşa fără reproş sau ironie.

— Nici eu, dar s-a întîmplat. Cum îţi spuneam, e nervos pentru că nu înţelege o

boabă în greceşte. Amina stă tot timpul cu Mihai, povestindu-i de mii de ori prin cîte a trecut şi Mărie a stat tot timpul lîngă patul lui Vlad…

— Da… şopti Isabell. Nu vă place asta…

— Nicky a sugerat acum două zile să se mute cu ea la Şerban Andoni.

— L-ai cunoscut?

Ared aprobă din cap.

— E aici?

— Jos, da. A venit în fiecare zi să te vadă.

Tonul lui părea schimbat. Mai rece. Isabell privi afară, tristă.

— Du-mă înapoi în pat!

— Nu mai vrei să stai aici?

— Nu!

Răspunse tăios, supărată ca un copil care este certat. Îmbufnată, lăsă capul pe pernă, privind oriunde, numai la el nu. Ared se aşeză la picioarele ei.

— Rada e cu gemenii?

— Da.

— Atunci e bine.

— Ai mare încredere în femeia asta, zise el încet.

— Numai în ea am încredere. Atît.

Era evident că îl deranja asta, dar o ascunse destul de bine. Părea să o menajeze pentru că era rănită. Asta o făcu să se înfurie şi mai tare. Se ridică în coate.

— Nu vreau să te mai văd!

— Poftim?

— Ieşi afară din camera asta şi nu mai intra niciodată. Şi plecaţi odată toţi în Franţa, cît mai departe de mine…

— Isabell!

— Ieşi afară!

Rămase locului, îngrozit de acea explozie de furie. Cînd Sofia intră alergînd înăuntru, Ared nu reuşi să deschidă gura să spună ceva. Grecoaica o luă în braţe pe Isabell.

— Isabell, stai locului, îi ceru ea, împingînd-o pe spate. Rana sîngerează din nou…

— Plecaţi toţi!

— Cheamă doctorul!

Ared reuşi să se mişte din loc şi să cheme doctorul de jos. Sofia ieşi pe hol.

— Nu vrea să te mai vadă!

— E clar!

— Ce i-ai spus?

— Nimic, nu ştiu ce a apucat-o.

— Isabell a suferit mult în ultimul timp, zise Sofia, clătinînd din cap. Şi tu i-ai luat copiii de lîngă ea...

— Sînt şi ai mei!

— Poate, dar ea e mama lor, ea i-a purtat în pîntece nouă luni şi i-a născut singură, departe de cei pe care-i iubea. Am aflat multe lucruri în ultimele luni, departe de casă, alături de ea. Şi o admir, chiar dacă a fost un timp în care am urît-o...

— Ştii despre căsătorie?

— A ei cu soţul meu? Da.

— Şi nu te deranjează?

— Ştiu că nu-l iubeşte şi Nicky începe să mă iubească pe mine. Nu sînt oarbă.

Ared îngustă ochii, prinzînd înţelesul cuvintelor fetei. Sofia zîmbi larg, fără teamă.

— Am învăţat multe alături de ele, de ea şi de Mărie. Pot fi foarte puternice, curajoase şi deştepte, dar sînt femei. Şi iubesc!

— Sora mea îl iubeşte pe acest ticălos de Vlad!

— Ai grijă cum vorbeşti despre Vlad Neagu, se răsti grecoaica, uimită şi ea de felul în care reacţionase.

Plecă privirea, ruşinată.

— Îmi pare rău!

— V-a răpit, îi aminti el.

— Destul mă cert cu Nicky pentru a începe şi cu tine, domnule.

— Ared e destul…

— Foarte bine, Ared. Vlad e alesul surorii mele, zise fata. Şi chiar dacă a greşit, s-a căit pentru păcatele lui. Arunci tu prima piatră?

Sofia plecă, mergînd repede.

— Frumos!

Pe cînd trăia la Alger, era un bărbat adevărat, puternic şi deştept şi acum ajunsese să primească lecţii de la toată lumea. Chiar şi de la o fată de o şchioapă, cu nasul în vînt.

— Ce faci aici?

— Nimic, îi răspunse el lui Mihai, fără să-l privească.

Relaţiile dintre ei erau destul de tensionate.

— Pot să-ţi vorbesc?

— S-a întîmplat ceva?

— Vino!

Intrară într-o odaie mică şi aproape goală. Mihai se aşeză pe un scaun, lîngă o masă şi Ared de partea cealaltă.

— Ce vrei să faci cu Isabell?

— Asta vrei să ştii?

— Da.

— De ce?

— Pentru că mă interesează soarta ei, de asta. Aproape a murit, Ared, şi mă tem pentru viaţa şi sănătatea ei…

— Credeam că viaţa şi sănătatea ei sînt problemele mele, nu? Sînt soţul ei…

— La ce folos? Nu-ţi pasă de ea…

— Şi asta te face pe tine dornic să-i sari în ajutor? O iubeşti aşa?

— Mai mult decît viaţa mea. Tu ai face la fel?

— Să-mi dau viaţa pentru ea?

— Exact.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, îl grăbi Ared. Spune ce ai de spus şi să terminăm odată…

— Vreau să o laşi liberă pentru că vreau să o iau de soţie. Dacă e nevoie, renunţ la orice. Vrei bani? Case? Cere-mi orice…

Ochii lui Ared se deschiseră surprinşi.

— Vrei să o cumperi?

— De ce nu? Nu aş fi primul musulman care face asta… noi cumpărăm soţiile…

— Eşti nebun!

— Nu, sînt realist. Tu nu o vrei. Ai copii deja. Şi eu sînt liber şi pot chiar să-ţi ofer un schimb…

— Ce fel de schimb?

— Ţi-o pot da pe Amina de soţie, ştiu că şi-ar dori asta şi tu poţi fi un soţ bun pentru o femeie musulmană, care a fost învăţată să respecte şi să asculte bărbatul. Crede-mă, poate fi o soţie foarte bună…

— Ţi-ai da fiica pentru a o avea pe Isabell?

— Da!

Ared se ridică.

— Ai noroc că eşti unchiul meu şi că am fost prieteni, pentru că altfel te-aş fi ucis!

— De ce? A fost deja a mea…

Arabul îl izbi de perete, apăsîndu-i gîtul.

— Las-o să aleagă!

— Nu-i nimic de ales!

— O iei înapoi!

— Da! Strigă Ared.

Mihai îl împinse la o parte.

— De ce? Pentru că o vreau eu?

— Pentru că o iubesc!

Cu respiraţia tăiată, Ared se trase înapoi.

— O iubeşti?

Rămaseră amîndoi fără glas. Ared părea să nu priceapă ceea ce tocmai spusese, în timp ce Mihai zîmbi ca şi cum ar fi aflat o mare taină. Clătină din cap, gînditor.

— Niciodată nu am iubit pe cineva aşa cum o iubesc pe ea, zise el într-un tîrziu. Şi i-am spus-o. Trandafirul sălbatic al lui Fatih. Şi inima lui Mihai Avram. Iubirea lui Alexei Krilov, zise el, căzînd pe scaun. Dragostea pură a lui Nicky.

— Nu vreau să mai aud…

— Nu, nu vrei. Niciodată nu ai vrut să auzi, dar acum o vei face, zise Mihai. S-a aruncat în pistolul lui Konstantin şi în gura lacomă a Elenei pentru viaţa ta… şi acum…

— Plec!

— Pleacă, prostule, zise Mihai ca pentru

sine. Ştii ce a fost ea mereu? Dragostea veşnică a lui Ared.

— Cum?

Ared se opri în dreptul uşii.

— Poate a trecut prin braţele mele, poate s-a jucat cu dragostea lui Alexei, a lui Nicky. Şi cu Vlad şi a cochetat cu Fatih. Dar în noi toţi te căuta pe tine!

— Nu mă iubeşte!

— Te-a iubit din prima clipă în care te-a văzut. Dar tu nu meriţi iubirea ei!

— Cine te crezi?

— Acum multă vreme am fost prietenul tău…

— Prietenii nu fac ce ai făcut tu!

— Nu, nu fac. Ce ai fi vrut să fac pentru tine, prietene?

— Să o aduci la mine, răspunse simplu Ared.

— Să o aduc la tine? Legată, poate? Cînd te-ai uitat în ochii ei mari, ai mai putut să o laşi să plece? Nu, nu ai făcut-o. Ai trecut peste toată lumea şi ai luat-o de soţie, fără să dai doi bani pe sentimentele lui Nicky. Şi eu am făcut la fel şi aş face-o din nou.

Ared nu zise nimic, dar îşi rezemă fruntea de tocul uşii.

— Ai mare grijă ce faci, Ared, pentru că aş face orice pentru ea, numai să mi-o ceară!

Mihai trecu pe lîngă el în grabă şi ieşi afară. II lăsă pe Ared cu capul pulsînd de durere şi de nervi.

12.

Patru zile la rînd Isabell ieşi în balcon, privind afară, mîngîiată de razele soarelui. Singură. În fiecare zi primea vizite. Toţi cei din casă veniră să o vadă. Primi flori şi mici cadouri şi urări de bine. Rana i se închidea şi culoarea îi revenise în obraz. Dar nimeni nu vorbea despre viitor, de parcă casa lui Vlad era în afara timpului. Şi nu-l mai văzu pe Ared. Nu întrebă de el în primele trei zile, apoi îşi luă inima în dinţi şi o întrebă pe Sofia.

— A plecat?

— Unde să plece?

— Acasă, în Franţa, şopti ea încet.

— Nu, nu-i plecat. E pe aici, pe undeva…

— Da?!

Sofia îi aduse o pernă şi i-o puse sub cap, cu toate că Isabell nu i-o ceruse.

— Vrei să-l vezi?

— Nu!

— Eşti atît de orgolioasă, draga mea, oftă Sofia. Ai să-l pierzi…

— Nu l-am avut niciodată şi el nu m-a avut pe mine!

— Din ce aluat eşti făcută tu? Întrebă cumnata ei. Şi el… ştii că două săbii într-o teacă nu încap?

— Vorbe înţelepte!

— Nu-s ale mele, dar drept grăiesc. Dacă-l iubeşti, spune-i tare şi răspicat. Şi de pleacă, să ştii că nu a fost pentru tine!

— Mănăstirea te-a învăţat toate astea?

— Şi-i rău? Am dreptate şi tu bine ştii. Îl iubeşti?

— Da!

— Vrei să stai cu el?

Ochii ei se umplură de ape tulburi.

— Nu ştiu!

— Atunci nu-l iubeşti!

— De unde ştii?

— Pentru că dacă l-ai iubi, ai vrea să fii

mereu alături de el, răspunse Mărie, intrînd. Eu asta vreau…

— Drept grăieşte! Observă Sofia. Tu hotărăşti dacă-l vrei sau nu. Numai decide odată, pentru că toată casa e neliniştită şi, drept să-ţi spun, vreau să nasc un copil sănătos…

— Cum?

Sofia zîmbi misterios.

— Ştie? Nicky ştie? Întrebă Mărie, într-o îmbrăţişare care-i opri respiraţia grecoaicei.

— I-am spus aseară şi pluteşte fericit undeva prin cer. Deja face planuri şi asta îmi place…

— Atunci mergem degrabă acasă, hotărî Mărie. Trebuie să naşti la Clermont…

— Mergi în Franţa, Sofia?

Ea aprobă din cap.

— Dar…

— Ea Istambul nu e nimic din ceea ce vreau şi am acolo numai durere. Mihai se va ocupa de vînzarea casei şi ne va trimite lucrurile pe care le am acolo. Tata nu mai e şi alte rude nu mai am…

— Va fi un copil fericit, zise Isabell,

îmbrăţişînd-o strîns.

— Aş vrea să fii naşa lui, mărturisi Sofia.

Isabell se trase înapoi.

— Nu pot...

— De ce? Se răsti Mărie.

— Pentru că nu ştiu dacă voi mai veni în Franţa vreodată...

— Isabell, gemenii sînt în drum spre Franţa...

— Vrei să plîng în faţa casei lui Ared pentru a mă lăsa să-i văd o oră în zi? Inima mea e zdrobită de durere, nu mai pot...

Se prăbuşi în braţele celor două femei. Dar Mărie se trase înapoi. O ridică pe Isabell.

— Mergi şi vorbeşte cu el!

— Mă urăşte şi nu însemn nimic pentru el!

Palma Mariei o făcu pe Sofia să scoată un strigăt. Şi pe Isabell să se lipească de spătarul patului, cu teamă. Părea că nu mai era ea.

— Trezeşte-te odată, drace! Strigă ea. Vom pleca spre casă şi tu vrei să stai toată viaţa să plîngi în geamul unei case? Vrei să ajungi bătrînă şi nebună? Unde-i prietena

mea care lupta pentru orice?

Sofia se ridică şi trecu în spatele Mariei, arătîndu-şi clar părerea.

— Amina se lipeşte de el de dimineaţă pînă seara şi Mihai e gata să i-o dea de soţie. Şi tu plîngi.

— Să o ia dacă asta vrea! Se răsti Isabell.

— Vrei să renunţi la tot? Atunci aruncă-te pe fereastră, zise Mărie deschizînd larg fereastra. Vom plînge după tine şi apoi te vom uita şi vom fi fericiţi. Treaba ta dacă vrei să-ţi laşi copiii singuri, sînt sigură că îţi vor mulţumi!

Ieşiră amîndouă, Mărie încruntată şi Sofia tristă. Şi o lăsară pe Isabell în dreptul ferestrei, privind jos. Dacă s-ar fi aruncat, pietrele de jos i-ar fi luat viaţa. Ared ar fi fost liber. Se privi în oglindă, chipul ei plîns, ochii roşii şi părul în dezordine.

Uşa se deschise din nou.

— Ce mai vrei? Se răsti ea, întorcîndu-se vijelios.

— Sînt eu…

Ared păşi înăuntru, încet. O privi un timp, pînă se hotărî să vorbească.

— Aş vrea să mergi cu noi în Franţa!

— Pentru ce?

— Isabell, am încercat...

— Ce tot spui? Întrebă ea, încruntîndu-se.

El mai făcu un pas.

— Crezi că ai putea trăi la Marsilia toată viaţa?

— Nu înţeleg...

— Dacă eşti de acord să stai acolo, atunci copiii vor rămîne cu tine!

Isabell se prinse cu mîna de marginea ferestrei deschise. Inima începu să-i bată nebuneşte.

— Nu vei mai fi soţia mea, dar rămîi veşnic mama copiilor mei, zise el, evitînd să o privească.

— Pentru ce faci asta?

— Pentru că mi se pare coject!

— Atunci nu trebuie decît să stau la Marsilia?

— Da.

Ea aprobă din cap.

— Foarte bine, atunci. Te las să te odihneşti...

— Ared...

— Da? Răspunse el, întorcîndu-se.

— Mulţumesc!

Zîmbetul lui era şters şi părea distant. Ieşi, lăsînd-o singură. Şi ea alergă spre uşă. O deschise şi se opri brusc. La trei paşi de ea, Ared strîngea mîna Aminei. Nu-i vedea chipul, ci numai spatele.

— I-am spus...

— Aşa e cel mai bine, şopti fata. Şi drept.

— Da, murmură el.

Foarte uşor, închise uşa la loc. Şi zîmbi, ca şi cum ar fi rîs de propria ei prostie. Ar fi alergat după el. I-ar fi cerut să nu o lase. Dar el deja avea o înlocuitoare pentru ea, Amina era deja cu un picior în haremul lui Ared. Probabil avea să fie o soţie ascultătoare, credincioasă şi devotată. Avea să-i nască copii, să îi conducă haremul, aşa cum ea nu ar fi putut face niciodată.

Cînd coborî pentru prima dată la cină, furia devenise un foc mocnit, care-i mai lumina ochii, dar nu şi chipul. Era senin şi curat, părul ridicat sus şi urmele bolii şterse. O durere slabă îi aducea aminte prin ce trecuse, dar încerca să o uite. La masă

erau toţi, adunaţi acolo, şi rămaseră surprinşi cînd o văzură.

— Bună ziua, doamnă Margareta!

— Doamna Deveraux!

Femeia părea să nu mai păstreze nici o urmă a trecutului pe chipul ei rotund. Îi făcu semn să ia loc alături de Sofia şi ea o ascultă. Mărie era chiar în faţa ei, dar părea prea ocupată cu mîncarea pentru a-i arunca vreo privire. Nicky îi zîmbi scurt şi Sofia o îmbie cu mîncare. Vlad, din capul mesei, o salută din cap, foarte uşor. Mîna lui eră în continuare legată, dar părea să se simtă foarte bine.

— Nu credeam că ne vei însoţi, zise Mihai cu un surîs sincer, sorbind din vinul lui alb.

— M-am săturat să stau acolo, închisă, răspunse ea, fără să atingă mîncarea pe care Sofia i-o pusese în farfurie din platourile din faţa lor.

— E foarte bine să ieşi la aer, zise Margareta. Nu?

— Da, doamnă! Răspunse Ared, aflat aproape de ea.

El stătea lîngă Amina, observă Isabell,

întinzîndu-se spre o bucată de pîine.

— Ah!

Mişcarea o făcu să scoată un geamăt.

— Te mai doare? Chem doctorul? Întrebă Mihai.

— Drace, nu! Gemu ea, apăsîndu-şi talia cu mîna pentru a opri durerea. Îmi trece…

Respiră adînc.

— Deci, cred că în curînd putem pleca acasă… zise Nicky, pentru a rupe tăcerea.

— Da, abia aştept, se amestecă Mărie. Vlad, o să vezi casa noastră şi să-i cunoşti pe părinţii noştri.

— Va fi o plăcere!

— Mihai, tu ce vei face?

— Nu ştiu încă, se scuză el. Cred că afacerile mele nu mă pot îndepărta mult de Istambul.

— Păcat, o să-mi fie dor de tine!

— Pleci?!

— Da!

— Dar credeam… începu el tulburat.

— Ared a fost de acord să-mi dea copiii, explică ea foarte amabilă. Dar trebuie să stau la Marsilia…

— Aşa? Se interesă Sofia. Nicky, ştiai de asta?

— Da, zise tînărul. Mi se pare o idee bună, Marsilia e potrivită pentru a creşte copii. Şi Ared poate sta acolo…

— Dar nu voiai să stai acolo, cu ei, se amestecă Mihai.

— Nu am de ales, răspunse ea aparent indiferentă. Dar poate te-ai putea muta acolo…

— Da, tată, se amestecă Amina, cu glasul ei plăcut.

Ochii lui Isabell se îngustară.

— Voi fi încîntată dacă vei sta acolo… nu!

Isabell se ridică deodată. Ochii ei deveniră ciudaţi, parcă tulburi, împinse scaunul pentru a putea ieşi de la masă.

— Nu vreau să stai acolo, spuse ea. Nu vreau să-ţi faci speranţe.

— Isabell, începu Mihai.

— Şi dacă o iei de soţie, te ucid cu mîinile mele! Strigă ea la Ared, alergînd din încăpere sub privirile uluite ale mesenilor.

— Du-te după ea, se răsti Mărie la Ared.

Nu trebui să repete, pentru că fratele ei

era deja în urma soţiei sale. O ajunse sus, în salon.

— Ah…

Isabell alunecă pe podea şi căzu, lovindu-se cu mîna de perete. Rana o fulgeră dureros.

— Isabell!

— Nu…

O ridică în braţe ca pe un copil.

— Doare rău?

— Da, şopti ea cu capul pe umărul lui. Aici…

Mîna ei se opri deasupra inimii sale.

— Cîndva, demult, în deşert, ţi-am spus că pot trăi fără tine şi tu ai spus că nu-i adevărat…

— Îmi aduc aminte!

— Ai greşit!

— Da?! Întrebă el, sprijinind-o pe perne, pe sofaua din camera lui, unde o dusese.

— Pot trăi fără tine! Zise ea, strîngînd o pernă în mîini.

— Am văzut, răspunse el foarte încet.

Se ridică, depărtîndu-se de ea.

— Dar nu vreau!

Uimit, Ared se întoarse. Soţia lui îl privea cu lacrimi în ochi. Părea neajutorată şi slabă. Dar era foarte frumoasă. Se apropie de ea.

— De ce nu mă mai vrei? Întrebă ea cu un glas aproape mort. Ce am făcut aşa de rău? Te-am iubit mereu, dar nu ai vrut să vezi…

— M-ai iubit? Mereu ai fugit de mine!

— Pentru că nu ai ştiut să mă opreşti. Ared, de ce nu mi-ai spus niciodată să stau?

Îl apucă de mînă şi el nu reuşi să răspundă.

— O iubeşti pe Amina?

— Ţin la ea, murmură el.

— O vei lua de soţie?

Inima lui Isabell bătea aşa de tare încît era sigură că el avea să o audă, dar prea puţin îi păsa.

— Am o soţie şi o iubesc, zise el limpede, privind-o în ochi.

Mîna lui Isabell căzu greu pe sofa. Ochii i se închiseră, dar el nu o lăsă. O prinse în braţe, strîngînd-o tandru, dar fără să o lovească. Îi ridică obrazul spre el, ştergîndu-i lacrimile cu buzele.

— Te iubesc, te voi iubi veşnic, orice mi-ai face, orice ai spune.

— Nu voi face nimic!

— Şi în Alger?

— Mă vei închide în harem? Voi sta acolo, dar nu cu celelalte femei ale tale…

— Yasmine s-a căsătorit cu Richard şi Nazira a fost vîndută!

Chipul lui Isabell deveni auriu, deodată. Şi se aruncă în braţele lui, rîzînd de bucurie'

— Vom fi fericiţi! Promise ea. Pentru că te iubesc mai mult decît orice. În afară de gemeni…

— Şi eu te iubesc, prinţesa mea sălbatică!

Isabell îl sărută, lipindu-se de el. Trase de haina lui, dorindu-l aproape de ea. Trecuse atît de mult timp de cînd nu-l mai avusese aşa, aproape, iubind-o! Voia să o iubească.

— Ştiu că dacă nu mă atingi acum, voi muri, promise ea, lăsîndu-se pe spate.

Rîzînd, Ared se lăsă peste ea, scoţîndu-i hainele, dornic să-şi regăsească iubita de mult pierdută. Zilele lui promiteau să fie însorite şi minunate.

Ar fi vrut să-l vadă furios. Chiar dacă se temea puțin de el. În ultimele zile, Ared părea alt om. Nu mai era amantul tandru, iubitul ei care îi arătase deșertul și o fermecase în brațele lui. Ochii lui nu mai erau tandri și iubitori, erau duri și reci. Acum, ca un adevărat stăpân, o prinse de față și își lipi buzele de ale sale, cu putere...

Autoarea
romanului de succes
„Ducesa"

ISBN 978-973-8958-12-8
9 789738 958128 >
www.editura-andreas.ro

ROMANTICA